

Kim Chủ, Cung Ra Đây!

Contents

Kim Chủ, Cung Ra Đây!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	9
4. Chương 3	15
5. Chương 4	22
6. Chương 5	29
7. Chương 6	35
8. Chương 7	41
9. Chương 8	52
10. Chương 9	58
11. Chương 10	65
12. Chương 11	71
13. Chương 12	78
14. Chương 13	84
15. Chương 14	91
16. Chương 15	96
17. Chương 16	103
18. Chương 17	110
19. Chương 18	115
20. Chương 19	121
21. Chương 20	127
22. Chương 21	133
23. Chương 22	141
24. Chương 23	147
25. Chương 23-2	154
26. Chương 24	157
27. Chương 25	162
28. Chương 26	166
29. Chương 27	172
30. Chương 28	180
31. Chương 29	186
32. Chương 30	194
33. Chương 31	200
34. Chương 32	205
35. Chương 33	209
36. Chương 34	216
37. Chương 35	225

Kim Chủ, Cung Ra Đây!

Giới thiệu

Biên tập: Kẹo Cứng, Yến Phi Ly Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, đồng thoại giới giải trí, bao dưỡng không theo truyền thống

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-chu-cung-ra-day>

1. Chương 1

Địa ngục không có ánh sáng, tựa như phòng biệt giam tối tăm ẩm thấp, thân thể hai thiếu niên gầy yếu rúc vào nhau.

Song sắt chặt hẹp vang vang tiếng chó sủa từ bên ngoài vọng vào, thiếu niên nhỏ hơn khẽ cất tiếng hỏi: “Vì sao anh lại muốn làm diễn viên?”

“Bởi vì làm diễn viên thì có thể trở thành anh hùng trong câu chuyện của người khác, còn có thể kiếm rất nhiều tiền nữa.” Một thiếu niên khác đáp: “Có tiền mới có thể tự lập, anh không muốn lại phải về cái nhà kia nữa.”

“Anh sẽ trở thành diễn viên nổi tiếng sao?”

“Ừ! Nhất định!”

“Vậy em sẽ làm tiểu thần tiên.”

“Hả? Tiểu thần tiên á?”

“Nếu như vận may của anh không tốt, không thể trở thành diễn viên nổi tiếng thì em sẽ làm phép giúp anh một tay.”

Thiếu niên đầu trọc bật cười, xoa xoa mái tóc mềm mại của thiếu niên nhỏ hơn trong lòng, “Anh thấy có thần tiên nào giống như mày đâu?”

Cậu nhóc nhỏ hơn ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc: “Vậy coi như em là hoàng tử bé đi!”

“...Công nhận mày giống hoàng tử bé thật.”

“Em sẽ học đánh nhau vì anh, sẽ làm phép trợ giúp anh trở thành siêu sao! Anh hãy tin tưởng em, sau này khi trưởng thành em sẽ trở nên rất lợi hại, vô cùng lợi hại! Anh bảo vệ em, em cũng bảo vệ anh nhé!”

Trong bóng tối, hai con mắt giống như đốm sáng kia tựa như biến thành ánh sáng duy nhất từ nơi xa xôi trong vũ trụ, làm ấm lòng người bên cạnh vô cùng.

2. Chương 1-2

Tầng 22 công ty giải trí Tinh Hoàn, phòng nghỉ của nghệ sĩ.

“Ngay cả em cũng không thể nói sao anh Tiêu? Hai ta năm đó ngồi xõm ngoài studio chia nhau hộp cơm cuối cùng đã nói thế nào? Có phúc cùng hưởng có họa cùng chia!” Trình Hạo nói chuyện cứ như súng liên thanh, vào cửa liền bô bô không dứt, “Nhanh vậy anh liền quên mất rồi hả? Ai dà, anh Tiêu à, em chẳng muốn chia tài nguyên chia kim chủ gì với anh đâu, em chỉ muốn biết rốt cuộc thì anh được ai bao dưỡng thôi!”

Minh Tiêu chịu đựng đợt oanh tạc đầu tiên từ người anh em tốt của mình, xoa xoa lỗ tai, bất đắc dĩ nói: “Anh không biết thiệt mà!”

“Lời này quá đáng lắm đấy nhé!” Trình Hạo đặt mông ngồi trên ghế sofa, ánh mắt quét trái quét phải, “Nhìn cái ghế sofa này đi, bàn trà, bình hoa, cả cửa sổ sát đất sau lưng anh nữa kìa. Đệt! Phòng nghỉ này quả thực là phòng 5 sao cho diễn viên hạng A của Tinh Hoàn đó! Chỗ của Kiều Ngộ cũng tới mức này là cùng, lần trước em từng thấy rồi! Anh Tiêu, anh nói đi mà, rốt cuộc kim chủ của anh là ai thế? Em bảo đảm không truyền ra tới tai người thứ ba đâu. Anh em trong nhà mà anh còn không tin sao?”

Minh Tiêu cầm tập kịch bản ném lên bàn, mỗi một xoa xoa hốc mắt, giọng nói trầm thấp mang theo chút buồn bực: “Mẹ nó, anh cũng đang muốn biết rốt cuộc là vị kim chủ nào muốn bao nuôi anh đây!”

Chất giọng của anh rất có từ tính, nhẹ nhàng mà hơi trầm khàn một chút, lúc thường nghe không rõ lắm, chỉ khi cảm xúc không tốt hoặc là cố ý mới có thể lộ ra nét gợn cảm làm người nghe mê muội.

Trình Hạo sững sốt mất mấy giây, không khỏi ngồi thẳng, đôi mắt chớp chớp, “Đậu má, anh thật sự không biết á?”

Minh Tiêu nhú mày: “Nhìn anh giống như đang lừa em lắm à?”

“Không giống.” Trình Hạo lắc đầu một cái, tự nhủ: “Chờ đã, việc này em phải ngẫm lại để tiêu hóa mới được. Ừm, hai tháng trước, em đóng vai quần chúng trong phim của Hàn ảnh đế, chúng ta vẫn còn là người dưới trướng anh Trương ha. Em là hạng tép riu, anh cũng vậy, anh Trương không có nhiều tài nguyên, chúng ta cả ngày tự lăn lộn kiếm sống. Mấy ngày trước em trở về, ôi chao, anh đã chuyển ra khỏi kí túc xá của chúng ta rồi, đã vậy còn đổi được người đại diện hàng đầu là Niệm Hàm, có phòng nghỉ riêng, nhận ba cái quảng cáo hạng sang, hơn nữa nghe nói bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết Mắt Thấy ăn khách nhất hiện tại cũng chỉ định anh diễn một trong hai vai nam chính đúng không?”

Minh Tiêu đỡ trán, “Ừ, anh diễn vai Hoa Phi Minh.”

“Làm nhiều cho anh thế kia mà kim chủ vẫn chưa hiện thân ư?” Gương mặt Trình Hạo non nớt như một đứa trẻ con, hai mắt đều tròn tròn, kéo dài âm điệu: “Trời ơi!!!”

Trong nguyên tác của bộ phim Mắt Thấy có câu nói đầu tiên là “Trời ơi, ai tới cứu giúp ta”.

Minh Tiêu cũng muốn hô một tiếng “Trời ơi” lắm, nhưng phía sau thì lại muốn đổi thành “Mẹ nó, ai lại muốn bao dưỡng tôi vậy?”

Trình Hạo nói không sai, trước khi đột nhiên bị kim chủ nhìn trúng, Minh Tiêu xác thực chỉ là diễn viên bé nhỏ gần như không tồn tại trong công ty giải trí Tinh Hoàn, đừng nói đến việc đóng quảng cáo hay nhận phim hot mà ngay cả những bộ phim chiếu mạng cũng rất ít có phần của anh.

Giới giải trí có quá nhiều điều “không thể nói”, thuở nhỏ Minh Tiêu có giấc mộng làm diễn viên, 17 tuổi anh đã rời nhà lang bạt. Không có bối cảnh, không ai trợ giúp, lúc đầu anh chỉ lẫn lộn diễn các vai quần chúng bé nhỏ trong thành phố điện ảnh, có cơ hội liền tham gia diễn ở các trung tâm thương mại, nhà ga hay khu mua sắm... Bởi vì dáng người anh dong dong cao chân dài, tướng mạo xuất chúng, thân thể rất linh hoạt, động tác cũng rất hài hòa, khi diễn các cảnh đánh võ chỉ cần một lần liền qua cho nên không bao lâu sau đã được Giải trí Tinh Hoàn ký hợp đồng.

Lúc đó anh cho là có công ty thì sẽ có hậu thuẫn và cơ hội, không ngờ vào rồi mới bị sự thật phũ phàng đánh cho tỉnh mộng. Người đại diện là anh Trương vốn chẳng thể giúp được nhiều, quanh năm suốt tháng không vớt vát được bao nhiêu cơ hội tốt, nghệ sĩ dưới tay anh Trương tất cả đều sống dở chết dở, người hot nhất thì ở trong Tinh Hoàn cũng chỉ tính là diễn viên hạng C mà thôi.

Người anh lớn hạng C này đã qua tuổi ba mươi, hết lần này tới lần khác toát ra tâm tư “Không sống nổi nữa”, vừa thấy Minh Tiêu liền trưng ra vẻ mặt đau khổ than thở: “Thanh xuân thì ăn cơm thanh xuân, hết thanh xuân rồi khỏi còn cơm ăn.”

Tinh Hoàn là công ty giải trí thuộc hàng đầu trong nước, những năm qua danh tiếng ngày một lan xa, cho ra đời không ít ảnh đế, ảnh hậu, thịt tươi, tiểu hoa, nhưng cũng có không ít nghệ sĩ nhỏ bé chẳng cách nào thấy được ánh mắt trời dành phải âm u rồi đi, trở về với cuộc sống bình thường.

Diễn viên hạng C mà còn cảm thấy không sống nổi nữa, Minh Tiêu và Trình Hạo chỉ là dạng nhân vật nằm dưới đáy thì càng khổ sở hơn. Cũng may anh Trương tuy rằng làm người đại diện không thể trông cậy được gì nhưng làm người thì rất tốt, chưa bao giờ giứt dây nghệ sĩ của mình bán thân vì tương lai. Anh còn thường xuyên lên lớp tư tưởng chính trị cho người mới, dạy các thiếu niên thiếu nữ mười tám, mười chín tuổi giữ vững tự tôn tự trọng. Đương nhiên nếu có người không để tâm, chấp nhận dùng thân thể đổi lấy đường tương lai rộng mở thì anh cũng sẽ dắt mũi bắc cầu.

Năm Minh Tiêu 19 tuổi đã đóng một vai nhỏ xíu xiu trong bộ phim chuyển thể lấy bối cảnh huyền huyền, phần anh đóng là một võ tướng xuất hiện chưa tới một tập, lộ mặt trước ống kính không bao nhiêu, mà những cảnh chiến đấu thì có tới hơn 17 phút.

Anh đánh võ rất đặc sắc, dáng người nhanh nhẹn, anh khí độc nhất, ngoái đầu nhìn lại nở một nụ cười mỉm tựa như sương lạnh trong tháng chạp. Bộ phim còn chưa phát sóng, một ông chủ lớn hơn 40 tuổi trong giới đã điểm mặt gọi tên anh.

Minh Tiêu còn chưa kịp từ chối đã bị anh Trương thuyết giáo bên tai cả một buổi trưa.

Khi đó con gái của anh Trương vừa chào đời, trắng trẻo non nớt đáng yêu vô cùng. Anh Trương lập tức hóa thành ‘người đàn ông của gia đình’, tình thương của cha lan tràn, khuyên anh phải biết thương lấy thân mình, đừng chỉ chăm chăm đi đường tắt, chuyện bỏ giường bán thân thể này là không được, kim chủ động chạm thân thể cậu, có thể nâng cậu nhất thời, liệu có nâng cậu cả một đời được không?

Kỳ thực không cần anh Trương phải mở miệng, bản thân Minh Tiêu cũng sẽ không đáp ứng.

Đứng ở cuối cái độ tuổi thiếu niên này, dù là ai thì cũng đều cất giữ một phần ngây ngô và kiêu căng tự mãn. Anh muốn dùng bản lĩnh của mình xông ra thế giới, muốn làm một người diễn viên chân chính, lấy kỹ năng diễn xuất để nói chuyện chứ không phải đơn thuần chỉ là cái danh diễn viên đang “hot” hay là “tiểu thịnh tươi”.

Lúc đó tâm lý của Minh Tiêu rất lạc quan, thậm chí ngày sau còn dài, chỉ cần có thể đóng phim là tốt rồi, đóng nhiều sẽ được tôi luyện, vai quần chúng cũng có thể học các vị tiền bối trong đoàn phim được không ít thứ, đạo diễn cũng sẽ chỉ dẫn một, hai câu, trở về tự suy ngẫm tất nhiên có thể tiến bộ không ít.

Đã như thế, nổi tiếng hay không ngược lại chỉ là thứ yếu.

Mà ai dè trời không chiều lòng người, loại chuyện này có rất nhiều ở hiện thực, huống hồ là ở trong vòng giải trí đục ngầu này.

Minh Tiêu trường kỳ sắm các vai bé nhỏ trong các đoàn phim, khi không được sắp xếp công việc sẽ cùng với Trình Hạo làm các công việc khác, làm người mẫu quần áo cho các trung tâm thương mại, tham gia diễn xuất các kịch bản quảng cáo nhỏ lẻ tẻ, thậm chí còn bị người nghiện chơi game online như Trình Hạo kéo đi sắm vai NPC có thù lao cho lễ hội của các game thủ.

Cuộc sống nơi đất Bắc này không dễ dàng, thế nên cuộc sống sinh hoạt của diễn viên nhỏ như họ chưa chắc đã thoải mái hơn so với viên chức làm công ăn lương.

Mà Trình Hạo tình nguyện, Minh Tiêu dĩ nhiên cũng vui vẻ, cứ như vậy tiếp tục phiêu bạt khắp nơi, lỡ đâu một ngày nào gặp được cơ hội, đột nhiên sẽ nổi tiếng thì sao?

Có điều ngẫm mình trong giới này đã vài năm, sức lực của Minh Tiêu khi mới bắt đầu lang bạt đã bị mài mòn không ít. Lý tưởng thì cao cả nhưng hiện thực lại cực kỳ khốc liệt, dần dần anh ý thức được muốn làm diễn viên giỏi thì không phải cứ kiên trì luyện lời thoại, kiên trì rèn luyện thân thể, kiên trì học hỏi người đi trước là được. Nếu như ngay cả phim cũng chẳng có cơ hội được đóng, vậy thì có tư cách gì tự xưng là diễn viên đây?

Nửa năm trước, một diễn viên nữ dưới tay anh Trương theo vị kim chủ nổi danh trong giới, không bao lâu liền trở thành nữ thứ trong phim điện ảnh. Diễn viên nữ ấy từng trở về mời mọi người trong đoàn đội ăn cơm, đổ mắt ôm anh Trương thở dài. Minh Tiêu nghe thấy cô ghen ngào nói: “Xin lỗi, thanh xuân của em chẳng thể lãng phí trôi qua như vậy được.”

Đúng vậy, nghệ sĩ đều là những kẻ ăn cơm thanh xuân, năm tháng xinh đẹp nhất, rực rỡ nhất kia mà không nổi tiếng được thì sau này ước chừng cũng chẳng còn có mấy cơ hội nữa.

Minh Tiêu không khỏi bắt đầu lo lắng.

Trước 20 tuổi, đối với hai từ ‘nổi tiếng’ này anh thậm chí còn khịt mũi coi thường. Sau 20 tuổi anh mới hiểu được nếu như không thể nổi tiếng, chính mình cũng chỉ đành chấp nhận vĩnh viễn là một diễn viên quần chúng nhỏ nhoi mà thôi.

Sau đó lớn tuổi hơn, đại khái ngay cả cơ hội đóng phim cũng không có.

Vì thế vào sinh nhật năm 23 tuổi, anh lần đầu tiên ước nguyện điều mà trước kia vẫn luôn xem thường —— tôi muốn nổi tiếng!

Thần tiên trên trời nghe được, sau đó quăng xuống cho anh một vị kim chủ giấu tên.

Một tháng trước, Minh Tiêu mặc bộ trang phục cosplay vừa dày vừa nặng dạo phố trong lễ hội của dân chơi game, tín hiệu trong hội trường ở đây rất kém, khi rời đi anh mới phát hiện trong điện thoại di động có hơn 30 cuộc gọi nhỡ.

Tất cả đều đến từ anh Trương.

Dạo gần đây anh Trương không kiếm được tài nguyên, mọi người chủ yếu tự cố gắng tìm việc nên rất ít khi tới công ty báo danh. Minh Tiêu đã có một thời gian dài không nhận được cuộc gọi của người đại diện này, thế nên lúc nhìn thấy nhiều cuộc gọi nhỡ như vậy thì không khỏi ngạc nhiên. Trước khi gọi lại còn ôm trong lòng mong đợi: “Chẳng lẽ lại có vai quần chúng tìm tới mình hay sao?”

Anh Trương cơ hồ bắt máy ngay lập tức, giọng điệu rất gấp: “Cậu đang ở đâu vậy?”

Minh Tiêu báo địa chỉ, khẽ hỏi: “Sao thế anh?”

“Cậu còn đi làm chỗ game đó à?” Anh Trương vừa nghe địa chỉ liền biết anh lại đi diễn vai NPC.

“Đúng rồi anh.” Minh Tiêu nghĩ thầm, anh đâu có đặt sẵn bát cơm cho em, em mà còn không tự mình nỗ lực thì làm sao kiếm tiền được đây?

Anh Trương thoáng ngừng chốc lát mới nói, “Vậy giờ cậu lập tức tới công ty đi.”

Minh Tiêu đầy bụng ngờ vực, không nghĩ ra anh Trương vội vã gọi mình trở lại là vì chuyện gì. Trên đường trái lo phải nghĩ, sau khi loại trừ đủ loại khả năng mới cảm thấy được ước chừng là cần thử vai gấp.

Nghĩ như vậy anh liền thấy căng thẳng. Cũng không phải sợ biểu hiện của bản thân thất thường, mà là một thân quần jean, áo liền mũ trùm thể này thật không ra thể thống gì cả.

Về nhà thay đồ thì thời gian sẽ không kịp, không về thay thì thực sự rất khó coi.

Do dự một lúc, tòa nhà đồ sộ của Giải trí Tinh Hoàn đã hiện ra trước mắt, trên màn ảnh to lớn đang phát đoạn clip phỏng vấn của anh để Kiều Ngộ.

Người đàn ông kia anh tuần đến cực điểm, trong mắt chứa hoa đào, mỗi một đường nét trên mặt đều hoàn mỹ dường như được thần khắc ra, một cái nhíu mày một nụ cười mỉm đều có thể bắt hồn khiến người khác phải chú ý đến, có thể nói Kiều Ngộ là dạng nam thần sở hữu nhan sắc 360 độ không góc chết.

Vào những ngày cuối đông, tiết trời mùa xuân se lạnh, bầu trời âm u ảm đạm, ấy vậy mà nụ cười của Kiều Ngộ vẫn sáng ngời, tựa hồ chỉ cần nhìn một chút thôi thì mọi phiền não trong lòng liền có thể tiêu tan hết vậy.

Minh Tiêu nhìn gương mặt kia, khẽ run vài giây, sau khi lấy lại tinh thần mới thở dài nhẹ nhẽu.

Trên màn ảnh, người đàn ông kia là tình nhân trong mộng của vô số thiếu nam thiếu nữ, là bóng lưng mà cả đời này Minh Tiêu cũng khó có thể với tới.

Anh đã từng nghĩ, nếu như có một ngày mình có thể trở thành siêu sao như Kiều Ngộ thì thật tốt biết bao!

Vội vã chạy vào tòa nhà Tinh Hoàn, Minh Tiêu đang muốn quét thẻ để vào thang máy thì mới nhớ tới căn bản anh không mang theo giấy tờ gì, quay người muốn nhờ một chú bảo vệ cách đó không xa giúp quét thẻ, vai bỗng nhiên bị va vào một phát.

Gương mặt lên nhìn, là một anh chàng đẹp trai lạ mặt.

Anh đẹp trai nọ mặc một thân quần áo thể thao, giày thể thao màu trắng không nhiễm một hạt bụi, mũ áo trùm lên che đỉnh đầu, trên trán lộ ra mái tóc nhuộm thành màu nâu sậm, bông tai kim loại trên vành tai lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, đẹp trai đến nỗi muốn chói mù mắt người đối diện.

Vào lúc Minh Tiêu nhìn sang, anh đẹp trai bỗng cười rộ lên, lộ ra hàm răng trắng chỉnh tề, đôi mắt rất sáng, tựa như quen thuộc mà cũng không hề thất lễ cất tiếng: “Xin lỗi, đang gấp quá nên đụng vào anh. Anh muốn lên phải không? Anh không mang thẻ sao?”

Minh Tiêu xin lỗi rồi gật gật đầu: “Tôi quên mất...”

Tay trái của anh chàng đẹp trai cầm túi giấy đựng cà phê, tay phải rút trong túi quần ra một tấm thẻ, cầm trong tay quơ quơ rồi đặt lên máy cảm ứng.

“Đing” một tiếng vang lên, cửa thang máy mở ra.

Anh chàng đẹp trai nghiêng người sang, tay hướng bên trong đuổi một cái, lộ ra ý “Mời vào”, nụ cười sạch sẽ vô hại. Minh Tiêu lập tức tiến lên một bước, ấn vào tầng 7 rồi hỏi: “Cậu lên tầng mấy vậy?”

“25, cảm ơn anh.” Chàng đẹp trai đứng vào chính giữa thang máy, gỡ dây đeo quần trên thẻ, dứt khoát đeo lên cổ.

Minh Tiêu giúp cậu ấn tầng 25, trong lòng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Công ty Giải trí Tinh Hoàn từ tầng 20 trở lên là khu vực thuộc về các vị cấp cao cùng với nghệ sĩ hạng A, anh chàng bên cạnh này trước đây Minh Tiêu chưa từng thấy, toàn thân cũng không phải hàng hiệu, nếu lên tầng 25 thì ước chừng là trợ lý của siêu sao nào đó mới tuyển à? Mới vừa cậu ta xuất hiện ở dưới lầu, hơn nữa còn chạy gấp như vậy hẳn là bị sai đi mua cà phê nhỉ?

Mà nếu như chỉ là trợ lý, tựa hồ quá lãng phí gương mặt kia rồi.

Minh Tiêu nhìn bóng người mơ mơ hồ hồ trên mặt kính của thang máy, phát hiện anh chàng đẹp trai kia còn cao hơn một chút so với kẻ 1m83 như mình, eo hẹp chân dài, dù chỉ mặc quần áo thể thao cũng không giấu được thân thể hết như người mẫu kia.

Hay là tân binh mà người đại diện mới đào được nhỉ? Minh Tiêu hơi nhăn lông mày, chợt sinh ra cảm giác nguy hiểm.

Nhưng cảm giác nguy hiểm này rất nhanh bị anh gạt đi luôn, Minh Tiêu mím môi, không cho là người mới đến sẽ khiến tình cảnh của mình càng thêm gay go nữa.

Đã là hạng tép riu còn sợ bị phơi khô nữa sao?

Người sau còn đứng cuối bảng xếp hạng hơn, không chừng ngày nào đó sẽ lật ngược tình thế, đường hoàng trở thành sao hạng A cũng nên.

Minh Tiêu bị ý nghĩ của chính mình chọc cười, khóe miệng lơ đãng giương lên, nụ cười kia lọt vào đáy mắt anh chàng đẹp trai bên cạnh.

Không lâu sau, cửa thang mở ra, Minh Tiêu nghiêng người nói tiếng cảm ơn với anh chàng đẹp trai đầy tiềm lực rồi nhanh chân đi về hướng phòng làm việc của anh Trương.

Vốn tưởng rằng sẽ bị anh Trương thuyết giáo một trận, không nghĩ tới cửa vừa mở ra, bên trong lại là ảnh đế Kiều Ngộ, còn có cả người đại diện danh tiếng hàng đầu – Niệm Hàm.

Minh Tiêu bình tĩnh lùi ra bên ngoài, “rầm” một tiếng đóng cửa lại, coi như chính mình bị vẽ đẹp ngây ngất của anh chàng trong thang máy ban nãy hớp hồn cho nên đi sai tầng rồi.

3. Chương 2

Mà trên thực tế, Minh Tiêu vừa không bị anh chàng đẹp trai trong thang máy ban nãy hớp mắt hồn, vừa không hề xốn xác tới nhăm tâng lêu lắt cả.

Bởi vì anh vừa lia mắt lên nhìn thấy biển tên gắn trên cửa phòng trước mặt, hơn nữa tại anh vẫn đang ù ù không dứt vì tiếng động âm ỉ của nơi này. Ở giải trí Tinh Hoàn, nơi ồn ào, náo nhiệt, đông người nhất chính là tầng 7; mà căn phòng sừng sững trước mặt anh đây cũng đích xác là phòng của anh Trương – người đại diện số một trong công ty từ-dưới-đếm-lên!

Hầu kết Minh Tiêu hơi trượt lên trượt xuống, mí mắt khẽ giắt hai lần, cứ nghĩ tới vị nam thần anh vừa thấy trên màn ảnh lớn ngoài kia giờ lại đang ngồi ngay trong phòng làm việc nhỏ bé của người đại diện nhà mình, không hiểu sao anh cảm thấy chuyện này thật huyền hoặc.

Trong phòng làm việc truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập, Minh Tiêu cố lấy lại bình tĩnh, ngay khi anh Trương vừa mở cửa ra thì nụ cười đủ tiêu chuẩn nghề nghiệp đã được huấn luyện suốt bấy lâu lập tức treo ngay lên khóe môi.

“Hi, anh Trương.”

“Hi cái rắm!” Anh Trương kéo tay anh lôi vô trong phòng, “Vừa nãy cậu trốn cái gì vậy? Đã tới muộn rồi mà còn có ý định trốn à? Cậu không biết chào hỏi mọi người một câu hả, bình thường anh dạy cậu như nào? Đã gặp tiền bối thì nhất định phải chủ động tiến tới chào hỏi nghe chưa!”

Lỗi tại Minh Tiêu ù lên vì quả bắn liên thanh của anh Trương, đã vậy cánh cửa phía sau bị anh Trương đóng lại hơi quá tay, một tiếng rầm vang lên, có cảm giác như toàn bộ không gian trong phòng đều theo đó lung lay một chút.

Anh ngược mắt sang nhìn người đại diện Niệm Hàm đang ngồi nghiêm chỉnh ngay cạnh đại thần chân dài, tư thế ngồi khá tùy tiện – Kiều Ngộ, trong lòng âm thầm nghĩ ‘không lẽ mình xuyên tới thế giới khác thiệt rồi sao?’

Thế nhưng dấu sao Minh Tiêu tốt xấu gì cũng đã làm diễn viên quần chúng nhiều năm, cho dù tinh thần có đang mơ hồ như người trên mây cỡ nào thì sắc mặt bên ngoài vẫn cực kỳ trấn tĩnh, một chút dấu hiệu hoảng loạn cũng không để lộ. Anh khéo léo nở nụ cười lịch sự, cúi đầu lễ phép chào hai người trước mặt: “Xin chào thầy Niệm, xin chào Kiều tiên sinh.”

Niệm Hàm là người đại diện hàng đầu ở công ty, nghệ sĩ dưới tay tuy không nhiều, nhưng tất cả đều có vị trí rất cao trong giới giải trí. Minh Tiêu đó giờ chỉ nghe danh biết mặt chứ chưa từng tiếp xúc với người đại diện trong truyền thuyết này lần nào. Thế nhưng, tuy Niệm Hàm cực kỳ nghiêm khắc với nghệ sĩ của mình, nhưng lại kéo được về rất nhiều tài nguyên cao cấp mà ai nhìn cũng thèm thuồng ngưỡng mộ làm Minh Tiêu cực kỳ kính nể. Y mới hơn 30 tuổi, tướng mạo chỉ tầm tầm phổ thông nhưng khí chất lại vô cùng đặc biệt, hơn nữa có lẽ là tự mình bảo dưỡng khá tốt nên nhìn qua chẳng giống người thường xuyên ở bên ngoài làm công tác xã giao tí nào, mà trông càng giống một vị giáo sư văn học trẻ tuổi ít khi giao tiếp với người khác hơn.

Nhân vật lão làng như vậy thì cứ xưng một tiếng “thầy” cũng chẳng sao, ít nhiều bảo đảm được việc sẽ không lo đắc tội đối phương.

Về phần Kiều Ngộ, Minh Tiêu đã ở công ty nhiều năm làm sao có thể không biết vị đại minh tinh này rất thích người khác gọi mình là “Kiều tiên sinh” được.

Thế nhưng có không ít nghệ sĩ nhỏ không giỏi đoán ý, vẫn hay gọi Kiều Ngộ là “Kiều ảnh đế”. Còn Trình Hạo thì thường lén lút ‘nói xấu’ sau lưng anh ta với Minh Tiêu rằng, cách gọi “Kiều tiên sinh” này thiệt là học đòi văn vẻ, nếu mà cậu có cơ hội trò chuyện với anh ấy, nhất định phải hô to một tiếng “Kiều đậu ma đại” nhé.

() Kiều đậu ma đại [qiáodòumádài]: hài âm của Chotto Matte trong tiếng Nhật, nghĩa là Chờ một chút! Tên của Kiều Ngộ phát âm cũng na ná với từ này nên mới có sự liên tưởng trên.*

Minh Tiêu lúc đó bị chọc cho cười suýt không hold nổi, cả hai người đã đùa giỡn với nhau như vậy không ít lần, làm mới nãy khi nhìn thấy Kiều Ngộ đang thong dong ngồi đó, não anh như bị úng nước, suýt chút nữa đã thật sự thốt lên “Xin chào Kiều đậu ma đại”.

May mà mỗi ngày Minh Tiêu đều kiên trì đứng trước gương luyện tập lời kịch, vậy nên chữ “Đậu” còn chưa kịp phun ra đã bị anh cưỡng ép chuyển đổi thành một xưng hô lễ phép hơn.

Kiều Ngộ híp mắt lại, thần thái đại minh tinh đầy vẻ xa cách, không nồng nhiệt thân thiết quá nhưng cũng coi như thân thiện, khéo môi khẽ mỉm cười, gật đầu đáp lễ lại anh.

Minh Tiêu cho rằng đối phương nhiều lắm khách sáo một câu “Chào em” là xong, dù sao phong cách công ty xây dựng cho Kiều Ngộ chính là dạng nam thần tao nhã, không màng đến danh lợi phàm tục, lời ít ý nhiều, tiếc chữ như tiếc vàng. Vậy mà vị nam thần trước mặt đây lại khê thay đổi tư thế ngồi, cả người chồm về phía trước, trên gương mặt anh tuần hiện lên vẻ hiếu kỳ: “Em là Minh Tiêu hả?”

Dù là ai thì khi bị cặp mắt quyến rũ ẩn tình kia nhìn chăm chăm như vậy đều sẽ không kiềm chế nổi con

tim ‘phản chủ’ đang đập rộn rã. Minh Tiêu vốn không phải là fan của ảnh để thế nhưng lúc này cũng bị ánh nhìn đầy làm cho sững sờ đứng ngẩn tại chỗ, đôi môi khẽ nhếch lại nói không ra lời, cả người như bị niệm chú cố định thân thể, nét ửng đỏ lan rộng từ má đến tận mang tai.

“Em...” Lòng bàn tay anh đã ướt đầm mồ hôi, Minh Tiêu quả thực rất muốn tự tát chính mình một cái. Có là nghệ sĩ hàng tép riu cỡ nào thì cũng vẫn mang danh là nghệ sĩ, sao có thể thiếu tiền đồ tới cỡ này được, xem xem, mình bây giờ có khác gì tên nhà quê ngu ngơ lần đầu ra thành phố không?

Người trước mặt bật cười lớn, Minh Tiêu ngẩng đầu lên nhìn liền thấy ‘nam thần tao nhã’ đang cười đến nghiêng ngả, một tay đập bộp bộp vào ghế sofa, tay kia lúi lúi kéo kéo vị đại diện Niệm Hàm vẫn ngồi nghiêm túc như thiền sư nhập định, sau đó anh ta hớn hờ nói rằng: “Ha ha ha, nhóc con này nhìn buồn cười quá, bị ba ba đây phóng điện có một cái mà đã đỏ hết cả mặt rồi kìa.”

Minh Tiêu: “...”

Về mặt Niệm Hàm không hề thay đổi, anh chỉ khẽ nhích người ra xa, sau đó gạt phắt cái móng vuốt của tên thần-kinh đang lắc trái lắc phải bên cạnh xuống.

Mí mắt Minh Tiêu giật giật, ánh mắt cố bình tĩnh cuối cùng vẫn không giữ nổi sự trấn định nữa —— Kiều Ngộ vừa tự xưng là “ba ba” ư? Còn cười đến vô cùng hào hứng như thế nữa? Không phải chứ, nhanh như vậy mà ảnh đế đã chủ động phá vỡ hình tượng được công ty thiết lập trước mặt anh sao?

Trời ơi, người chứng kiến là anh đây liệu có thể bị diệt khẩu không?

Minh Tiêu quay đầu lại nhìn anh Trương thăm dò, người đại diện nhà cậu này giờ vẫn cứ đứng sừng sững ở cửa như pho tượng. Minh Tiêu nhú mày lại, càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ.

Niệm Hàm không lên tiếng, y chỉ khẽ ho nhẹ hai tiếng xem như nhắc nhở. Nghe vậy Kiều Ngộ mới cố gắng thu lại trận cười ha hả, thế nhưng nhện không được vẫn phát ra vài tiếng ‘xì xì’ vì cố kiềm nén.

Minh Tiêu: “...”

Bầu không khí nhất thời hơi lúng túng, anh Trương bèn tiến lên vài bước chủ động mở lời trước: “Trên đường kẹt xe quá nên Minh Tiêu đến chậm, mong hai anh thông cảm.”

Niệm Hàm mới vừa đáp lời “Không có chuyện gì” thì Kiều Ngộ lại đột nhiên chen miệng hỏi: “Trên đường kẹt xe là một chuyện, thế nhưng vừa nãy ở dưới lầu chắc chắn em có đứng xem hình ảnh quảng cáo của anh đúng không? Nói nghe cái coi, bị anh làm choáng ngợp hết bao nhiêu phút mới đi được tiếp thế?”

Minh Tiêu giật mình, cứ tưởng mới rồi chuyện mình dừng ở ngoài cửa công ty xem biển quảng cáo của Kiều ảnh đế bị người ta đứng trên này bắt gặp thật, đang nghiêm túc suy nghĩ xem nên trả lời thế nào thì nhìn thấy vẻ trêu chọc trên mặt Kiều Ngộ mới phát hiện, hóa ra anh lại bị đối phương đùa giỡn nữa rồi.

Niệm Hàm nhú mào, y liếc mắt nhìn Kiều Ngộ, lạnh nhạt nói: “Nếu cậu không có chuyện gì thì đi về nghỉ ngơi trước đi.”

“Sao em lại không có chuyện gì được?” Kiều Ngộ lắc đầu nguây nguây, xong quay qua đá lông nheo với Minh Tiêu một cái làm anh sợ hết hồn rồi mới tủm tỉm cười bảo: “Em đây không phải là đang đến quan tâm người bạn nhỏ mới tới của chúng ta à?”

Lỗi tai Minh Tiêu lại lúng búng, anh không rõ ý của Kiều tiên sinh là gì —— Chúng ta? Mới tới? Người bạn nhỏ?

Anh ta đang nói về ai vậy? Lẽ nào là anh ư?

Bình thường anh Trương vốn là người rất hoạt bát nhiều lời, vậy mà ngày hôm nay anh lại kiệm lời hẳn, cả buổi trời chỉ nói được vài câu. Lúc này, thấy Minh Tiêu đang hoang mang khó hiểu, anh Trương mới giải thích với nghệ sĩ nhà mình: “Minh Tiêu à, Quý tiên sinh đã sắp xếp người đại diện mới cho cậu. Kể từ hôm nay trở đi, anh sẽ không còn là quản lý của cậu nữa.”

“Hả, thật ư? Vậy... vậy ai sẽ dẫn dắt em ạ?” Minh Tiêu kinh ngạc hỏi lại.

Ánh mắt của anh Trương rất phức tạp, có mất mát cũng có cả không nỡ, mà càng nhiều hơn chính là thật lòng chúc phúc, “Niệm Hàm sẽ dẫn dắt cậu.”

Đầu óc Minh Tiêu vang lên một tiếng ‘ầm’ mãnh liệt, nhìn anh Trương rồi nhìn Niệm Hàm và Kiều Ngộ, tim đập thình thịch như đánh trống, toàn bộ thân thể hết như đang bị thiêu cháy.

Quý tiên sinh là boss lớn của Giải trí Tinh Hoàn, chưa bao giờ đối mặt hay trò chuyện với nhân vật mờ nhạt như Minh Tiêu cả, anh dám cá đến 99,9% khả năng là hẳn còn chẳng hề biết dưới tay mình có một nghệ sĩ tên là “Minh Tiêu” này cơ đấy.

Minh Tiêu nuốt nước miếng một cái, cảm thấy bản thân có lẽ nghe nhầm rồi.

Boss lớn ở tận trên tầng cao nhất của công ty làm sao biết anh được, còn đột nhiên đổi người đại diện cho anh nữa? Mà chẳng phải là nhét bừa vào tay một người đại diện bình thường nào đó đâu, quản lý mới của anh sẽ là Niệm Hàm đấy!

Nghệ sĩ dưới tay Niệm Hàm là ai? Kiều Ngộ, Diêu Diệp, Mạnh Túc, Duẩn Hân... Có ai mà không phải minh tinh hạng A nức danh thiên hạ đâu? Minh Tiêu làm sao có khả năng dùng chung, không đúng, là cùng hưởng cơ hội từ người đại diện hàng đầu này cơ chứ?

Quả nhiên bị hoảng quá nên xuyên tới thế giới khác luôn rồi!

Ngay lúc Minh Tiêu đang nỗ lực dùng lý luận không khoa học giải thích sự thật trước mắt, Niệm Hàm đã đứng dậy đập cho Kiều Ngộ một cái khiến anh ta đau đến nỗi phải rên rỉ ra miệng, sau đó bước qua chỗ Minh Tiêu đang đứng.

Theo bản năng Minh Tiêu khẽ lui một bước, khi phát hiện Niệm Hàm còn thấp hơn mình mấy centimet mới kiềm chế tâm tình, lấy lại khí thế.

Tướng mạo của Minh Tiêu thiên về loại hình tuần tú cường tráng. Thời đại bây giờ mình tinh phần đông sẽ đi theo con đường mỹ nam xinh đẹp, vậy nhưng phong cách cùng gương mặt mày của anh lại chẳng có chỗ nào để mà soi mói được, cũng là hình tượng trẻ trung tươi mới, nhưng có điều nét anh tuấn chiếm nhiều hơn là vẻ đẹp mềm mại, trung tính. Thêm nữa là Minh Tiêu quanh năm rèn luyện kỹ năng diễn xuất, thật sự nếu mà anh ra vẻ nghiêm túc, khóe môi hơi hạ xuống, ánh mắt lạnh lẽo phóng tới phối với dáng cầm hơi nhắc lên khe khẽ thì khí chất này tuyệt đối sẽ không thua kém bất kì ai.

Trong lúc Minh Tiêu đang hoảng hốt suy nghĩ về tình huống trước mặt, bỗng dưng anh nghe thấy ai đó xuyết xoa một tiếng.

Và dĩ nhiên âm thanh ‘ôi chao’ ấy ngoại trừ Kiều Ngộ ra thì anh chẳng nghĩ tới ai được nữa.

Minh Tiêu không có thời gian đánh giá Kiều Ngộ, trên mặt tuy rằng nhẹ như mây như gió, một bộ trấn định tự nhiên, nhưng trong nội tâm anh thì đang không ngừng khuếch trương. Đầu óc tràn vào quá nhiều thông tin khiến cho anh tạm thời tiêu hóa không nổi.

Niệm Hàm hắng giọng nói: “Để cậu hợp tác với tôi là ý của Quý tiên sinh. Vừa nãy tôi đã trao đổi qua với anh Trương rồi, cũng đã nắm hầu hết tình hình của cậu hiện tại. Nếu như không có dị nghị gì thì lát nữa cậu lên tầng 22 với tôi, nơi đó có phòng nghỉ ngơi dành riêng cho cậu. Sau này đoàn đội của cậu được kiến thiết đầy đủ thì còn có thể có khu vực làm việc riêng nữa.”

Minh Tiêu hít sâu một hơi, cảm thấy bản thân có lẽ bị mấy người trước mặt hợp sức đùa giỡn rồi.

Mới một tiếng đồng hồ trước thôi, anh còn vì mấy trăm đồng tiền công mà sắm vai NPC ở lễ hội cho game thủ. Hai tháng trước, anh Trương giao cơ hội đóng vai quần chúng trong phim của Hàn ảnh để cho Trình Hạo, Trình Hạo còn vỗ lưng Minh Tiêu nói không có chuyện gì, tạm thời anh không có công việc thì em sẽ nuôi anh.

Tại sao mới xoay qua xoay lại một cái, kẻ vô công rồi nghề như anh lại đột nhiên trở thành nghệ sĩ dưới trướng của Niệm Hàm, thậm chí còn có cả phòng nghỉ cao cấp, sau này còn có thể có đoàn đội của riêng mình nữa?

Ngày cá tháng tư còn chưa tới mà, đây là trò đùa gì vậy?

Thấy Minh Tiêu chậm chạp không phản ứng, anh Trương bèn quay sang nói với Niệm Hàm: “Việc này đột ngột quá, không thì như vậy đi, để em nói chuyện với cậu ấy trước đã nhé?”

Niệm Hàm gật đầu: “Ừ, vậy tôi về trước, hai người cứ chậm rãi tán gẫu. Quý tiên sinh chỉ bảo tôi dẫn dắt Minh Tiêu, chưa nói lập tức sắp xếp công tác cho cậu ấy, cần thời gian chuẩn bị là điều đương nhiên.”

Nói xong y quăng cho Kiều Ngộ một ánh mắt, giọng nói lộ ra mấy phần bất đắc dĩ: “Còn ngồi đó làm gì nữa? Mau về đi.”

Hai vị đại phật đi rồi thì Minh Tiêu mới tỉnh táo lại, kinh ngạc nhìn chằm chằm anh Trương: “Anh ơi, anh của em ơi! Chuyện gì vừa xảy ra thế này? Họ nói như vậy là có ý gì?”

“Chính là chuyện cậu nghe thấy, chính là ý mà cậu hiểu đó.” Anh Trương mệt mỏi nằm dài ra ghế sofa, “Minh Tiêu này, cậu nói thật với anh đi.”

Minh Tiêu vẫn có cảm giác không hề chân thực, còn cả chút nôn nóng mơ hồ nữa, “Nói thật gì hả anh?”

Anh Trương ngồi bật dậy, giọng điệu có phần nghiêm túc: “Cậu leo lên giường Quý tiên sinh à? Giường của Quý tiên sinh mà cậu cũng dám bò lên ư?”

Cầm Minh Tiêu cứng đờ, “Em chính là diễn viên vô danh cương trực công chính mà anh dạy dỗ nên đấy, chuyện như vậy anh cho là em làm được sao?”

Anh Trương cào cào tóc, lắc đầu, “Cậu không làm được.”

Lòng Minh Tiêu tựa như bị mèo cào một cái, nhanh chóng bật lại, “Vậy sao anh còn hỏi?”

“Tại anh thấy lạ mà.” Anh Trương thở dài: “Sao đột nhiên Quý tiên sinh lại bảo Niệm Hàm dẫn dắt cậu nhỉ? Đây rõ ràng là nhịp điệu muốn lãng xê cậu mà!”

Minh Tiêu âm thầm nghĩ, anh tưởng em không cảm thấy kỳ quái chắc? Con mẹ nó em còn nghĩ mình xuyên đến thế giới khác luôn rồi đây này!

Anh Trương tiếp tục bảo: “Lúc gọi điện thoại cho cậu anh còn đang suy nghĩ, quái, đã được Quý tiên sinh bao dưỡng rồi mà còn đi đóng NPC kiếm sống làm gì?”

“Khó trách lúc đó giọng anh khó nghe thế.” Minh Tiêu bật cười: “Thì ra là giận em bán thân.”

“Aiii!” Anh Trương vỗ đùi một cái thật mạnh, “Không nghĩ ra, thật sự là không nghĩ ra! Ngoại trừ Quý tiên sinh, gần đây nhất cậu có chọc đến nhân vật máu mặt nào không?”

Minh Tiêu chăm chú suy nghĩ một lúc lâu, “Em cảm thấy nhân vật máu mặt nhất bên cạnh em chính là anh đó, anh cho em công việc thì em có thể kiếm thêm một chút tiền, anh mà không cho em việc gì thì em

cũng chỉ có thể tới các lễ hội đóng vai NPC thôi.”

Anh Trương tỏ vẻ áy náy: “Anh có lỗi với cậu...”

Hai người nhìn nhau không nói gì, một lát sau Minh Tiêu mới hỏi: “Thầy Niệm không nói rõ ngọn nguồn với anh sao?”

“Nói rồi.” Anh Trương trả lời.

‘Ngọn nguồn’ mà Minh Tiêu ám chỉ chính là người muốn nâng đỡ mình, anh Trương lại hiểu thành công việc sắp xếp cho cậu trong tương lai, nhất thời trở nên hưng phấn, “Niệm Hàm bảo với anh ý của Quý tiên sinh là muốn cậu diễn một trong hai nam chính của bộ phim chuyển thể Mắt Thấy.”

Chân Minh Tiêu trượt dài một cái, suýt nữa đạp luôn anh Trương ra khỏi ghế gỗ sô pha.

“Cái gì cơ?”

4. Chương 3

Mắt Thấy là tiểu thuyết huyền nghi thần quái thịnh hành trên mạng mấy năm gần đây, dùng hình thức của nguyên tác để giảng giải thì nó muốn làm nổi bật câu chuyện “Những gì mắt thấy chưa chắc đã là sự thật”. Từ năm ngoái, trên mạng đã râm ran truyền ra thông tin bộ tiểu thuyết này được bán bản quyền để làm phim truyền hình. Lúc đó Minh Tiêu và Trình Hạo còn từng suy đoán xem hai nam chính của tiểu thuyết sẽ do ai diễn, sau đó cho ra kết luận cuối cùng rằng “Ai diễn thì kẻ đó nhất định sẽ nổi”.

Khác với phần lớn tiểu thuyết có tiếng trên mạng, độ dài của Mắt Thấy vừa phải, chỉ có hơn hai trăm nghìn chữ, văn phong cực kỳ tinh luyện, những câu miêu tả không quá nhiều, nội dung vở kịch chủ yếu đọng lại ở phần đối thoại, tựa như chủ ý của tác giả chính là muốn đi theo hướng kịch bản truyền hình vậy.

Minh Tiêu có tiềm chất đi theo thời đại, ngoài việc lăn lộn kiếm sống thì cứ có trò chơi nào nổi thì anh sẽ thử chơi trò đó, phim truyền hình nào ăn khách cũng sẽ xem, theo bản năng dựa vào những tác phẩm nổi danh đây muốn thăm dò tìm tòi lý do vì sao chúng lại thành công, suy nghĩ thêm mình có thể học tập được gì từ đó hay không.

Cho nên khi tiểu thuyết Mắt Thấy oanh tạc trên các diễn đàn mạng, Minh Tiêu lập tức mua ebook về, dành ra hai đêm gần như thức trắng đọc xong, cho nên đối với hai vai nam chính Liễu Tầm Ngạn và Hoa Phi Minh anh có ấn tượng vô cùng sâu đậm.

Chẳng qua dù có thế nào cũng không nghĩ tới, thời gian mới qua hơn nửa năm, chính mình lại được sắm vai một trong hai nhân vật đó.

Đây không phải là đang nằm mơ chứ?

Có xuyên tới thế giới khác thì cũng không lưu hành chơi trò như vậy đâu!

Hai tay Minh Tiêu chống trên lưng ghé sô pha, vừa hưng phấn vừa xen lẫn cảm giác mê man.

Những năm gần đây anh vẫn luôn muốn được nổi tiếng, nguyện vọng vào sinh nhật lần thứ 23 cũng là “trở nên nổi tiếng”, thế nhưng khi con đường màu hồng ấy đột nhiên bày ra ngay trước mặt, nội tâm của anh lại trở nên lo âu, thấp thỏm.

Hiện thực không phải là câu chuyện đồng thoại đầy sắc màu rực rỡ, nào có miếng bánh ngon miễn phí từ trên trời rơi xuống như vậy. Nhận được lợi ích từ người khác thì hoặc sớm hoặc muộn cũng phải trả về, đạo lý này dĩ nhiên Minh Tiêu hiểu rất rõ.

Càng hiểu cho nên anh mới càng bất an.

Cơ hội đột nhiên ập tới, tất nhiên là bởi vì có người để mắt đến anh rồi.

Nếu như người này đứng ở trước mặt anh, trực diện biểu thị muốn ngủ với anh thì Minh Tiêu nhất định sẽ không chút do dự mà từ chối — dù cho đối phương đưa ra điều kiện cực kỳ hậu hĩnh tới cỡ nào đi chăng nữa.

Mà tình huống trước mắt là người này căn bản không xuất hiện, ngay cả từ chối thì anh cũng chẳng biết tìm ai để mà đáp “Không”.

Anh Trương rót chén trà, nhìn qua nom có vẻ lười biếng như một người bình thường mà ngữ khí rõ ràng lại khác xa: “Minh Tiêu này, cậu biết anh luôn luôn hi vọng mấy đứa dưới tay anh sẽ không bao giờ dính tới chữ ‘Kim chủ’, ‘Bao dưỡng’ đúng không? Thế nhưng lần này...”

Anh Trương dừng một chút mới nói tiếp: “Thẳng thắn mà nhìn nhận thì trong giới này anh lẫn lộn lâu như vậy rồi cũng chưa từng gặp tình huống giống hôm nay.”

Hai hàng lông mày của Minh Tiêu cau lại, anh nhìn chăm chăm đường kẻ gạch hoa trên sàn nhà đến xuất thần.

“Cậu theo anh cũng được 4 năm, anh chẳng có bản lĩnh gì, không có cách nào lấy được tài nguyên tốt cho các cậu.” Anh Trương uống một ngụm trà, thở dài: “Anh thấy chúng ta đánh cược một lần đi, nắm chặt lấy cơ hội trước mắt rồi sau này tới bước nào nghĩ tiếp bước đó.”

Minh Tiêu ngẩng đầu lên nhìn người đại diện nhà mình.

“Quý tiên sinh không phải bảo cậu đi theo Niệm Hàm sao? Cậu liền thoải mái mà theo anh ấy đi.” Anh Trương nói tiếp: “Niệm Hàm tranh thủ được vai nào cho cậu thì cậu liền diễn vai đó. Chúng ta không thể cứ bối rối mãi được đúng không? Mấy năm qua cậu nỗ lực phấn đấu như nào anh đều nhìn thấy, cậu không thiếu thực lực mà chỉ thiếu mỗi vận may. Hiện tại vận may tìm đến, chẳng có lý gì để cậu lại đóng cửa không tiếp nó cả.”

Minh Tiêu chợt cảm thấy hơi xao động.

“Về phần vận may này là ai cho thì trước tiên đừng suy nghĩ vội.” Anh Trương nhẹ giọng trấn an: “Cứ thuận theo tự nhiên thôi, cậu thấy có được không?”

Cùng ngày hôm ấy Minh Tiêu liền chuyển lên tầng 22.

Đồ dùng cá nhân anh để ở công ty thật sự rất ít ỏi, gần như ôm một chuyến là có thể chuyển hết.

Trên mặt Minh Tiêu vẫn mang dáng vẻ trấn định tự nhiên quen thuộc, nhưng trời mới biết hiện giờ trong lòng anh là muôn trùng sóng lớn thét gào.

Còn nhớ khi mới 17 tuổi, anh từng thề phải làm một diễn viên giỏi giang trong sạch, kiên cường bất khuất. Loáng một cái trôi qua 5 năm, cuối cùng vẫn phải đối diện với hiện thực —— hoặc nói đúng hơn là cúi đầu trước thực tế.

Thật sự muốn gây dựng thành tựu trong cái vòng hỗn độn này nhất định phải mất đi chút gì đó.

Anh Trương nói rất có lý, vậy thì cứ thuận theo tự nhiên đi, không có gì phải sợ hết.

Ngày kế tiếp, Giải trí Tinh Hoàn xôn xao không dứt, từ trên xuống dưới đều nhiệt tình thảo luận về chuyện diễn viên nhỏ bé Minh Tiêu bò lên giường của vị kim chủ nào đấy. Thông tin được mọi người tin tưởng nhất dĩ nhiên là boss lớn đứng đầu công ty – Quý tiên sinh.

Giải trí Tinh Hoàn là sản nghiệp dưới trướng của tập đoàn Cổ thị, Quý tiên sinh là con trai độc nhất của con gái út đã quá cố của Cổ gia, từ nhỏ phong lưu thành tính, từng lăng-xê không ít thanh thiếu niên xinh đẹp. Nghe đâu diễn viên Diêu Diệp ‘hot’ nhất trong Tinh Hoàn cũng từng là tình nhân được cưng chiều trên giường của hắn.

Mấy năm trước, Quý tiên sinh chẳng biết vì sao thu bớt tính tình, không trêu hoa ghẹo nguyệt nữa mà cũng không cưới vợ sinh con. Thế nhưng mọi người đều biết, xưa nay hễ là dự án mà Diêu Diệp lựa chọn, bộ phim mà Diêu Diệp thích thì không có cái nào có thể lọt vào tay người khác.

Có rất nhiều người lén lút bảo Quý tiên sinh và Diêu Diệp chính là kiểu dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng.

Mà cũng có người nói, trong nhà Quý tiên sinh có ‘người’ rồi.

Không quản sự thật là thế nào, nhưng mà người đàn ông giàu có lại độc thân ngoài 35 tuổi thì vẫn không khỏi khiến người ta nảy sinh nhiều ý nghĩ kỳ quái.

Một vài nhân viên hoặc nghệ sĩ mới tới ưa hóng hớt thị phi cũng suy đoán ước chừng là Quý tiên sinh vui mình trong cuộc sống thanh tâm quả dục đã lâu, hiện tại đột nhiên lại muốn dính chút đồ ăn mặn, chơi đùa một tí với người mới.

Có điều mọi người vẫn có rất nhiều chỗ suy nghĩ mãi mà không thông, ví như tại sao lại là Minh Tiêu.

Minh Tiêu năm nay đã 23 tuổi, đặt ở đám người bình thường đương nhiên không tính là già, nhưng ở trong giới giải trí xoay vần mỗi ngày, tuổi tác của anh xem như là đã không còn bất kỳ ưu thế nào để cạnh tranh.

Lúc trước khi Diêu Diệp được Quý tiên sinh chọn trúng cũng mới chỉ vừa thành niên, là một cậu thiếu niên thủy tinh long lanh dễ vỡ, tướng mạo và vóc người đều vô cùng tuyệt vời. Mà Minh Tiêu lẫn lộn nhiều năm như vậy, dù rằng ngoại hình rất đẹp trai sáng láng nhưng chẳng qua cũng chỉ là một cái túi da đã ‘già’ mà thôi.

Huống hồ bề ngoài của Minh Tiêu cường tráng hơn nhiều so với đại đa số tiểu thịt tươi bây giờ, so sánh với đám tình nhân non nớt của Quý tiên sinh trước kia là cách biệt cả đời cả đất —— lời này là do người kỳ cựu lâu năm trong Tinh Hoàn phát ngôn.

“Đệt! Vậy rốt cuộc cái tên Minh Tiêu kia là vận số chó má gì mà đỏ quá vậy?” Một nam sinh cũng là diễn viên ‘vô danh’ tỏ vẻ bức xúc: “Dựa vào cái gì anh ta có thể được Quý tiên sinh coi trọng?”

“Vận mệnh gì ở đây, chó ngáp phải ruồi thôi!” Một nam sinh khác cũng tức giận bất bình, giọng điệu mang theo đầy đặc vị ghen ăn tức ở: “Không bản lĩnh không tướng mạo, chẳng phải là leo giường bán thân sao?”

“Hừ, nom có vẻ rất thật thà, sau lưng không biết đâm dằm cỡ nào!”

“Phải đấy, không đâm không dằm bán mông thế méo nào được?”

“Ha ha ha, chỉ cậu là hiểu chuyện!”

Nghệ sĩ nhỏ cũng chia thành hai loại: biết cầu tiến và không chịu tiến bộ. Nhóm thứ nhất là những người như Minh Tiêu hay Trình Hạo, người đại diện không thể giúp đỡ tìm kiếm tài nguyên thì họ sẽ tự thân ra ngoài dốc sức làm việc. Còn nhóm không tiến bộ thì chính là những phần tử nhân hạ rảnh hơi cả ngày tùm tùm bàn tán nói xấu sau lưng, kẻ nào kẻ ấy đều có thể nói hăng say không ngừng nghỉ cứ như mình là

người chứng kiến tận mắt toàn bộ sự việc. Đừng nói người mới được bay lên cành cây như Minh Tiêu hay những “con gà con” chưa kịp đứng vững, mà ngay cả người ít lộ diện ở công ty như Diêu Diệp trong miệng bọn họ chẳng qua cũng chỉ là một kẻ cong móng lên cầu người ta cười mà thôi.

Cả đám đang trò chuyện rôm rả vừa ghen tị lại vừa hí hửng vì bắt được đề tài mới, thế nên không ai chú ý tới sau lưng có một người đang bước đến gần.

Người kia rất cao, trên đầu đội mũ lưỡi trai, bông tai kim loại lóe lên ánh sáng, cậu ta vội vã đi qua hành lang, trực tiếp phá tan đám người đang tám chuyện.

“Ai vậy? Đi không biết nhìn đường à?” Một người trong đó bực bội hô lên.

Người kia không trả lời, chỉ chậm rãi quay người quăng tới một cái liếc mắt.

Chính là anh chàng đẹp trai mà Minh Tiêu từng gặp trong thang máy.

Có điều khi giúp Minh Tiêu quét thẻ, trên mặt anh đẹp trai vẫn mang nụ cười nhẹ nhàng thân mật, mà lúc này lại thay đổi thành ánh mắt hình viên đạn tưởng chừng muốn xuyên thủng người ta, ngay cả sắc mặt cũng rất khó coi.

Đám nghệ sĩ nhiều chuyện kia sợ hết hồn, tất cả đều ngừng miệng.

Cậu thanh niên mím chặt môi, ánh mắt đảo qua trên mặt mọi người, nửa phút sau không nói một lời rời đi.

Mãi đến tận khi bóng dáng người kia biến mất tại khúc quanh mới có người nhỏ giọng hỏi: “Vừa rồi là ai thế?”

“Không biết, chưa thấy bao giờ. Mọi người gặp qua chưa?”

“Chưa. Staff mới tới hả?”

“Không giống, đào đâu ra staff đầy khí chất vậy được? Hơn nữa nom đẹp trai thế kia cơ mà!”

“Chẳng lẽ là nghệ sĩ mới?”

“Ai biết. Nãy mình nói đến chỗ nào ấy nhỉ?”

“Ồ, nói đến Minh Tiêu...”

Mấy năm trước bởi vì trong Tinh Hoàn có người truyền tin đồn linh tinh, còn dám sỉ nhục ngay trước mặt Diêu Diệp nên đã bị công ty đuổi. Sau chuyện lần đó đám nghệ sĩ ‘bà tám’ đã bớt đưa chuyện hơn nhiều. Một hai năm nay dần nguôi, đám người kia vẫn theo thói cũ mà manh nha tiếp tục buôn chuyện, người trong cuộc và những người trong ban giám đốc đều mở một con mắt nhắm một con mắt, không làm ra bất kỳ hành động trừng phạt nào nữa.

Lần này thì hay rồi, Minh Tiêu vô duyên vô cớ rơi vào đầu ngọn sóng.

Bởi vì hoàn cảnh lớn lên không mấy êm đẹp, thế nên mặc dù đa số thời gian Minh Tiêu xử sự trông có vẻ thân thiện nhưng tuyệt đối không thể xưng là thân mật hòa hợp. Đến Tinh Hoàn hơn 4 năm, ngoại trừ thân với Trình Hạo và anh Trương, Minh Tiêu rất ít tiếp xúc với các nghệ sĩ khác, càng chưa bao giờ tham dự bàn tán linh tinh. Thỉnh thoảng nghe thấy đám người nào đó chằm chọc, khiêu khích, nói xấu sau lưng những sao lớn, anh cũng chỉ hững hờ rời đi, lòng cảm thấy tẻ nhạt.

Chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày chính mình cũng sẽ trở thành đối tượng bị đem ra trào phúng.

Ngồi trong phòng nghỉ mà Niệm Hàm sắp xếp, Minh Tiêu xuất thần một lúc lâu, tay chân bỗng cảm thấy rất luống cuống.

Chuyện xảy ra trong vòng 24 giờ qua làm cho anh cảm thấy bản thân tựa như đang mơ một giấc mộng quái lạ, tuy rằng anh không ngừng tự nói với chính mình: “Không có chuyện gì, hãy bình tĩnh, hãy bình tĩnh”. Thế nhưng trái tim đang đập ‘bang bang bang’ cuồng loạn kia vẫn chẳng thể chậm lại.

Ngày hôm qua khi Minh Tiêu lên tới tầng 22, lúc ấy Niệm Hàm liền đưa anh tới nhận gian phòng rộng rãi sáng ngời này, nửa giờ sau lại phái tới một người trợ lý tên là Thái Bao.

Thái Bao có nụ cười rất đáng yêu, tự gãi cái đầu tròn trịa giới thiệu: “Tất cả mọi người đều gọi tôi là Thái Bao, ngài cũng có thể gọi tôi như vậy.”

Minh Tiêu chưa bao giờ được người ta gọi một tiếng “Ngài”, nhất thời cực kỳ không thoải mái, khách sáo cười nói: “Đừng gọi thế, tuổi của chúng ta không cách biệt mấy, cậu gọi tên tôi là được.”

Đêm đó, Thái Bao lái xe đưa Minh Tiêu tới một khu phố hạng sang trong nội thành, còn giúp Minh Tiêu lưu dấu vân tay trên khóa cửa.

Đứng ở cửa, nhìn sảnh lớn trang trí đơn giản nhưng khắp nơi vẫn lộ ra vẻ xa hoa, khóe mắt Minh Tiêu run lên: “Sắp tới tôi sẽ ở nơi này sao?”

“Đúng thế.” Thái Bao đáp.

“Khu này có phải là quá...” Minh Tiêu tê rần cả da đầu, anh cố gắng tìm kiếm từ ngữ thích hợp: “Quá sang trọng rồi không? Tôi mạo muội hỏi một câu nhé, tiền thuê nhà một tháng của chỗ này là bao nhiêu vậy?”

“Cái này tôi cũng chẳng rõ lắm.” Thái Bao cười khẽ rồi đáp: “Anh Niệm không nói với tôi quá nhiều, chỉ bảo cho cậu ở đây, à... chắc là ý của Quý tiên sinh đấy.”

Cuống hòng Minh Tiêu căng thẳng, “Quý tiên sinh ư?”

“Đúng vậy, boss lớn của chúng ta ấy.” Thái Bao cười rộ lên: “Khu này được lắm, còn có rất nhiều doanh nhân cũng ở đây, vậy nên sự an toàn và riêng tư được bảo đảm cực kỳ tốt, cậu không cần lo lắng gì đâu!”

Minh Tiêu không tiếp tục hỏi nữa, tâm lý của anh lúc này đang loạn lung tung phèo, ban đêm lặn qua lộn lại mãi chẳng ngủ được, sau nửa đêm vất vả lắm mới cảm thấy hơi buồn ngủ, thế mà lại mơ tới Quý tiên sinh.

Kỳ thực anh chỉ gặp Quý tiên sinh mấy lần, ấn tượng sâu nhất chính là cuộc họp hàng năm của Tinh Hoàn năm ngoái. Quý tiên sinh mặc một thân âu phục cắt may tỉ mỉ, cánh tay phải được một diễn viên nữ khoác hồ.

Trong giấc mộng người đang khoác tay Quý tiên sinh bỗng nhiên đổi thành chính mình.

Minh Tiêu hoảng sợ tỉnh lại, rốt cuộc không thể tiếp tục ngủ nữa.

Sau khi trời sáng, Thái Bao lái xe tới tận nhà để đón, may mắn là chiếc xe rất bình thường, Minh Tiêu không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Đến công ty, tin đồn đã truyền ra khắp nơi. Minh Tiêu và Thái Bao cùng đứng ở một bên chờ thang máy, có thể là ảo giác nhưng anh cảm thấy dường như tất cả mọi người xung quanh đều đang nhìn mình soi mói.

Đúng lúc này, một tiếng “ding” vang lên, cửa thang máy mở ra, Minh Tiêu đang định đi vào thì bỗng nhiên bị Thái Bao ngăn lại.

“Chúng ta đi bên này nè.” Thái Bao nói.

Minh Tiêu nhìn qua, nơi Thái Bao chỉ chính là thang máy chuyên dụng bên cạnh.

Lúc ở trong thang máy dành cho VIP, nhìn thấy Kiều Ngộ đang vội vã chạy tới, Minh Tiêu càng cảm giác chẳng chân thực tí nào. Đã vậy Kiều Ngộ không chỉ hướng về phía anh đá lông mày nở nụ cười tươi rói, mà còn vươn tay định nắm cầm cửa anh đùa giỡn, làm Minh Tiêu giật mình phản ứng cực nhanh mà tránh ra, không khỏi lui lại về sau, để phòng nhìn vị ảnh đế trước mặt.

“Sao khách sáo quá vậy, sờ chút mà cũng không cho.” Kiều Ngộ thu tay về, vẫn cười hết sức vui vẻ, “Không sờ thì không sờ, dù gì cương đã là cậu bạn nhỏ nhà anh rồi, sau này anh sẽ có rất nhiều cơ hội bắt nạt cưng.”

Tóc gáy Minh Tiêu dựng hết cả lên, chợt thấy không khí chung quanh đều lạnh xuống.

Ngược lại thì Thái Bao vẫn tỉnh bơ vừa nói vừa cười với vị minh tinh hạng A kia, “Kiều tiên sinh cứ nói giỡn, ai mà chẳng biết anh thích nhất là che chở người mới, làm sao có thể bắt nạt Minh Tiêu của chúng ta được?”

Kiều Ngộ cong khóe môi, vẽ mặt khiến người ta nhìn không thấu: “Vậy cũng chưa chắc đâu nha.”

Nói xong Kiều Ngộ nhìn về phía Minh Tiêu, ánh mắt mang theo mấy phần giảo hoạt, giọng thoảng trầm xuống: “Càng là người vừa ý, anh đây lại càng muốn trêu chọc. Nhìn người đó đỏ mặt, nhìn người đó cúi đầu ngượng ngùng thật vui gì đâu ấy.”

Minh Tiêu sững sốt một chút, nhúu mày lại, theo phản xạ mà khẽ cúi đầu, hai má cũng hơi ửng hồng.

Ý cười của Kiều Ngộ càng thêm sâu, cười tủm tỉm nói tiếp: “Nhìn người đó lộ ra ánh mắt khác, khóe miệng hơi hạ xuống. Ày da, giống hết như cưng bây giờ nè.”

5. Chương 4

Kiều Ngộ vừa dứt lời thì thang máy đã đến tầng 22, Minh Tiêu thông thả đi ra trước, phía sau truyền đến tiếng cười nói của Kiều ảnh đế: “Một lát nữa anh xuống tìm cưng chơi ha.”

“Một lát nữa” chính xác là bao lâu thì Minh Tiêu không rõ. Lúc này anh vô cùng rối bời, một phần là do thắc mắc ảnh đế sao lại rảnh rỗi dữ vậy, phần lớn là kinh ngạc vì sao đối phương tỏ vẻ hứng thú với mình như thế. Anh suy nghĩ rất nhiều, trong lòng có một vạn điều muốn nói, thế nhưng chung quanh lại không có ai để mà thổ lộ tâm tình cả.

Hiện giờ đi tìm anh Trương tâm sự thì không thích hợp lắm, Trình Hạo còn đang ở bên ngoài đóng phim, nói chuyện qua điện thoại sẽ không được rõ ràng. Còn Thái Bao, anh tự nhận tạm thời vẫn chưa thân thiết tới mức độ ấy.

Tầng 22 rất thanh tĩnh, một khu vực lớn thuộc về đoàn đội của Diêu Diệp. Trong khoảng thời gian này Diêu Diệp đang tham gia một dự án phim mới ở bên ngoài, nhân viên công tác lưu lại không nhiều, ai ai cũng trật tự nhịp nhàng lo công việc của mình, chẳng có kẻ nào châu đầu ghé tai bàn tán xôn xao linh tinh như đám nghệ sĩ dưới kia hết.

So với địa bàn rộng lớn của sao hạng A đứng đầu Tinh Hoàn thì khu vực mà Minh Tiêu được phân đến không lớn lắm, tạm thời chỉ có một gian phòng nghỉ ngơi. Thế nhưng đối với ngày hôm qua vẫn là nghệ sĩ ở tầng chót như Minh Tiêu mà nói thì căn phòng kia đã quá sức tưởng tượng rồi.

Niệm Hàm ghé qua một chuyến, không bàn giao công việc gì mà chỉ hỏi nhà mới ở có quen không, ban đêm ngủ có ngon hay không, tâm trạng đã được điều tiết đến mức nào...v...v.

Minh Tiêu tổng cộng chỉ ngủ chưa tới một tiếng đồng hồ, thế nhưng anh vẫn vội vã xốc lên tinh thần đáp rằng hết thấy mọi chuyện đều tốt, cảm ơn thầy Niệm quan tâm.

Niệm Hàm đánh giá anh từ trên xuống dưới một phen, liếc mắt một cái liền nhìn ra anh vẫn đang chìm trong mê man và lo lắng, thế nhưng y cũng không vạch trần, trước khi rời đi chỉ dặn Thái Bao dẫn Minh Tiêu đi xem xét xung quanh, trò chuyện với staff trong đội của Diêu Diệp cũng được, còn giao nhiệm vụ xế chiều đi chọn vài bộ quần áo thích hợp, sau này sẽ có dịp cần dùng tới.

Minh Tiêu cho rằng việc “chọn quần áo” nghĩa là lựa chọn vài bộ từ ban chuyên trách mảng trang phục của Tinh Hoàn. Trước kia khi còn là người của anh Trương, anh và Trình Hạo từng ghé chỗ ấy mượn vài bộ rồi. Tất cả chúng đều là hàng hiệu, giá cả không hề rẻ, nếu bảo chính anh tự bỏ tiền ra mua thì khẳng định chẳng bao giờ nỡ, mà dù có nỡ thì cũng mua không nổi. Chỉ khi có xã giao hoặc là các hoạt động cần thiết mới tới mượn mặc một lần. Chẩn chu, ngăn nắp vắn vắn vài tiếng đồng hồ rồi lại quay lại trung thành với style quần jean – áo thun hay quần áo thể thao đơn giản, lập tức biến trở về nghệ sĩ trong suốt không thu hút sự chú ý.

Thái Bao ngớ người hỏi: “Ban chuyên trách nào? Chúng ta sẽ đi trung tâm thương mại chứ.”

Minh Tiêu ngăn ra: “Trung tâm mua sắm ư?”

“Đúng vậy.” Thái Bao giơ giơ thẻ trong tay: “Anh Niệm đã giao chi phí mua đồ rồi, nhiệm vụ hôm nay của chúng ta chính là mua cho hết số tiền trong thẻ này. Nếu lỡ mà chưa hết được thì mai lại đi mua tiếp.”

Minh Tiêu: “...”

“Cậu bị dọa rồi sao? Ha ha ha.” Thái Bao bật cười: “Đều là như thế cả ấy mà, đừng lo lắng, hãy tin tưởng ánh mắt của tôi đi. Tôi nói thật chứ hiện tại cậu nên tranh thủ đi dạo phố, lúc này chưa nhiều người nhận ra cậu thì còn có thể thư thái mà đi dạo, muốn thử cái gì thì thử cái đó, mệt mỏi còn có thể dừng lại mua nước, ăn kem. Qua một thời gian ngắn nữa khi Mắt Thấy bắt đầu tuyên truyền quảng cáo rầm rộ, trailer tung ra một cái thôi là các fan sẽ nhận ra cậu ngay. Khi ấy chẳng thể tự do như bây giờ nữa đâu.”

Hầu kết của Minh Tiêu giật giật, tuy rằng anh chưa nghe tin tức mình sẽ được sắm vai nam chính từ chính miệng Niệm Hàm nhưng đã nghe anh Trương đảm bảo rất chắc chắn, hiện tại Thái Bao còn nói đến tự nhiên như thế, xem ra thật là tám chín phần mười rồi.

Thái Bao bấm ngón tay: “Để tôi tính thử cho cậu ha, cậu sẽ bị những người sau đây quan tâm chú ý nè. Thứ nhất là fan của nguyên tác, fan girl fan mẹ của Hoa Phi Minh, fan nào tàn và cả fan boy của Diêu Diệp, người hâm mộ riêng của cậu nữa...”

“Chờ đã!” Minh Tiêu kinh ngạc: “Diêu Diệp? Diêu Diệp nào cơ?”

Thái Bao cười tủm tỉm: “Ngoại trừ Diêu Diệp nhà mình ra thì còn có Diêu Diệp nào nữa à?”

Minh Tiêu càng thêm kinh ngạc: “Nhưng chuyện fan thì liên quan gì tới Diêu Diệp?”

Lần này đến phiên Thái Bao tròn tròn mắt: “Ừa, anh Niệm không nói cho cậu biết hả?”

“Nói cái gì cơ?”

Thái Bao vỗ ót một cái: “Éc, chắc tôi lại lẩm mồm rồi.”

“Anh Niệm muốn nói gì với tôi?” Minh Tiêu gặng hỏi.

Thái Bao suy nghĩ một chút, cảm thấy đây cũng không phải chuyện gì cần giấu kín thế nên vui vẻ tiết lộ ngay, “Mắt Thấy không có nữ chính mà chỉ có hai nam chính, một trong hai người đó là Hoa Phi Minh, chuyện này cậu biết chưa?”

Minh Tiêu gật gật đầu.

“Một vai chính khác là Liễu Tầm Ngạn.” Thái Bao quăng nốt quả bom còn lại: “Sẽ do Diêu Diệp đóng đấy.”

Minh Tiêu hé miệng, sững sốt ba giây mới kinh ngạc thốt ra một chữ: “Phắc!”

Ngàn vạn lần không nghĩ tới, anh lại có thể đóng chung phim với ngôi sao đứng đầu công ty!

Diêu Diệp xuất thân là thần tượng, có thể đóng phim có thể hát còn có thể nhảy, mới chừa 20 tuổi đã diễn qua không ít bộ phim thanh xuân vườn trường, thu về cho mình một lượng fan đông đảo. Sau này cậu bắt đầu chuyển mình, kịch bản phim được lựa chọn càng ngày càng chất lượng, gần hai năm nay chủ yếu là nghiêng về mảng phim điện ảnh, năm ngoái còn có tờ báo giải trí dự đoán rằng trong tương lai có thể Diêu Diệp sẽ không nhận đóng thêm phim truyền hình nào nữa.

Trong lòng Minh Tiêu vốn đã bồn chồn chẳng yên, nghe được tin này lại càng loạn: Chắc chắn chuyện diễn ra từ hôm qua đến giờ không phải là do anh đang nằm mơ đúng không?

Mắt Thấy có thể oanh tạc các diễn đàn, một mặt bởi vì hình tượng nhân vật và tình người trong sách được miêu tả thấm đến tận xương, nội dung biến chuyển không ngừng, vô cùng đặc sắc. Một mặt khác thì lại là bởi vì sự tương tác thú vị có phần không rõ ràng pha lẫn tí ám muội giữa hai nam chính.

Hoa Phi Minh sau khi bị hãm hại thì mất đi tất cả tín nhiệm từ mọi người, đường sống bị cướp đoạt từng cái từng cái, cơ hồ bị dồn tới cùng cực mới khe khẽ bị thương nứt ra một tiếng rên rỉ — Ai tới cứu giúp ta! Một tiếng này, vừa vặn bị Liễu Tầm Ngạn mới chấp hành xong nhiệm vụ, đang trên đường trở về căn

cứ nghe thấy. Nhất thời kích động, Liễu Tầm Ngạn cứu kẻ kia, sau đó hai người sớm chiều ở chung, oán giận lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau. Từ đó, Hoa Phi Minh trở thành trợ thủ đắc lực của Liễu Tầm Ngạn, trải qua vô số vui buồn hợp tan của cuộc đời, nhìn thấu từng mảnh lòng u ám khó có thể khoan dung của mỗi người. Hoa Phi Minh thiện lương thuần túy, lòng dạ sắc son; mà Liễu Tầm Ngạn tuy vũ lực mạnh mẽ nhưng EQ thì lại thấp đến mức khiến người ta phải tức lộn ruột. Mãi sau này hẳn mới nhận ra Hoa Phi Minh là người quan trọng duy nhất trong sinh mệnh dài đằng dặc của mình.

Có thể nói, một phần ba fan của nguyên tác đều là bị tình anh em, tình đồng đội, tình thân của hai nam chính thu hút.

Lúc trước khi Minh Tiêu đọc nguyên tác liền cảm thấy gian tình ngập tràn giữa Hoa Phi Minh và Liễu Tầm Ngạn, cũng biết sau khi bản phim truyền hình được thực hiện bên sản xuất nhất định sẽ nắm lấy điểm này để hút khách, diễn viên chắc chắn cũng phải phối hợp nhau để tạo đề tài. Chỉ là ngày hôm qua tới hôm nay suy nghĩ của anh luôn bị câu hỏi “Ai là kim chủ” lấp kín, chẳng rảnh để suy tư xem Liễu Tầm Ngạn sẽ do ai thủ vai nữa.

Thực ra cũng không hẳn là chưa từng nghĩ tới, ban đêm mơ mơ hồ hồ nhớ đến chỉ cảm thấy có lẽ sẽ là một tiểu thịt tươi đang “hot” nào đó hoặc là diễn viên bé nhỏ được kim chủ nhìn trúng như bản thân mình vậy.

Tuyệt đối không nghĩ tới người đẩy lại là Diêu Diệp.

Nguyên tác của Mất Thấy tuy rằng được xem là cú hit trong giới tiểu thuyết, thế nhưng nó vẫn chưa đủ trình độ để xứng với tên tuổi của Diêu Diệp. Đừng nói hiện tại, dù có là ba, bốn năm trước thì Diêu Diệp có lẽ cũng không thèm để mắt đến dạng kịch bản thể này.

Suy nghĩ của Minh Tiêu thoáng qua rất nhanh, lúc này anh rõ ràng nhận thức được, nếu như Thái Bao nói chính xác, nếu Diêu Diệp thật sự muốn diễn Liễu Tầm Ngạn, vậy thì nguyên nhân chắc chắn là vì muốn lãng xê cho phim rồi.

Nghĩ như thế anh càng cảm thấy kỳ lạ. Ngôi sao lớn có địa vị cao như Diêu Diệp vì sao lại tự hạ mình phối hợp cho bộ phim này ăn hơi dựa tiếng? Giúp phim cũng chính là giúp người, mà người được lợi ở đây là ai? Trừ nam chính như anh ra thì còn ai vào đây nữa?

Trần Minh Tiêu đổ đầy mồ hôi. Hiện tại tình huống này đã hoàn toàn vượt qua giá đỡ trong lòng anh trước đó. Kim chủ muốn nâng đỡ ai thì tất nhiên sẽ cung cấp tài nguyên cho người đó, giờ đây không chỉ cho tài nguyên mà còn nhờ sự giúp đỡ từ diễn viên nổi tiếng trong giới, chuyện này quả thật...

Quá sức vô lý!

Thái Bao vươn tay quơ quơ trước mắt Minh Tiêu: “Làm gì mà ngẩn ra đó vậy? Diêu Diệp diễn Liễu Tầm Ngạn là chuyện tốt mà. Cậu chờ thấy anh đại ở trên đỉnh cao khó lòng với tới, kỳ thực anh ấy cư xử dễ gần lắm, tuyệt đối sẽ không tự cao tự đại chèn ép cậu đâu. Tôi làm việc với anh Niệm bao nhiêu năm rồi mới chỉ thấy anh Diêu Diệp đen mặt xù lông với mỗi Kiều Ngộ thôi, đối với những nghệ sĩ khác thì ảnh dễ chịu cực. Cậu gặp Kiều Ngộ rồi ha, rất gan tị đúng không? Aii, tôi nói thật chứ ảnh dễ dàng đời bị anh

đại của tôi nhẵn mặt lắm! Anh đại đáng yêu hơn ông nhiều!”

Cổ họng Minh Tiêu khô khốc, vội vã mở nắp chai nước để uống rồi mới thấp giọng hỏi: “Chẳng phải Diệp Diệp không nhận đóng phim truyền hình nữa sao?”

“Trước kia thì nói như vậy cơ mà...” Thái Bao cũng hạ giọng theo: “Tôi nghe nói lần này là Quý tiên sinh mời ảnh hỗ trợ đó.”

Đã đoán được đáp án rồi lại được người khác chứng thực sự thật, Minh Tiêu theo bản năng nắm chặt ngón tay, làm bộ bình tĩnh đặt đầu: “Thì ra là như vậy.”

Người điều khiển tất cả ở sau lưng thực sự là Quý tiên sinh sao?

Đi tới đường gần trung tâm thương mại, Minh Tiêu ngồi ở ghế sau khẽ nhíu mày trầm tư, lọc lại toàn bộ sự việc từng trải qua của bản thân từ khi tới Tinh Hoàn một lần, thực sự tìm không ra anh đã từng đụng độ Quý tiên sinh ở đâu.

Càng nghĩ thì tâm lý càng loạn, điều duy nhất có thể miễn cưỡng mà xem như dễ chịu chính là năm ấy vào lúc anh kí hợp đồng với công ty, Quý tiên sinh đã không còn tiếp tục phong lưu đào hoa nữa.

Minh Tiêu lắc đầu, hai tay vùi vào trong tóc vò vò lung tung. Nếu như phải tiếp tục suy nghĩ, thì chính là từ khi đẩy trở đi Quý tiên sinh liền bắt đầu coi trọng anh, trước tiên bỏ mặc không quan tâm là vì muốn đặt anh ở tầng chót để rèn giữa mấy năm, về sau thời cơ chín muồi lại cho anh tài nguyên tốt nhất.

Minh Tiêu không phải là cậu ấm nhà giàu, thuở nhỏ đã được thấy rõ tình người ấm lạnh, từ trước đến giờ anh luôn tự mình biết mình, suy đoán này vừa lóe ra liền bị anh ép xuống. Quá miễn cưỡng cũng quá tự luyến, cho dù không nói ra thì cũng đủ khiến chính anh xấu hổ đến phát hoảng.

Tới nơi mua sắm, Thái Bao quay đầu nhìn lại, giọng điệu vô cùng nghiêm túc: “Cậu cứ như thế là không được đâu.”

Minh Tiêu hoàn toàn đắm chìm trong tâm sự, phản ứng chậm mất một nhịp: “Làm sao?”

“Tóc tai của cậu mới rồi còn nhìn chẵn chu, sao mới ngồi sau một lúc mà đã loạn như ổ gà rồi hả?” Thái Bao vừa giúp anh sửa sang lại mái tóc vừa nói: “Không biết còn tưởng rằng cậu bị...”

Minh Tiêu: “Hả?”

“Không có gì không có gì, tôi nói linh tinh ấy mà.” Thái Bao bật cười, “Có điều mai mốt có tiếng có tăm rồi thì chúng ta lúc nào cũng phải chú ý. Tóc tai một sợi cũng không thể loạn. Cậu phải biết bất cứ lúc nào ống kính cũng theo sát mình, trạng thái hay ánh mắt chỉ cần một điểm không thích hợp thôi sẽ có ngay cả

tá bài viết vô căn cứ về cậu đấy.”

Minh Tiêu cảm nhận được sự quan tâm lo lắng của người đối diện, anh mỉm cười, khẽ đáp lại: “Ừ, tôi hiểu rồi. Cảm ơn cậu nhé!”

Thái Bao tiếp tục bổ sung: “Nhưng mà cậu cũng không cần quá lo lắng, thực lực và gia cảnh của Quý tiên sinh hơi bị trâu bò đó, không có tin nào mà ngài ấy không thể ép xuống được đâu.”

Nói là nói vậy chứ tâm lý của Minh Tiêu vẫn khá hồi hộp.

Mua quần áo hết như đi đánh trận, Minh Tiêu bị Thái Bao lôi kéo giằng co suốt mấy tiếng đồng hồ, không ngừng mặc vào rồi cởi ra, đến cuối cùng tay chân anh dường như không còn chút sức lực nào, eo thì mỗi lưng thì đau, so với việc đi đóng diễn viên quần chúng hay cosplay NPC cho các lễ hội còn đuối hơn. Thái Bao thì hoàn toàn ngược lại, trông vẫn cứ sáng láng hào hứng, còn huyền thuyên bảo trở về thì phải lập ngay bản kế hoạch rèn luyện thể hình cho Minh Tiêu.

“Ừ, bình thường tôi cũng hay đi tập gym lắm.” Minh Tiêu nằm nhoài trên bàn của quán Starbucks, ly Frappuccino trước mặt đã bị anh một hơi uống sạch ba phần tư.

“Ồ? Cậu tập những gì?” Thái Bao móc di động ra ghi chú.

“Chạy bộ này, bơi lội này, à, còn dùng máy hỗ trợ nữa.” Minh Tiêu rất chú ý duy trì vóc người, anh vẫn thường làm thể tập cả năm với Trình Hạo ở trung tâm gần nhà, dĩ nhiên là lựa chọn nơi tiện nghi nhất để hai người cùng dùng chung.

“Thời gian thì sao, ăn uống trước và sau tập thế nào?”

“À... thời gian thì không cố định, lúc nào rảnh thì đi. Ăn uống thì như bình thường thôi.”

Thái Bao lắc đầu: “Quả nhiên vẫn cần tôi lập kế hoạch hàng ngày cho cậu mà. Tôi đoán cậu làm thể tại phòng gym nho nhỏ gần tiểu khu trước kia ở chứ gì? Bao nhiêu tiền một năm thế?”

Minh Tiêu bị trợ lý nhỏ nhà mình thẳng thắn phê bình. Không đợi anh trả lời cậu ta đã tiếp tục thở dài phàn nàn: “Cậu quá tùy tiện rồi, cậu phải ý thức là chỉ một thời gian ngắn nữa thôi cậu sẽ ‘hot’ đó. Khi ấy người nổi tiếng như cậu sao có thể đi tập gym ở phòng thể hình nhỏ xíu vậy được?”

Giọng của cậu ta hơi lớn tiếng khiến bên cạnh có không ít ánh mắt liếc qua. Vài cô gái trông thấy Minh Tiêu liền kinh ngạc ồ lên rồi thủ thỉ với nhau: “Nhìn kìa, đẹp trai quá ha!”

Minh Tiêu ngượng muốn chết, anh cũng không lo đến chuyện mình đang mệt mỏi nữa, vội vã kéo Thái Bao muốn đi, vẻ mặt đầy sự bất đắc dĩ nói: “Người anh em à, cậu nhỏ giọng chút đi.”

Tại sao anh lại có trợ lý chẳng biết câu nệ tiểu tiết như vậy thế?

Thái Bao cũng ý thức được vừa nãy mình nói quá lớn, “Ồi dào, kích động quá ấy mà. Nói chung mấy chuyện như tập thể hình, tóc tai, ăn uống, sau này cậu cứ nghe tôi. Tôi chính là trợ lý được anh Niệm tin tưởng nhất đấy, hừ, số một đấy!”

Hai người lại tiếp tục đi dạo đến tận khi trung tâm thương mại sắp sửa đóng cửa thì Thái Bao mới ‘buông tha’ cho Minh Tiêu. Anh đi đến bãi đậu xe trước, ngồi phịch ở ghế sau không muốn động dậy, khéo mắt vô tình liếc ra ngoài cửa lại khiến anh giật mình ngồi phắt dậy, ở đó có một chiếc xe Maserati quen thuộc đang đậu ngay đấy.

Nếu như Minh Tiêu không nhìn lầm thì kia hẳn là xe của Quý tiên sinh.

Minh Tiêu lập tức ngồi thẳng người, tim đập thành thịch như trống đánh.

Không lâu sau Thái Bao đi toilet trở về, Minh Tiêu lập tức túm tay cậu ta hỏi: “Cậu xem kia có phải xe của Quý tiên sinh không? Quý tiên sinh cũng ở đây sao?”

Thái Bao nhìn thoáng qua, “Đúng rồi, là xe của Quý tiên sinh đấy. Lạ thật, tại sao Quý tiên sinh lại tới chỗ này? Ê ê, đừng nói là ngài ấy theo dõi chúng ta nhé?”

“Làm sao có khả năng!” Minh Tiêu phủ nhận ngay. Cổ họng anh lúc này khô khốc như thể cả tháng rồi chưa được uống một ngụm nước nào.

Đúng lúc này, bỗng có một người đi về hướng cái xe kia, Minh Tiêu cảm thấy bóng lưng ấy rất quen mắt nhưng lại nhất thời không thể nhớ nổi đã từng gặp ở nơi nào.

“A! Tôi biết rồi!” Thái Bao nói: “Xe này bây giờ là trợ lý mới của Quý tiên sinh lái.”

Khi bọn họ đang nói chuyện thì người kia cũng trùng hợp nghiêng nửa thân qua, Minh Tiêu mới phát hiện đối phương chính là anh chàng đẹp trai hôm qua giúp mình quét thẻ.

“Cậu ấy là trợ lý của Quý tiên sinh sao?”

“Hình như thế, tôi chỉ nghe nói thôi.” Thái Bao suy nghĩ một chút lại gật đầu như đã chắc chắn: “Nhất định là vậy rồi, không thì sao có thể chạy xe của Quý tiên sinh được?”

6. Chương 5

Chẳng trách.

Minh Tiêu nghĩ, anh chàng đẹp trai này ngày hôm qua trực tiếp đi lên tầng 25. Lầu đó có hai phòng hội nghị cấp cao, không phải nơi mà nghệ sĩ mới tới có thể tùy tiện bước vào. Anh đến Tinh Hoàn lâu như vậy cũng chưa từng lên tầng đó, mà anh chàng đẹp trai nếu chỉ là nhân viên công tác như chức vụ trợ lý thì tựa hồ quá lãng phí gương mặt xuất chúng kia rồi.

Có điều nếu là trợ lý của Quý tiên sinh thì lại là chuyện khác.

Nghĩ đến quá khứ đầy phong lưu của Quý tiên sinh, Minh Tiêu khó tránh khỏi phải suy nghĩ nhiều. Theo lý thuyết, Quý tiên sinh là người có khả năng nâng đỡ anh nhất, đối với người có ý đồ với mình dĩ nhiên anh sẽ vô cùng lưu ý. Mà biết được Quý tiên sinh tuyển trợ lý nam trẻ tuổi đẹp trai thế kia anh không những không có bất kỳ ủ rũ, căng thẳng nào, ngược lại còn cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Cảm xúc sai lệch duy nhất chính là tiếc hận thay cho anh chàng đẹp trai nọ.

Thế nhưng suy nghĩ sâu thêm một chút liền phát hiện ý nghĩ này của anh rất buồn cười.

Có lí do gì để mà phải tiếc hận? Kẻ có địa vị như Quý tiên sinh hẳn sẽ không ép ai làm chuyện mà người ta không muốn, anh chàng trợ lý đầy nhất định là tự nguyện ở bên Quý tiên sinh rồi.

Xe đã chạy lên đường chính, Minh Tiêu mở cửa sổ cho gió lùa vào. Bỗng nghĩ thầm e rằng chính bởi cái loại “Tự nguyện” này mới khiến anh cảm thấy nuối tiếc.

Hôm qua là lần đầu anh gặp cậu thanh niên ấy, nụ cười tươi sáng của người nọ vẫn còn đọng lại trong đáy lòng Minh Tiêu. Nụ cười ấy còn khắc sâu trong ấn tượng hơn cả tướng mạo bảnh bao của đối phương. Trong giới giải trí có quá nhiều trai xinh gái đẹp, người có ngoại hình bắt mắt hầu như chỗ nào cũng có, thế nhưng nét đẹp không hòa lẫn chút tạp chất và nụ cười khiến người ta chói mắt của anh đẹp trai kia lại rất hiếm thấy. Minh Tiêu thầm nghĩ, chàng trai đầy ắp hẳn sẽ có điều kiện rất tốt, có lẽ là trưởng thành trong một gia đình với bầu không khí tốt đẹp, lớn lên ưu tú, không dính dáng gì tới bất kỳ chuyện không vẻ vang nào.

Mà làm trợ lý của Quý tiên sinh tất nhiên tuyệt đối không phải là chuyện mất mặt gì cả, chẳng qua sẽ khiến cho nụ cười sáng ngời kia lay động vài hạt bụi trần mà thôi.

Minh Tiêu nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ đến xuất thần, một lát sau nhớ tới hoàn cảnh của bản thân, khe khẽ nở nụ cười khổ.

Người kia là tự nguyện ở bên Quý tiên sinh, chính mình chẳng phải cũng tự nguyện lún vào cạm bẫy của kim chủ đấy sao?

Có ai ép buộc mình đâu?

Không có.

Kẻ núp trong bóng tối kia chỉ ném ra từng viên từng viên kẹo, dù dẫu mình từng bước tiến về phía trước.

Nếu như mình có thể cứng rắn hơn một chút là có thể từ chối viên kẹo bọc trong gói giấy rực rỡ ấy rồi tiếp tục đi con đường nhỏ thuộc về riêng mình.

Không ai uy hiếp Minh Tiêu “Không chấp nhận thì rút khỏi giới giải trí”, dù có từ chối, anh cũng sẽ không bị người ta đóng băng mọi hoạt động.

Thế nhưng anh mệt mỏi quá rồi, cũng đã chịu đủ bụi gai và đá vụn sắc nhọn trên đường nhỏ mịt mờ ấy rồi. Ngay lúc này lại nhìn thấy bên ven đường là một chiếc xe ngựa chờ sẵn trên đường lớn, và anh đã bất chấp hậu quả mà xông tới leo lên xe ngựa, bị mang tới một tương lai vô định không rõ phương hướng.

Lựa chọn như vậy, nếu đặt trong mắt thế hệ trước thì sẽ bị gọi là ham ăn biếng làm.

Vậy nên Minh Tiêu chẳng có bất kỳ tư cách nuối tiếc gì thay cho anh chàng đẹp trai kia cả, người anh nên tiếc chỉ có thể là chính bản thân mình.

Mà thôi đi! Tiếc hay không? Hối hận hay không cũng đâu thay đổi được gì...

Minh Tiêu vươn tay đóng kín cửa sổ xe rồi nhắm mắt lại, chìm dần vào tiếng nhạc du dương chậm rãi trong xe.

Trước khi xe chạy lên cầu thì bị tắc nghẽn. Minh Tiêu ngồi thẳng dậy, tùy ý nói một câu “Đã trễ vậy rồi mà còn kẹt xe sao?”. Thái Bao nín nhịn cả một đường, nghe thấy tiếng anh nói lập tức cầu nhàu: “Ôi trời, sớm biết thì đã không quẹo qua đi đường này. Cậu tỉnh rồi hả?”

“Ừ...”

“Đừng ngủ nữa, lát về ngủ không được bây giờ. Ngồi tán dóc với tôi đi cho tôi đỡ chán nào.”

Minh Tiêu nghiêng người về phía trước một chút: “Hay là tụi mình đổi chỗ đi, để tôi lái xe cho cậu ngủ một lát.”

“Vậy không được đâu. Anh Niệm mà biết kiểu gì cũng trừ lương của tôi.” Thái Bao bật cười, “À, lúc này cậu có để ý quần áo của người kia không?”

“Người kia? Ai cơ?”

“Trợ lý của Quý tiên sinh ấy.”

“À.” Ban nãy Minh Tiêu không để ý mấy bèn tò mò hỏi lại: “Quần áo của cậu ta làm sao vậy?”

“Biết ngay mà, cậu mà để ý mới là lạ. Ban nãy cậu ta mặc áo khoác mới nhất của hãng Burberry đấy.”
Thái Bao bật mode-hóng-hót: “Ồ thành phố của chúng ta tạm thời vẫn chưa có được đâu.”

Lúc này Minh Tiêu mới nhớ tới, anh chàng đẹp trai đứng bên cạnh con xe Maserati của chủ tịch khác hẳn khi anh gặp trong thang máy ngày hôm qua. Khi đó người kia một thân quần áo thể thao đơn giản bình thường, đeo thẻ nhân viên trên cổ nom hết như những staff khác trong công ty. Mà vừa nãy, động tác mở cửa lên xe của anh chàng đẹp trai cực kỳ tùy ý, tùy ý đến nỗi trông không giống một người trợ lý gì cả.

Minh Tiêu đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, nếu như là chính bản thân mình thì bất kể là dùng lý do gì để sử dụng xe của sếp, ít nhiều đều sẽ cẩn thận hơn một chút, kiểu gì cũng không thoải mái tự tại như người kia được.

Thái Bao tiếp tục nhiều chuyện: “Chắc Quý tiên sinh trả lương cho cậu ta cao lắm ha.”

“Ừ.” Minh Tiêu bật thốt lên: “Không chừng chiếc xe kia Quý tiên sinh đã tặng cho cậu ta luôn rồi ấy chứ.”

“Má nó!” Phía trước bị chặn lại, Thái Bao đạp phanh xe, “Ý nghĩ này của cậu có vẻ đúng phết. Qua một thời gian ngắn nữa sẽ thử vai cho phim Mắt Thấy, ráng biểu hiện tốt một chút, không chừng Quý tiên sinh vui vẻ cũng sẽ tặng cho cậu một chiếc đấy.”

Minh Tiêu: “...”

“Ha ha ha.” Thái Bao cười vô cùng đình đạc: “Tôi đùa thôi.”

Minh Tiêu thở dài, không tiếp tục đề tài xe cộ nữa, “Còn phải thử vai sao?”

“Đương nhiên, quy trình khẳng định phải được đảm bảo chứ.” Thái Bao nói tiếp: “Hôm nay trở về tôi sẽ lập ra kế hoạch tập thể hình và chế độ ăn uống chi tiết cho cậu, ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu thực hiện. Anh Niệm có lẽ đã sắp xếp thầy hướng dẫn diễn xuất cho cậu rồi, chúng ta cùng gắng sức rèn luyện hình thể, ôm vững chân phật, lúc thử vai phát huy hết thực lực để đạo diễn, người sản xuất phim và những diễn viên khác đều phải tâm phục khẩu phục.”

Nghe tới đây, cảm giác không dễ chịu trong lòng Minh Tiêu mới tản đi một chút. Những năm qua mặc dù anh chỉ là diễn viên quần chúng nhưng vẫn luôn âm thầm tìm tòi, học hỏi tiền bối trong đoàn phim cho nên kĩ năng diễn xuất luôn luôn tiến bộ. Đạo diễn của bộ phim anh tham gia gần đây nhất cũng là đạo

diễn cho phim đầu tiên mà anh đóng trong đời, đối phương khắc sâu ấn tượng đối với sự chăm chỉ học tập của Minh Tiêu, ngay trước mặt khách lệ anh đã tiến bộ rất nhiều, còn nói sau này có cơ hội thì nhất định sẽ đề cử anh đóng vai phụ nào đó.

Minh Tiêu biết đây chỉ là lời khách sáo, thế nhưng khả năng diễn xuất được người trong nghề công nhận vẫn khiến anh cảm thấy cực kỳ cao hứng.

Mắt Thấy sẽ phải thử vai, đây là điều anh cầu mong vô cùng.

Đã như thế thì thật sự khi nhận được vai Hoa Phi Minh này rồi, anh còn có thể bịt tai trộm chuông mà trấn an chính mình bằng một câu: đây là may dựa vào khả năng diễn xuất mà đạt được, không phải ơn huệ do kim chủ ban cho.

Thái Bao nói được là làm được, ngày hôm sau lập tức mang Minh Tiêu đến trung tâm thể hình cho nghệ sĩ của Tinh Hoàn và đưa một bản kế hoạch có chữ ký của Niệm Hàm tới trước mặt anh.

Bản kế hoạch này cực kì chi tiết, chạy bộ bao nhiêu phút, bơi bao nhiêu phút, rèn luyện sức mạnh, rèn luyện hình thể như thế nào, mỗi hạng mục tuân theo trình tự gì, giữa chừng nghỉ ngơi bao lâu,... tất cả đều được ghi chép tỉ mỉ, ngay cả trước sau vận động phải uống nước gì cũng được chú trọng không kém.

Minh Tiêu không khỏi lú lẫm.

Trung tâm thể hình nằm trong tòa nhà phụ của Tinh Hoàn, Minh Tiêu ở bên đó luyện tới giữa trưa, mồ hôi đầm đìa, nhưng bởi vì có huấn luyện viên chuyên nghiệp chỉ đạo bên cạnh nên cũng không cảm thấy sức cùng lực kiệt. Duy nhất điều mà anh cảm thấy không dễ chịu chính là giữa buổi thì Kiều Ngộ đến đây một chuyến đòi chạy bộ cùng với anh.

Vóc người Kiều Ngộ rắn rỏi, chiều cao 1m87, mặc dù mặc áo thể thao giản dị vẫn rất cuốn hút. Mấy năm trước anh ta còn trẻ tuổi nhưng đã ôm được cúp ảnh đế, sau đó một bước lên mây, nhận về vô số giải thưởng to nhỏ khác, vừa có vận may và hậu thuẫn sau lưng, lại cũng không thiếu tài năng thiên phú kinh người.

Minh Tiêu chuyên tâm với con đường diễn viên này, anh vẫn luôn âm thầm lấy Kiều Ngộ làm mục tiêu, nhưng hai lần gặp mặt một ở trong văn phòng của anh Trương một trong thang máy lại làm anh mở rộng tầm mắt, thậm chí hoài nghi nói chuyện với mình là ‘ảnh đế giả mạo’.

Hiện tại tên ‘giả mạo’ kia lại tới nữa rồi, chiếm lấy máy chạy bộ bên cạnh Minh Tiêu, vừa chạy bộ vừa theo dõi anh. Ánh mắt nhu hòa mà thân bí rơi vào trên mặt Minh Tiêu hệt như một bó đuốc, đốt đến nỗi hai bên tai anh phải tỏa nhiệt — đây chính là ánh mắt chăm chú của ảnh đế đấy.

Phóng viên của các trang báo mạng trước đây từng viết một bài tổng kết ‘sát khí’ của các diễn viên nổi tiếng, xếp hạng thứ nhất chính là ánh mắt của Kiều Ngộ, lời bình viết rằng: Nó có độc, nhìn ai thì người ấy sẽ đổ mặt. Lúc đó có một antifan bình luận nhưng lại bị like cho thành top: “Hơi thô cơ mà thật ra là nhìn ai thì kẻ đó liền ‘muốn ướm’ luôn!”

Minh Tiêu còn cười ha ha ha cùng với Trình Hạo, nào ai ngờ rằng có ngày mình lại trở thành mục tiêu bị Kiều Ngộ nhìn chăm chú thế kia.

Hơn nữa vị ‘ảnh đế giả mạo’ bên cạnh có thể lực quá tốt, chỉ nhìn vẫn chưa đã nghiền, chỉ chạy bộ cũng không chịu, anh ta còn muốn tán gẫu cả ngày nữa cơ!

“Hôm qua anh đã bảo tới tìm cứng rồi thế mà xế chiều ghé xuống tầng 22 thì chẳng thấy bóng dáng ma nào trong phòng nghỉ cả.” Giọng nói của Kiều Ngộ trầm thấp, mang theo ý cười và sự thân mật, “Cứng đi đâu vậy? Sao không ngoan ngoãn chờ anh thế?”

Mắt Minh Tiêu nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt cứng ngắc: “Thầy Niệm bảo em đi mua một ít quần áo.”

“Há, hóa ra là ý của anh Niệm à?” Kiều Ngộ ngừng hai giây lại nói: “Lẽ ra em nên gọi anh đi cùng, mắt thẩm mỹ của anh tốt hơn Thái Bảnh Bao nhiều.”

Minh Tiêu không đáp mà chỉ nghĩ thầm: Đi mua sắm với anh? Tha cho tôi đi!

“Ai dà, thật muốn cùng tiến vào phòng thử đồ với em nhìn một cái.” Kiều Ngộ chép miệng.

Chân Minh Tiêu run lên, suýt nữa ngã sấp trên máy chạy bộ.

Kiều Ngộ giúp anh nhấn tạm ngừng, trưng ra gương mặt ngây thơ vô số tội: “Sao vậy? Vào phòng thử đồ thay quần áo chung lạ lắm hả?”

Minh Tiêu không chịu nổi cái tên ‘ảnh đế giả mạo’ này nữa rồi, hiện giờ anh chỉ muốn mau mau trốn đi, đang định chuẩn thì Thái Bao lại cầm bình nước sinh tố cà rốt chạy tới la lớn: “Còn 7 phút nữa, kiên trì nào! Đứng hòng lưỡi biếng, trợ lý của cậu đang bấm giờ đấy!”

Kiều Ngộ phụ họa: “Đúng vậy, kiên trì nào cậu bạn nhỏ, nam thần của cứng cũng đang bấm giây nè.”

Minh Tiêu: “...”

Nam thần cái quần! Sao tôi không biết anh là nam thần của tôi vậy?

Cũng may Kiều Ngộ không dây dưa quá lâu, hoàn thành thời gian chạy rồi đi bộ một vòng xong liền chào

tạm biệt và rời đi.

Minh Tiêu lén lút lườm một cái thật sắc với bóng lưng của Kiều Ngộ. Nội dung rèn luyện tiếp theo là bơi lội, nếu như tên ‘anh để giả mạo’ kia không đi thì đánh chết anh cũng chẳng dám cởi quần áo trước mặt anh ta.

Cơm trưa là Thái Bao cho người chuyên nghiệp chuẩn bị, trực tiếp đưa đến tầng 22. Minh Tiêu tắm rửa xong đi ra, vừa xoa cái bụng đói đến nỗi đang kêu réo không ngừng vừa hào hứng mở hộp cơm, không ngờ chỉ nhìn thấy đúng mỗi ba miếng thịt bò, còn lại đều là rau củ, không hề có chút mỡ nào khác.

“Tôi chỉ có thể ăn món này thôi hả?” Minh Tiêu gấp miếng thịt bò lên nhìn, đây đúng là chất thịt thuộc loại cao cấp, thế nhưng không dầu không mỡ, hình như ngay cả muối cũng chẳng bỏ thì phải.

“Đúng vậy.” Thái Bao gật đầu: “Thế nào, không tệ đúng không, có ba miếng thịt bò lận đó!”

Ba miếng là nhiều lắm ư? Minh Tiêu bất đắc dĩ nhét thịt vào trong miệng, may là đầu bếp nhân từ đã vun thêm mấy hạt muối.

Thái Bao mở hộp cơm của mình ra, là cơm sườn xào chua ngọt thịt chất thành núi, cậu ta chép miệng: “Cậu không giống tôi, tôi thích ăn cái gì thì ăn cái đó, cậu phải chú ý tới vóc dáng...”

Minh Tiêu để đũa xuống: “Dáng người tôi tệ lắm à?”

Minh Tiêu tương đối hài lòng với vóc dáng đó giờ của bản thân, chân vừa dài vừa thẳng, bụng có sáu múi chỉnh tề, tuyệt không có sẹo lồi sẹo lõm gì, điển hình của việc mặc quần áo thì hơi gầy nhưng cởi quần áo chắc chắn có da có thịt. Làm sao đến miệng cái tên Thái Bao này liền trở thành “Phải chú ý vóc dáng”?

Thái Bao nuốt miếng thịt xào xuống, “Cậu cứ phải ồm thêm chút mới đẹp được, hiện tại mỹ nam xinh đẹp như hoa mới là xu thế, mong manh dễ vỡ khiến fan nhìn thấy liền muốn ‘hành hạ’.”

Minh Tiêu choáng váng: “...Hử?”

“Ấy, không phải!” Thái Bao lập tức đổi giọng: “Nhìn liền muốn yêu thương.”

Minh Tiêu ngó phần cơm trước mắt, cảm giác thèm ăn trước đó bay biến sạch.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng gõ cửa không nhanh không chậm, rất có lễ phép.

Thái Bao chạy đi mở, Minh Tiêu giương mắt nhìn qua, hóa ra lại là anh chàng đẹp trai kia.

Anh đẹp trai đứng ở cửa, lời thì nói với Thái Bao nhưng nụ cười mỉm dịu dàng và ánh mắt nhu tình thì lại nhìn thẳng vào Minh Tiêu.

“Xin chào, tôi đến tìm anh Minh.”

7. Chương 6

Hôm nay anh đẹp trai mặc một bộ quần áo màu xám có hoa văn đen đơn giản, trước ngực vẫn mang theo thẻ nhân viên, tay trái cầm một cái túi nhựa không rõ là gì bên trong, tay phải thì giơ lên xoa xoa mồ hôi trên trán, cười nói: “Anh Minh!”

Minh Tiêu lập tức đứng lên, vội vã rút ra mấy tờ giấy lau miệng rồi khách sáo chào lại: “Chào em.”

Anh đẹp trai thông thả tiến vào, túi nhựa trong tay được đặt lên bàn, lấy ra ba cái hộp lớn to bằng khổ giấy A5.

Hóa ra là ba hộp anh đào tươi ngon căng mọng!

Trái tim Minh Tiêu không rõ nguyên do đánh rớt một nhịp, chẳng hiểu gì cả mà nhìn người mới đến kia. Thái Bao cũng sửng sốt, vươn tay định lấy hộp lại bị người kia nhẹ nhàng né tránh qua một bên.

“Đây là cái gì vậy?” Thái Bao hỏi: “Mùa này cậu mua ở đâu ra anh đào thế?”

“Chuyến máy bay qua, vừa tới nơi đây.” Anh chàng đẹp trai đẩy hộp lên trước mặt Minh Tiêu, khoe môi nở nụ cười thật tươi: “Anh Minh nếm thử xem có ngọt không, xem có thích hay không. Quả anh đào dễ hỏng lắm, không thể giữ quá lâu nên em không đặt nhiều. Hôm nay anh ăn hết luôn là tốt nhất, ăn không hết thì bỏ đi chứ đừng để tới mai nhé. Nếu anh thích thì mai em lại đưa tới ba hộp nữa cho anh.”

Minh Tiêu nghe xong mà trợn mắt há hốc mồm.

Thái Bao nhanh chóng ôm hộp trái cây đi, cảnh giác trừng anh đẹp trai: “Lượng đường trong anh đào cao như thế mà muốn Minh Tiêu ăn tận ba hộp một lúc à? Với cả thực đơn của Minh Tiêu là do tôi phụ trách, anh Niệm đã ký tên rồi, không thể tùy ý thêm món khác vào được đâu!”

Anh đẹp trai nghe vậy thì hơi nhướng một bên lông mày lên, nụ cười biến mất mấy phần, lặng lẽ đưa tay ra muốn lấy hộp về.

Mà Thái Bao phản ứng cực kỳ nhanh, vội vàng lùi lại vài bước.

Minh Tiêu chợt cảm thấy đau đầu. Nếu người này là trợ lý của Quý tiên sinh thì như vậy tặng anh đào hẳn là ý của Quý tiên sinh rồi. Boss lớn tặng đồ dĩ nhiên thần dân phải nhận thôi.

Nhưng nhiều loại hoa quả như vậy, vì sao Quý tiên sinh lại tặng anh đào?

Chuyện Minh Tiêu thích ăn anh đào sau khi trưởng thành chưa bao giờ nói với bất kỳ ai, ngay cả Trình Hạo và anh Trương cũng không biết.

Mà dù là khi anh mười mấy tuổi ước chừng cũng chẳng ai có thể biết được.

Giá của trái anh đào rất đắt, anh không nhớ khi còn bé mình đã từng bảo thích ăn với bất kỳ ai hay chưa. Trên thực tế, hồi nhỏ anh cũng chỉ được ăn qua một lần mà thôi. Mãi đến tận sau khi lớn lên có thể tự kiếm tiền mới có thể mua vài lần mỗi năm, không nhiều, chẳng qua là cho đỡ thèm.

Lẽ nào Quý tiên sinh đã điều tra được đến trình độ này rồi ư?

Sau lưng Minh Tiêu chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, bất an mà đề phòng khe cau mày.

Anh chàng đẹp trai kia không đuổi theo Thái Bao nữa, gỡ đầu một cái rồi vuốt vuốt bằng phẳng mớ tóc bị cào lộn xộn, liếc mắt nhìn qua hết như một chú chó con đang dựng thẳng hai cái tai của mình.

Minh Tiêu nhìn chằm chằm mớ tóc lộn xộn có vẻ đáng yêu trước mặt, chợt thấy tâm tình buông lỏng mấy phần.

“Không thể tùy ý thêm món ăn sao? Chỉ hoa quả mà cũng không được à?” Người nọ khẽ cười xin lỗi rồi nói lảng sang chuyện khác: “À đúng rồi! Anh xem em kìa, mới tới không lâu nhìn thấy nghệ sĩ liền căng thẳng, quên luôn tự giới thiệu bản thân.”

Nói rồi cậu hắng giọng một cái, nhìn thẳng vào mắt Minh Tiêu: “Em họ Thần, Thần trong ngôi sao, là họ rất hiếm thấy ha. Tên đầy đủ là Thần Hựu, 21 tuổi, mấy ngày trước mới vừa được tuyển làm trợ lý tư nhân của giám đốc. Anh Minh, mấy ngày trước chúng ta đã gặp nhau, em còn giúp anh quét thẻ đó! Anh có nhớ không?”

Thái Bao gơ tay che miệng, nhỏ giọng thổ lộ bên tai Minh Tiêu: “Xem ra tin tức của tôi đáng tin phết, trợ lý tư nhân chính là giúp đỡ trong sinh hoạt ấy.”

Minh Tiêu không dám qua quýt, gật đầu nói: “Cảm ơn em, anh vẫn nhớ. Làm phiền em phải xuống đây một chuyến rồi.”

“Không phiền, không phiền gì đâu anh.” Thần Hựu vội vàng lắc tay: “Anh đào đều được rửa sạch rồi, anh ném thử xem được không?”

Thái Bao hỏi dò: “Là ý của Quý tiên sinh hả?”

Ánh mắt Thần Hựu hơi khựng lại, mấy giây sau mới gật đầu đáp: “Đúng vậy, là Quý tiên sinh bảo em đưa trái cây cho anh Minh, nói là phúc lợi của nhân viên đấy.”

Minh Tiêu nghĩ, quỷ mới tin cái phúc lợi của nhân viên ấy...

Thái Bao chuyển động con người, hơi do dự, “Thế nhưng lượng đường trong anh đào cao lắm đó, Minh Tiêu hiện tại phải giảm béo.”

“Giảm béo?” Giọng của Thần Hựu vô thức cao lên, kinh ngạc nhìn về phía Minh Tiêu.

Minh Tiêu lễ phép giải thích: “Ừ, nghe nói sắp tới anh phải đi thử vai, khả năng là nhân vật có yêu cầu nhất định với vóc người, ngày hôm nay vừa mới bắt đầu chế độ ăn kiêng thôi.”

“Nhân vật nào vậy, là Hoa Phi Minh sao?” Thần Hựu hỏi.

Trong lòng Minh Tiêu không khỏi thở dài, ngay cả trợ lý mới tuyển của Quý tiên sinh cũng biết anh sắp sửa sắm vai nam chính trong phim Mắt Thấy rồi.

“Đúng vậy.” Thái Bao giành quyền đáp: “Ày, ngày hôm nay cơm trưa có thịt bò, lại ăn nhiều anh đào thế kia nữa sẽ giảm béo không được mất.”

“Anh có béo tí nào đâu, còn giảm cái gì nữa chứ?” Thần Hựu không để ý đến Thái Bao, nhìn hộp cơm rồi chuyển hướng Minh Tiêu: “Buổi trưa anh chỉ ăn chút xíu thế thôi á?”

Không biết có phải là ảo giác hay không, Minh Tiêu cảm thấy được Thần Hựu đang cực kỳ bắt mắt trước chuyện này.

Như một thằng nhóc đang giận dỗi vậy.

“Vì đóng phim mà, không có cách nào khác cả.” Thái Bao dùng giọng điệu của người từng trải giải thích: “Làm nghệ sĩ rất khổ cực, trên sân khấu là nam thần đẹp trai bức người, dưới sân khấu là quỷ chết đói. Có thể được ăn thịt đã không tẻ lắm rồi, có diễn viên nữ vì vóc người mà mười ngày nửa tháng cũng không dám dính chút dầu chút thịt nào đâu.”

Minh Tiêu không lên tiếng, lặng yên rũ mắt xuống.

“Aii, nhưng anh đào này là boss của em đưa.” Thần Hựu cười bảo: “Boss còn nói, muốn em giám sát anh Minh ăn hết đó.”

Minh Tiêu ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt sáng ngời của Thần Hựu.

Giám sát mình ăn hết? Lúc này hình như còn bảo mình không ăn hết thì cứ bỏ đi cơ mà?

Làm sao đột nhiên lại thay đổi rồi?

Thần Hựu không biết từ lúc nào đã cướp được hộp trái cây về, sau khi mở ra ngắt đi cuống của một quả anh đào liền đưa tới trước mặt Minh Tiêu, trong giọng nói mang theo vài phần thân mật và lấy lòng: “Anh Minh ném thử đi. Anh không ăn, em về chẳng biết ăn nói thế nào với boss đâu.”

Khoảng cách gần như vậy làm Minh Tiêu có thể thấy được bóng dáng của bản thân từ trong mắt đối phương.

Trái tim đột nhiên nhói lên như bị ai đó bóp nghẹn trong giây lát.

Trên người Thần Hựu có mùi vị rất dễ chịu, không phải nước hoa, mà cũng chẳng phải mùi mỹ phẩm dưỡng da, dường như là hương sữa tắm gì đó, hương thơm nhàn nhạt quanh quẩn trong mũi lại tạo cho người ta có loại cảm giác rất ấm áp.

Minh Tiêu không tự chủ được hơi nghiêng về phía trước một chút, hệt như bị cái gì đó đầu độc mà hé miệng.

Khi anh kịp phản ứng lại thì đôi môi đã cắn lấy trái anh đào lạnh lẽo kia rồi, đầu lưỡi cuốn một cái liền ngậm vào trong miệng.

Thần Hựu tựa hồ rất hài lòng, cầm thêm một quả nữa lên bóc cuống, “Ăn ngon không? Chắc chắn là ngon mà! Anh ăn thêm đi!”

Minh Tiêu cắn trái anh đào, thịt quả và nước trái cây tràn ra vị thơm ngọt đầy cả khoang miệng.

Thần Hựu lại nhích đến sát hơn, quả anh đào trong tay gần như chạm phải môi của anh.

Hai má Minh Tiêu nóng lên, bất giác đỏ bừng cả mặt.

Nhìn lại Thần Hựu, trong mắt đối phương thật giống như lướt qua tia sáng khó có thể đoán được ý nghĩa.

Thái Bao xông lên ngăn cản: “Không thể ăn! Ăn nữa thì xem như công trình chạy và bơi cả sáng nay của cậu uống phí mất!”

“Anh đang tập thể hình sao?” Đuôi mày Thần Hựu hơi động.

Minh Tiêu tiếp nhận anh đào từ trên tay cậu ta, gật đầu đáp: “Ừ, chế độ ăn kiêng và rèn luyện thể hình là điều cần thiết mà, đều theo kế hoạch mà trợ lý xây dựng sẵn.”

“Thì ra là như vậy.” Thần Hựu như có điều suy nghĩ, trừng mắt nhìn, “Có huấn luyện viên hướng dẫn anh chưa?”

“Có rồi.” Minh Tiêu vừa ăn vừa đáp.

“Có rồi sao...” Âm cuối Thần Hựu kéo hơi dài, một lát sau mím môi nở nụ cười, “Ok, vậy thì không làm lỡ thời gian của anh nữa. Buổi trưa phải nghỉ ngơi đúng không? Hôm nay em về trước đã. Anh đào thì anh xem rồi ăn hết đi, đừng bạc đãi chính mình, dáng người của anh bây giờ đã cực kỳ ổn rồi, vô cùng đẹp trai, em rất thích. Gãy đi thì tiếc lắm.”

Thái Bao lập tức phản ứng: “Nghệ sĩ là phải mi nhon mà.”

“Em cảm thấy anh cứ như bây giờ rất tốt.” Thần Hựu lần thứ hai làm lơ Thái Bao, tận lực nhấn mạnh quan điểm của bản thân: “Thật đấy, vận động là tốt nhưng ăn kiêng thì không cần thiết đâu.”

Nghe Thần Hựu khen khiến đáy lòng Minh Tiêu rất ấm áp, anh cúi đầu cười nhẹ, “Cảm ơn, anh biết rồi.”

Sau khi Thần Hựu rời đi, Thái Bao hừ giọng phàn nàn: “Cậu đừng có nghe cậu ta nha! Một người mới tới như cậu ta cũng đâu phải trợ lý của nghệ sĩ, hiểu cái quần ấy! Gì mà ăn kiêng là không cần thiết? Cậu ta chỉ thiếu điều là nói luôn “Sao không ăn thịt em đi” kia! Tiểu Minh ơi Tiểu Minh, việc này cậu nhất định phải nghe tôi đó, chớ bị cậu ta lừa gạt! Ai biết tâm tư cậu ta cất giấu cái gì? Tôi thấy cậu ta sợ cậu cướp mất con xe Maserati từ boss thì có!”

Minh Tiêu đỏ khốc đỏ cười: “Sao tôi lại thành Tiểu Minh rồi?”

“Quan hệ của hai ta là thế nào, cậu cũng có thể gọi tôi là Tiểu Thái mà. Tiểu Thái! Tiểu Thái! Mau mang món ăn lên!” Thái Bao vừa nói vừa thu hết mấy hộp anh đào lại, suy nghĩ một chút liền cầm ra một hộp đưa cho Minh Tiêu: “Nể tình hôm nay cậu vừa mới bắt đầu chế độ rèn luyện, hộp này cứ cầm ăn đi, ăn xong tôi sẽ chạy bộ bù lại với cậu!”

() Tiểu Thái = Món ăn, Thượng Thái = Mau mang món ăn lên.*

Trong phòng nghỉ có một gian nhỏ tương tự như phòng ngủ, Minh Tiêu ăn xong bữa trưa đạm bạc liền chui vào đó ngủ trưa. Thế nhưng lẩn lộn ở trên giường hồi lâu mà anh vẫn chẳng thể nào chớp mắt được, mở mắt nhắm mắt đều là dáng vẻ Thần Hựu cầm trái anh đào đưa tới bên môi mình.

Loại hành động lấy lòng cùng với giọng điệu thân mật, ánh mắt dịu dàng mà mềm mại ấy thì dù là bất kỳ ai cũng sẽ bị cậu câu mất hồn thôi.

Nụ cười của Thần Hựu thật giống như có loại ma lực vô hình làm anh không tự chủ được liền tan mất mọi lớp đề phòng.

Minh Tiêu trở mình, nỗ lực đuổi hình bóng người kia ra khỏi đầu, thế nhưng càng cố xua thì lại càng không sao dứt người ấy ra khỏi tâm trí được.

Thần Hựu là trợ lý chăm lo sinh hoạt bên cạnh Quý tiên sinh, hẳn cũng sẽ dùng chất giọng kia để nói chuyện hoặc đưa ra những lời đề nghị với hắn nhỉ. Nếu như Quý tiên sinh không đồng ý, e rằng Thần Hựu còn có thể thả mềm ngữ điệu hơn nữa ấy chứ.

Cảm giác tiếc hận lần thứ hai kéo tới, anh vẫn cảm thấy một cậu thanh niên sạch sẽ, sáng sủa, cuốn hút như vậy lại chọn con đường giống mình thật sự là quá đáng tiếc.

Cũng trong lúc đó, Thần Hựu ôm một hộp anh đào nằm nhoài trên ghế sofa trong văn phòng tổng giám đốc ở tầng cao nhất của công ty Tinh Hoàn, vừa ăn vừa không ngừng oán giận: “Anh ấy đã gây như vậy còn giảm bớt cái quỹ gì chứ? Cường độ quay phim Mắt Thấy vất vả như thế, lại còn có rất nhiều cảnh chiến đấu nữa, lỡ đâu thể lực anh không chống đỡ nổi thì làm sao bây giờ? Nếu anh ngã bệnh thì ai sẽ chịu trách nhiệm đây? Trợ lý Thái Bao của anh ấy mọe nó quả thực là độc ác, bản thân là một cái Bánh Bao chạy liên không cho anh ấy ăn thịt luôn! Cậu út, cậu không thấy bữa trưa của anh ấy đâu, miếng thịt bò kia chỉ to bằng ngón tay cái, nhìn mà cháu đau lòng chết đi được đây này! Cậu út? Trời ơi, cậu vẫn chưa gọi điện xong sao?”

Người đàn ông đứng bên cửa sổ sát đất mới vừa cúp điện thoại, lúc xoay người khoe miệng còn mang theo nụ cười chưa kịp thu lại.

“Hả? Cháu mới nói gì?” Người đàn ông hơn ba mươi tuổi, một thân âu phục cắt may vừa vặn, trên ngón tay áp út đeo một chiếc nhẫn bạch kim lấp lánh được thiết kế khá đơn giản, thần thái người nọ thanh thần hơi có chút lười biếng, là đáng vẻ tựa như quen sống trong nhung lụa.

Đấy cũng chính là boss lớn của Giải trí Tinh Hoàn, Quý tiên sinh.

“Đậu! Nãy giờ cậu không nghe cháu nói gì hết hả?” Thần Hựu ném một trái anh đào vào trong miệng, “Cháu bảo cháu xót Minh Tiêu, bữa trưa anh ấy mới ăn chút xíu à, tên trợ lý Bánh Bao thối lại còn không cho anh ăn anh đào nữa, chê là lượng đường quá nhiều. Khi còn bé anh ấy thích ăn anh đào nhất đó, cháu nằm mơ cũng muốn trộm cho anh ấy một túi đầy để anh ăn cho thỏa!”

Quý tiên sinh đặt điện thoại di động xuống bàn, không quá để ý đáp: “Vậy cháu khuyên cậu ta ăn nhiều chút là được.”

“Đương nhiên là cháu có khuyên rồi.” Thần Hựu bĩu môi: “Cháu nói rằng đấy là ý của cậu đó.”

Khoé miệng Quý tiên sinh khẽ co giật một cái, “Đây là chuyện của cháu, đừng lúc nào cũng kéo tên cậu ra.”

“Cậu là ông chủ mà, thể diện của cậu lớn. Cháu chỉ là trợ lý nho nhỏ mà lại đem anh đào đi lấy lòng thì chắc chắn anh ấy sẽ hoài nghi mất.” Thần Hựu vòng tới phía trước cửa sổ, đưa anh đào lên muốn đút cho người kia: “A nào!”

“Lăn.” Quý tiên sinh cười mắng, “Tự cháu ăn đi.”

“Cậu út.” Thần Hựu quăng trái cây tươi mọng kia vào miệng mình, “Cậu nói lại với thầy Niệm đi mà, đừng bắt Minh Tiêu phải giảm cân nữa.”

Quý tiên sinh nghiêm túc bảo: “Niệm Hàm là người đại diện hàng đầu của Tinh Hoàn, nếu cháu muốn nâng đỡ Minh Tiêu thì đừng tùy hứng. Niệm Hàm chuyên nghiệp hơn cháu nhiều, sẽ không hại người thương trong lòng cháu đâu.”

“Nhưng mà cháu xót lắm.” Thần Hựu tiếp tục nhón thêm một quả nữa, “Thái Bánh Bao nói Minh Tiêu giảm béo vì nhân vật Hoa Phi Minh. Dáng người của anh ấy có thích hợp hay không, có cần thiết giảm béo nữa không, cậu út, cậu nói xem tác giả như cháu có quyền lên tiếng không đây?”

8. Chương 7

“Không cần ăn uống điều độ? Muốn ăn gì thì ăn cái đó? Tự do gọi món? Ăn càng nhiều thịt càng tốt?” Minh Tiêu mới từ bể bơi lên, nước trên người còn chưa kịp lau khô liền bị Thái Bao nhét vào tay một cái iPad.

“Ừ, hiện tại cách giờ cơm trưa còn khoảng nửa tiếng đồng hồ, cậu xem thử coi muốn ăn gì tôi lập tức đi chuẩn bị.” Thái Bao chỉ chỉ iPad, sau đó lại bật lên một ngón tay cái với chính mình: “Tôi, một trợ lý vạn năng mặc dù chỉ là cái Bánh Bao chạy nhưng cực kỳ tinh thông các món ăn mặn đấy!”

“Cậu không uống lộn thuốc đấy chứ?” Ở chung mấy ngày nay, Minh Tiêu đã thân thiết hơn rất nhiều với trợ lý của mình cho nên đã có thể thoải mái nói đùa. Anh đặt iPad lên bàn rồi cầm lấy khăn tắm vắt trên vai, “Mấy ngày trước cậu còn bảo tôi nhất định phải nghiêm ngặt chấp hành chế độ ăn kiêng, tôi muốn ăn thêm một bát cơm cậu cũng chẳng cho, trong canh đòi một tí thịt cũng không có, tôi hỏi bỏ thêm vài hạt muối được không, cậu càng kiên quyết không đồng ý. Sao thế, hiện tại tôi vất vả lắm mới kiên trì được tới đây, cậu lại lấy sườn xào, bò sốt, tôm hùm đến mè hoặc tôi à? Lẽ nào muốn ăn kiêng thì thử thách ý chí còn chưa đủ, phải vượt qua cám dỗ, một lòng ăn chay mới được luôn hả?”

Minh Tiêu chỉ mặc mỗi cái quần bơi màu trắng, đường nét eo mông hoàn mỹ, sáu múi cơ bụng dính nước càng lộ vẻ khỏe mạnh, đây là nếu không muốn nói rằng gợi cảm đến nao lòng người. Thái Bao nhìn chằm chằm cơ bụng của anh rồi khẽ nuốt nước bọt một cái, trong mắt lộ ra vẻ hâm mộ, gãi gãi một bên tai nói: “Aii, kế hoạch giảm béo lần trước tôi làm cho cậu bị anh Niệm hủy bỏ rồi.”

“Hả? Chẳng phải thầy Niệm đã ký tên rồi sao?” Ngoài mặt Minh Tiêu lộ vẻ nghi hoặc nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Đệt, hủy bỏ đúng lắm, sớm nên hủy từ lâu rồi, mỗi ngày đều ăn chẳng đủ no đây này!

“Ảnh bảo là ý của tác giả tiểu thuyết Mất Thấy đấy.” Thái Bao bĩu bĩu môi, “Tác giả đề ra điều kiện với đoàn phim, nói rằng diễn viên đóng vai Hoa Phi Minh không thể quá gầy, gầy sẽ không phù hợp với hình tượng trong nguyên tác, sẽ bị OOC.” (*Out of character: không hợp với tính chất của nhân vật/vai kịch*)

Minh Tiêu hơi cảm thấy kinh ngạc, vừa lau nước trên người vừa nói: “Bản quyền bán đi rồi thì kịch bản sửa thể nào hay chọn diễn viên ra sao không phải đều do phía đầu tư quyết định à? Đừng nói béo hay gầy, thay đổi tính cách nguyên bản còn chẳng sao nữa là.”

“Phải đó! Vẫn luôn là như vậy mà, đặc biệt là dạng truyện online thì càng dễ thay đổi.” Thái Bao cau mày: “Không nghĩ tới vị tác giả này có bản lĩnh rất lớn, anh ta đề ra yêu cầu thẳng thắn với đoàn phim, nói không thể bỏ đói diễn viên đóng vai Hoa Phi Minh, tuyệt đối không thể quá gầy, cân xứng là tốt nhất, béo một chút cũng không sao.”

Minh Tiêu cảm thấy vô cùng kỳ lạ, chuyện phát sinh mấy ngày qua đã lật đổ mọi nhận thức của anh về giới giải trí, đầu tiên là Quý tiên sinh – boss lớn của Tinh Hoàn vô cùng có khả năng là người âm thầm nâng đỡ anh, tiếp đó ảnh đế Kiều Ngộ vô duyên vô cớ trêu chọc anh, mỗi ngày đều muốn tới tầng 22 tản bộ một vòng, hiện tại tác giả Mất Thấy lại quy định anh không thể chịu đói, nhất định phải ăn nhiều thịt...

Đây là cái thế giới quái quỷ gì vậy?

“À, tôi hỏi này, cậu đọc nguyên tác của Mất Thấy rồi nhỉ, thế cậu đã từng nghe tin đồn gì về tác giả của nó chưa?” Thái Bao hỏi.

“Mấy chuyện hóng hớt này chẳng phải cậu rành hơn tôi sao?” Minh Tiêu cười trêu.

“Tại tôi không rõ nên mới hỏi cậu mà.” Thái Bao xua tay: “Người này cũng quá thần bí, năm ngoái khi tiểu thuyết Mất Thấy tạo tiếng vang trên internet không phải có rất nhiều thảo luận Tiểu Thần Tiên là bút danh của ai sao? Tôi còn châu trực đủ mọi diễn đàn đó, kết quả chẳng moi được xiu tin tức gì, ngay cả chuyện Tiểu Thần Tiên là nam hay nữ cũng không biết, trong một đêm mọi bài viết có liên quan đến Tiểu Thần Tiên đều bị xóa. Cậu bảo xem chuyện này có mờ ám gì đúng không? Theo sự phán đoán với kinh nghiệm hàng chục năm của tôi, tác giả này nhất định có lai lịch không nhỏ đâu.”

“Thật sao?”

Tiểu Thần Tiên chính là tác giả của tiểu thuyết Mất Thấy. Khi đọc truyện Minh Tiêu chỉ quan tâm việc tại sao nó có thể hút fan nhiều đến vậy, nội dung và lối viết có chỗ nào đặc sắc, anh hoàn toàn không quan tâm tác giả là thần thánh phương nào. Vừa nãy Thái Bao nói như vậy chẳng rõ tại sao lại khiến anh cảm thấy không quá thoải mái.

“Ày! Nghĩ như vậy nên đoán mò ấy mà!” Thái Bao vỗ ót một cái: “Nếu Tiểu Thần Tiên có lai lịch không

nhỏ thì đưa ra chút yêu cầu với đoàn phim cũng là chuyện bình thường. À, cậu nói xem Tiểu Thần Tiên kia liệu có khi nào là fan của cậu không?”

Tay Minh Tiêu cầm khăn tắm khê run lên, “Đừng nói lung tung, diễn viên quần chúng như tôi đào đâu ra fan?”

“Nhưng trong phim truyền hình cậu cũng từng lộ diện rồi mà, còn thường xuyên đi đóng NPC nữa, không loại trừ khả năng có người thích cậu đâu.” Thái Bao liếc nhìn cơ bụng đẹp đẽ của Minh Tiêu, chép miệng: “Hơn nữa vóc người của cậu cũng đẹp, lẫn lộn với cậu mấy ngày mà tôi sắp thành fan cuồng nhiệt của cậu luôn rồi nè.”

Minh Tiêu tròng áo thun lên che kín hết cơ bụng và đường xương hông quyến rũ, chỉ lộ ra hai cẳng chân dài thẳng tắp.

“Nói thật, lúc này tôi mới ngồi suy diễn một phen.” Thái Bao nghiêm túc nói: “Cậu coi có khi nào chính Tiểu Thần Tiên chỉ tên muốn cậu diễn vai Hoa Phi Minh không? Anh ấy hoặc là cô ấy đang muốn tán tỉnh cậu chẳng hạn?”

“Thôi đi.” Minh Tiêu phản bác: “Mấy hôm trước cậu còn nói là ý của Quý tiên sinh...”

Vài chữ sau không nói ra được nữa, chỉ thử suy nghĩ một chút thôi mà anh đã cảm thấy cực kỳ ngượng miệng.

“Cái này đâu có xung đột gì với nhau đâu, Quý tiên sinh muốn tán tỉnh cậu, Tiểu Thần Tiên cũng vậy.” Thái Bao bật cười, “Kiểu đại ảnh đế cũng muốn của cậu luôn. Há há, Tiểu Minh nhà chúng ta thật đáng ngợi khen!”

“Khen cái đầu cậu!” Minh Tiêu đẩy Thái Bao ra, trên mặt tỏ vẻ không để ý, trong lòng lại nổi lên sóng lớn, vội vã nói sang chuyện khác: “Đưa iPad cho tôi đi, tôi muốn chọn món ăn.”

Thái Bao không hổ là trợ lý xuất sắc dưới trướng Niệm Hàm, Minh Tiêu chọn hai món Trung Quốc phối hợp lạ lẫm với một món Tây — gà xào xả ớt, cá sốt chua, sandwich kẹp lapis xướng I-ta-li-a, thế mà Thái Bao vẫn nhẹ nhàng chuẩn bị xong trước 12 giờ, hơn nữa món nào cũng rất ngon.

Sau khi ăn xong, Minh Tiêu không kịp nghỉ ngơi liền đi thẳng lên tầng 23.

Niệm Hàm đã mời giáo viên chỉ đạo diễn xuất và rèn luyện thể hình cho anh, mỗi buổi chiều đều sắp xếp kín hết lịch, có lúc ngay cả buổi tối cũng có giờ học.

Các giáo viên đều là nhân vật nổi danh trong giới, tất cả những gì họ giảng dạy đều là tinh hoa được chắt lọc, Minh Tiêu không dám qua loa sơ sài, lòng cũng tràn đầy cảm kích, mỗi ngày đều đến phòng luyện tập sớm để chuẩn bị, vừa nghiêm túc lại vừa khiêm tốn.

Thái Bao ở lại tầng 22 nằm ngủ, đột nhiên trán bị vỗ một cái.

Thần Hựu bưng một khay trái cây được cắt gọt cẩn thận hỏi: “Anh Minh đâu? Sao chỉ có mình anh ở đây vậy?”

Thái Bao ngồi dậy, vốn là muốn mắng người nhưng vừa nhìn thấy đó là trợ lý của boss lớn đành phải nuốt lời thô tục về, “Minh Tiêu lên lớp rồi, Quý tiên sinh lại bảo cậu đưa hoa quả tráng miệng tới hả?”

“Sớm vậy đã đi học rồi ư?” Mấy ngày rồi Thần Hựu chưa ghé, nhìn bốn phía một vòng rồi mới chép miệng bảo: “Lúc này mới 12 rưỡi thôi, lớp nào mà bắt đầu sớm quá vậy?”

“Lớp diễn xuất mà anh Niệm sắp xếp ấy, 1 giờ giáo viên mới tới lận.” Thái Bao giải thích: “Nhưng lần nào Minh Tiêu cũng đi sớm hết, cậu ấy bảo rằng muốn tự mình luyện tập trước.”

“Anh ấy không nghỉ trưa sao?” Thần Hựu hỏi, “Cái câu xuân mệ mỗi thu biếng nhác không ảnh hưởng gì tới anh à?”

“Cậu ấy bảo nghỉ trưa lãng phí thời gian quá, ngày thử vai sắp đến rồi nên cậu ấy phải tranh thủ thời gian luyện tập.” Thái Bao nhìn hoa quả trong khay, “Để lát anh đưa cậu ấy cho, anh sẽ bảo là Quý tiên sinh tặng.”

“Để tôi tự đưa lên đi.” Thần Hựu lùi lại một bước, “Trưa nay anh ấy ăn gì rồi?”

Thái Bao hơi có chút đề phòng đối với Thần Hựu, cảm thấy người này đến để tranh giành tình nhân, giọng điệu lạnh lùng hơn hẳn: “Cậu rất bận tâm hả?”

Thần Hựu phản ứng cũng nhanh: “Là Quý tiên sinh bảo tôi hỏi.”

Thái Bao không thể làm gì khác hơn là báo cáo lại thực đơn của bữa trưa một lần, Thần Hựu nghe xong khước môi lên lút gương lên, “Được, tôi biết rồi. Anh Minh đang bận luyện tập, hiện tại e là không tiện ăn hoa quả, để tôi làm thành nước ép hỗn hợp cho anh uống vậy.”

Thái Bao bĩu môi tự nhủ: yêu tinh bên cạnh boss không có lòng hảo tâm gì đâu!

Trong phòng luyện tập trống rỗng trên tầng 23, Minh Tiêu mặc áo thun đơn giản cùng với quần vận động thoải mái, tay phải cầm kịch bản, quên hết mọi thứ xung quanh thả hồn vào nội dung câu chuyện theo lời thầy giáo chỉ dạy ngày hôm qua. Bởi vì quá mức tập trung nên mới ngắn ngủi 20 phút, áo thun của anh đã đổ đầy mồ hôi ướt nhẹp.

Cũng bởi vì quá chăm chú nên anh không chú ý tới cánh cửa phía sau bị ai đó nhẹ nhàng đẩy ra.

Một tay Thần Hựu cầm ly thủy tinh chứa đầy nước trái cây, một tay cầm nắm cửa, len lỏi qua khe cửa nhỏ hẹp trông thấy người bên trong khi thì giận dữ gào thét, khi thì thâm tình nói nhỏ, trong mắt là ánh sáng lấp lánh.

Ký ức từ nơi sâu xa nhất bỗng vắng vắng truyền đến hai chất giọng trong trẻo mà có phần non nớt.

“Anh muốn làm diễn viên.” Cậu nghe thấy một người nói.

“Vậy em sẽ làm tiểu thần tiên.” Cậu đáp lại người kia như vậy.

...

Chốc lát sau, Thần Hựu không tiếng động mà thở ra một hơi, nhẹ nhàng rón rén đóng cửa lại, tiếp đó đứng yên ở ngoài cửa 2 phút mới hắng giọng, gõ cửa rồi cất cao tiếng: “Anh Minh, em là Thần Hựu.”

Trong phòng truyền đến tiếng bước chân, Thần Hựu lùi về sau một bước, đợi cửa mở ra liền trưng ngay một nụ cười xán lạn: “Anh Minh, em tới đưa nước trái cây cho anh nè.”

Minh Tiêu còn đang đắm chìm trong tâm tình của nhân vật, ánh mắt anh hơi hoảng loạn, mấy giây sau mới khôi phục vẻ thông dong, tiếp nhận ly thủy tinh rồi hỏi: “Cả ly to thế này á?”

Đủ uống một ngày lặn đấy!

Nụ cười của Thần Hựu lại càng rạng rỡ hơn: “Anh cứ từ từ uống là được mà.”

Uống hết em sẽ làm cho anh nữa.

Minh Tiêu vén vạt áo thun lên lau mồ hôi, “Cám ơn cậu nhé. Vừa hay anh đang khát nước, cứ uống trực tiếp luôn sao?”

Đó là một cái ly thủy tinh to tương tự như một bình nước hình trụ, lẽ ra nên rót ra một ly nhỏ mới dễ uống.

“Anh cứ uống luôn đi, chuẩn bị riêng cho anh mà.” Thần Hựu nói: “Là em thiếu chu đáo, lần sau em sẽ chuẩn bị ly nhỏ cho anh.”

“Không cần không cần, như vậy đã rất tốt rồi.” Minh Tiêu không thích làm phiền người khác, lập tức ngửa cổ lên uống một hớp, vốn là muốn biểu thị mình cũng có thể uống như vậy, kết quả anh uống quá nhanh mà miệng ly thì lại quá lớn, cho nên sơ ý một chút nước trái cây đã thuận theo khóe miệng chảy ra ngoài, lướt qua cằm và cổ làm dơ áo thun sáng màu.

Minh Tiêu cũng không phải là kẻ chân tay vụng về, lần này nhất thời lại lúng túng không biết làm sao. Mà chẳng rõ tâm tư gì quấy phá, chỉ nghĩ đến người trước mặt là Thần Hựu, loại lúng túng này lập tức càng tăng cao hơn.

“Ngại quá, aii...”

Đang muốn quay người lấy giấy ăn, cánh tay anh liền bị người kia tóm lại. Minh Tiêu giương mắt, đối diện với con người sáng ngời của Thần Hựu.

“Trước hết lau sạch đã.” Thần Hựu lấy ra khăn giấy mang theo bên người, trong mắt không hề có vẻ cười trên sự đau khổ của người khác tí nào, nhưng nếu nhìn kỹ thì trong đôi mắt ấy vẫn là ý cười nhàn nhạt rất khó nắm bắt.

Minh Tiêu tiếp nhận giấy ăn, lúc này anh thấy hơi xấu hổ ngượng ngùng, vừa lau nước trái cây vương trên cằm và ngực, vừa rũ mắt nói lời cảm ơn.

Thần Hựu lắc đầu không nói gì, chỉ là môi đang mím chặt cơ hồ muốn cong lên, ánh mắt nhìn anh chăm chăm.

Minh Tiêu lau khô nước rơi trên da, phần dính trên áo thì làm thế nào cũng lau không sạch. Liếc nhìn thời gian không còn sớm, e rằng giáo viên sắp sửa tới thì anh lại càng gấp gáp hơn. Người chỉ dạy anh là một cô giáo đã có tuổi, chính mình mặc quần áo bẩn để đi học thật sự có vẻ rất không tôn trọng người ta.

Cần phải về tầng 22 thay đồ.

Có lẽ khi cô giáo tới thì anh vẫn chưa kịp quay lại, bắt cô phải chờ thì thật chẳng hay chút nào.

Do dự 3 giây, Minh Tiêu đang muốn xuống lầu thay đồ thì chợt thấy Thần Hựu tuột khóa kéo áo khoác ra, nhanh chóng cởi áo ném xuống đất, hai tay tóm lấy vạt áo thun bên trong kéo một cái, lộ ra vòng bụng dẹt dai dưới lớp vải vóc.

Minh Tiêu không tự chủ được trợn to mắt.

Thần Hựu vừa cởi đồ vừa nói: “Áo của anh bẩn rồi, tạm thời mặc của em đi. Sáng nay em mới vừa đổi, không chảy mồ hôi đâu.”

Minh Tiêu nhìn Thần Hựu đưa cái áo sạch sẽ kia qua, ánh mắt mắt không thể nhìn chăm chú vào nửa thân trên trần trụi của đối phương, đột nhiên như bị hớp mất hồn.

Thần Hựu cười: “Thật sự không chảy mồ hôi đâu mà. Anh nhanh đổi đi, giáo viên sắp tới rồi.”

Lúc này Minh Tiêu mới lấy lại tinh thần, lập tức tiếp nhận áo từ tay người kia, anh không do dự nữa, lột luôn cái áo đầy mồ hôi và nước trái cây trên người mình trước mặt Thần Hựu rồi thay bằng cái áo của cậu.

Khi lớp áo thun ngăn cản tầm mắt, anh có thể ngửi thấy được hương vị nhàn nhạt bám vào lớp vải mềm mại, nhưng lại lỡ mất ánh mắt Thần Hựu chợt sáng bừng lên tựa như những ngôi sao xa xôi trên bầu trời.

“Anh gầy quá, cái áo này em mặc vừa vặn mà anh thì mặc rộng thùng thình kìa.” Đợi Minh Tiêu thay xong, Thần Hựu giúp anh chỉnh sửa lại cho nghiêm chỉnh rồi nhặt áo khoác ném trên đất mặc vào, “Anh phải ăn cơm thật ngon, ăn nhiều thịt, trái cây cũng phải ăn, không được giảm béo mù quáng nữa đâu.”

Trái tim Minh Tiêu đập rộn ràng không duyên cớ, chẳng rõ là bởi vì mặc quần áo mang theo hơi ấm của Thần Hựu hay là bởi vì lời quan tâm mà cậu dành cho anh, hoặc có khi là bởi cơ bụng và cơ ngực sáng lấp lánh của cậu cứ hiển hiện trước mặt cũng nên.

Anh chưa từng nghĩ tới, dáng người của Thần Hựu sẽ đẹp như thế.

Hoàn hảo hơn nhiều so với anh, chiều cao thì đã nhỉnh hơn rồi thế mà cơ bụng cũng hơn anh hai múi.

Thần Hựu kéo khóa áo lên, cướp lại cái áo thun bị Minh Tiêu làm bẩn mà anh vẫn đang cầm trên tay, ôm vào trong ngực rồi nói: “Em về đây.”

Lúc này, trong thang máy cách đó không xa vang lên một tiếng “Đing”, giáo viên đến rồi.

“Chờ đã.” Minh Tiêu vốn muốn nói “Đưa áo lại cho anh đi”, Thần Hựu lại như không có chuyện gì xảy ra mà nhìn anh, cười dạn dò: “Học tốt nhé.”

Sau đó xoay người rời đi.

Minh Tiêu rất lưu ý đến cái áo thun kia, dù sao trên đó không chỉ có nước trái cây mà còn có cả mồ hôi của mình, bị một người trẻ tuổi không tính là quá thân quen cầm dù sao cũng hơi lúng túng, nhưng nếu bắt đầu đi học thì anh không thể phân tâm được nữa. Cũng may cô giáo tới đã kéo bầu không khí trở về trạng thái nên có, không lâu sau anh đã tiến vào trạng thái biểu diễn, quăng sạch mọi chuyện khác ra khỏi đầu.

Học xong một buổi sức cùng lực kiệt là chuyện bình thường, cô giáo động viên vài câu liền rời đi, trong phòng tập chỉ còn lại mỗi mình Minh Tiêu.

Bốn giờ chiều của mùa xuân, ánh nắng vẫn rất chói mắt. Tia sáng từ cửa sổ sát đất xuyên thấu vào, Minh Tiêu nằm trên nền nhà nhắm hờ hai mắt thả lỏng cơ thể, chỉ chốc lát sau anh trở mình, hơi cuộn tròn thân thể chìm vào giấc ngủ say.

Thần Hựu tới lần nữa, rón rén bước lại gần, ngồi xổm trên mặt đất nhìn phút chốc rồi mới khẽ đưa tay ra

cẩn trọng vô cùng đụng vào vài sợi tóc tán loạn ở trên sàn nhà của người đang say giấc kia. Cậu còn định sờ lông mi của anh thế nhưng cuối cùng lại thu tay về, ôm đầu gối nhỏ giọng tự nói: “Mặc đồ của em thì phải làm người của em đấy.”

Không gian xung quanh yên tĩnh đến lạ, chỉ có tiếng tim đập và tiếng hít thở đều đều. Ngoài cửa sổ gió xuân thổi qua ẩm áp thoải mái, Thần Hựu muốn bế Minh Tiêu lên ghế sofa nhưng lại sợ động tác quá lớn khiến anh tỉnh dậy.

Lúc Minh Tiêu tỉnh lại thì đã là hơn 5 giờ, ngoài trời hơi âm u nào nề, trong phòng tập cũng không quá lạnh.

Lạ thật, máy điều hòa mở khi nào vậy?

Minh Tiêu nhớ rõ vừa nãy máy điều hòa không mở, hiện tại làm sao lại hiển thị đang bật ở mức 28°C rồi?

Anh ngồi dậy, chậm rãi xoay người, nghĩ thầm có lẽ là do mình nhớ lộn thôi.

Chuyện quần áo lúc trưa Minh Tiêu không kể lại với Thái Bao. Khuya về nhà anh cầm áo của Thần Hựu đi giặt, phơi lên xong xuôi lại nhìn chăm chăm đêm đen mà thất thần thật lâu.

Anh đào được rửa sạch cẩn thận, nước ép trái cây tươi đủ uống cả ngày, tuy rằng đều là Quý tiên sinh tặng thế nhưng người xuất hiện trước mắt anh luôn là Thần Hựu.

Trong ấn tượng của anh Quý tiên sinh là người lạnh nhạt kiêu ngạo, dù có cười thì nụ cười ấy cũng cực kỳ qua loa lấy lệ.

Mà Thần Hựu từ đầu đến đuôi thì hoàn toàn ngược lại. Cậu nhiệt tình, cuốn hút, tràn đầy sức sống, khiến người ta không nhận được muốn thân thiết với cậu.

Nếu như không phải biết Thần Hựu là trợ lý của Quý tiên sinh, tuân theo sự giao phó của Quý tiên sinh mới đến đưa hoa quả thì anh gần như sẽ cho rằng tất cả những thứ ấy đều do Thần Hựu tự mình mua về.

Dẫu sao dù là ai cũng sẽ lưu luyến sự quan tâm và ý tốt phát ra từ tận đáy lòng này.

Minh Tiêu lắc đầu rồi quay người vào nhà, anh dự định ngày mai sẽ đem áo thun trả lại cho Thần Hựu, sau đó lấy cái áo bẩn của mình về.

Vậy mà ngày hôm sau lại bận rộn đủ thứ chuyện, khi anh nhớ đến việc này thì đã là buổi tối rồi.

Hôm nay nam tài tử có vị thế lớn nhất Giải trí Tinh Hoàn và cũng là người có tiếng nói nhất – Diêu Diệp

sẽ kết thúc bộ phim của mình, trở về công ty báo danh.

Buổi sáng Minh Tiêu theo thường lệ chạy bộ và bơi lội ở trung tâm thể hình của công ty, giữa chừng Thái Bao chạy tới hỏi: “Trưa hôm nay chúng ta sẽ ăn ở đây, cậu muốn ăn cái gì?”

Minh Tiêu không rõ lắm bèn hỏi: “Hử? Tại sao vậy?”

“Diêu Diệp về rồi, tầng 22 đông người lắm.”

Minh Tiêu ngẩn ra, lập tức nghĩ đến vai nam chính Liễu Tầm Ngạn còn lại trong phim, rồi lại nghĩ tới quan hệ giữa Diêu Diệp và Quý tiên sinh.

Liễu Tầm Ngạn và Hoa Phi Minh sẽ phát triển quan hệ ‘hữu nghị’ không hề đơn giản trong phim, quan hệ giữa anh với Quý tiên sinh lại chẳng thể nói cụ thể được cũng không tả rõ được, mà chuyện giữa Diêu Diệp và Quý tiên sinh lại càng không thể nói.

Mặc dù anh chỉ là diễn viên bé nhỏ không tiếng tăm nhưng cũng không sợ đối mặt với minh tinh hạng A, có điều lúc này đây khi biết được Diêu Diệp đang ở tầng 22 thì bỗng nhiên lại không biết nếu như gặp mặt bản thân nên làm gì.

Nếu như người đứng sau bồi đắp tài nguyên cho Minh Tiêu quả thật là Quý tiên sinh thì anh và Diêu Diệp tụ lại cùng nhau sẽ vô cùng tế nhị khó xử. Không cần thiết người khác ở sau lưng nghị luận như thế nào, chính anh cũng có thể nghĩ ra được sẽ toàn điều khó lọt tai. Huống hồ trước đây anh đã suy nghĩ qua về vấn đề Diêu Diệp tiếp nhận vai Liễu Tầm Ngạn này giống như người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, phải phối hợp cho phim dựa hơi cho người dựa tiếng. Diêu Diệp có bằng lòng không? Hay vốn là không muốn nhưng không thể không cúi đầu? Anh ta sẽ có cái nhìn thế nào về mình?

Vấn đề này nối tiếp vấn đề kia, không một chuyện nào mà anh có thể suy nghĩ rõ ràng cả.

Thái Bao cũng không quá lưu ý, chỉ cười bảo: “Yên tâm, lần trước không phải nói với cậu rồi sao, Diêu Diệp rất dễ gần. Lần này anh ấy trở về sẽ nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó sẽ đi thử vai với chúng ta. Giống như cậu ấy, thủ tục thôi. Mắt Thấy có thể mời anh ấy làm gì còn suy xét thêm ai vào vai Liễu Tầm Ngạn được nữa, sợ là Kiều Ảnh để có tới thử vai thì cũng bị loại ấy chứ. À đúng rồi, hôm nay Kiều Ngộ lại chọc giận anh rồi, cả hai đang chiến tranh lạnh đây, hiện tại chúng ta đừng đi chọc tổ kiến lửa. Chờ ngày mai, chậm nhất là ngày mốt, tôi sẽ đưa cậu tới gặp anh đại ha.”

Minh Tiêu đã từng nghe về mâu thuẫn giữa hai người kia nhưng cũng không quá quan tâm, anh chỉ cảm thấy lo lắng khi gặp ngôi sao hàng đầu Tinh Hoàn mà thôi. Chính bản thân anh cũng biết nếu muốn cùng đóng phim thì cuộc gặp gỡ này nhất định phải có, không thể từ chối được.

Anh cứ cho là sớm nhất ngày mai mới gặp mặt, không nghĩ tới buổi chiều đã đụng phải.

Buổi chiều Minh Tiêu có một lớp diễn xuất, anh nghĩ mình sắp hợp tác với Diêu Diệp rồi nên thừa dịp giáo viên chưa đến liền cầm iPad ngồi tại phòng tập xem một bộ phim truyền hình trước kia của Diêu Diệp.

Diễn viên xem diễn viên, góc độ dĩ nhiên sẽ khác với khi khán giả thưởng thức một bộ phim nào đó. Minh Tiêu nhìn một đoạn liền đứng lên, đưa bản thân nhập vào vai của Diêu Diệp, vừa suy tư, vừa tìm lòng không đặng mà bắt đầu tự diễn dịch lại theo phong cách của bản thân, thẳng tới khi ngoài cửa truyền đến hai tiếng vỗ tay.

Minh Tiêu quay đầu nhìn lại, hóa ra là Diêu Diệp.

Minh Tiêu bất ngờ “a” lên một tiếng, phút chốc hai má nóng bừng.

Ngay tại một giây trước, anh còn đang bắt chước biểu tình của Diêu Diệp, đọc lời thoại của Diêu Diệp. Phân cảnh kia có xung đột tình cảm kịch liệt, Diêu Diệp điên loạn, anh cũng hoàn toàn nhập vào trong đó, vẻ mặt khó tránh khỏi dữ tợn, tâm tình cũng mất khống chế. Mà trong phim hết thấy phần nộ của Diêu Diệp đều dồn lên trên người một nhân vật khác, còn toàn bộ quá trình của anh chỉ đọc thoại hết như kẻ điên mới trốn từ bệnh viện tâm thần ra vậy.

Nhất thời, không biết chuyện nào khiến anh lúng túng hơn, là bởi vì đang phát rồ phát dại lại bị người ta nhìn thấy hay là vì chính chủ đứng ngay trước mắt?

Minh Tiêu nuốt xuống nước bọt, định nhanh chóng biến mất, thuận lợi xóa bỏ kí ức của Diêu Diệp, thế nhưng ánh mắt anh lại dính vào trên người đối phương chẳng thể thu về.

Diêu Diệp trước mắt khác xa khi xuất hiện trên tivi hay trong cuộc họp hằng năm của Tinh Hoàn. Tóc tai chưa qua xử lý, hình như mới vừa gội xong, tóc mái hất lên lộ ra cái trán trơn bóng cùng với đường viền tóc không thể xoi mói. Đỉnh đầu tùy ý dùng vài cái kẹp cố định lại tóc tai, mặt mũi không hề trang điểm, một thân mặc quần áo thể thao màu trắng mỏng, áo khoác kéo kín lên tới cổ, ống quần rộng rãi xắn lên cẳng chân, bên trái cao bên phải thấp, trên chân là một đôi giày lười nhìn qua rất thoải mái.

Ăn mặc như vậy thật sự không chừa tí nào, nhưng đặt ở trên người Diêu Diệp lại phá lệ vô cùng đẹp mắt.

Hai tay Diêu Diệp cắm trong túi áo khoác, mỉm cười đi vào, tới khi cách Minh Tiêu khoảng ba bước sắc mặt lại trở nên lạnh lẽo, đột nhiên vươn tay dùng sức đẩy một cái.

Minh Tiêu không kịp chuẩn bị, lão đảo lui về sau một bước, không đợi anh đứng vững thì Diêu Diệp đã tiến đến sau lưng, đập một cú với lực vừa vặn lên đầu gối còn chưa vững vàng của Minh Tiêu. Anh không thể tránh khỏi ngã xuống đất, có điều té cũng không nặng, lấy tay chống khê một cái, thậm chí ngay cả đau đớn cũng không hề cảm giác được.

Làm thần kinh anh căng thẳng không phải vì cú ngã này, mà là hành động giống như ra oai phủ đầu kia của Diêu Diệp.

Nghe tới Diêu Diệp sẽ không cho mình vẻ mặt dễ xem, thế nhưng Minh Tiêu tuyệt đối không ngờ được đối phương sẽ trực tiếp ra tay. Địa vị của anh và Diêu Diệp trong giới khác biệt như mây với bùn, dù đại minh tinh quyền cao chức trọng kia bất mãn trong lòng cũng không đến nỗi phải làm ra chuyện thế này mới đúng chứ.

Anh ngây ngẩn chưa kịp hiểu, không lập tức đứng lên, chỉ ngẩng đầu nhìn Diêu Diệp.

Trong mắt Diêu Diệp hoàn toàn là vẻ hờ hững, hạ thấp mí mắt, kiêu ngạo mà liếc nhìn anh rồi hỏi bằng giọng lạnh lùng: “Người là ai?”

Thái độ ấy, khí thế ấy rõ ràng là thượng thần trên cao đang nhìn một con kiến hôi.

Ánh mắt Minh Tiêu chợt sáng bừng, đại não sau vài giây chưa kịp phản ứng đột nhiên ý thức được đây chính là cảnh trong nguyên tác của Mắt Thấy, Liễu Tầm Ngạn nhật được Hoa Phi Minh trong hoàn cảnh cùng đường cơ cực. Hắn dùng vẻ lạnh nhạt xa cách này, thậm chí còn mang theo thái độ chán ghét mà cất tiếng hỏi: “Người là ai?”

Hóa ra Diêu Diệp đang muốn diễn thử cùng với anh.

“Ta...” Anh muốn nói lại bị ánh mắt và phong độ của đối phương làm kinh sợ, lòng bất chợt hoảng hốt, cho nên tuy rằng nhớ tới phản ứng và lời thoại của Hoa Phi Minh nhưng không cách nào biểu hiện ra hoàn chỉnh được.

Đối diện nhau mấy giây, Diêu Diệp híp mắt nở nụ cười, thân thể hơi cúi xuống đưa tay ra với Minh Tiêu, nhẹ giọng hỏi: “Vừa nãy có đập em đau không?”

Minh Tiêu nhìn bàn tay trước mắt, còn đang do dự có nên nắm lấy hay không thì Diêu Diệp đã cầm lấy cổ tay kéo anh dậy.

“Ngại quá, anh nghe anh Niệm bảo chiều nay em có tiết học nên muốn đến xem. Không chào hỏi đã mở cửa ra luôn rồi, nhìn thấy em đang luyện tập lại còn luyện ngay đoạn anh từng NG 800 lần kia nên đột nhiên muốn diễn chung với em đó mà.” Diêu Diệp chấp hai tay trước ngực, cười tạ tội: “Xin lỗi nhé, chưa được sự đồng ý của em đã manh động rồi, em nể tình Liễu Tầm Ngạn là tên có EQ thấp lại còn là bạn tốt nhất của em, đừng giận nha!”

Lần này Minh Tiêu càng kinh ngạc hơn.

Ngôi sao hàng đầu của Tinh Hoàn mới nói gì với anh vậy? Ngại quá, xin lỗi, đừng giận nha, bạn tốt của em?

Dù cái chữ ‘bạn tốt’ kia là nhằm vào Liễu Tầm Ngạn và Hoa Phi Minh, thì câu xin lỗi phía trước cũng đã quá ảo diệu rồi.

Những siêu sao hàng đầu công ty rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy? Kiều Ngộ lần đầu tiên gặp anh liền lột luôn cái vỏ bọc nam thần tao nhã mà người người cố sức thiết lập, Diêu Diệp không chỉ xuất hiện rất gần gũi mà còn nói với mình ‘Đừng giận’.

Minh Tiêu phải giận cái gì cơ chứ? Ngay cả khiếp sợ đều khiếp sợ không nổi đây nè, nào còn có sức lực đâu để mà giận được nữa?

Thấy Minh Tiêu vẫn đang sững sờ, Diêu Diệp lùi về sau một bước, lần thứ hai đưa tay ra, nghiêm túc nói: “Anh là Diêu Diệp, sắp cùng em đóng chung bộ phim Mất Thấy, hi vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ, cùng nhau vang danh.”

9. Chương 8

Giáo viên diễn xuất trước đây cũng từng chỉ dạy cho Diêu Diệp, hiếm có dịp mới gặp mặt nên khó tránh khỏi dành thời gian hàn huyên vài câu. Minh Tiêu ở một bên nghe, dần dần phát hiện Diêu Diệp khác xa với trong tưởng tượng của mình nhiều lắm, cũng khác một trời một vực so với hình tượng được thiết lập trước công chúng. So với vẻ rực rỡ vô hạn và chói lóa sáng ngời trước mặt fan, Diêu Diệp hiện tại thoải mái, khiêm tốn hơn rất nhiều, nói chuyện khéo léo mạch lạc, phương diện yêu cầu tính chuyên nghiệp cũng đối đáp vô cùng trôi chảy.

Minh Tiêu trầm nghĩ, khó trách mặc dù người này vì từng bị bao dưỡng mà phải chịu gièm pha, nhưng những diễn viên gạo cội hay các đạo diễn danh tiếng trong giới vẫn luôn khen Diêu Diệp không dứt miệng.

Sau khi bắt đầu lên lớp, cô giáo chọn kịch bản để Diêu Diệp và Minh Tiêu thử diễn chung. Minh Tiêu dựa vào tường nhằm lời kịch, Diêu Diệp thì tới gần thảo luận về vai diễn với anh, trong suốt quá trình lúc nào cũng dịu dặt giúp đỡ anh, không giống một người bạn học mà hết như một người thầy vậy.

Minh Tiêu dần dần hơi thấu hiểu lời của Thái Bao —— Diêu Diệp vô cùng gần gũi, anh ta đối đãi với người mới luôn rất tốt.

Cùng nhau lên lớp được nửa buổi, trợ lý của Niệm Hàm tới gọi Diêu Diệp. Diêu Diệp cầm khăn bông phủ trên đầu, mỉm cười nhìn Minh Tiêu nói: “Buổi tối không bận gì thì cùng ăn một bữa cơm đi.”

Buổi tối Minh Tiêu vốn chỉ định lời nguyên tác của Mất Thấy ra nghiên cứu thêm để có thể hiểu sâu sắc nhất một cách có thể về nhân vật, nhưng nếu Diêu Diệp đã chủ động mời thì anh đâu có lí do gì mà từ chối.

Không nghĩ tới Diêu Diệp lại lơ hện.

Sau khi Minh Tiêu tan lớp trở lại tầng 22, anh bị ‘chiến trường’ của đoàn đội Diêu Diệp hù cho hết hồn, mà bản thân Diêu Diệp thì lại không có mặt.

Thái Bao kéo Minh Tiêu kéo về phòng nghỉ ‘mộc mạc’ nhà mình, đầy hiếu kì hỏi, “Diêu Diệp đi học với cậu hả?”

“Ừ.” Cả người Minh Tiêu đỏ đầy mồ hôi, anh cầm lấy quần áo sạch sẽ đi về hướng phòng tắm, tâm tình không tệ nói thêm: “Anh ấy quả thực rất tốt bụng, không tỏ vẻ làm giá tẹo nào.”

Chẳng qua là mới vừa gặp đã làm tôi giật cả mình.

“Thấy chưa?” Thái Bao bật cười, tò tò đi theo ngay sau: “Trong số nghệ sĩ mà anh Niệm dẫn dắt thì người nổi tiếng nhất là anh đại, mà thân thiện đáng yêu nhất cũng là anh đấy.”

Minh Tiêu vừa lúi húi tìm dầu gội vừa nói: “Đúng rồi, anh ấy bảo tôi tối nay cùng nhau ăn cơm, sắp 5 giờ hơn rồi mà sao ban nãy tôi không thấy anh đâu ha?”

“Tốt lắm, mới quen đã được anh đại hẹn đi ăn rồi.” Thái Bao vui vẻ khen ngợi nhưng rồi lại ỉu xiu: “Tiếc là hôm nay e rằng anh không đi được đâu.”

“Sao thế?”

“Anh để lại tới cầu ngược, thế nên Diêu Diệp vừa mới lái xe đi rồi.”

Lúc này, di động đang nằm trên bàn của Minh Tiêu vang lên, anh cầm lấy xem thử thì thấy trên màn hình hiển thị một dãy số lạ.

“Mau nghe đi.” Thái Bao thúc giục.

Minh Tiêu ấn nghe, bên kia truyền tới một giọng nói quen thuộc nhưng vẫn có chút xa lạ: “Minh Tiêu hả? Anh là Diêu Diệp đây, anh lấy số em từ chỗ anh Niệm.”

Minh Tiêu lập tức cất tiếng chào: “Vâng, chào anh Diêu.”

“Xin lỗi em nhé, đã bảo mời em ăn tối nhưng anh lại có việc đột xuất.” Giọng Diêu Diệp mang theo vẻ áy náy: “Bữa nào chúng ta cùng đi ăn ha. Sắp tới anh khá rảnh rồi đó.”

“Được ạ.” Lần đầu trò chuyện qua điện thoại với đại minh tinh, Minh Tiêu cảm thấy rất gò bó ngại ngùng: “Anh Diêu có việc thì cứ đi trước đi, em không sao đâu.”

Cúp điện thoại, Minh Tiêu thở ra một hơi, thầm quyết định tối nay về sẽ đọc lại nguyên tác của Mắt Thấy.

Trong khi tắm, anh lại đột nhiên nghĩ tới áo thun hôm qua mượn mặc còn chưa trả lại cho Thần Hựu.

Ngày hôm nay Thần Hựu không tới đưa nước ép trái cây. Minh Tiêu không thể không thừa nhận, lúc sáng khi Thái Bao bảo bữa trưa sẽ ăn luôn tại trung tâm thể hình trong lòng anh bỗng xẹt qua cảm giác mất mát, bởi vì anh sợ lỡ như Thần Hựu mang hoa quả đến tầng 22 thì mình sẽ không được gặp cậu.

Bây giờ xem ra hẳn là hôm nay Thần Hựu không tới.

Minh Tiêu tắm xong thì cũng sắp tới giờ công nhân viên tan tầm, anh không nắm chắc được khi nào trợ lý sinh hoạt của tổng giám đốc mới được nghỉ, lo lắng nếu như đi quá trễ, Thần Hựu đã không còn ở công ty nữa. Thế nên anh vội vã chà xát tóc tai qua loa mấy lần, đổi một cái quần jean, áo thun và áo khoác thể thao đơn giản, rồi hỏi thăm Thái Bao xem Thần Hựu thường làm việc ở tầng nào.

“Đương nhiên là tầng cao nhất rồi.” Thái Bao nhìn quần áo của Minh Tiêu và túi giấy trong tay: “Cậu cứ thế mà đi lên hả?”

“Thế này thì làm sao?” Minh Tiêu cúi đầu nhìn lại bản thân: “Tôi chỉ lên trả đồ thôi mà, chẳng lẽ còn phải tỉ mỉ trang điểm tóc tai nữa?”

“Ở tầng cao nhất có ai cậu biết không?” Thái Bao liếc mắt: “Quý tiên sinh làm việc trên đó đấy.”

“À...” Minh Tiêu sững sờ, vừa nãy vội vã muốn trả lại áo thun cho Thần Hựu rồi lấy áo bẩn của mình về, cho nên nhất thời sơ sẩy quên mất trên đó là khu vực làm việc của Quý tiên sinh.

Người được gọi là Quý tiên sinh kia...

Minh Tiêu sờ sờ mái tóc còn chưa khô của mình, rõ ràng hiện tại dáng dấp của anh quá bừa bãi tùy ý, tuyệt đối không thích hợp xuất hiện trước mặt boss.

“Tôi nói chứ cậu vội trả đồ cho cậu ta làm gì. Tiểu yêu tinh như cậu ta chắc chẳng hiếm lạ gì mà cần nó đâu.” Thái Bao đem máy sấy ra muốn sấy tóc cho Minh Tiêu: “Hơn nữa tầng cao nhất là nơi dễ dàng đi lên như vậy sao? Một diễn viên...”

Đột nhiên, hai mắt Thái Bao sáng bừng lên nhìn chằm chằm Minh Tiêu, mấy giây sau mới hô lớn: “Tiểu Minh Tiểu Minh, con mẹ nó cậu thông minh quá!”

Minh Tiêu khề cau mày, cầm máy sấy qua tự mình xử lý, “Mẹ nó, đừng gọi tôi là Tiểu Minh nữa!”

“Tôi có thể chửi ‘con mẹ nó’ nhưng cậu không thể! Ngộ nhỡ bây giờ nói quen miệng luôn, sau này trước ống kính cũng lỡ chửi ‘mẹ nó’ thì đám phóng viên hay antifan nhất định sẽ dìm chết cậu.” Thái Bao giáo dục xong liền nháy mắt đầy ẩn ý: “Tiểu Minh, chủ ý của cậu không phải là lên tầng cao nhất trả đồ cho Thần

Hựu đúng không?”

Minh Tiêu nghĩ, ý định vốn có của ông đây là muốn lên cầm áo dơ về!

Vì vậy anh khẽ gạt đầu.

Thái Bao giơ tay vò loạn tóc của anh: “Biết ngay mà! Tiểu Minh của tôi thông minh quá!”

“Đừng gọi tôi là...”

Anh chưa kịp hết câu Thái Bao đã cướp lời: “Cậu muốn cho Quý tiên sinh nhìn thấy đáng vẻ lúc mới vừa tắm xong đúng không?”

Minh Tiêu câm nín, khiếp sợ nhìn Thái Bao.

Thái Bao giơ ngón tay cái lên: “Khá lắm, rất có đầu óc, không hổ là tâm cơ gay mà Thái Bánh Bao này nuôi ra!”

“Cậu mới là tâm cơ gay ấy!” Minh Tiêu đáp một cước tới, “Tôi thực sự là đi trả áo mà!”

Thái Bao mới không tin: “Vừa nãy cậu gạt đầu, tôi không mù nhá.”

Minh Tiêu dẫu có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa, liếc thấy thời gian tan tầm đã qua đành mặc kệ: “Thôi, sau này gặp cậu ta rồi trả cũng được.”

“Đừng mà, cơ hội tốt như vậy làm sao cũng phải ráng lượn lờ trước mắt Quý tiên sinh đấy!” Thái Bao lập tức phản đối.

“Cút đi!” Minh Tiêu nhện không được la lên.

“Cút?”

Đúng lúc này, Thần Hựu vừa vặn đẩy cửa định bước vào.

Tóc Minh Tiêu bị gió thổi loạn lung ta lung tung cứ như ổ gà, nhìn thấy Thần Hựu phản ứng đầu tiên của anh không phải giải thích chữ ‘cút’ kia mà là lập tức quay người giơ tay vuốt vuốt một đầu tóc rối bời.

Thật ra Thần Hựu đã đứng ngoài cửa một lúc, gõ cửa mà không thấy phản ứng mới thử đẩy cửa vào. Vốn

cửa không khóa, cậu đang muốn bước vào rồi hô một tiếng “Anh Minh em lại tới nữa rồi”, nào ngờ bị rống lên một tiếng “Cút”.

Cậu hoàn toàn mờ mịt.

Mà khi ánh mắt rơi vào đầu ổ gà của Minh Tiêu, cảm giác mờ mịt ấy nhất thời tan biến, thay vào đó chính là mừng rỡ vui vẻ.

Có một giọng nói không kịp chờ đợi vang lên trong lòng: Tiêu Tiêu nhà ta đáng yêu quá trời quá đất luôn à!

Minh Tiêu luống cuống tay chân, căn bản không kịp vuốt gọn được tóc tai, anh chỉ đơn giản cầm lên một cái dây thun, buộc lung tung mớ tóc mái lòa xòa trước mặt lại, lộ ra toàn bộ cái trán bên ngoài. Như vậy tuy rằng trông anh vẫn rất lộn xộn nhưng mà ít nhất không giống ổ gà nữa.

Anh quay lại, cầm túi giấy lên đưa cho Thần Hựu: “Anh... mới tắm. Em đến rất đúng lúc, hôm qua anh đã giặt sạch áo của em rồi, ừm... cảm ơn nhé.”

Thần Hựu nhận túi, đuôi lông mày hơi giật giật, giọng điệu không giống bình thường cho lắm, tựa hồ mang theo mắt mát rất nhẹ: “Còn phải trả lại cho em sao?”

Đương nhiên phải trả rồi, Minh Tiêu gật đầu: “Cảm ơn nhé. Ừm... vậy áo dơ của anh...”

Giọng Thần Hựu bất giác lạnh lẽo hơn: “À, em vứt rồi.”

Minh Tiêu kinh ngạc hỏi lại: “Vứt rồi?”

“Đúng vậy, nó bẩn thế kia mà.” Thần Hựu nói: “Nước trái cây giặt không sạch được đâu.”

Trong lòng Minh Tiêu chợt thấy rất nặng nề, khe nhú mày, đột nhiên dâng lên cảm giác khó chịu.

Cũng không phải anh tiếc cái áo thun kia, nó vốn không đáng bao nhiêu tiền cả, hơn nữa quả thật nước trái cây không dễ giặt sạch. Nếu thực sự giặt không ra thì sau này chỉ có thể làm áo ngủ mặc ở nhà, mà áo ngủ của anh đã không ít, không thiếu một cái áo đó.

Vấn đề là thái độ của Thần Hựu nằm ngoài dự liệu của anh. Đồ nói vứt liền vứt, hỏi cũng không chịu hỏi anh một tiếng.

Chẳng rõ có phải cảm giác sai rồi hay không mà Minh Tiêu cảm thấy được lời nói và vẻ mặt mới nãy của Thần Hựu khác xa trước kia, vừa lạnh lùng vừa cứng nhắc, giống như cậu đang tức giận vậy.

Nhưng vì sao lại tức giận cơ chứ?

Áo của anh bị vứt anh còn chưa giận đây này.

Trong lòng cân nhắc một phút chốc, lúc này Minh Tiêu mới phát hiện trong tay Thần Hựu cũng đang cầm một cái túi khác nữa.

“Đây là gì vậy?” Minh Tiêu nghĩ thầm, sẽ không phải là trái cây mà Quý tiên sinh tặng nữa đấy chứ?

“A!” Khóe mắt Thần Hựu hơi cong cong, nhấc túi lên quơ quơ trước mặt anh: “Tác giả của tiểu thuyết Mất Thấy ủy thác người sản xuất phim gửi tặng cho anh một quyển sách kèm chữ kí, bên nhà sản xuất tìm tới Quý tiên sinh rồi em được lệnh đưa tới cho anh.”

Minh Tiêu tiếp nhận túi, bên trong là cuốn tiểu thuyết Mất Thấy bản mới nhất.

Tác giả này... có gì đó rất kì lạ. Minh Tiêu nghĩ thầm.

Thần Hựu đưa xong sách liền rời đi, Thái Bao đặc biệt không chút khách sáo cầm sách lên lật qua lật lại, “Ấu, thật sự có kí tên nè!”

“Đưa tôi xem một chút.” Minh Tiêu cầm qua, chỉ thấy trang bìa có một chuỗi chữ viết chẳng hề đẹp đẽ cho lắm: *Vậy em sẽ làm tiểu thần tiên.*

“Chẳng hiểu nó là gì nữa.” Thái Bao nhận xét: “Tôi còn tưởng rằng sẽ viết mấy câu kiểu như ‘To: Minh Tiêu yêu quý’ cơ.”

Minh Tiêu cũng cảm thấy câu này rất khó hiểu, mà nếu liên tưởng đến việc “Tiểu Thần Tiên” là bút danh của tác giả thì sẽ cảm thấy dễ lí giải hơn.

Chỉ là vừa nãy trong lòng đột nhiên xẹt qua một loại cảm giác quen thuộc khó có thể hình dung, lại không biết cảm giác này từ đâu mà tới.

Thần Hựu trở lại tầng cao nhất, ngã cả người vào trong ghế sofa bên cửa sổ, ghét bỏ mà quăng cái áo thun bị Minh Tiêu trả lại, thở dài: “Aiiii!”

Trước kia trong phòng này không có ghế sofa, cái này là do cậu gọi người mang đến.

Quý tiên sinh dựa vào bên cạnh bàn, vừa nâng tay xem đồng hồ vừa lơ đãng hỏi: “Cháu gào thét cái gì thế?”

“Minh Tiêu trả áo lại cho cháu kìa, còn tìm cháu đòi áo về nữa!” Thần Hựu lăn lộn trên ghế sô pha mềm mại, chân dài khê nghiêng, thân thể lệch đi, cả người trườn xuống nền nhà, cậu chống người lên bất bình nói: “Cảm giác như bị phát cho phiếu người tốt ấy.”

Quý tiên sinh không hề có chút đồng tình nào với cậu, thậm chí khóe môi còn nở nụ cười nhàn nhạt.

“Cậu út, cậu mới cười đúng không?” Thần Hựu kêu rên: “Cậu còn cười cháu nữa! Cậu biết theo đuổi người ta khổ cực lắm không?”

Ánh mắt Quý tiên sinh khê động, nhẹ giọng nói: “Làm sao lại không biết được.”

Thần Hựu thì chẳng nghe, nằm úp sấp trên ghế sô pha đập chân đập tay: “Cậu út được cưng rồi nên chẳng lo ngại gì cả, cậu chẳng hiểu nỗi khổ của cháu đâu!”

Quý tiên sinh cười nhạt lắc đầu, lại nghe Thần Hựu than thở tiếp: “Ảnh còn đòi lại áo nữa, cháu mới không trả đâu! Cháu muốn giữ lại, mỗi ngày đều ôm nó ngủ.”

“Cái áo kia Minh Tiêu tự tay giặt rồi phải không?” Quý tiên sinh chỉ vào túi đồ rơi trên đất, “Cháu cứ vứt thế không quan tâm hả?”

Thần Hựu nhìn thấy túi đồ, lập tức nhặt lên ôm vào trong ngực, vùi đầu ngửi một cái, lập tức cười rộ lên: “Minh Tiêu nhà mình giặt quần áo thật là thơm.”

“Đồ thần kinh.” Quý tiên sinh còn muốn cười nhạo vài câu, điện thoại di động đột nhiên vang lên, vì vậy hắn xoay người rời đi, chỉ để lại cho Thần Hựu một bóng lưng.

“Cậu út đừng đi gấp vậy mà, cháu còn chưa nói hết đâu!” Thần Hựu gọi với theo: “Sau này cháu cũng muốn tới đoàn phim, cậu bảo cháu nên dùng danh nghĩa gì để trà trộn vào đây?”

10. Chương 9

“Vậy em sẽ làm tiểu thần tiên.”

Minh Tiêu nằm trên giường nhẹ giọng nhắm đọc dòng chữ trên bìa của cuốn tiểu thuyết Mắt Thấy. Cảm giác quen thuộc rất mơ hồ mà cũng rất xa xăm lúc chiều khi mới nhận sách lại nổi lên, có thể bởi vì trời đêm tĩnh lặng, phòng ngủ chỉ mở một ngọn đèn đầu giường ấm áp, loại cảm giác thân quen ấy bỗng dưng lại nhuốm thêm nhiều hơn một phần hoài niệm xa xăm.

Nhưng hoài niệm cái gì cơ chứ?

Là một ai đó trong quá khứ hay chuyện gì?

Minh Tiêu khép sách lại, nhắm mắt day day mi tâm, nỗ lực tìm kiếm nguyên nhân cảm giác hoài niệm trong trí nhớ phức tạp của mình.

Nếu quả thật từng nghe qua câu nói này ở nơi nào đó, vậy hẳn phải là thật lâu trước đây rồi. Thời niên thiếu? Hay là tuổi ấu thơ nhỉ?

Chợt nhớ tới cuộc sống khi mới khoảng mười tuổi, Minh Tiêu đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt trống rỗng mà nhìn một điểm vô định trong không khí.

Đối với anh tuổi ấu thơ hay thời niên thiếu tựa hồ chẳng có bao nhiêu ký ức vui vẻ, càng không thể nói là hoài niệm.

Minh Tiêu sinh ra trong một gia đình thuộc tầng chót của thành phố, cha mẹ đều là công nhân viên chức bị cho nghỉ việc sau khi đất nước cải cách. Theo lý thuyết, anh sẽ hoàn thành chương trình giáo dục bắt buộc dưới sự chỉ dạy của thầy cô giáo, sau đó sẽ giống như rất nhiều người con trong các gia đình khác hoặc là đi học trường dạy nghề, hoặc là tới các thành thị vùng duyên hải dốc sức làm ăn. Thế nhưng cha mẹ anh lại là những người ham hư vinh, quyết đặt toàn bộ cuộc sống tương lai của gia đình đè lên đôi vai con trẻ của mình.

Mười mấy năm trước, giáo dục tư nhân phổ biến một thời, các bậc phụ huynh vì không muốn con cháu của mình thua ở đường xuất phát, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ bỏ tiền ép con học đủ loại lớp phụ đạo hoặc lớp năng khiếu. Thế nhưng bức ép con cái vào chỗ chết như nhà họ Minh thì lại không thường thấy.

Trong trí nhớ của Minh Tiêu, từ khi đi nhà trẻ cho đến khi bị đưa tới quốc học đường kín cổng cao tường trong núi thì anh chưa từng có một ngày vui vẻ nô đùa như những đứa trẻ khác.

Cha mẹ anh dốc hết sức lực tiền tài đăng ký đủ loại lớp học cho anh, mà cả nhà thì ngày qua ngày ăn dưa muối, cơm canh đạm bạc. Thứ mà Minh Tiêu phải học quá nhiều, toán, thư pháp, mỹ thuật, nhảy múa, văn học, thủ công, võ thuật và cả thổi sáo —— sở dĩ học sáo bởi vì đây là thứ nhạc cụ duy nhất cha mẹ anh có thể mua được.

Khi còn là một đứa bé Minh Tiêu từng khóc lóc kêu gào, đêm hôm khuya khoắt quỳ trên mặt đất cầu xin mẹ cho mình được ngủ, thế nhưng đổi lại đều chỉ là những cái tát xây xẩm mặt mày.

Người mẹ từ trước đến giờ luôn coi anh là niềm kiêu hãnh đồ bưng hai mắt, liên tiếp dùng những lời miệt thị không hề thiếu tình đạt lý mắng chửi anh, cho rằng anh không hiểu nỗi khổ tâm và mong chờ của cha mẹ.

“Tao là mẹ của mày! Sao mày dám cãi tao? Mày ngoan ngoãn biết điều được không hả? Tao với ba mày thà rằng cả nhà đói bụng cũng phải mời thầy mời cô về dạy dỗ mày, giờ mày báo đáp cha mẹ mày thế à? Hả?”

“Mẹ không cho mày ngủ sao? Hiện tại là lúc mày nên ngủ à? Mẹ nói cho mày biết, hôm nay không về xong thì đừng hòng ngủ! Mẹ thức với mày! Hai mẹ con ta khỏi ngủ!”

“Cục cưng ơi, con có thương mẹ không vậy? Con nhìn lại nhà mình xem, ba mẹ không có cái gì, chỉ có mỗi con thôi. Ba mẹ chẳng có học vấn, chẳng có gì cả mới cơ cực dưới đáy xã hội thế này. Con là toàn bộ hi vọng của ba mẹ! Sau này chúng ta phải dựa hết vào con đấy! Con không thể kém cỏi vậy được, nếu như con chẳng ra gì, ba mẹ già rồi thì biết làm sao đây?”

“Con phải có lòng hiếu tâm đấy, ba mẹ đã trả giá nhiều như vậy cho con rồi, bây giờ con chịu được khổ thì tương lai mới có thể trở thành người thành đạt đứng trên mọi người chứ!”

...

Ký ức một mạch xông lên đầu, kéo theo mùi ẩm mốc của gian nhà dành cho công nhân viên chức bị sa thải sau chế độ mới, sắc mặt người mẹ khổ sở điên cuồng và cả những bài tập dẫu không ăn không ngủ cũng chẳng thể hoàn thành, hay những môn năng khiếu gò bó chẳng thể thoát ra được. Minh Tiêu theo bản năng nắm chặt ra trải giường, hô hấp dần trở nên dồn dập.

Quá khứ của anh là cơn mưa dai dẳng tắm tới kéo dài suốt mười mấy năm.

Tới khi lên lớp 4, tâm tư của Minh Tiêu liền bị sự cố chấp của cha mẹ mài thành một cục đá mất hết đi nhiệt độ.

Khi ấy anh chỉ muốn sớm trưởng thành, sớm có thể tự lập, có thể rời đi rồi không bao giờ trở về nữa.

Nhưng mà, vào năm Minh Tiêu còn đang dang dở chương trình lớp 5, chuyện bết bát hơn lại xảy ra. Mẹ anh không biết từ nơi nào hỏi thăm được tỉnh kế bên có một quốc học đường chuyên môn bồi dưỡng “Tinh anh cho tương lai”, chỉ cần thông qua “cuộc xét tuyển” rồi nộp một khoản học phí đắt đỏ là có thể vào học.

Lúc đó rõ ràng cả nhà đã chẳng còn bao nhiêu tiền nhưng Minh Tiêu vẫn bị cha cưỡng ép mang tới phân hiệu của quốc học đường đặt ngay cùng thành phố, bị thầy giáo chiêu sinh “liếc mắt một cái liền ưng ý”.

Người thầy kia nói với cha Minh rằng: “Con trai của anh là thiên tài bẩm sinh, có điều tính cách nó quá cứng đầu, nếu như tí mỉ rên giũa thì tương lai ắt sẽ thành công, nếu như ngó lơ không quan tâm thì sẽ dần tàn phai chìm trong đám người kém cỏi.”

Cha Minh vô cùng mừng rỡ, về nhà thuật lại chuyện này cho vợ, hai vợ chồng lập tức đi vay tiền khắp nơi, một tuần lễ sau dùng có chuyển trường đưa Minh Tiêu tới theo học tại quốc học đường trong vùng núi xa xôi.

Cuống hòng Minh Tiêu chột lạnh lẽo, phảng phất xuyên qua thời gian thấy được chính mình lòng tràn đầy oán hận lại cô đơn không nơi dựa vào.

Khi đó Minh Tiêu mới bao nhiêu tuổi?

Quốc học đường kia là nơi thế nào?

Địa ngục, phòng giam, không thấy ánh mặt trời. Thầy giáo chẳng phải thầy giáo, huấn luyện viên không phải huấn luyện viên, mà là kẻ ác, là cầm thú.

Những đứa trẻ bị đưa vào trong đó đều giống Minh Tiêu, cha mẹ là thành phần có thu nhập thấp, tầm nhìn hạn hẹp, tư tưởng ngu muội, ngóng trông mượn con cái của mình để có thể một bước lên trời, thế nhưng trong đấy cũng có không ít đứa trẻ đến từ gia đình giàu có. Chúng như một đám người mắc bệnh dịch bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, bị cái danh nghĩa “Quốc học” giam cầm, bị mắng chửi, không được ăn cơm và đánh đập tập thể là chuyện thường, kinh khủng nhất chính là...

Minh Tiêu không muốn nhớ tới đám xấu xa đó nữa, chỉ cần nghĩ đến bản thân đã từng sống chung một mái hiên với những thầy giáo, những huấn luyện viên ác quỷ đội lốt người kia thì sẽ nhịn không được muốn ói.

May mắn vì từng được học võ, anh là số ít học sinh trong quốc học đường mà không bị huấn luyện viên bắt nạt. Lúc mới đầu anh không muốn dính líu chuyện của người khác, hoàn cảnh lớn lên đã khiến anh chẳng còn giống một đứa bé nữa. Mà ở trong quốc học đường lâu, chứng kiến những đứa bé trai xấp xỉ mình bị đánh, bị ném xuống đất bạo hành, thậm chí bị huấn luyện viên xâm phạm, rốt cục Minh Tiêu không thể nhịn được nữa.

Người đầu tiên mà anh cứu là một cô bé lớn hơn Minh Tiêu hai tuổi.

Nửa đêm, tiếng khóc sợ hãi thê lương và tuyệt vọng của bé gái vang khắp hành lang, Minh Tiêu từ trên giường nhảy lên một cái, đá văng cửa phòng huấn luyện viên kéo đứa bé gần như trần trụi kia ra.

Khi ấy anh bị thương, vỡ đầu chảy máu, nhưng tên huấn luyện viên không bằng cầm thú kia cũng chột vật không kém, gãy một cánh tay, nội tạng bị đập vỡ.

Không lâu sau, cha mẹ của bé gái tới đón con đi, từ đó về sau không còn quay lại nữa, mà tất cả tin đồn gièm pha về quốc học đường lại bị ép xuống.

Thế gian rất nhiều người làm cha làm mẹ dục dăng thấu hiểu, xứng đáng với hai từ thiên lương ấy; mà cũng có rất nhiều bậc phụ huynh lại ngu muội ngoan cố khiến người ta khó có thể tin tưởng được.

Kể từ đó về sau, bên người Minh Tiêu thường xuyên có mấy cái “Đuôi” đi theo, đám trẻ nhỏ yếu xem anh như nơi nương tựa, như cảng tránh gió. Bị bắt nạt, tìm anh Tiêu Tiêu; không có đồ ăn, tìm anh Tiêu Tiêu. Lâu dần, thậm chí có cả những đứa trẻ ngủ không yên sẽ bò vào trong chăn của anh cho đỡ sợ.

Mà lòng dạ nguội lạnh như cục đá của anh cũng bởi vì giúp đỡ đám trẻ có hoàn cảnh tương tự mình mà dần dần trở về đáng về vốn nên có.

Anh sẽ lại nở nụ cười, thỉnh thoảng còn có thể suy nghĩ một chút về tương lai.

Mỗi tháng quốc học đường sẽ cho bọn nhỏ xem một bộ phim điện ảnh, đều là phim cổ trang cung đình, hoặc sẽ liên quan đến giang hồ, có mỹ nhân, có quý tộc, có nho sĩ, có anh hùng.

Minh Tiêu đến tuổi dậy thì, ngũ quan dần dần nảy nở, đã trở mã thành thiếu niên đẹp trai tuấn tú. Có thiếu nữ nói chuyện với anh thì sẽ đỏ mặt, đám nhóc choai choai coi anh là “Đại ca” thì vây quanh ồn ào: “Anh Tiêu Tiêu, anh còn đẹp hơn cái anh trong phim nữa, anh cũng đi làm diễn viên được không, diễn vai anh hùng ấy! Nghe nói diễn viên có thể kiếm rất nhiều tiền, anh kiếm thật nhiều tiền rồi tới cứu tụi em nhé?”

Nguyễn vọng “Trở thành diễn viên” ước chừng là được gieo xuống kể từ khi đó.

Sau đấy, vì người cần bảo vệ càng ngày càng nhiều, số lần đánh nhau cũng ngày một tăng, trên người Minh Tiêu lúc nào cũng xanh tím bầm dập khắp nơi, còn thường xuyên bị giam vào phòng tối, cấm ăn cấm uống. Mà ở trong căn phòng tối ấy anh cũng là tồn tại hết như một người anh lớn — có đứa trẻ cũng bị giam phải vùi đầu trong lồng ngực của anh mới có thể ngủ yên.

Hai năm sau, quốc học đường rốt cục bởi vì vụ án mạng xâm phạm trẻ em mà mới lọt vào tầm mắt công chúng.

Quốc học đường sụp đổ, một viên đá làm dậy lên sóng lớn ngập trời, rất nhiều cơ cấu tương tự ở trong nước bị tiêu diệt toàn bộ.

Mà những đứa trẻ được lực lượng cảnh sát cứu ra lại tựa như một đám động vật nhỏ đáng thương.

Minh Tiêu đã không nhớ được năm đó mình từng bảo vệ bao nhiêu đứa bé, cũng chẳng nhớ ra trong số ấy có ai từng bảo rằng “Em sẽ làm tiểu thần tiên” hay không.

Hắn là có. Trong cuộc sống tăm tối hoang đường năm ấy, có ai mà không muốn làm thần tiên đâu? Ngay cả chính anh cũng từng nghĩ tới sẽ có một ngày trở thành thần thánh, không, còn phải mạnh hơn cả thần, mạnh đến mức có thể giẫm nát đám giòi bọ kia, đá vào lò luyện ngục.

Điện thoại di động đặt ở đầu giường ùn ùn rung lên, Minh Tiêu lấy lại tinh thần, không suy nghĩ thêm về những chuyện xưa cũ ấy nữa.

Người gọi đến chính là Thái Bao, cậu chàng nhắc nhở không cho anh thức đêm, phải đi ngủ đúng giờ.

Thái Bán Bao này thường xuyên dông dài, chuyện gì cũng có thể nhắc đi nhắc lại mấy trăm lần. Từ một góc độ khác xem xét thì cậu ta rất chuyên nghiệp và có trách nhiệm, Minh Tiêu biết đối phương là vì suy nghĩ cho mình cho nên cúp điện thoại liền chuẩn bị đi ngủ.

Thế nhưng trong khoảnh khắc vươn tay định tắt đèn, lần thứ hai anh lại liếc tới cuốn sách Mắt Thấy trong tay.

Sách này là do Thần Hựu đưa tới.

Nghĩ tới cái tên ấy, động tác của Minh Tiêu hơi chậm lại.

Thần Hựu vứt áo của anh, vứt rồi còn xem đây là chuyện hiển nhiên, giọng điệu khi nói chuyện cũng có vẻ rất lạnh lùng.

Minh Tiêu tự nhận không phải người hay tính toán chi li, cũng cảm thấy bản thân không nên giận vì chút chuyện bé xít này. Mà trên thực tế, mặc dù anh không hề có cảm giác tức giận hay phẫn nộ gì, nhưng trong lòng lại không quá thoải mái.

Cái cảm giác “không thoải mái” ấy cứ dai dẳng quấn lấy anh, kéo dài từ tận trưa cho tới bây giờ.

Ước chừng là bởi vì ấn tượng của anh về Thần Hựu quá tốt, mới có thể cảm thấy mất mát khi đối phương làm ra hành động không tốt như vậy.

Lần trước khi biết Thần Hựu là trợ lý của Quý tiên sinh anh liền cảm thấy nuối tiếc thật lâu. Minh Tiêu chợt sững sờ, bỗng nhiên ý thức được bản thân tựa hồ đã quá để ý tới người kia rồi.

Không nên như vậy.

Minh Tiêu trở mình rồi kéo chăn lên cao, tạm thời không thấy buồn ngủ, anh muốn đuổi hình bóng Thần Hựu ra khỏi đầu thì chỉ có thể nghĩ những chuyện khác hoặc những người khác để dời đi lực chú ý.

Ngày hôm nay gặp được Diêu Diệp.

Đúng, đây là chuyện lớn.

Nghĩ lại một lần quá trình diễn chung và trò chuyện với Diêu Diệp, ánh mắt Minh Tiêu chợt rét lạnh, dường như anh vừa hiểu rõ mọi chuyện.

Cảnh ngộ hiện tại của anh có chỗ tương tự với Diêu Diệp năm đó, chỉ có điều Diêu Diệp là công khai bị bao dưỡng, anh lại được người ta lén lút đứng sau lưng cung cấp tài nguyên.

Diêu Diệp được kim chủ nâng đỡ đến ngày hôm nay là sự thật, mà kĩ năng diễn xuất, thực lực và địa vị của anh ta bây giờ cũng vẫn hiển hiện rõ mồn một.

Hiện tại Minh Tiêu có tài nguyên, có cơ hội, nếu như toàn tâm toàn ý tập trung và nỗ lực thì mấy năm sau, liệu anh cũng có thể thành công được không?

Nghĩ như thế, cả người anh bất giác lại tràn ngập nhiệt tình.

Cùng trong thời gian này, Thần Hựu lại đang lửa thân trên chăm chỉ luyện tập thể hình trong biệt thự nhà mình, hai mắt cậu cũng tràn ngập nhiệt huyết quyết tâm.

Mấy ngày tiếp theo Minh Tiêu càng lúc càng bận rộn, vừa phải tiếp nhận các lớp huấn luyện chuyên nghiệp dày đặc lại còn phải ứng phó với sự quấy rầy của Kiều Ngộ. Số lần anh để chạy tới tầng 22 ngày càng nhiều, thời gian ‘nằm lì’ trong đó cũng càng ngày càng dài, đối với ‘người bạn nhỏ’ là Minh Tiêu gọi vô cùng thân thiết. Những lúc Diêu Diệp và Minh Tiêu cùng diễn chung thì anh ta cũng phải thò một chân vào thể hiện sự tồn tại.

Diêu Diệp có thể xụ mặt xù lông với anh ta, Minh Tiêu thì lại chẳng tiện đắc tội nhân vật lớn ấy, thế nên anh vừa thấy liền trốn, không trốn được liền mượn cớ phải đi tìm Diêu Diệp có việc, dẫn Kiều-họa-thủy sang cho anh đại giải quyết.

Việc này làm nhiều, Minh Tiêu cảm thấy rất có lỗi với Diêu Diệp, lúc thường liền tận lực giảm bớt thời gian ở lại tầng 22, hoặc là lên tầng 23 nghiên cứu kịch bản hoặc sẽ ngâm mình trong trung tâm thể hình ở tòa nhà kế bên để rèn luyện.

Một ngày nọ, huấn luyện viên của Minh Tiêu bị điều đi, anh đang định một mình tự luyện tập với dụng cụ thì Thần Hựu mặc quần áo chơi bóng rổ, trưng ra nụ cười xán lạn vẫy tay với anh: “Anh Minh ơi!”

Người kia lại tới nữa rồi!

Minh Tiêu đã quên đi chút không vui lúc trước, cười hỏi: “Cậu cũng tới tập thể hình sao?”

Thần Hựu hoạt động cánh tay, vén vạt áo bóng rổ lên, lộ ra cơ bụng khỏe khoắn, nhú mào lại: “Quý tiên sinh phải em tới làm huấn luyện viên cho anh đó.”

Lời tác giả: Quốc học đường này có phần khoa trương hơn so với trong hiện thực, nguyên mẫu của nó tương tự những trường học trái luật mấy năm trước đây bị đưa ra trước công chúng.

11. Chương 10

“Huấn luyện viên?” Giọng Minh Tiêu bắt giác cao lên: “Em ấy hả?”

“Đúng vậy, là em! Anh Minh ngạc nhiên lắm hả?” Thần Hựu hơi hất cằm, dáng vẻ hết sức đắc ý và khoe khoang. Cậu vén áo bóng rổ lên không những không thả xuống mà ngược lại càng kéo cao hơn, lộ ra toàn bộ cơ bụng cơ ngực. Rồi lại nhếch khóe môi, nụ cười của cậu mang theo vẻ lưu manh nhưng cũng rất quyến rũ: “Thật không dám giấu giếm, em là huấn luyện viên thể hình chuyên nghiệp đấy.”

Minh Tiêu không quá tin tưởng mà nhìn cậu, ánh mắt đầu tiên là rơi vào đường nhân ngư cùng với cái rốn trên phần bụng bằng phẳng, sau đó bồi hồi lướt lên trên một chút, liếc nhìn một điểm nhỏ trên ngực trái kia.

“...Hừmm.”

“Em thật sự là huấn luyện viên chuyên nghiệp mà, cơ bụng này cũng không phải vẽ lên đâu.” Thần Hựu nhanh chân tới gần, Minh Tiêu chỉ cảm thấy một luồng khí nóng phả vào mặt mình.

Thần Hựu cười với anh, giọng đầy mùi dụ dỗ: “Anh Minh, không thì anh cứ sờ thử coi có phải là cơ bụng thật hay không đi.”

Sờ hay là không đây? Minh Tiêu nghĩ thầm, khoe cơ bắp cũng đâu có ai khoe như thế này đâu, ngoài miệng thì anh lại khách khí nói: “Em cứ thả áo xuống trước đi đã.”

“Anh không sờ sao?” Khóe môi Thần Hựu thoáng xù một chút, rất nhanh lại cười rộ lên, ngón tay buông lỏng, vạt áo trượt xuống dưới: “Vây cũng được, sau này muốn sờ thì bảo em ha.”

Minh Tiêu: “...”

Tại sao cậu lại cảm thấy anh đây muốn sờ vậy?

Không phải chỉ là cơ bụng tám múi thôi à? Xem như cậu giỏi!

Oán thầm chỉ để ở trong lòng, ngoài mặt Minh Tiêu vẫn rất khách sáo: “Sao đột nhiên Quý tiên sinh lại cử em đến làm huấn luyện viên cho anh vậy?”

“Cũng đâu có đột nhiên, trước từng nói qua với em và bảo em về chuẩn bị rồi.” Thần Hựu đã sớm nghĩ sẵn lời giải thích: “Huấn luyện viên cũ của anh còn có công tác khác, chỉ có em là rảnh rỗi nhất thôi.”

Đuôi mắt Minh Tiêu hơi rũ xuống, thầm nghĩ thì ra là như vậy.

Có điều chẳng qua là đối huấn luyện viên thể hình mà thôi, thế nhưng trong lòng anh lại không kìm được cứ cảm thấy lâng lâng. Minh Tiêu không hồ đồ, anh hiểu rõ nguyên nhân vì sao, cảm giác vui sướng này không phải bởi vì Quý tiên sinh sắp xếp huấn luyện viên riêng cho anh, mà bởi vì người sẽ hướng dẫn anh là Thần Hựu.

Nếu như không có lịch làm những chuyện khác thì mỗi ngày anh đều sẽ tới trung tâm để tập thể hình, còn giả như bận công việc thì buổi tối cũng sẽ tập bù. Tuy rằng trông Thái Bao có vẻ cà lơ phất phơ, nhưng ở mảng giám sát anh làm việc và nghỉ ngơi thì lại vô cùng nghiêm túc, chắc chắn sẽ không để yên cho anh dễ dàng lười biếng trốn tập đâu.

Đã như thế, chẳng phải là mỗi ngày anh đều sẽ ở chung với Thần Hựu mấy tiếng đồng hồ sao?

Minh Tiêu sớm đã tự phát hiện, chỉ cần gặp được Thần Hựu, tâm trạng của anh sẽ khó giải thích được mà vui lên. Nói không rõ là bởi vì nụ cười của đối phương có ma lực khiến người ta vui vẻ, hay là người này sẽ nói những lời làm người nghe cao hứng nữa.

Hoặc là lí do càng nông cạn hơn, đơn giản là bởi vì Thần Hựu rất đẹp trai chẳng?

Minh Tiêu rất nhanh phủ định lí do cuối cùng. Nơi này là Giải trí Tinh Hoàn, dung mạo bình thường mới gọi là số ít. Đạo gần đây anh thường xuyên luyện tập với Diêu Diệp, ngoại hình của Diêu Diệp có thể nói là hoàn mỹ, thế nhưng anh đâu có kiểu chỉ cần trông thấy người kia là sẽ vô thức nở nụ cười đâu.

Chỉ có Thần Hựu mà thôi.

Tâm tư bị cảm giác bên hông kéo về, khi còn bé Minh Tiêu từng tập võ, thân thể linh hoạt và rất miễn cảm, anh theo phản xạ nghiêng người nhảy tránh ngay, một khuỷu tay thúc về ‘kẻ đánh lén’ phía sau.

Thật ra Thần Hựu có thể né tránh lần này, thế nhưng cậu lại cố tình quay người, xương sườn trông có vẻ như đã hưởng trọn cú đánh mới này.

“Au!”

Một tiếng kêu đau đón cất lên, vang vọng khắp gian phòng chứa đầy dụng cụ.

Lúc này Minh Tiêu mới ý thức bản thân phản ứng quá độ, vội vã ngồi xổm xuống: “Xin lỗi, vừa nãy anh đang nghĩ chuyện khác, không biết là em. Để anh xem đánh trúng chỗ nào rồi.”

Thần Hựu ngồi dưới nền nhà, một tay chống đất, một tay ôm sườn phải, đầu cúi đến mức rất thấp, tóc mái rũ xuống dưới che kín hoàn toàn biểu tình của cậu.

“Đau.” Thân thể cậu hơi cong về phía trước, đầu cơ hồ là tựa vào lồng ngực Minh Tiêu, giọng nhỏ xíu mang

theo vẻ oan ức: “Anh Minh, em chỉ muốn giúp anh dùng máy tập thôi mà, huấn luyện viên chuyên nghiệp tụi em đều làm vậy cả. Anh đánh em làm gì? Còn đánh nặng vậy nữa. Đau quá à!”

Minh Tiêu vốn muốn lui về phía sau một bước, nhưng nghe Thần Hựu oán giận, nhất thời cả người không dám nhúc nhích nữa. Đầu của đối phương liền tựa ngay lên ngực anh, cuống họng Thần Hựu không ngừng phát ra tiếng kêu rên nhین đau, cơ bắp căng lên như ẩn như hiện, cầm chắc chặt, rõ ràng là đau sắp không chịu đựng nổi.

Minh Tiêu cực kỳ lo lắng, thêm nữa trong máu anh là bản tính luôn luôn thương xót kẻ yếu thế, phản ứng đầu tiên là định ôm lấy đầu người kia, lúc đưa tay ra lại cảm thấy không được hay lắm, tựa hồ đã thân mật quá mức rồi.

Đang do dự, Thần Hựu đột nhiên ngẩng đầu lên, một đôi mắt đỏ bừng nhìn anh chằm chằm, khóe môi xụ xuống. Dáng dấp kia quả thực là đang dối hờn, vừa rất đáng thương lại vừa oan ức.

“Ấy...” Minh Tiêu bỗng hoảng loạn, bật thốt lên: “Em đừng khóc mà.”

“Em đau lắm.” Thần Hựu dường như không hề cảm thấy đàn ông con trai khóc lóc là chuyện rất mất mặt. Trên thực tế, lúc này cậu đã nghiêng người đi nên tránh được một nửa cú thúc của Minh Tiêu, lực đập trúng vào đã rất nhỏ, tuy rằng quả thật sẽ hơi đau, có lẽ còn ửng đỏ nữa nhưng tuyệt đối không nằm ở mức “Đau đến phát khóc”. Vừa này cậu cúi đầu xuống là để cố nặn ra nước mắt, suy nghĩ đến những gì đau khổ mãi một lúc mới khiến cho hai mắt đỏ hồng được.

“Xin lỗi nhé, anh không cố ý đâu.” Minh Tiêu đối diện với cặp mắt kia, trái tim bất chợt mềm nhũn tê rần, nhịp đập dường như cũng lạc mất, lo lắng thật sự mình đã thương tổn tới đối phương nên liền vội vàng nắm cổ tay Thần Hựu nhỏ giọng dỗ dành: “Đừng che nữa, để anh xem đi!”

Khóe mắt Thần Hựu lóe ra mấy chữ “Quý kẻ đã thực hiện được”, làm bộ mất công tổn sức mà đẩy thân thể lên, giọng điệu vẫn hết sức tủi thân: “Anh xem, chỗ này nè, đau chết em rồi.”

Dứt lời lần thứ hai vén áo đồng phục bóng rổ lên, lộ ra chỗ xương sườn bị thúc vào.

Minh Tiêu ghé sát vào xem xét, sườn phải quả nhiên đỏ ửng, lòng anh không khỏi rối rắm lo lắng.

Thần Hựu thấy anh cau mày, còn nói: “Có khi nào gãy xương rồi không?”

Trước kia Minh Tiêu từng đánh gãy xương sườn của kẻ khác, lại không chỉ là một lần, thế nên nhất thời anh sốt sắng vô cùng, dứt khoát tiến một bước, hai đầu gối quỳ bên đùi Thần Hựu rồi vươn tay ra nói: “Để anh sờ thử.”

Tư thế hiện tại cực kỳ ái muội nhưng anh hồn nhiên không biết, chỉ cảm thấy như vậy dễ kiểm tra vết thương cho Thần Hựu hơn mà thôi.

Thần Hựu nỗ lực kiềm nén không cong miệng cười, liều mạng áp chế niềm vui rạo rực đang nhảy nhót trong lòng, cho nên vai và cánh tay cậu cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Minh Tiêu tưởng cậu run là bởi vì đau nên càng thêm sốt ruột, ngón tay nhẹ nhàng thật cẩn thận chạm tới chỗ bầm, mày anh nhúu rất chặt.

Khi bị tay anh chạm vào, Thần Hựu rụt lại, nhỏ giọng nói: “Anh Minh, đau.”

“Lập tức sẽ tốt hơn thôi.” Ngón tay Minh Tiêu lần mò ở nơi đỏ ửng, xác nhận xương không bị gãy mới thở phào nhẹ nhõm rồi ngẩng đầu lên nói: “Xin lỗi, anh ra tay mạnh quá. May là xương sườn không gãy, anh dìu em dậy nhé.”

Cứ như vậy một lúc lâu sau, trên trán Minh Tiêu đã chảy ra một lớp mồ hôi mỏng.

Lần này, đổi thành Thần Hựu cảm thấy tội lỗi trong lòng.

Minh Tiêu gác cánh tay Thần Hựu trên vai mình, ôm eo đối phương thật nhẹ, “Có lẽ cần bôi ít rượu thuốc giúp lưu thông máu, bên này không có, em chịu đựng được không? Chịu được thì chúng ta trở về, còn nếu đau quá thì anh gọi điện cho Thái Bao.”

Vóc dáng Thần Hựu rất cao, cậu lại cố ý nghiêng qua tựa trên người Minh Tiêu, cằm lặng lẽ cọ cọ trên tóc anh, còn lén lút hít một hơi thật sâu, sau đó eo lưng uốn một cái, trung thực nói: “Anh Minh, thật ra em không sao đâu.”

“Hả?”

“Em đùa anh thôi.”

Minh Tiêu nhúu mày, cho là cậu đang cố gắng tỏ vẻ là mình vẫn ổn: “Anh có thể thấy được mà, sườn phải của em bầm đỏ hết rồi kìa. Đừng cậy mạnh, không nhúc nhích được thì để anh công em về.”

“Thật sự không sao mà, hơn nữa em đâu có bị thương ở chân.” Thần Hựu sờ sờ xương sườn, thực sự nhịn không được bèn cười bảo: “Nếu quả thật không nhúc nhích được, hơn nữa vết thương của em lại nằm ở phía trước thì anh Minh à, nếu muốn đưa em về thì cũng phải bế chứ không công được đâu nhỉ?”

Mí mắt Minh Tiêu giật giật thật khê, do dự nói: “Mới vừa rồi em còn kêu đau mà.”

“Em lừa anh đó.” Thần Hựu lập tức nhận sai: “Thật sự không đau lắm đâu, em không muốn bị anh bế theo kiểu công chúa về đâu.”

“...” Ánh mắt Minh Tiêu dần tối lại.

“Ai bảo anh không chịu sờ cơ bụng của em cơ chứ?” Thần Hựu còn lý luận: “Tốt xấu gì em cũng là huấn luyện viên chuyên nghiệp, học viên không tin tưởng cơ bụng của em thì coi sao được?”

Minh Tiêu suýt nữa trợn trắng mắt: “Vậy em giả khóc đấy hả?”

“Em không khóc!”

“Mắt em đỏ bừng còn gì.”

“Thế nhưng em đâu có khóc.”

“...”

Được rồi cậu không khóc. Minh Tiêu rất ít cãi vã với người khác, hồi còn là vị thành niên chỉ cần một lời không hợp liền ra tay đánh lộn ngay, sau này thành nghệ sĩ rồi thì gắng sức kiềm chế tính tình, gặp phải mâu thuẫn trước hết sẽ lui một bước, cho nên anh rất ít tranh chấp với ai chứ đừng nói chi là tranh luận vấn đề “khóc hay không khóc” như vậy.

Thần Hựu thấy anh không nói lời nào bèn nghiêng đầu hỏi: “Anh giận em sao?”

“Không.” Mặt Minh Tiêu không hề có cảm xúc: “Em chưa bị anh đánh trúng thì tốt rồi, vừa nãy quả thực anh ra tay rất mạnh.”

“Không mạnh chút nào đâu!” Thần Hựu nghĩ, anh đánh thêm một cái nữa cũng được.

Vừa nãy em chuẩn bị không kịp, lần này anh mà lại muốn thụi nữa thì em sẽ kéo anh ôm vào trong ngực luôn.

Minh Tiêu gật gật đầu, “Vậy thì tốt.”

Thần Hựu làm động tác khởi động cánh tay: “Vậy anh Minh, giờ chúng ta bắt đầu luyện tập được không?”

Minh Tiêu hơi chần chờ, đi về hướng đám dụng cụ tập mới nhẹ giọng nói: “Anh tự luyện được rồi.”

Vừa nãy Thần Hựu đụng vào eo anh, anh vẫn còn hơi lưu ý. Trước kia eo cũng từng bị huấn luyện viên khác chạm vào, khi đùa giỡn với Trình Hạo còn từng bị nhéo, thế nhưng đều không có cảm giác lạ lẫm gì. Cổ tình mới nãy Thần Hựu chỉ chạm nhẹ một chút lại làm cho tâm trạng của anh không yên ổn và...

Khó có thể hình dung.

Thần Hựu đương nhiên sẽ không để yên cho anh tự tập, cậu làm bộ không nghe thấy, vừa nghiêng người qua định đẩy Minh Tiêu lên vừa thần nhiên bảo: “Để em giúp anh.”

Minh Tiêu nắm lấy xà ngang rồi thở dài: “Anh chỉ rướn người hít xà thôi mà.”

Thần Hựu: “Hả?”

“Không phải tham gia thi đấu xà đơn.” Minh Tiêu nói: “Em không cần phải bế anh lên đâu.”

Thần Hựu sững sốt một giây, bỗng híp mắt cười rộ lên, “Ha ha ha.”

Còn cười!

Minh Tiêu không để ý đến cậu nữa, chân đạp một cái liền treo cả người lên.

“Không bế thì không bế.” Thần Hựu lầu bầu nói: “Nhưng em có thể đỡ anh mà.”

Hít xà mục đích chủ yếu là luyện tập cơ bắp ở cánh tay, Minh Tiêu cũng không muốn luyện thành tên đàn ông vai u thịt bắp, mỗi lần luyện chừng ba mươi cái sẽ xuống ngay, thế nhưng lần này anh lại rất lúng túng.

Thần Hựu đứng ở ngay sau lưng anh, ngược đầu cười khanh khách mà nhìn anh, hai tay mở ra vươn về phía trước làm ra tư thế chuẩn bị sẽ đỡ lấy anh.

“Em...” Minh Tiêu bất đắc dĩ nói: “Đừng đứng chỗ đó.”

“Hửm.” Thần Hựu nghe vậy bèn bước lên trước, ghé sát vào càng gần hơn, “Đứng ở nơi này được không?”

Cậu cố ý à? Minh Tiêu nghiêng mắt liếc Thần Hựu, hít sâu một cái lại rướn người trên xà thêm mười mấy cái nữa.

Thần Hựu khuyên nhủ: “Anh Minh à, không chịu được nữa thì xuống đây đi, có em đỡ rồi không té đâu.”

Minh Tiêu cắn răng: “Còn chịu được!”

Hít xà sẽ tiêu hao thể lực rất nhiều, cả người Minh Tiêu đã ướt đầm mồ hôi, cánh tay và bàn tay cũng dần dần run rẩy. Nếu như vào ngày thường thì anh đã sớm xuống dưới nghỉ ngơi rồi, nhưng mà hôm nay thì lại

không được. Hiện tại Thần Hựu đang theo dõi anh, còn hỏi anh có được hay không nữa kia.

Nếu anh trả lời “không được” thì còn là đàn ông sao?

12. Chương 11

Nếu như biết mình sẽ bị chuột rút, Minh Tiêu nhất định không ngốc nghếch bước bình với Thần Hựu. Thừa nhận bản thân “không được” thì chẳng tính là chuyện hao tổn tự trọng gì thể nhưng té ngã vào lòng người ta mới thật sự là bối rối.

Khi hít xà được hơn năm mươi cái, Minh Tiêu đã phải cố gắng hết sức, cả người đổ mồ hôi, quần áo thể thao ướt đầm, hai má ửng đỏ, mỗi một lần rướn người lên trên đều phải cắn chặt hàm răng.

Thế nhưng khi nghe thấy Thần Hựu đang khuyên nhủ: “Đừng làm nữa, anh mau nghỉ ngơi đi.” thì một sự quyết tâm lại trỗi dậy – anh càng muốn làm!

Ráng sức tới khi hơn sáu mươi cái, hai cánh tay tựa hồ không chịu nghe theo ý thức bản thân nữa. Cổ tay và cơ bắp của anh đã tê rần mà tinh thần thì lại hưng phấn khiến Minh Tiêu cảm thấy mình còn có thể hít xà thêm mấy cái.

Lúc này ngược lại không phải anh cố ý cứng đầu với Thần Hựu. Trước kia anh chưa từng đột phá cửa ải bảy mươi cái hít xà, bây giờ kỉ lục gần ngay trước mắt, chỉ cần kiên trì thêm chút nữa thôi nói không chừng anh sẽ vượt qua con số ấy.

Thần Hựu ở phía dưới nhìn, ánh đèn từ bên cạnh chiếu tới làm cho mồ hôi trên cằm Minh Tiêu trở nên óng ánh long lanh.

Tựa như sắc màu của trân châu.

Hầu kết Thần Hựu lần một vòng, vươn tay muốn ôm Minh Tiêu: “Được rồi, anh đã...”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên Minh Tiêu rút xuống khỏi xà ngang. Mà Thần Hựu vừa lúc bày ra tư thế đỡ và ôm, lần này Minh Tiêu vừa vịn ngã vào trong lồng ngực của cậu.

Hai người đều sững sốt, không khí đột nhiên trở nên nóng rực, hòa lẫn mùi vị của mồ hôi.

Minh Tiêu chợt ngây ngẩn. Mới nãy đây thôi, cánh tay anh bắt chợt tê đau khó nhin, ngón tay không khống chế được cuộn lại, chẳng thể nắm được xà nữa mà cũng chưa kịp điều chỉnh, cứ như vậy không hề chuẩn bị mà rút xuống. Anh cứ cho là mình sẽ ngã ngã, nào ngờ lúc này lại thật giống như...

Ý thức được nhiệt độ phía sau lưng đến từ lồng ngực của Thần Hựu, trái tim Minh Tiêu bỗng đập nhanh cấp tốc, trong nháy mắt đó, dường như tay chân cũng bắt đầu chuột rút.

Thần Hựu nào ngờ tới Minh Tiêu sẽ rơi xuống.

Kế hoạch nguyên bản là đỡ eo Minh Tiêu, cưỡng ép bẻ cái tên không nghe lời huấn luyện viên này xuống. Mà tay còn chưa đụng với, anh đã đột nhiên rút khỏi xà, đập một cái khiến cậu chẳng kịp chuẩn bị.

Nếu như không phải phản ứng nhanh nhẹn và sức mạnh eo chân dẻo dai cứng cáp, lúc này đừng nói đến chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, có khi cậu sẽ ngã ngựa cùng với Minh Tiêu luôn rồi.

Có điều dù là ngã xuống...

Thần Hựu mím khóe môi nghĩ, mình còn có thể làm đệm thịt đỡ cho Minh Tiêu. Điều duy nhất phải chú ý chính là đỡ anh thật chắc, đừng để cho anh đè lên chỗ kia của mình.

Dù sao rất nhiều năm trước, cậu đã từng không cẩn thận đè lên nơi đó của Minh Tiêu. Về mặt Minh Tiêu lúc đó đặc sắc vô cùng, dữ dằn như hung thần ác sát, tưởng chừng muốn lôi cậu ra xơi tái luôn vậy. Khi ấy cậu không khóc bởi vì bị đánh hay chịu đói nhưng lại khóc chỉ vì bị Minh Tiêu dọa.

Thế nhưng Minh Tiêu giận xong rồi liền nắm tay cậu đi tìm cồn xử lý vết thương trên tay cho cậu, hàng mi của anh khi bôi thuốc khẽ buông xuống rồi run lên một cái, đẹp đẽ vô cùng.

Đẹp tới nỗi làm cho cậu nhớ mãi không quên.

Chẳng qua rất rõ ràng là Minh Tiêu đã không nhớ ra đứa nhóc tội nghiệp kia nữa.

Thần Hựu thở nhẹ ra một hơi, tay lưu luyến không nỡ rời khỏi eo Minh Tiêu. Anh thì đang lúng túng sắp chết rồi, vội vã tiến lên trước một bước, chui ra khỏi lồng ngực Thần Hựu, hai tay anh chồng lên nhau lung tung xoa nắn, “Xin... xin lỗi nhé, vừa nãy vận động quá mức nên tay bị chuột rút.”

Từ góc độ của Thần Hựu nhìn sang, có thể trông thấy vành tai Minh Tiêu càng ngày càng đỏ bừng.

Thật muốn hôn lên đó ghê gớm!

Cánh tay và ngón tay tê dại, sức lực yếu ớt khiến anh chẳng thể tự xoa nắn, Minh Tiêu vừa gấp vừa buồn bực. Còn chưa kịp hồi tưởng một màn lúng túng ban nãy, Thần Hựu đã chạy tới, không nói lời gì nắm lấy tay anh.

“Để em nắn cho anh.” Thần Hựu cúi đầu, ngón tay thon dài với lực vừa vặn nắn bóp cho Minh Tiêu,

“Không sao đâu, hít xà rất dễ dàng gây ra co giật cơ bắp và ngón tay, giống như khi đá banh dễ bị chuột rút ấy, xử lý kịp thời là được.”

Nói xong, mí mắt Thần Hựu nhấc lên, “Hiện tại anh cảm giác thế nào? Đã đỡ hơn chưa?”

Đồng tử Minh Tiêu căng thẳng muốn trợn tròn lên, lập tức chuyển dời tầm mắt và muốn rút tay về: “Cảm ơn em, để anh tự làm đi.”

“Cứ để em.” Thần Hựu đương nhiên không chịu buông, “Anh quên à? Em là huấn luyện viên của anh, em không chỉ giúp anh rèn luyện mà còn chịu trách nhiệm với thân thể của anh nữa đó.”

Thái Bao hấp tấp xông tới, nhìn thấy đúng lúc là cảnh Thần Hựu ấn ý đưa tình nắm tay Minh Tiêu, mơ hồ còn nghe được một câu chịu trách nhiệm với thân thể gì đấy.

Trước khi Thái Bao kịp trợn mắt ngoác mồm hô lên câu “Hai người đang làm gì thế”, Thần Hựu đã lễ phép giải thích: “Tay anh Minh bị chuột rút, tôi đang xoa bóp giúp anh ấy ý mà.”

Thái Bao mới chỉ từng trải qua cảm giác chân bị co giật khi tập thể thao, bán tín bán nghi hỏi: “Ngón tay cũng bị chuột rút á? Để anh coi nào.”

“Phải rồi.” Thần Hựu cười nắm chặt cổ tay Minh Tiêu, lắc lắc vẩy vẩy cho Thái Bao xem: “Vừa nãy đều rút thành cái móng gà, hiện tại trải qua xoa bóp chuyên nghiệp của tôi nên khỏi rồi.”

Minh Tiêu rút tay về, cau mày thật nhẹ: “Cũng không giống móng gà mà.”

Ánh mắt Thần Hựu nhìn anh thật sâu, giọng đột nhiên trở nên dịu dàng trầm thấp: “Lần sau phải nghe lời huấn luyện viên, huấn luyện viên bảo anh ngừng thì phải ngừng, không được lấy thân thể của mình ra so cao thấp với huấn luyện viên nhé.”

“Ày...” Minh Tiêu hỏi: “Đây là em đang ‘dạy dỗ’ anh sao?”

“Em là huấn luyện viên mà, còn không nói được anh sao?” Thần Hựu cười: “Anh phải nghe lời em.”

Minh Tiêu thở dài: “Vậy thì làm phiền rồi, huấn luyện viên Thần.”

“Gọi vậy không êm tai.” Một cánh tay Thần Hựu xoa chỗ eo cho anh, dịu dàng mới nãy đã biến mất, giọng điệu nhiều hơn mấy phần bướng bỉnh: “Anh Minh, anh chưa từng gọi tên của em.”

Có phải không? Minh Tiêu nghĩ, dường như anh chưa từng gọi lên hai chữ “Thần Hựu” thật thì phải.

“Mỗi lần gặp nhau em đều gọi anh là anh Minh, thế mà anh chẳng chịu gọi tên em lần nào.” Thần Hựu bĩu môi một cái, “Cảm giác không được coi trọng.”

Hả? Minh Tiêu hết chỗ nói rồi. Không cần phải quyết liệt nhớ kĩ vậy chứ?

“Anh có thể gọi em là Tiểu Thần.” Thần Hựu nói.

“Anh vẫn nên gọi em là ‘cậu Thần’ đi.”

“Em đâu phải cậu này cậu nọ gì đó đâu.”

“Chẳng lẽ em là ‘cô’ à?”

“...”

Minh Tiêu hiềm thấy thấy Thần Hựu á khẩu không trả lời được, tâm tình đột nhiên tốt lên, thậm chí có kích động muốn vươn tay vò vò đầu đối phương. Vậy mà một lát sau, Thần Hựu lại đột nhiên nói: “Như vậy đi, chúng ta không xưng hô anh này cậu kia nữa, quá xa cách, em gọi anh là anh Tiêu, anh gọi em Tiểu Thần. Được không?”

“Chuyện này...”

“Này cái gì mà này? Chỉ là xưng hô thôi mà hai người đã chán ngán hơn nửa ngày rồi đấy. Còn muốn tập nữa không vậy? Tiểu Minh, tôi thấy cậu đang muốn lén làm biếng đúng không?” Thái Bao đột nhiên nói chen vào.

“Tiểu Minh?” Thần Hựu cười rộ lên: “Em thấy gọi ‘anh Tiêu’ vẫn êm tai hơn biết bao.”

“Tùy ý cậu thích gọi thế nào cũng được đấy.” Minh Tiêu khoát tay áo một cái, không tiếp tục dây dưa đề tài này với hai kẻ nhàm chán kia nữa. Nói xong anh bèn quay người đi về hướng máy chạy bộ.

Thần Hựu cũng muốn đi theo, Thái Bao lại gọi: “Cậu đừng đi, trưa nay muốn ăn cái gì để anh chuẩn bị luôn.”

Hai mắt Thần Hựu sáng lên, “Tôi ăn cùng hai anh luôn sao?”

“Không thì thế nào?” Thái Bao kỳ thực không vui khi phải lo chuẩn bị cả cơm trưa cho Thần Hựu thế nhưng Niệm Hàm đã dặn dò cậu rồi — Thần Hựu tạm thời được tính là một thành viên trong đoàn đội của Minh Tiêu, buổi sáng giúp Minh Tiêu rèn luyện, buổi chiều lại về bên người Quý tiên sinh. Sắp xếp như vậy nhìn qua rất không hợp lý, thế nhưng hợp lý hay không kỳ thực chỉ là một câu nói của boss lớn

mà thôi. Thái Bao tuy rằng thích tò mò nhiều chuyện nhưng rất biết cách ứng xử, Thần Hựu là người của Quý tiên sinh, nói gì thì cũng không thể để tiểu yêu tinh này dối bụng được.

Thần Hựu hỏi: “Buổi trưa anh Tiêu sẽ ăn gì?”

“Cậu ấy hả?” Thái Bao đáp ngắn gọn: “Thịt gà.”

“...” Mí mắt Thần Hựu giật giật: “Vậy không làm phiền anh phải chuẩn bị riêng đâu, tôi cũng ăn gà.”

Lúc Minh Tiêu chạy bộ, Thần Hựu liền đứng ở bên cạnh, không nói chuyện nhiều mà chỉ chuyên tâm chú ý hô hấp và tư thế của anh, một khi phát hiện hít thở của anh có chỗ nào không ổn sẽ thấp giọng nhắc nhở một câu.

Lần trước Kiều Ngộ hại Minh Tiêu suýt ngã sấp mặt trên máy chạy bộ cho nên anh vẫn hơi bị ám ảnh, anh không thích lúc chạy bộ có người đứng bên cạnh. Huấn luyện viên cũ rất phối hợp, thấy anh bắt đầu chạy sẽ đứng cách khá xa, còn cái tên Thần Hựu này lại “không hiểu chuyện” mà đứng ì sát bên không chịu đi.

Bởi vì trước đây không lâu mới làm trò cười ngay trước mặt đối phương nên Minh Tiêu chạy rất cẩn thận, mà thời gian từng giây từng phút trôi qua, sự tồn tại của Thần Hựu lại không mang đến cảm giác ngột ngạt như khi ở bên Kiều Ngộ. Anh không chỉ không cảm thấy phiền, mà còn rất hưởng thụ không khí có người bầu bạn thế này.

Giữa người và người, dường như có loại cảm xúc khó có thể dự đoán, có kẻ trời sinh đã bất hòa với nhau, có người mặc dù không trò chuyện hay mới chỉ gặp gỡ, thế nhưng lại gần gũi hòa hợp đến lạ.

Buổi trưa, Thần Hựu chen chúc trên một bàn ăn với Minh Tiêu, Thái Bao oán giận: “Hai người có thể tắm trước mới ăn được không? Đồ ăn đều bị cả hai xông cho nồng nặc thú vị ỉn rồi, Tiểu Minh à, cậu còn muốn giữ hình tượng nữa không vậy?”

Minh Tiêu đang muốn oán Thái Bao hai câu, Thần Hựu đã để đũa xuống, khéo léo mềm giọng khen ngợi: “Anh Bánh Bao, tay nghề của anh đỉnh thật đó, lâu lắm rồi em chưa được ăn thức ăn ngon như vậy đâu.”

Thái Bao lập tức nuốt sạch mấy câu lời nhải vào trong bụng, vui vẻ ra mặt: “Thật không? Vậy em ăn nhiều lên nhé. Tiểu Minh phải chú ý vóc người, món gà kho này em ăn ba phần tư đi, để cho cậu ấy một phần tư là được.”

Minh Tiêu: “...”

Thái Bao khịt mũi hừ hừ: “Cậu trừng tôi làm gì? Nếu mà nghe theo ý tôi thì cậu sẽ không được ăn thịt đâu! Cái tên tác giả ngu ngốc kia quả thực là kẻ ngoài nghề mà tỏ vẻ ta đây! Cô ta có biết trước ông kính càng gây thì càng đẹp không? Con gái phiền phức chết đi được, cho là đàn ông chúng ta thì không cần giảm béo à?”

“Phụt!” Thần Hựu phun sạch nước canh ra ngoài, ho khù khụ không ngừng.

Minh Tiêu thấy thế vội vã lôi giấy ăn ra, vỗ nhẹ lưng cậu để thuận khí: “Sao lại bị sặc thế này?”

Thái Bao kinh ngạc, chỉ vào mũi của chính mình: “Tôi có nói cái gì buồn cười à? Không có mà!”

Thần Hựu sắc không quá nghiêm trọng, ho khan hai lần là đỡ rồi, mà định ngừng thì mới ý thức được Minh Tiêu đang vỗ lưng cho mình thế là cậu lại vội vàng giả bộ ho kinh khủng hơn.

Sự nghiệp ho giả của cậu hơi có vẻ hù người, đến nỗi Thái Bao chỉ lo cậu sẽ sặc chết luôn ở tầng 22 mất.

Cậu ta là tiểu yêu tinh của boss lớn đấy, đáng giá ngàn vàng chứ chẳng đùa.

Minh Tiêu lau khô miệng dính nước canh của cậu, thấy cậu ho đến nỗi chảy cả nước mắt, tiện tay muốn giúp cậu lau nước mắt luôn.

Đàn ông độc thân lâu không quá biết cách chăm sóc người khác, cũng không câu nệ tiểu tiết, cho nên anh quên mất trên khăn giấy còn dính nước canh.

Thần Hựu lập tức không ho nữa, nắm lấy tay Minh Tiêu, khàn giọng cố gắng nói: “Cảm ơn anh Tiêu, để em tự làm đi.”

Thái Bao hỏi: “Cậu bị gì thế?”

Thần Hựu hít một hơi cho trong giọng rồi mới hỏi: “Tác giả nữ ngu ngốc là sao?”

“Hai người đừng nói ngu ngốc gì đó.” Minh Tiêu xen vào: “Là nam thì không sao, coi như đùa giỡn. Mà nếu như là nữ, mắng người ta ‘ngốc’ sẽ rất quá đáng.”

Thần Hựu phụ họa: “Đúng đúng đúng! Tác giả không phải là kẻ ngu ngốc!”

“Làm sao không ngốc? Ngốc mà còn phân giới tính à?” Thái Bao nhớ tới nỗi đau khi thực đơn được lên kế hoạch tỉ mỉ của mình bị phủ định: “Cô ta chỉ có thể viết tiểu thuyết, căn bản không hiểu gì về phim ảnh. Dáng người Tiểu Minh rất đẹp, thế nhưng lên phim thì gây thiệt gây mới càng ăn ảnh.”

“Ồ.” Thần Hựu gãi gãi cằm.

“Cậu ồ cái gì?” Thái Bao hỏi.

“Tôi...” Thần Hựu dừng một chút: “Tôi cũng không hiểu.”

“Cậu không hiểu thì thôi, cậu chỉ là... trợ lý, cũng đâu phải nghệ sĩ.” Thái Bao nói: “Anh đang bảo tác giả ngu ngốc kia cơ.”

“Đã bảo đừng gọi người ta là đồ ngốc nữa mà.” Minh Tiêu nhắc nhở: “Nếu như Tiểu Thần Tiên là con gái, cậu gọi như thế ngay trước mặt người ta thử xem, kiểu gì cũng bị ăn tát.”

“Hai anh đều cảm thấy Tiểu Thần Tiên là nữ sao?” Thần Hựu hỏi xen vào.

“Nhất định là nữ.” Thái Bao khẳng định vô cùng kiên quyết.

“Anh không biết.” Minh Tiêu lắc đầu rồi chuyển hướng sang Thái Bao: “Lần trước chẳng phải cậu bảo thân thể của Tiểu Thần Tiên rất bí ẩn à? Sao lúc này lại khẳng định chắc chắn như vậy?”

“Tôi tin tưởng phán đoán của tôi mà. Nói cho các cậu nghe một chút nhé.” Thái Bao phân tích: “Thứ nhất, cái tên gái tính như Tiểu Thần Tiên thì tên đàn ông nào lại đi chọn? Ít ra cũng phải là Tề Thiên Đại Thánh gì đó chứ? Cùng lắm thì cũng phải là Đại Thần Tiên hay Thần Tiên Ba Ba, chỉ có con gái mới đặt là Tiểu Thần Tiên thôi. Vì sao nào? Bởi vì nó đáng yêu!”

Thần Hựu: “...”

Minh Tiêu gật đầu: “Ừ, có vẻ hợp lý.”

Sắc mặt Thần Hựu biến đổi, ba phải nói theo: “Đúng, có lý.”

“Thứ hai.” Thái Bao tiếp tục phân tích: “Trong khoảng thời gian này tôi có đủ tinh lực để cân nhắc, cảm thấy hành động của Tiểu Thần Tiên không giống đàn ông tẹo nào. Lần trước cô ấy đưa ra yêu cầu lạ lùng với đoàn phim thì thôi chưa nói, thế nhưng hôm bữa tặng sách cho Tiểu Minh nhà ta thì trên trang bìa lại viết một dòng chữ cũng đặc biệt quái lạ, cái gì mà “Em sẽ làm tiểu thần tiên”? Nói tóm lại, tôi cảm thấy Tiểu Thần Tiên kia hoặc là fangirl của Tiểu Minh hoặc là fan cuồng của anh đại Diêu Diệp.”

“Tôi không có fan đâu.” Minh Tiêu nói.

“Tại sao không thể là fanboy chứ?” Thần Hựu hỏi gần như đồng thời với Minh Tiêu.

Thái Bao cười đến híp cả mắt: “Lời của Tiểu Minh chính là đáp án.”

Thần Hựu không hiểu: “Sao cơ?”

“Cậu gốc quá vậy!” Thái Bao nói: “Nếu ngay cả fangirl mà Tiểu Minh còn không có thì đào đâu ra fanboy?”

13. Chương 12

Ai bảo không có? Thần Hựu hừ một tiếng, cậu quả thực muốn nhảy dựng lên vỗ ngực hô to: “Fanboy của anh ở đây này!”

Minh Tiêu quay đầu lại nhìn Thần Hựu, khó hiểu hỏi: “Em làm sao vậy?”

“Em...” Thần Hựu ở trên cao nhìn xuống, lại chuyển mắt qua nơi khác, nói lí nhí: “Em đã mê anh rất nhiều năm rồi.”

“Hả?” Minh Tiêu không nghe rõ, vội vàng hỏi lại: “Em mới nói gì? Đam mê cái gì cơ?”

“Em nói anh ngay cả người mê muội vì mình cũng chẳng có, thiệt là đáng thương.” Thần Hựu phẩy tay, tìm chỗ ngồi xuống rồi nhanh chóng nghĩ cách lấp liếm câu nói hớ ban nãy. “Đến em còn có quá trời em gái theo đuổi đây này.”

Mấy câu này quả thật không phải là khoác lác, Thần Hựu có hẳn cả một ‘fancub’ người ‘để ý’, ‘săn đón’. Ở Tinh Hoàn thì mình tinh tuy nhiều, nhưng người có thể tự do ra vào văn phòng chủ tịch như cậu lại chẳng có mấy ai. Hơn nữa, không tính đến việc Thần Hựu được đặc quyền tùy ý xem tầng cao nhất là nhà, mà riêng cái ngoại hình trẻ tuổi – chân dài – mặt đẹp bức người kia cũng đủ khiến cậu được biết bao nhiêu người chú ý rồi. Đã vậy tính cách của Thần Hựu chính là điểm dễ khiến người ta ưng nhất, mặc dù cậu ngày ngày kề cận bên cạnh chủ tịch, thế nhưng chẳng bao giờ cậu tỏ vẻ “cáo mượn oai hùm” như trợ lý của các vị mình tinh khác. Thế nên trong công ty có những nữ nhân viên vì hiểu lầm quan hệ của cậu và Quý tiên sinh mà đâm tiếu, thì ngược lại cũng có không ít người chết mê chết mệt Thần Hựu.

Minh Tiêu sững sốt hết mấy giây, sau đó mới cười xòa đáp lại: “Mới nãy anh nghe em nói ‘năm’ gì đó mà.”

“Là ‘đáng thương’, anh nghe lầm đấy.” Thần Hựu ấp úng đáp lại: “Em bị cảm nhẹ, nói chuyện hơi mang giọng mũi.”

() Niên[nián]: năm (trong câu Thần Hựu nói thầm) nghe gần giống với liên[lián]: đáng thương.*

Minh Tiêu nửa tin nửa ngờ, “Bị cảm không thể ăn gà được đâu.”

Thần Hựu: “Sao cơ?”

“Cho nên toàn bộ con gà kho này thuộc về anh.” Minh Tiêu cấp tốc kéo dịch đĩa gà đến trước mặt mình,

“Em ăn rau đi.”

Thái Bao không nhịn được phải xen vào: “Không được! Cậu ăn hết lại béo lên mấy cân mất!”

“Đêm nay tôi sẽ tập thêm.” Minh Tiêu vừa gấp lia lịa thịt gà vào bát của mình vừa nói: “Thần Hựu ăn gà sẽ bị cảm nặng hơn đó.”

Thần Hựu vốn cũng đâu để ý tới món gà kia, vội vàng bênh anh: “Không sao, không sao, cứ để anh ăn, đêm nay em tập thêm với anh là được mà.”

Minh Tiêu giương mắt: “Không cần, buổi tối em cũng phải nghỉ chứ, anh cũng không định tập ở công ty đâu.”

“Ở nhà đúng không? Em có thể tới quan sát được không? Em là huấn luyện viên của anh đó nha.”

“Chuyện này...” Minh Tiêu nhìn về phía Thái Bao, nào ngờ Thái Bao đã đoạt đi nửa con gà, gần giọng từng tiếng: “Nhìn tôi làm gì? Cậu có thể ăn gà thì tôi cũng có thể mà.”

Minh Tiêu bất đắc dĩ lắc đầu: “Đồ tham ăn, ai thèm giành ăn với cậu hả, tôi nhìn là muốn hỏi xem tối nay Thần Hựu qua chỗ tôi ở có được không?”

Thần Hựu cười hì hì nhìn Thái Bao.

“Cũng không phải là không thể.” Thái Bao lau khước miệng dính đầy dầu: “Cậu ta là trợ lý của Quý tiên sinh, hiện tại còn là huấn luyện viên riêng của cậu, cũng xem như là một thành viên trong đoàn đội của chúng ta. Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Thấy Thái Bao ngập ngừng, Minh Tiêu tò mò hỏi.

“Thôi, không có gì.” Thái Bao vốn định căn dặn Thần Hựu phải lưu ý tới thân phận của mình, làm việc không được vượt quá ranh giới, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy chuyện này vốn cũng không liên quan gì đến mình, nói nhiều chỉ tổ khiến người ta khó chịu, không cần thiết phải lẩm bẩm làm gì.

Thần Hựu ăn cơm trưa xong liền đi trước, Minh Tiêu nhớ tới cảnh ngã vào lòng Thần Hựu lúc sáng, hai má lại nóng bừng, lấy điện thoại di động ra tra thử chứng “chuột rút cơ tay”, vừa xem vừa lẩm bẩm: “Thật sự là có người co rút thành chân gà sao?”

“Đâu đâu, để tôi xem thử.” Thái Bao chạy tới cầm điện thoại lên ngó, “Mọi nó, sáng nay tay của cậu bị hết vậy đó hả? Đâu mà, xấu hoắc à!”

“Không có. Tôi không bị nghiêm trọng, nhiều lắm là giống như vậy thôi.” Minh Tiêu đưa tay phải ra hươ hươ làm mẫu: “Thần Hựu nói lung tung mà cậu cũng tin à?”

“Tôi tin á? Có mà tin cái rắm ấy! Người mà tôi không tin nhất chính là cái tên tiểu yêu tinh kia!” Thái Bao nói: “Lúc sáng ở trung tâm thể hình tôi không không tiện nói, hai người thân thiết như vậy không ổn đâu, còn nắm tay nắm chân nữa chứ. Rốt cuộc thì các cậu đang làm gì thế?”

Minh Tiêu kể sơ lược lại chuyện mình tập hít xà bị chuột rút rồi cả vụ mình thui trúng bụng Thần Hựu một lần, Thái Bao bày ra dáng dấp của người từng trải để ‘giáo dục’: “Xem đi, cậu bị chĩnh rồi thấy không? Tôi đã bảo tiểu yêu tinh này không có lòng tốt gì mà, cậu bị cậu ta lừa rồi!”

“Lừa á?” Minh Tiêu cau mày: “Cậu ấy có mượn tiền tôi đâu.”

“Chỉ có mượn tiền cậu mới gọi là lừa bịp hả? Cậu ấy, gặp chuyện chẳng bao giờ chịu nghĩ sâu hơn gì cả.” Thái Bao phân tích: “Cậu ta cố ý ăn của cậu một cái khuỷu tay, còn bảo cậu thui trúng nên đổ ửng, tại sao? Bởi vì như vậy mới giúp cậu ta trở về thêm mắm dấm muối báo cáo với Quý tiên sinh rằng ‘Minh Tiêu bắt nạt em’. Quý tiên sinh sẽ nghĩ như nào? Thần Hựu là nhân vật thể nào bên người Quý tiên sinh cậu thật sự không biết à?”

Trong tiềm thức Minh Tiêu vẫn luôn không thích suy nghĩ tới quan hệ giữa Thần Hựu và Quý tiên sinh, lúc này nghe Thái Bao nói như vậy, sắc mặt nhất thời khó coi thêm mấy phần.

Thái Bao lại cho là anh sợ, tận dụng mọi thời cơ nhắc nhở: “Cậu đừng tưởng rằng Thần Hựu là thằng nhóc đơn giản, người đơn giản có thể làm trợ lý cho Quý tiên sinh sao? Toàn bộ Tinh Hoàn có bao nhiêu người muốn nịnh bợ Quý tiên sinh nhưng chỉ mỗi Thần Hựu kia là thành công! Nếu bảo trong ấy không có giao dịch ngầm gì thì tôi nhất quyết không tin. Để tôi nói rõ với cậu luôn vậy, tôi có nguồn tin cho biết rằng trong phòng làm việc trên tầng chót của Quý tiên sinh bỏ thêm một cái ghế sofa nữa cho Thần Hựu. Tự cậu nghĩ đi, có trợ lý công việc nghiêm túc nào mà lại cần ghế sofa để nghỉ ngơi? Hiện tại Quý tiên sinh để cậu ta tới làm huấn luyện viên thể hình cho cậu, có trời mới biết trong lòng cậu ta có ý đồ gì. Tiểu Minh à, cậu phải cẩn thận đấy, chúng ta không được trêu chọc cậu ta và cũng đừng quá thân thiết. Tuy rằng đều cùng liên quan đến Quý tiên sinh nhưng cậu ta khác Diêu Diệp. Anh đại đối xử tốt với cậu, đấy là lòng tốt thật sự, anh sẽ không tranh cái gì cả bởi vì không đáng! Còn Thần Hựu kia thì ai mà biết được.”

Minh Tiêu hiểu rõ Thái Bao đang suy nghĩ cho mình, lý trí cũng không ngừng nhắc nhở —— Thần Hựu không phải là một người đơn giản.

Thế nhưng tình cảm lại chẳng thể chịu khống chế từ lý trí. Mỗi khi ở bên Thần Hựu mặc dù chưa dám nói là vô cùng thoải mái nhưng lúc nào anh cũng cảm thấy rất vui vẻ. Loại vui vẻ ấy là phát ra từ tận sâu thẳm tâm can, không thể tự chủ được. Đối với anh mà nói, Thần Hựu tựa hồ tự mang trên mình một sức hút quyền rũ khó mà diễn tả hết được bằng lời.

Buổi chiều khi học lớp diễn xuất, Minh Tiêu hiếm khi nào lại mất tập trung như vậy. Giữa chừng dĩ nhiên Kiều Ngộ lại tới nữa, trên tay còn cầm ba phần bánh kem không đường và nước ngọt có lượng đường ít.

Cô giáo rất thích Kiều Ngộ, vui vẻ mời Kiều Ngộ ở lại thảo luận về diễn xuất với Minh Tiêu. Mặc dù khi Minh Tiêu ở chung với Kiều Ngộ sẽ hơi mất tự nhiên thế nhưng anh cũng chẳng thể từ chối ý tốt của cô giáo, chỉ đành kiên trì nghe Kiều Ngộ huyên thuyên không ngừng, một mình ăn hết hai phần bánh kem và nước ngọt.

Trước khi rời đi, Kiều Ngộ vỗ vỗ vai anh, lời nói đầy ẩn ý sâu xa: “Vẫn là cậu bạn nhỏ của chúng ta ngoan ngoãn, chăm chỉ học tập nên ngày càng tiến bộ, chẳng giống vị đại minh tinh nào đó, thời gian đi học mà toàn chạy ra ngoài.”

Minh Tiêu nghĩ, người mà anh ta nhắc tới hẳn là Diêu Diệp rồi.

Nhưng Diêu Diệp vốn đâu cần tham dự lớp học này, mấy lần Diêu Diệp đến đều là vì tốt bụng muốn giúp đỡ Minh Tiêu mà thôi, ngày hôm nay bởi vì có sắp xếp công tác khác nên mới vắng mặt, làm sao vào miệng Kiều Ngộ liền trở thành “Thời gian đi học mà toàn chạy ra ngoài” vậy?

Minh Tiêu thấy bất bình thay cho Diêu Diệp —— dù thật sự là anh ấy trốn học đi chơi thì có liên quan gì tới nhà anh đâu hả Kiều Ngộ?

Thái Bánh Bao nói đúng, đem ra so sánh với ảnh đế thì anh đại đáng yêu hơn nhiều.

Quý tiên sinh không thường xuyên đến Tinh Hoàn, Thần Hựu trở lại phòng làm việc trên tầng cao nhất liền giống như được về nhà mình vậy, ôm notebook làm ỏ trên ghế sofa êm ái lướt weibo.

“Tiểu Thần Tiên thần thông quảng đại” là ID mà khi cậu vừa mới bắt đầu sáng tác đã đăng ký, rất ít khi đăng bài trên weibo, đa phần đều chỉ là những thông tin về việc đăng tải chương truyện mới chứ hiếm khi giao lưu cùng với fan. Mấy năm rồi cậu vẫn không đổi tên, mấy ngày trước đây lại đổi thành “Tiểu Thần Tiên của anh”, bài post mới nhất tính đến hiện tại thì số lượng bình luận đã vượt lên con số mười ngàn.

Bình luận được like nhiều nhất chính là: Tiểu Thần Tiên của chúng ta đang hẹn hò sao?

Thần Hựu lăm lăm bấm tự trả lời: “Tiểu Thần Tiên không phải là của các bạn, cảm ơn. Hơn nữa Tiểu Thần Tiên đã sớm yêu thâm người ta lâu rồi.”

Bình luận đứng ở vị trí tiếp theo: Tiểu Thần Tiên tuyệt đối là con gái, không phải thì tôi sẽ livestream ăn cứt!

Thần Hựu: “...”

Không block luôn kẻ ăn cứt ngu ngốc này chẳng lẽ giữ lại cho gai mắt?

Bình luận đứng thứ ba: Không ai tò mò xem Tiểu Thần Tiên hẹn hò với ai sao?

Thần Hựu không quản được tay của chính mình, gõ một chữ @ liền tag tài khoản weibo còn chưa có bao nhiêu fan của Minh Tiêu vào, nhìn chăm chăm dòng chữ @Nhật Nguyệt Vân Tiêu một hồi lâu, cuối cùng vẫn đành mím môi, xóa bỏ từng chữ từng chữ.

Xóa xong lại cảm thấy không cam lòng, Thần Hựu mở trang cá nhân của tài khoản mà cậu đã âm thầm xem qua vô số lần, quỷ thần xui khiến mà bấm theo dõi.

Cậu vẫn luôn rất cẩn thận, thường xuyên nhắc nhở chính mình không nên kích động làm ra điều không hay, cho nên mặc dù biết Minh Tiêu có weibo, lại chưa từng dám bấm theo dõi, tình nguyện mỗi ngày thường xuyên ghé thăm cũng không dám bấm cái kí hiệu ‘follow’ bắt mắt kia.

Mà ngày hôm nay không biết là bởi vì tiếp xúc thân mật với Minh Tiêu hay là bởi vì nhìn thấy câu bình luận “Tiểu Thần Tiên đang hẹn hò với ai” ban nãy mà bỗng nhiên liền muốn làm chút chuyện có tính chất nghi thức.

Theo dõi weibo của Minh Tiêu, trong lòng Thần Hựu âm thầm tự nhủ: Mọi người xem, đây chính là người tôi yêu, tôi muốn hẹn hò với anh ấy! Rất muốn! Cực kỳ cực kỳ muốn!

Không ngờ chưa tới 10 giây sau đã có người bình luận ngay: Trời ạ, Tiểu Thần Tiên mới theo dõi một người!

Khóe môi Thần Hựu khẽ giật giật, nói cái gì vậy, lẽ nào trước đây tôi theo dõi không phải là người à?

Nội dung bình luận trong weibo mà cậu đăng gần nhất lập tức náo nhiệt hẳn lên, cái gì cũng nói. Rất nhiều fan chạy tới tài khoản “Nhật Nguyệt Vân Tiêu” để xem, phát hiện chủ nhân của nó là một diễn viên bé nhỏ gần như chẳng có tiếng tăm gì trong giới giải trí, từng diễn qua không ít vai quần chúng, tuy rằng ngoại hình rất đẹp nhưng lại chẳng hề nổi tiếng. Có người châm chọc khiêu khích: “Đẹp ở chỗ nào? Bảo người này đẹp có phải là vì chưa từng thấy soái ca không? Cực quá đói khát rồi! Cái này mà cũng bảo đẹp? Đẹp thì đã sớm nổi tiếng rồi, tui thấy đây chỉ là gương mặt của người qua đường thôi!”

Thần Hựu nhú mày lại, một giây sau liền block người mới đăng tải bình luận kia luôn.

Thế nhưng người khen Minh Tiêu cũng không ít, còn có tài khoản tung ra hình bản thân chụp chung với Minh Tiêu tại lễ hội offline game, còn khen Minh Tiêu vui tính dễ gần, người thật đẹp hơn trong ảnh nhiều lắm, chân vừa dài vừa đẹp ngất ngây, tuyệt đối không phải là gương mặt của người qua đường.

Thần Hựu vui cười hớn hở mà bấm like.

Thế là có fan kích động gào thét: “A a a hóa ra Tiểu Thần Tiên cũng thích nam nhân của mị! Mị nổ tung rồi! Thật sự rất muốn show với toàn thể giới, nam nhân của mị tên là Minh Tiêu, cực kỳ tuần tú vô cùng

tuần tú, anh ấy nhất định sẽ nổi tiếng!”

Má, cái gì mà nam nhân của nhà mi! Lại muốn ăn block à???

Thần Hựu đang do dự xem có nên block luôn người này hay không thì bạn fan ấy đã thêm vào một cái bình luận: Kích động quá nên bấm sai luôn! Không phải nam nhân! Là nam thần ha ha ha ha ha! Minh Tiêu nam thần của mị, thật vui vì Tiểu Thần Tiên cũng yêu thích nam nhân của mị!

Thần Hựu nghĩ, xem ra là kích động thật, câu cuối cùng vẫn còn viết sai thành “Nam nhân” kia kìa.

Không lâu sau, có “Gián điệp” mang về tin tức sốt dẻo nhất, nói cái kẻ tên Minh Tiêu này không đơn giản, được một vị kim chủ bao dưỡng, đại khái chẳng mấy chốc sẽ được lăng xê nổi từng bừng ngay thôi.

Thần Hựu không thích cái chữ “Bao dưỡng” chút nào, thấy những người ái mộ thảo luận càng ngày càng nhiệt liệt, rất có xu thế bóp méo đi đủ hướng khác nhau, dứt khoát xóa luôn bài đăng mới nhất này đi.

Mà trị ngọn không trị gốc, đám fan mất đi trận địa rất nhanh kéo nhau qua thảo luận tại một bài đăng gần đây khác.

Thần Hựu: “...”

Sao các người rồi rảnh quá vậy???

Khó mà trách trí tò mò hóng hớt của những người hâm mộ được, danh sách người mà Tiểu Thần Tiên theo dõi hàng năm gần như chẳng hề thay đổi, lần trước theo dõi một tác giả thuộc hàng đại thần cũng đã là việc hơn cả năm rồi. Khi ấy những người ái mộ hưng phấn suốt một quãng thời gian dài, ngồi đợi hai người họ giao lưu qua lại, ai biết Tiểu Thần Tiên lạnh lùng không chịu nổi, sau khi theo dõi xong liền chẳng hề dả dụng chút gì tới vị đại thần kia nữa, ngược lại là đại thần từng bấm like cho cậu mấy lần.

Những người ái mộ dẫu tiếc nuối thì bên trong vẫn có chút kiêu ngạo, dù sao tính cách lạnh lùng cao ngạo của Tiểu Thần Tiên được thiết lập từ xưa đến giờ đều không thay đổi, vẫn là Tiểu Thần Tiên thần bí khó lường, không bởi vì đối phương là đại thần mà chạy đi ôm đùi người ta.

Chỉ có chính chủ là biết sự thật, lần ấy vốn dĩ không phải tự cậu bấm theo dõi mà do weibo đáng ghét dám nhét đối tượng vào cho cậu, vừa vặn người bị nhét vào là đại thần. Cậu bận tâm mặt mũi của đại thần cho nên không hủy đi mà thôi.

Minh Tiêu vất vả lắm mới thoát khỏi Kiều Ngộ, trở về tầng 22 nghỉ ngơi liền thấy Thái Bao nhìn chăm chăm điện thoại di động, ánh mắt của cậu chàng sáng bừng.

“Tiểu Thần Tiên theo dõi cậu kìa!” Thái Bao nói: “Tôi đoán không sai mà, cô ngốc này quả nhiên là thích

cậu!”

Minh Tiêu lấy điện thoại di động qua xem thử, ngăn ngủi một buổi trưa mà lượng fan của cậu đã tăng lên hơn hai mươi nghìn.

Việc Tiểu Thần Tiên theo dõi anh thật ra cũng không lạ. Tuy rằng tin tức về dàn diễn viên của Mất Thấy sẽ phải bảo mật với bên ngoài nhưng nếu Tiểu Thần Tiên đã biết rồi thì tới xem qua weibo của anh là chuyện rất bình thường.

“Vậy có phải là tôi nên theo dõi lại cô ấy không?” Minh Tiêu hỏi.

Thái Bao làm như không nghe mà hỏi sang chuyện khác, “Cậu có biết việc này khủng bố nhất ở điểm nào không?”

Minh Tiêu khó hiểu, không phải chỉ là tác giả của tiểu thuyết gốc theo dõi thôi sao? Thông tin về đoàn phim sau khi công khai ít nhiều đều sẽ có tiếp xúc, có gì đâu mà phải ngạc nhiên.

“Tiểu Minh à, cậu thật đúng là hồng nhan họa thủy!” Thái Bao đột nhiên đứng lên: “Ngay cả Tiểu Thần Tiên cũng vì cậu mà phá vỡ thiết lập bí ẩn của bản thân rồi!”

14. Chương 13

Minh Tiêu ấn vào trang cá nhân của Tiểu Thần Tiên, ngón tay trượt một cái, nghi ngờ hỏi: “Làm sao lại phá vỡ tính cách thiết lập? Chẳng phải người ta không nói gì sao? Bài đăng gần nhất cũng phải gần cả năm trước rồi mà.”

Thái Bao lắc lắc ngón trỏ: “Sau khi cô ấy theo dõi cậu thì fan bình luận đủ điều trong bài đăng mới nhất, thế là cô ấy lần lượt xóa sạch, đại khái xóa khoảng năm, sáu cái rồi. Cô ấy vốn rất ít đăng weibo, năm nay xóa hết rồi chỉ còn những bài đăng trong năm cũ thôi.”

Minh Tiêu: “...”

Thái Bao lại hóng hớt tiếp: “Cô ấy xóa toàn bộ những bình luận bôi nhọ cậu, tài khoản nào ngứa mắt cũng block luôn, vì để tăng cường số lượng có thể block mà còn mua level nữa kia. Fan của cô ấy đều bùng nổ hết rồi, nói cái gì vụn vụn không ngờ tới Tiểu Thần Tiên còn có một mặt đáng yêu như thế.”

“Xóa bình luận và block người ta mà còn bảo là đáng yêu?” Minh Tiêu thiết nghĩ, rốt cuộc mình với mọi người có đang còn ở cùng một thế giới không đây?

“Suy nghĩ của người hâm mộ kỳ lạ lắm, cậu không hiểu được đâu.” Thái Bao tìm ra một tấm ảnh: “Cậu xem, hiện đã có ‘Chibi Tiểu Thần Tiên âm thầm xử người.jpg’ rồi nè, tôi đoán chẳng mấy chốc nữa sẽ có ảnh gif thôi!”

Minh Tiêu nhìn tấm ảnh kia, Tiểu Thần Tiên đội nón rộng vành cuộn tròn ngồi trên ghế, cầm một cái ipad bản lớn, miệng không ngừng lầm bầm nguyên rửa, tay phải lướt lướt như chớp trên ipad, gương mặt giấu sâu sau vành nón, nam nữ không phân rõ, chỉ có ánh mắt lóe ra một tia sáng.

Thái Bao kích động mà lớn tiếng: “Hiện tại tôi dám khẳng định, Tiểu Thần Tiên này chính là fangirl của cậu! Không thể nào là nam được, con trai sẽ không làm mấy chuyện vô bổ như vậy đâu!”

Trong lòng Minh Tiêu hơi hỗn loạn, nhìn lại weibo của mình một lần, phần lớn người mới follow anh đều là fan của Tiểu Thần Tiên, bình luận được like nhiều nhất là một câu hỏi: Tiểu Thần Tiên của chúng tôi đổi tên là vì anh sao?

Minh Tiêu nhìn lại ID của Tiểu Thần Tiên —— “Tiểu Thần Tiên của anh”, con tim bất giác đập nhanh hơn nửa nhịp.

Ngay lập tức sau đó, Minh Tiêu vội vàng lắc đầu phủ quyết, cả nghĩ quá rồi, thế nào mà Tiểu Thần Tiên lại là của mình được?

Thái Bao lầm bầm: “Với tình huống hiện giờ tôi phải đi hỏi ý kiến anh Niệm xem có nên giao lưu qua lại với Tiểu Thần Tiên hay không đã. Trước hết cậu chờ manh động nha.”

“Ừ.” Minh Tiêu gạt đầu rồi đi tới phòng vệ sinh rửa mặt, lúc ra liền thấy Thần Hựu đứng ở bên bàn trà mỉm cười với mình.

“Anh Tiêu xong hết chưa? Bây giờ về nhà ha?”

Không biết có phải ảo giác hay không mà Minh Tiêu cảm thấy Thần Hựu nhấn mạnh rất kĩ hai chữ “Về nhà”.

“Thật sự muốn về với anh hả?” Minh Tiêu bật cười: “Có cần tính thêm tiền tăng ca không đây?”

“Tính chứ!” Tay trái Thần Hựu xách một cái túi đựng quần áo thể thao, “Tiền làm thêm Quý tiên sinh sẽ tính riêng cho em. Anh Tiêu, sau này anh nhớ cho em tăng ca luyện tập với anh nhiều vào nhé, làm nhiều thì em sẽ kiếm thêm càng nhiều.”

Minh Tiêu muốn cười nhưng không hiểu sao mí mắt lại giật giật, lòng trùng xuống, anh bỏ mấy món đồ cá nhân vào ba lô rồi nói đùa: “Em mà còn thiếu tiền sao?”

Trợ lý riêng của tổng giám đốc cũng đâu thiếu mấy đồng lương tăng ca này.

“Thiếu chứ anh, thiếu nhiều lắm ấy.” Thần Hựu nói: “Em còn trẻ, mới vào xã hội, lương hằng tháng đều phải chi tiêu cẩn thận. Phần lớn công việc của Quý tiên sinh đều do trợ lý Từ Phàm làm hết, em muốn tăng ca cũng đâu có cơ hội. Hiện tại thì hay rồi, em tới làm huấn luyện viên thể hình cho anh nên anh nhớ sai bảo em nhiều vào, tranh thủ mỗi ngày đều cho em tăng ca, như vậy em liền có thể kiếm thêm rồi!”

Sai bảo mỗi ngày? Khóe môi Minh Tiêu không kiềm được mà hơi cong lên, “Tha cho anh đi, ngày nào cũng phải luyện thêm buổi tối thì anh sợ mình sẽ gãy thành cây sào mất.”

“Được như vậy thì quá tuyệt.” Thái Bính Bao trở về từ phòng Niệm Hàm, không nghe thấy những lời phía trước, chỉ nghe được mỗi câu “Gãy như cây sào” liền lập tức phụ họa: “Gãy thế thì lên hình mới đẹp, cậu bây giờ...”

“Hiện tại anh Tiêu đã rất đẹp rồi.” Thần Hựu trách móc: “Hơn nữa dù có luyện mỗi ngày tôi cũng sẽ không để ảnh gãy thành cây sào đâu. Anh Tiêu mà có gãy thì cũng là kiểu khỏe khoắn, gợi cảm chứ không phải gãy gò ồm yếu!”

Minh Tiêu nghiêng qua nhìn Thần Hựu một cái, trong lòng chợt thấy hơi cảm động, mà cái từ ‘gãy’ này liên tiếp nghe thấy lại cứ cảm thấy không đúng chỗ nào đó.

Trước kia anh và Trình Hạo tới các lễ hội dành cho đám otaku để cosplay các nhân vật, trang phục của Minh Tiêu là một chiến sĩ, quần áo của nhân vật chiến sĩ này khá ít, không giấu được cơ ngực hay cơ bụng, giữa chừng anh từng nghe thấy một cô gái nào đó cảm thán: “Thụ gợi cảm quá đi à!” Một cô gái khác thì lại phản bác: “Nói lung tung, người ta rõ ràng là công!”

“Thụ” và “Công” là có ý gì, anh vẫn có thể hiểu.

() Chữ gãy và thụ đều có phát âm là [shòu] như nhau*

“Hóa ra hai người đang bàn chuyện luyện tập thêm mỗi ngày hả?” Thái Bao lúc này mới phản ứng kịp: “Không được không được, lượng luyện tập vào buổi sáng của Minh Tiêu đã đủ rồi, hôm nay là tình huống đặc biệt mới phải tập thêm. Tập thể hình cũng giống như sex ấy, phải có chừng có mực, làm nhiều sẽ hại thân.”

Bầu không khí đột nhiên trở nên lúng túng.

Minh Tiêu ho khan hai tiếng, nhìn về phía Thần Hựu: “Đi thôi.”

Thần Hựu đương nhiên muốn đi bèn vội vàng đuổi theo Minh Tiêu, để lại mỗi mình Thái Bao vội vã thu dọn đồ đạc: “Chờ tôi với, tôi cũng muốn đi!”

Trên đường về nhà, Minh Tiêu lái xe, Thái Bao dùng việc muốn bàn bạc chút chuyện với Minh Tiêu làm lí do chiếm ghế phụ, đẩy Thần Hựu ra ghế sau.

“Chuyện Tiểu Thần Tiên tôi đã nói với anh Niệm rồi, anh bảo sẽ có sắp xếp riêng, trước mắt cậu về cứ theo dõi lại người ta đã, nhưng không được vội vàng giao lưu gì đâu nha, cũng đừng đáp lại những người hâm mộ ghé qua tham quan weibo của cậu đó.” Thái Bao chép miệng: “Chủ yếu là bởi vì hình tượng của cậu còn chưa được xây dựng, nói nhiều dễ sai dễ hớ.”

Minh Tiêu cười gượng: “Hình tượng của anh để chẳng phải cũng mất rồi sao?”

Thần Hựu núp ở ghế sau vừa nghe trộm vừa lướt weibo, sức chứa của sổ đen quá ít, không thể làm gì khác hơn là thả vài người ra ngoài để tiếp tục block người khác.

“Ảnh để đâu có phá vỡ hình tượng ở ngoài mặt đâu. Hơn nữa fan của anh đông lắm, không chừng ngày nào đó vỡ hoàn toàn, fan lại còn khen ảnh đáng yêu và ngay thẳng nữa cơ.” Thái Bao vừa cười vừa nói: “Giống như fangirl nào tàn chỉ thích những người bình luận khen cậu kia kìa.”

Tay Thần Hựu run một cái, xem chút nữa đã ấn like cho một bình luận bôi đen Minh Tiêu.

Fangirl? Fangirl nào cơ?

“Cậu đừng nói fangirl nào tàn gì đó nữa mà.” Minh Tiêu khuyên ngăn: “Hiện tại còn chưa rõ tại sao Tiểu Thần Tiên lại theo dõi tôi, lẽ đâu chỉ là trượt tay thôi thì sao?”

“Trượt tay mà block nhiều người thế kia á?” Thái Bao hừ giọng: “Đừng khiếm tốn quá, khiếm tốn quá mức sẽ hại thân. Cô ấy chính là fan nào tàn nhà cậu! Há, Tiểu Minh của chúng ta giỏi quá.”

Xe tiếp tục lăn bánh về phía trước, Minh Tiêu liếc nhìn qua gương chiếu hậu xem Thần Hựu đang làm gì, phát hiện đối phương liên tục nhìn chằm chằm vào điện thoại di động rồi nhủ mày, nom có vẻ không vui lắm.

Đến gần khu nhà Minh Tiêu đang ở, Thái Bao xuống xe trước đi mua thức ăn. Chỉ còn một đoạn đường cuối cùng nhưng Thần Hựu vẫn chẳng ngại phiền mà leo lên ghế trước, điện thoại di động nhét vào trong túi, sắc mặt cũng thay đổi, thật giống như vẻ mặt hứng trước đó chỉ là giả vờ vậy.

Một tay Minh Tiêu khoát lên trên tay lái, một tay lấy dây sạc ra: “Điện thoại di động hết pin phải không? Cầm dùng đi.”

“Không anh.” Thần Hựu chưa hiểu ra sao: “Ồ công ty em sạc rồi, còn hơn 70% cơ.”

“Vậy sao lại cất máy rồi?” Minh Tiêu quay đầu qua nhìn cậu: “Vừa nãy anh thấy em chơi mãi mà, còn

tưởng rằng điện thoại của em hết pin nên mới tắt máy ấy chứ.”

“À, vừa nãy em lướt weibo thôi. Đã xem xong rồi, không có tin tức gì đáng chú ý cả.” Thần Hựu nói xong, thân thể hơi nghiêng qua bên ghế lái, vừa nói vừa cười: “Anh Tiêu, anh nhìn trộm em nha.”

“Anh nhìn phía sau xe vừa vặn thấy em mà thôi.” Mơ hồ nhận ra được hơi thở nóng hổi của Thần Hựu, Minh Tiêu không được tự nhiên nên nhích về bên trái một chút, “Em cả nghĩ quá rồi.”

“Ồ.” Thần Hựu dịch trở về, làm bộ vô tình hỏi: “Anh Tiêu, mới nãy hai anh nói gì thế? Liên quan tới Tiểu Thần Tiên sao?”

Minh Tiêu cảm thấy chuyện Tiểu Thần Tiên theo dõi weibo của mình không có gì tính là bí mật, thế nên liền kể lại với Thần Hựu. Nói xong thì xe cũng vừa vặn tiến vào ga ra, Thần Hựu ôm luôn túi của cả hai người vào trong ngực, hỏi: “Anh cũng cảm thấy Tiểu Thần Tiên là con gái sao?”

Minh Tiêu không muốn tiếp tục thảo luận chuyện về Tiểu Thần Tiên, cho nên đáp qua loa: “Có thể là vậy.”

Sau khi xuống xe, Thần Hựu và Minh Tiêu cùng đi tới chỗ thang máy, cậu vẫn chưa từ bỏ chủ đề mới nãy: “Bởi vì tên quá gái tính sao?”

“Không phải, tên rất đáng yêu.” Minh Tiêu cười giải thích: “Kỳ thực tuy rằng anh đọc tiểu thuyết Mất Thấy rồi nhưng không biết nhiều về tác giả. Thái Bánh Bao nói Tiểu Thần Tiên là con gái cho nên anh cũng bị ảnh hưởng theo thôi.”

“Em thì lại cảm thấy Tiểu Thần Tiên là nam.” Thần Hựu nói bằng giọng chắc nịch: “Anh Tiêu, anh có muốn nghe suy nghĩ của em, rồi chịu sự ảnh hưởng từ nó không?”

“Ừa? Em cũng là fan của Tiểu Thần Tiên hả?” Minh Tiêu ngạc nhiên.

“Cũng không phải, chẳng qua em đọc Mất Thấy rồi, viết rất khá, suy luận và liên kết rõ ràng, lối hành văn cảm giác như là của con trai viết vậy.” Thần Hựu nghiêng đầu sang nhìn Minh Tiêu: “Em cảm thấy nếu như Tiểu Thần Tiên là nữ thì câu từ sẽ mềm mại, tinh tế hơn một chút.”

“Thật vậy sao?” Minh Tiêu suy nghĩ một lát mới nói: “Anh thật sự không phát hiện ra đó, có thể là vì anh đọc chưa đủ tỉ mỉ rồi.”

“Thật đấy! Văn phong của Tiểu Thần Tiên cứng cáp, dùng từ đặt câu dứt khoát không có chút uyển chuyển nào.” Thần Hựu nói tiếp: “Thái Bánh Bao vốn ôm thành kiến sẵn rồi lại còn muốn khiến anh cũng nghe theo.”

“Vậy anh tìm thời gian đọc lại Mất Thấy xem sao.” Minh Tiêu gật đầu: “Cũng nên hiểu sâu thêm về nhân

vật một chút mà.”

“Được đó, em cùng đọc với anh. Chúng ta vừa đọc vừa thảo luận, nói không chừng có thể hiểu được càng thấu đáo hơn về nhân vật anh sẽ đóng đấy!”

“Tốt thì tốt, nhưng không làm lỡ thời gian của em chứ?”

Thần Hựu nuốt vội câu “Không lỡ không lỡ, thời gian của em chính là thời gian của anh” suýt phát ra xuống bụng, cố gắng trấn tĩnh bảo: “Em muốn kiếm thêm chút tiền lương tăng ca thôi.”

Minh Tiêu: “...”

Cậu cũng không thèm làm bộ làm tịch chút nào cả ha!

Bữa tối rất đơn giản, chỉ có rau củ và cơm. Minh Tiêu dẫn Thần Hựu tới sân cầu lông chơi một tiếng đồng hồ, trở về mồ hôi đầm đìa ướt đầm nên anh đi thẳng vào phòng tắm ngay.

Thái Bao đã về từ trước, chỉ nhắc lại một tin dặn Minh Tiêu rèn luyện xong liền nhanh chóng đuổi tiểu yêu tinh kia đi.

Minh Tiêu nhìn ba chữ “Tiểu yêu tinh” mà bật cười, vốn anh chẳng hề cảm thấy Thần Hựu hợp với mấy chữ ấy một chút nào.

Ngược lại, anh chỉ thấy Thần Hựu ngoại trừ có lúc quá mức đáng yêu thì thật ra rất có khí khái đàn ông.

Thần Hựu không lập tức về ngay, cậu đi thăm thú một vòng trong ‘biệt thự’ của Minh Tiêu rồi hâm mộ nói: “Chờ sau này em kiếm được nhiều tiền nhất định cũng sẽ mua một căn hộ thế này.”

“Đây không phải là nhà của anh, nó là do thầy Niệm sắp xếp đấy.” Minh Tiêu thuận miệng hỏi: “Em thì sao? Em đang ở đâu?”

“Em còn chưa thuê phòng, tạm thời ở lại kí túc xá mà công ty cấp cho.” Thần Hựu thấy Thái Bao không xuất hiện bèn hỏi: “Thái Bảnh Bao đi đâu rồi anh?”

“Cậu ấy về nhà rồi.”

“Anh ta không ở chung với anh hả?”

“Tại sao lại phải ở với anh? Cậu ấy có nhà riêng mà.”

“Chẳng phải trợ lý cần chăm sóc cho cuộc sống sinh hoạt của nghệ sĩ sao?” Thần Hựu ngạc nhiên: “Em còn tưởng rằng anh ta ở với anh nữa cơ.”

Minh Tiêu bật thốt lên khi chưa kịp suy nghĩ: “Vậy em là trợ lý riêng của Quý tiên sinh đấy, sao em còn ở kí túc xá?”

“Anh cho rằng em ở chung với cậu...” Thần Hựu vội vã đổi giọng: “Ở chung với Quý tiên sinh sao?”

Làm gì có khả năng ấy được? Em còn lâu mới chịu ở chung với cậu út!

Minh Tiêu dịu giọng lại: “Em là trợ lý riêng chăm lo cho cuộc sống sinh hoạt của ngài ấy mà.”

Là như vậy thôi. Nói xong, cặp mày dài của Minh Tiêu khẽ nhăn lại, tự biết mình nói lỡ lời.

Mỗi lần liên hệ Thần Hựu cùng với cuộc sống riêng tư của Quý tiên sinh, tâm trạng anh liền khó tránh khỏi suy sụp. Lần này còn để bản thân thể hiện rõ ra ngoài nữa chứ.

Rất không nên.

“Em...” Thần Hựu cũng sững sốt chốc lát, rất nhanh gãi gãi bên tai đáp: “Xem ra trợ lý của nghệ sĩ có đãi ngộ giống trợ lý của giám đốc, đều không thể ở cùng nhau.”

Về mặt Minh Tiêu đã khôi phục như thường, tiếp tục câu chuyện: “Đúng vậy, sáng sớm Thái Bánh Bao sẽ tới đón anh đến công ty.”

“Nếu như trợ lý nghệ sĩ có thể ở cùng với nghệ sĩ thì tốt biết mấy.” Thần Hựu cảm thán.

“Tốt cái gì đâu, trợ lý cũng có nhà mà, hơn nữa họ cũng đâu phải trang sức của nghệ sĩ.” Minh Tiêu bật cười giải thích: “Nếu bảo Thái Bánh Bao đến đây sống thì cậu ấy sẽ không chịu đâu.”

“Em muốn nè.” Thần Hựu cười rộ lên: “Mới vừa rồi em còn nghĩ, nếu như trợ lý có thể ở cùng với nghệ sĩ, em sẽ đi xin đổi việc ngay, không làm trợ lý cho tổng giám đốc nữa, đến làm đồ trang... đến làm trợ lý cho anh!”

Minh Tiêu: “...”

Tiểu yêu tinh à, cứng tỉnh lại đi!

15. Chương 14

Từ lúc trở thành huấn luyện viên thể hình của Minh Tiêu, Thần Hựu liền bắt đầu ra vào tầng 22 với tần suất chóng mặt. Lúc mới đầu thì chỉ là buổi sáng theo Minh Tiêu tới trung tâm thể hình để rèn luyện, ăn cơm trưa xong sẽ trở về tầng cao nhất giả làm trợ lý cho Quý tiên sinh, đến bây giờ thì cậu cũng chẳng buồn giả vờ nữa, buổi chiều Minh Tiêu có lớp học diễn xuất, cậu bèn thẳng thắn đi theo ngồi nghe luôn, còn nói đây là ý của Quý tiên sinh.

Minh Tiêu hiếu kỳ hỏi thăm: “Sao Quý tiên sinh lại cho em tới dự lớp này vậy?”

“Có thể là cảm thấy ngoại hình của em khá cho nên muốn em lâm thời ôm chân phạt, sau này theo anh tới đoàn phim biết đâu có cơ hội đấy.” Thần Hựu nửa đùa nửa thật bảo: “Nếu như vậy, tới đoàn phim em còn có thể chăm sóc anh luôn.”

“Anh có tay có chân lại còn có Thái Bao nữa mà.” Đầu gối Minh Tiêu cong lại móc vào máy, hai tay ôm sau đầu, cố hết sức gập người lên: “Không cần em chăm sóc đâu.”

“Cần thiết cần thiết, em bảo cần là cần mà.” Gần đây da mặt Thần Hựu có xu thế ngày càng dày hơn, một tay đỡ hờ sau lưng ướt nhẹp mồ hôi của Minh Tiêu, một tay cầm máy đếm giờ, “Còn lại 7 phút, cố lên!”

Minh Tiêu không thích nhất chính là bài luyện gập bụng thể này, anh tình nguyện làm 100 cái chống đẩy chứ chẳng muốn treo ngược người chút xíu nào, mỗi lần thực hiện xong y như rằng cả người sẽ ướt đầm, mồ hôi cứ tuôn ra như suối.

Có một lần, Minh Tiêu treo người hơn 20 phút, thật sự là không cố được nữa, mệt đến nỗi nói không ra lời, theo bản năng kéo áo Thần Hựu muốn cậu giúp mình xuống. Thần Hựu lại không đáp ứng, tay trái cầm tay anh khẽ xoa nắn, tay phải vén áo lột lên khoe khoang: “Anh Tiêu, kiên trì một chút nữa. Cái này chủ yếu luyện eo, anh xem cơ bụng của em chính là luyện ra như thế đấy. Nhiều hơn anh hai múi nha.”

Cái chữ “nha” cuối cùng được cậu nhấn mạnh và kéo thật dài, vừa nghe liền thấy rõ là cố ý, rất gợi đòn. Minh Tiêu không có mấy sức lực, tính thêu thào oán cậu rằng “Đàn ông không được tùy tiện bán manh” nhưng thấy quá tổn sức thì không thể làm gì khác hơn là lườm cậu một cái. Thế mà Thần Hựu vẫn vui cười hớn hở như cũ, hai tay vươn ra đỡ lấy lưng Minh Tiêu, nhẹ giọng nói: “Nào, em trợ lực cho anh, lên!”

Còn lại chừng mười cái gập bụng, Minh Tiêu phải nhờ sự hỗ trợ của Thần Hựu mới có thể hoàn thành, mặt mũi không khỏi khó nén giận được, lúc xuống đất không cho Thần Hựu dìu, nghiêm mặt nói: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì, em nên làm mà.” Thần Hựu quăng vào sọt đồ một cái khăn lông đã ướt sũng nước, nói lảng sang chuyện khác: “Anh Tiêu, cái anh Trình Hạo kia thân với anh lắm hả?”

Sau khi Trình Hạo hoàn thành vai diễn viên quần chúng thì tạm thời không có công tác mới, anh ta từng đến tầng 22 gặp Minh Tiêu một lần, vừa vặn chạm mặt Thần Hựu.

Từ sau khi bị kim chủ bí ẩn nhìn trúng, từ đầu tới giờ Minh Tiêu luôn cảm thấy không yên tâm cũng chẳng tìm được ai phù hợp để tâm sự. Mặc dù Thái Bao là trợ lý rất chuyên nghiệp, quan hệ với anh ngày một thân mật hơn, thế nhưng vẫn có những lời anh chẳng thể nào bày tỏ cùng được. Ngày ấy Trình Hạo trở về, Minh Tiêu và anh ta hàn huyên một lúc lâu, khi đang muốn chào tạm biệt thì Thần Hựu lại tới đưa nước trái cây.

Nhìn thấy trong phòng nghỉ có nghệ sĩ khác, sắc mặt Thần Hựu vẫn như thường mà đặt nước trái cây xuống, lễ phép lên tiếng chào hỏi rồi rời đi. Trình Hạo còn hỏi người kia là ai, sao mà lớn lên đẹp trai quá vậy. Khi nghe Minh Tiêu bảo đây là trợ lý của Quý tiên sinh, suýt chút nữa Trình Hạo đã bị miếng dưa Ha-mi ngọt lạnh làm cho nghẹn họng.

Minh Tiêu hơi ngạc nhiên vì hóa ra Thần Hựu vẫn còn nhớ Trình Hạo.

“Khăng định là rất thân thiết.” Thần Hựu tự hỏi tự trả lời: “Lúc thường tới tìm anh, em đều không thấy nghệ sĩ nào khác ở trong phòng anh hết ấy.”

“Anh Tiểu Diêu và anh Kiều đều từng tới mà.” Minh Tiêu bật cười.

“Bọn họ thì khác.” Thần Hựu nói: “Em là nói anh bạn nhỏ quen từ trước cơ.”

“Người ta lớn hơn em biết không hả?” Minh Tiêu luôn bị Kiều Ngộ gọi “Cậu bạn nhỏ” cho nên khá là dị ứng với cụm từ này: “Em mới là cậu bạn nhỏ đấy.”

“Tên kia là bạn thân của anh sao?” Thần Hựu hỏi: “Bạn thân quen từ lâu rồi ấy hả?”

Minh Tiêu thoáng suy nghĩ, hình như là vậy.

Mặc dù anh đã làm việc ở Tinh Hoàn mấy năm, nhưng người chân chính có thể xem là bạn cũng không nhiều. Cơ hội lần này tới vừa quá bất ngờ lại quá kỳ lạ, sau khi dọn tới tầng 22 thì gần như Minh Tiêu mất liên hệ với những nghệ sĩ khác dưới tay anh Trương. Những người kia đừng nói đến tầng 22 ngồi một chút, dù là tin nhắn cũng chẳng buồn nhắn cho anh một câu.

Trình Hạo quả thật là người duy nhất khác biệt.

Minh Tiêu cười khê: “Quan hệ giữa anh với cậu ấy rất tốt, đều đi theo anh Trương chịu khổ, trước kia cũng sống chung một chỗ, nhận vai trong các lễ hội cho otaku cũng là cậu ấy giới thiệu cho anh đó.”

“Vậy anh phải cẩn thận đấy.” Thần Hựu nghiêm túc căn dặn: “Chờ sau này Mắt Thấy bắt đầu có tiếng, rất nhiều con mắt đều sẽ nhìn chăm chăm anh. Anh tốt với ai thì fan rất dễ ghép đôi với người đó. Anh cũng đừng nói quan hệ của hai người tốt thế nào, không thì lại xuất hiện CP Hạo Tiêu đấy.”

Tạo CP là thủ đoạn quen thuộc trong giới giải trí, Minh Tiêu thấy nhiều rồi nên cũng chẳng ngạc nhiên, thế nhưng mấy câu của Thần Hựu lúc này lại làm anh cảm thấy bất ngờ, chỉ đành dở khóc dở cười, tiện tay vỗ nhẹ một cái sau gáy Thần Hựu: “Đầu óc em cả ngày đều nghĩ cái gì vậy? Chẳng qua cậu ấy tới thăm anh thôi mà em liền cảm thấy tội anh có thể tạo couple rồi. Còn cái gì mà Hạo Tiêu nữa? Tổ hợp buồn cười sao?”

() Hạo Tiêu [hàoxiāo] đọc na ná Hạo tiểu [hǎoxiào] (buồn cười)*

“Không phải thì tốt rồi.” Thần Hựu nhún mày, “Em chỉ lo lắng cho anh thôi mà.”

“Chuyện này không có gì đáng lo đâu.” Minh Tiêu thở dài, nằm lên ghế nâng tạ, “Thứ anh bận tâm chính là diễn không tốt được vai Hoa Phi Minh kia kìa.”

“Làm sao có thể?” Thần Hựu ngồi xổm ở bên cạnh, “Anh Tiểu Diêu và cả cô dạy diễn xuất không phải đều khen anh sao? Chăm chỉ này, năng lực học hỏi nhanh này, đẹp trai này, làm sao diễn không tốt được?”

Minh Tiêu cũng không thể nói rõ được nguyên nhân tại sao mình cảm thấy như vậy, ước chừng là bởi vì anh chưa từng đảm nhận vai lớn nào cho nên trong lòng hơi thiếu tự tin.

Chuyện này quả thật phải cảm ơn vị kim chủ kia, không chỉ cung cấp tài nguyên còn để sao lớn đẩy kinh nghiệm như Diêu Diệp chia sẻ áp lực giúp anh. Nếu là bộ phim chỉ một nam chính, ngôi sao điện ảnh chỉ có duy nhất mình Minh Tiêu, hoặc người hợp tác cùng là nữ diễn viên đã thành danh thì trên vai anh sẽ đè nặng áp lực kinh khủng hơn nhiều so với hiện tại.

Đây cũng không phải là chuyện kim chủ thông thường sẽ làm.

“Anh Tiêu, anh cứ thoải mái mà diễn đi, không sao hết đâu.” Thần Hựu đưa ngón trỏ ra điểm lên trán Minh Tiêu một cái.

Minh Tiêu cười: “Em chột anh làm gì?”

“Ban phước lành cho anh đó.” Thần Hựu nói: “Phù hộ anh qua ải chém tướng, nổi khắp tứ phương.”

Trong lòng Minh Tiêu chợt thấy rạng rỡ, thuận miệng nói: “Muốn ban phước lành thì cũng là Tiểu Thần Tiên làm cho anh chứ, em thì có thể làm được gì?”

Thần Hựu sững sờ, rầu rĩ đáp, “Oh...”

Minh Tiêu đang nâng tạ nên không nhận thấy được vẻ thất thố của cậu, nhưng có điều anh vẫn cần thận trọng giải thích: “Tiểu Thần Tiên là người đắp nặn nên Hoa Phi Minh, người ta ban phước cho anh thì còn coi được.”

Thần Hựu thở phào nhẹ nhõm, lập tức cười rộ lên: “Nói cách khác thì Tiểu Thần Tiên là ba đẻ của Hoa Phi Minh ha.”

“Loảng xoảng” một tiếng, tạ rơi xuống giá đỡ.

Minh Tiêu nghiêng đầu đi, “Em muốn nói Tiểu Thần Tiên cũng là ba anh phải không?”

Thần Hựu ngồi bệt luôn xuống đất, cười lớn: “Ha ha ha ha.”

“Còn cười nữa?” Minh Tiêu ngồi dậy, làm bộ như muốn đánh Thần Hựu.

Thần Hựu không thêm trốn, vào lúc Minh Tiêu nhào tới còn tỉnh bơ giữ eo đối phương.

Hai người đùa giỡn trên nền nhà, Minh Tiêu có được vị trí chiếm ưu thế, đè lên người Thần Hựu chọc lét vui vẻ. Thần Hựu vừa cười vừa xoay, hai cái chân dài đập đập nền nhà như cá nằm trên thớt đang giãy chết.

Thái Bao tới thị sát như thường lệ thấy vậy thì trợn mắt ngoác mồm: “Hai người...”

Minh Tiêu nhanh chóng đứng lên, vội chống chế: “Tụi tôi đang luyện nhu thuật.”

Thần Hựu còn chưa ngưng cười, cố gắng không cười nữa nên mím môi nín nhịn rất khổ sở.

Thái Bao: “...”

“Anh Tiêu bảo tôi dạy ảnh mấy chiêu ấy mà, trước đây tôi từng học nhu thuật rồi.” Thần Hựu lúc này không cười nữa: “Đang học đỡ chiêu này.”

Thái Bao mới không thêm tin, chỉ hận rèn sắt không thành thép mà nhìn Minh Tiêu, trong mắt là ý: Nói cậu bao nhiêu lần, không nên quá thân mật với tiểu yêu tinh này cơ mà!

Minh Tiêu dời tầm mắt đi, trong lòng cũng có hơi chút mất mát.

Chung quy anh cứ cảm thấy khó tự kiềm chế mà muốn thân thiết với Thần Hựu, trên người chàng trai nhỏ hơn anh hai tuổi này có rất nhiều điểm hấp dẫn anh — nụ cười sáng ngời, ánh mắt trong trẻo mà sạch sẽ, sự dịu dàng vừa đủ, cả người sinh động tràn đầy sức sống làm tinh thần người ta hưng phấn cùng với cảm giác thân thuộc khó mà nói rõ được.

Ở bên cạnh Thần Hựu anh cảm thấy rất vui vẻ và thoải mái.

“Anh không tin hả?” Thần Hựu nói: “Không tin thì để tôi với anh Tiêu đánh lại cho anh xem nhé.”

Minh Tiêu còn chưa kịp phản ứng lại thì thân thể đã bị Thần Hựu ôm lấy, chân cũng bị cậu dứt khoát quần vào.

“Em làm gì thế?” Anh hốt hoảng hô lên.

“Xuyt!” Thần Hựu kề sát bên tai anh nói khẽ: “Đừng sợ, em sẽ không làm anh bị thương đâu.”

Khi ngã xuống đất cùng Thần Hựu, nhịp tim Minh Tiêu đột nhiên tăng nhanh dữ dội. Chân tay anh và Thần Hựu quần quýt thân mật, thân thể dính chặt vào nhau.

Trong nháy mắt đó, anh sinh ra một loại sợ hãi chưa bao giờ có — sợ Thần Hựu nhận ra được nhịp tim bất thường của mình.

Cũng may Thần Hựu tựa hồ không có năng lực cảm thụ nhịp tim anh, vừa ghì chặt thân thể anh vừa giải thích cho Thái Bao: “Xem đi, chúng tôi vừa nãy đang luyện cái này nè.”

Thái Bao xông lại giải cứu: “Thả ra thả ra! Ghì hỏng người bây giờ!”

Ngay lúc vừa nãy, Minh Tiêu rất rõ ràng cảm giác được nơi nào đó của Thần Hựu đụng vào mình. Quần áo của cả hai đều rất mỏng, căn bản không giấu được hình dáng nơi ấy. Lúc thường Minh Tiêu vẫn luôn né tránh nhìn tới vị trí đó, lần này thì hay rồi, không phải nhìn mà là trực tiếp chạm vào luôn.

Loại xúc cảm kỳ dị này làm hai má anh đột nhiên toả nhiệt, tim đập càng nhanh hơn, vả lại cũng nói không rõ là đang giận dữ hay là cảm giác thế nào.

Mà rất hiển nhiên, Thần Hựu cũng không phải cố ý dùng chỗ ấy để chạm vào người anh.

Dưới sự can thiệp của Thái Bao, tay chân Thần Hựu khẽ buông lỏng, Minh Tiêu giành lại được sự tự do, cấp tốc nhảy lên rồi mắng: “Má, sức em khủng thật!”

“Đương nhiên.” Thần Hựu vỗ vỗ cánh tay, bày ra dáng vẻ của huấn luyện viên: “Cho nên mới bảo anh phải chăm chỉ rèn luyện thêm nha anh Tiêu.”

Ngày thử vai sắp đến rồi, Minh Tiêu tuy rằng đã chuẩn bị đầy đủ nhưng vẫn vô cùng căng thẳng. Thần Hựu có thể thấy rõ được điều ấy, khi về tầng cao nhất cậu bèn than thở với Quý tiên sinh: “Cậu út, nhất định phải thử vai nữa hả? Vai chính không phải đã xác định cho Minh Tiêu và Diêu Diệp rồi sao?”

Quý tiên sinh đáp qua loa: “Nếu đã xác định rồi thì cháu còn lo cái gì?”

“Xác định rồi thì sao không trực tiếp cho bọn họ vào đoàn phim luôn? Thử vai chi nữa cho rắc rối.” Thần Hựu bĩu môi nói: “Cháu thì chẳng lo Minh Tiêu phát huy không tốt đâu, nhưng mà ảnh có vẻ sốt sắng lắm, cười rất miễn cưỡng. Cháu nhìn mà xót hết cả người đây này.”

“Quy trình thử vai nhất định phải tuân theo, Niệm Hàm sắp xếp như vậy tự nhiên là có lý của cậu ấy, cháu đừng nhúng tay vào. Còn nữa...” Quý tiên sinh dừng một chút, “Cậu ta căng thẳng là phải, lần đầu tiên diễn vai chính mà không sốt sắng mới lạ đấy. Cháu việc gì phải đau lòng?”

“Nhưng cháu xót người mà.” Thần Hựu đi qua đi lại trong phòng làm việc rộng rãi, thở dài nói: “Cậu út à, cậu là đang ở trong phúc nên mới không biết khổ. Cậu chưa từng xót ai cả, đều là cậu hai đau lòng vì cậu thôi, cậu không hiểu cháu đâu.”

Quý tiên sinh cười lạnh: “Cậu không muốn hiểu mày đâu. Còn ở đây cầu nhàu với cậu thì chi bằng xuống dưới ấy nghĩ cách làm sao giúp tên kia bớt căng thẳng đi.”

“Đâu phải cháu không nghĩ tới, nhưng mà chẳng nghĩ được gì cả.” Thần Hựu ỉu xìu nói: “Cậu út có cao kiến gì không?”

“Lần trước cháu báo cáo với cậu rằng cậu ta muốn tác giả của nguyên tác Mất Thấy ‘ban phước’ cho mình, đúng không?”

“Chúng cháu nói giỡn ấy mà.”

“Đùa giỡn cũng được.” Quý tiên sinh tiếp tục gợi ý: “Cháu thử dùng tài khoản của Tiểu Thần Tiên trò chuyện với cậu ta đi.”

16. Chương 15

Minh Tiêu rất ít xem tin nhắn trên weibo, Thái Bao đã cài đặt chế độ tắt thông báo cho anh, như vậy sẽ ít nhận được mấy tin báo mới để đỡ phiền.

Buổi chiều anh tham dự lớp diễn xuất rất mệt, giáo viên mời Diêu Diệp đến diễn cùng, Kiều Ngộ cũng hào hứng tới góp vui. Minh Tiêu không ngừng đối diễn với bọn họ, toàn bộ quá trình thần kinh của anh căng như dây đàn, thêm vào gần đây áp lực vốn cũng không nhỏ, tinh thần không được tốt lắm cho nên càng về sau càng đuối, diễn xuất có phần không theo được mong muốn.

Diêu Diệp vỗ vỗ vai Minh Tiêu, an ủi: “Không sao đâu, em về nghỉ ngơi đi, cố gắng điều chỉnh một chút. Lần đầu tiên anh nhận vai diễn quan trọng cũng giống em đó, rất...”

“Giống khi nào?” Kiều Ngộ chen ngang vào: “Người bạn nhỏ của chúng mình giỏi hơn cậu nhiều, khi đó lưỡi cậu xoắn lại, tự mình bịa lời thoại, mỗi lần nói đều không giống nhau. Cậu bạn nhỏ của chúng mình vừa nãy chỉ là ngắc ngứ vài lần mà thôi.”

Nói xong anh ta còn định vươn tay vuốt tóc Diêu Diệp liền bị Diêu Diệp đánh rụng cái móng heo xuống: “Ai là ‘người bạn nhỏ’ của anh? Xin chú ý ngôn từ đi nhé Quý-ngài-Kiều-Ngộ.”

“Minh Tiêu ấy.” Kiều Ngộ nháy mắt với Minh Tiêu rồi cười, “Nào cậu bạn nhỏ, tới giải thích rõ cho anh tiểu Diêu đi kìa, cứng có phải là ‘cục cứng’ nhà anh Niệm không? Cục cứng nhà anh Niệm thì chính là người bạn nhỏ của tụi anh rồi, đúng chưa?”

Khoảng thời gian này xem như Minh Tiêu đủ để nhìn ra rồi, Diêu Diệp và Kiều Ngộ là một đôi oan gia ngõ hẹp, quan hệ nhìn mặt ngoài thì không được tốt lắm nhưng cũng không phải là kiểu tranh giành tài nguyên như nước với lửa giống bên ngoài đồn đại. Giữa hai người này có loại từ trường đặc thù, Kiều Ngộ thích chọc phá Diêu Diệp, Diêu Diệp thì lại không muốn liếc mắt tới Kiều Ngộ. Đôi oan gia này vừa gặp mặt liền náo loạn rùm beng, nhưng cũng chẳng phải gây chuyện thật sự, tựa hồ chỉ như một loại vui đùa không biết mệt mỏi mà thôi.

Thỉnh thoảng Minh Tiêu sẽ cảm thấy bản thân khá giống một ‘công cụ’ hay món ‘đạo cụ’ cần có trong trò chơi của hai kẻ này.

“Có chuyện gì thì nhắm vào tôi nè, đừng làm khó dễ Minh Tiêu.” Diêu Diệp kéo Minh Tiêu ra sau lưng, bày ra tư thế bảo vệ đầy tiêu chuẩn.

Minh Tiêu bỗng cảm thấy trái tim thiệt mệt, ném lại một câu “Em đi rửa mặt đây” liền vội vã chuồn lẹ.

Trở lại tầng 22, Thần Hựu không ở đây, Thái Bao nói tiểu yêu tinh về bên cạnh Quý tiên sinh rồi. Minh Tiêu không tỏ vẻ gì, chỉ nói mình muốn nghỉ ngơi một lát rồi vào trong phòng đóng cửa lại.

Đạo gần đây Thần Hựu thường xuyên lượn qua lượn lại trong phòng nghỉ của anh, Minh Tiêu chỉ cần bước vào liền có thể nhìn thấy nụ cười tươi tắn của cậu. Đứng trước nụ cười rạng rỡ ấy, uể oải và áp lực trong anh tựa hồ cũng tản đi không ít, nếu như Thần Hựu lại bưng tới một ly nước trái cây ngọt lành mát lạnh, vậy chẳng khác nào có thể hồi máu sống lại ngay lập tức.

Lúc này Thần Hựu không có ở đây, Minh Tiêu rất rõ ràng nhận ra bản thân mình có một chút mất mát.

Anh nằm trên giường, cánh tay vắt ngang che kín hai mắt, Minh Tiêu dần dần bứt ra khỏi tâm trạng nhân vật mà mình nhập vai trong buổi học lúc chiều, đầu óc anh thả lỏng phút chốc, mãi đến tận khi nghe thấy một giọng nói trầm thấp vang vọng trong đầu: *Có phải là mày đã quá ỷ lại vào Thần Hựu rồi không?*

Giật mình bừng tỉnh.

Minh Tiêu ngồi bật dậy, hai mắt tròn to, hô hấp trở nên gấp gáp hơn.

Từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng ỷ lại vào bất kì ai. Hai năm sống trong Quốc học viện u ám kia anh luôn là điểm tựa cho rất nhiều đứa nhỏ dựa vào, mà nơi anh có thể nhờ cậy từ trước tới nay đều chỉ có chính mình.

Những năm gần đây, người mà anh có thể ỷ lại cũng chỉ có bản thân. Anh Trương là người rất tốt, chăm sóc anh như một người anh lớn trong gia đình. Trình Hạo cũng vậy, là người bạn hiếm có trong giới giải trí văn đục này.

Nhưng bất kể là anh Trương hay Trình Hạo, hai người họ đều chưa từng và cũng sẽ không phải là chỗ dựa cho anh.

Mà Thần Hựu...

Thần Hựu làm sao có thể?

—

Chạng vạng, Thái Bao đến gõ cửa: “Cậu còn đang ngủ sao? Có về nhà không?”

Minh Tiêu ậm ừ mấy tiếng, nói muốn ngủ thêm một lát. Thái Bao đặt bữa tối đã chuẩn bị sẵn lên bàn, sau đó cửa bên ngoài nhẹ nhàng vang lên tiếng đóng lại.

Trời đã dần tối, buổi tối ở khu cao ốc của Tinh Hoàn vẫn là đèn điện sáng choang, nơi nào cũng có nhân viên tăng ca, dĩ nhiên Minh Tiêu không phải là người duy nhất ở lại.

Lúc đang ăn bữa tối Thái Bao chuẩn bị, điện thoại di động đột nhiên phát ra tiếng chuông báo lúc thường chưa từng nghe qua.

Minh Tiêu cầm lấy xem thử, hóa ra là tin nhắn riêng trên weibo.

Xem kĩ lại tên người gửi, ngón tay anh thoáng khựng lại mấy giây, nhẹ nhàng để đũa xuống.

Tiểu Thần Tiên của anh: Nam thần, em là fanboy của anh! Anh có thấy tin nhắn này không? Nếu nhìn thấy thì em sẽ tiếp tục nhắn!

Minh Tiêu nhìn chằm chằm hai chữ fanboy, đầu óc ong ong muốn choáng váng.

Vi diệu thật đấy, thế mà tác giả của Mất Thấy lại thực sự là fan của anh?

Khi anh còn đang ngạc nhiên bàng hoàng thì Tiểu Thần Tiên đã nhắn thêm tin mới: Ha ha, em thấy chữ “Đã xem” rồi, nam thần, anh đọc được đúng không, vậy em sẽ bắt đầu biểu diễn!

Tiểu Thần Tiên của anh: Á gõ nhầm gõ nhầm, em sẽ bắt đầu bày tỏ!

Vì để không thất lễ, Minh Tiêu nhanh chóng trả lời: Chào em.

Tiểu Thần Tiên của anh: Chào nam thần, chào nam thần!

Minh Tiêu không phải là chưa bao giờ gặp người hâm mộ nhiệt tình kích động, tại lễ hội cho các otaku anh còn được hưởng thụ qua những tiếng rít gào hò reo, nhưng đám fan ấy đa số đều là những đứa nhóc bình thường nên anh còn ứng phó được. Bây giờ người hâm mộ của anh lại thoát cái biến thành tác giả Tiểu Thần Tiên nổi tiếng, đã vậy người ta lại còn luôn gắn liền với hình tượng lạnh lùng và bí ẩn nữa kìa, thế nên Minh Tiêu đột nhiên không biết nên phản ứng như nào mới phải.

Sau khi được Tiểu Thần Tiên theo dõi rồi cũng đáp lễ lại, hai người không hề có chút xú tương tác nào, ngay cả bấm like cho nhau cũng chưa từng có. Niệm Hàm từng tìm riêng Minh Tiêu nói qua chuyện này, dặn anh nếu muốn bình luận hay chia sẻ gì thì phải chờ tới sau khi chính thức công bố dàn diễn viên của phim mới được làm. Anh không biết bên sản xuất phim có đưa ra yêu cầu tương tự cho Tiểu Thần Tiên hay không, nói chung đôi bên chưa hề có động tĩnh nào.

Dĩ nhiên bề ngoài không liên hệ thì đâu phải là trong lòng không hiếu kỳ.

Minh Tiêu tiến vào mục “Thường xuyên ghé thăm” của mình liền phát hiện cái tên chiếm thứ hạng đầu tiên là “Tiểu Thần Tiên của anh”.

Việc xem trang cá nhân của Tiểu Thần Tiên mỗi đêm trước khi đi ngủ này Minh Tiêu không nói cho người khác, ước chừng chỉ có Thái Bao thường xuyên đăng nhập vào tài khoản “Nhật Nguyệt Vân Tiêu” của anh mới biết được.

Hiếu kỳ là không thể tránh khỏi, hẳn vì thế nên Thái Bao cũng không nói gì.

Có điều Tiểu Thần Tiên vẫn không hề đăng bài nào mới, mặc dù mỗi ngày Minh Tiêu đều ghé vào nhìn trộm nhưng cũng không đào móc được tin tức gì.

Mấy phút sau, tin nhắn của Tiểu Thần Tiên lại tới nữa, lúc này là một đoạn nội dung khá dài, nhìn qua có vẻ như phải chăm chú câu từ rồi mới gửi đến.

Tiểu Thần Tiên của anh: Nam thần, là thế này. Chẳng phải sắp casting vai chính sao? Em nghe nói anh phải chịu áp lực rất lớn, sợ bản thân sẽ diễn không tốt. Làm sao có thể cơ chứ? Anh rất tuyệt, mỗi một bộ phim có mặt anh em đều coi rồi, diễn rất khá, lần này tuyệt đối có thể hoàn thành nhân vật Hoa Phi Minh, tin tưởng chính mình đi. (=3=)

Minh Tiêu nhìn cái icon (=3=) mà cả người nổi hết da gà.

Nhìn kiểu này thì có vẻ Tiểu Thần Tiên là nam, một tên đàn ông lại có thể chu mỏ hôn một tên con trai khác, trong đầu Minh Tiêu thoáng hiện ra hình tượng đầu tiên là một ông chú lực lưỡng, mặt râu, tóc đầy đầu đang cố sức bán manh làm nũng.

Đúng lúc này, tin nhắn của Tiểu Thần Tiên lại tới nữa: Áp lực lớn có thể tâm sự với em nha, em rất yêu mến anh, anh nhất định có thể diễn tốt mà, moaz moaz!

Còn moaz moaz nữa? Một thằng con trai có gì hay mà moaz moaz? Khóe miệng Minh Tiêu giật một cái, muốn hỏi chuyện áp lực lớn này có phải là nghe Thần Hựu nói hay không nhưng rồi anh lại cảm thấy như thế thì có vẻ không quá lễ phép, chẳng thể làm gì khác hơn là viết: Cảm ơn em, anh sẽ cố gắng điều chỉnh.

Nói xong bèn ném điện thoại đi.

Trong lòng anh có áp lực lớn là chuyện mà Thần Hựu biết, Thái Bao và Niệm Hàm cũng biết, ai báo cáo với Quý tiên sinh đều không đáng trách. Điều khiến anh cảm thấy bất ngờ chính là cái người tên Tiểu Thần Tiên này, người nọ so với những gì anh tưởng tượng quả thực chẳng hề giống nhau.

Trước kia anh thật sự có hơi tò mò về Tiểu Thần Tiên, hiện giờ người nọ tự vén rèm lộ mặt, hóa ra lại là một tên con trai thích bán manh.

Minh Tiêu không hiểu ra sao mà chẳng có tâm trạng muốn tán gẫu nữa.

Thần Hựu đang ngồi ngay ngắn trên ghế sa lông êm ái ở tầng cao nhất tự nhủ thầm: Má ơi nguy rồi, mình nhạ quá khiến anh chán rồi!

Trước khi nhận tin cậu đã làm công tác củng cố tư tưởng thật lâu, thứ nhất cậu phải cổ vũ Minh Tiêu, hai là không thể bại lộ thân phận. Nói càng nhiều thì nguy cơ bị lộ càng lớn, chính vì rõ ràng điều này cho nên cậu rất ít khi dùng tài khoản Tiểu Thần Tiên để đăng cái gì, chớ nói chi đến việc giao lưu với fan. Thần Hựu tự nháp sẵn lời muốn nói cả buổi, kiểm tra một lần lại một lần, mãi đến tận khẳng định câu chữ trong tin nhắn khác với cách nói chuyện hàng ngày của mình khi ở cùng Minh Tiêu thì mới ấn gửi đi.

Ngay cả cái chữ ‘Thổ lộ’ bị nhầm thành ‘Biểu diễn’ kia cũng đều là cố ý.

Mà Minh Tiêu chỉ dùng một câu “Cảm ơn” liền khiến cho cuộc đối thoại không tiếp tục nổi nữa.

Hai mặt tường phòng làm việc trên tầng cao nhất đều là cửa sổ sát đất, dưới bóng đêm nó giống như một cái hộp tinh xảo trong suốt. Thần Hựu vui người trong cái hộp ấy chăm chú suy nghĩ một lúc lâu mới viết: Nam thần, bây giờ anh đang làm gì thế?

Nội dung rất ngắn, không cần ẩn vào khung chat cũng có thể xem được hết. Minh Tiêu không muốn trả lời lại cho lắm nên anh cứ ngó lơ, trước khi màn hình kịp tối, Tiểu Thần Tiên liền gửi thêm một tin tới: Nam thần, nếu anh có bất cứ vấn đề gì liên quan tới nhân vật Hoa Phi Minh kia thì đều có thể tới hỏi em.

Minh Tiêu cắt điện thoại di động đi, lấy đồ rồi lái xe về nhà.

Tiểu Thần Tiên bất thành hình nhắn tin riêng làm tăng thêm mối nghi ngờ của anh.

Rốt cuộc thì người trao cho anh tài nguyên và cơ hội kia là ai? Phía đầu tư của bộ phim chậm chạp không chịu lộ diện, người có vẻ giống kim chủ nhất là Quý tiên sinh cũng chưa từng đề nghị gặp anh, Thái Bao nói Kiều Ngộ có ý với anh thế nhưng trước mắt xem ra thì Kiều Ngộ chỉ là vui đùa với anh mà thôi.

Nhân vật có năng lực không hề nhỏ như Tiểu Thần Tiên này đóng vai trò gì ở đây?

Chẳng lẽ là Tiểu Thần Tiên đích thân tìm đoàn phim để đưa ra yêu cầu — Hoa Phi Minh phải do Minh Tiêu thủ vai?

Tuy rằng rất hoang đường nhưng gần đây chuyện kì lạ còn ít sao?

Minh Tiêu ôm đầy bụng tâm sự nặng nề, chưa chú ý tới điện thoại di động thỉnh thoảng lại rung hai cái.

Về nhà mở ra xem mới phát hiện Tiểu Thần Tiên đã gửi liên tiếp mấy tin nhắn tới, Minh Tiêu chưa ẩn vào xem nên chỉ có thể nhìn thấy tin nhắn cuối cùng hiển thị: Nam thần ngủ ngon, yêu anh (=3=).

Minh Tiêu dự định đợi đến nửa đêm mới mở ra xem rồi tùy tiện nhắn lại hai chữ “Ngủ ngon” cho xong việc.

Bên weixin, Thần Hựu cũng nhắn tin đến cho anh: Anh Tiêu, anh về nhà chưa? Ngày hôm nay Quý tiên sinh tìm em có chút chuyện nên phải đi trước. Anh sao rồi? Có mệt lắm không? Vừa nãy em cùng đi xã giao với Quý tiên sinh, uống sinh tố sữa kèm dâu tây và chuối tiêu, ngon lắm! Anh có muốn uống không? Mai em sẽ làm cho anh nhé.

Chỉ trong nửa phút mà Minh Tiêu có thể cảm nhận được hai loại tâm trạng hoàn toàn khác xa.

Khi nhìn thấy tin nhắn của Tiểu Thần Tiên ngay cả tí xíu mong muốn ẩn mở khung chat ra cũng không có. Thế nhưng lúc nhìn thấy tin nhắn từ Thần Hựu, khóe môi của anh lại cong lên trong vô thức, nhanh chóng gõ chữ đáp lại: Về rồi. Thái Bánh Bao không cho anh ăn chuối tiêu, cậu ấy bảo là nhiệt lượng quá lớn, sẽ dễ béo.

Thần Hựu: Em sẽ làm thật lặng lẽ, không cho anh ta nhìn thấy đâu. Uống ngon lắm nên em muốn anh cũng nếm thử. Còn nữa còn nữa, đã nói bao nhiêu lần rồi, vóc người anh cực kỳ vừa vặn. Béo ở đâu ra? Không béo một chút nào đâu!

Lúc bấm gửi đi, Thần Hựu còn nhỏ giọng thì thầm: “Em thích anh nhất, anh trông như nào cũng thích!”

Trái tim Minh Tiêu nóng lên, vội vã đáp lại: Ý em muốn nói, anh có thể duy trì vóc dáng hiện tại là công lao của huấn luyện viên Thần chứ gì?

Thần Hựu: Ha ha ha! Em sẽ tiếp tục dạy bảo anh!

Minh Tiêu:...

Thần Hựu: Hướng dẫn anh!

Minh Tiêu: Ha ha.

Thần Hựu: Anh đang làm gì thế?

Minh Tiêu đáp chỉ sau vài giây: Tán gẫu với em đó.

Cùng là những vấn đề tầm phào không dinh dưỡng, anh không muốn đáp lại Tiểu Thần Tiên nhưng lại vui vẻ trò chuyện hăng say với Thần Hựu.

Thần Hựu cũng bấm chữ rất nhanh, cơ hồ chỉ mấy giây đã gửi tin nhắn tới: Một buổi chiều không gặp có nhớ em không đó?

Minh Tiêu sững sờ, lúc anh kịp hoàn hồn thì tin nhắn kia đã bị thu hồi.

Thần Hựu nhảy dựng lên khỏi ghế sofa, vừa vò đầu bứt tóc vừa tự mắng chính mình: “Ai bảo mày kích động này! Ai bảo mày nhanh tay này!”

Mắng xong liền cầu khẩn: “Minh Tiêu không thấy! Minh Tiêu khẳng định không thấy!”

Minh Tiêu nhìn chằm chằm thông báo thu hồi tin nhắn, nhẹ nhàng nhúu mày lại.

Tuy chỉ ngắn ngủi một buổi chiều nhưng thật ra anh cũng cực kỳ nhớ Thần Hựu. Không chỉ có nhớ mà còn bởi vì muốn gặp mà không thể gặp nên sinh ra cảm giác mất mát. Lời Thần Hựu nói hẳn chỉ là đùa giỡn, nhưng tim anh lại bởi vì câu đùa ấy mà đập hỗn loạn.

Mấy phút sau, anh trả lời: Mới rồi anh vào WC, em xóa tin nhắn gì thế?

Thần Hựu thở ra một hơi, viết: Ha ha ha vừa nãy em mắng anh là đồ nhóc mập.

Minh Tiêu:...

Thần Hựu: Anh Tiêu, em sai rồi!

Minh Tiêu không khỏi cười rộ lên, hơi cảm thấy bất đắc dĩ mà nghĩ, kiếp trước có lẽ Thần Hựu là cái một loại quả khiến người ta ăn vào sẽ luôn vui vẻ không chừng.

Mà điều Thần Hựu đang hậm hực nghĩ thầm thì lại là: Cậu út lừa cháu, Minh Tiêu vốn chẳng muốn nói chuyện với Tiểu Thần Tiên tí nào đâu!

17. Chương 16

Trước khi ngủ, Minh Tiêu ấn vào khung chat, nhấn lại một câu “Cám ơn em quan tâm, ngủ ngon” cho Tiểu Thần Tiên. Thế mà chỉ một giây sau bên kia xuất hiện hai chữ “Đã xem”.

Anh chợt thấy hơi đau đầu, nhanh chóng tắt khung chat đi. Chỉ lo tắt trễ một xíu thôi thì đối phương sẽ quăng qua một câu “Vẫn chưa ngủ sao?” mất, mà mình còn đang dừng lại trong khung chat nhất định sẽ hiển thị cho đối phương thấy hai chữ “Đã xem”.

Cái tính năng trâu bò hiển thị “Đã xem” này quả thực không có nhân tính với những ai không muốn tán gẫu một xíu nào. Minh Tiêu vội vã cuống cuống mà nhìn chăm chú điện thoại di động, quả nhiên, ngay khi anh mới lui ra khỏi khung chat 5 giây, tin nhắn mới đã tới. Bởi vì hơi ngắn cho nên ở ngoài mà vẫn có thể đọc được.

Tiểu Thần Tiên của anh: Nam thần vẫn chưa ngủ sao?

Minh Tiêu nghĩ, mẹ ơi, may là mình nhanh tay rút sớm.

Thần Hựu kết thúc trò chuyện với Minh Tiêu xong liền đến phòng tập thể hình củng cố tám múi cơ bụng, lúc này tắm rửa xong xuôi, đang nằm lì ở trên giường chờ đợi “nam thần” đáp lại. Vốn tưởng rằng Minh Tiêu sẽ để ý tới mình, ít nhất cũng đáp lại một câu “Giờ chuẩn bị ngủ nè”, kết quả chờ hoài chờ mãi, màn hình tắt đi mấy lần mà sau câu mình hỏi “Vẫn chưa ngủ sao” cũng không xuất hiện hai chữ “Đã xem”.

Cậu buồn bực lộn mấy vòng trên giường, đối diện với thoại di động lăm bắm niệm chú: “Đã xem, đã xem! Mau hiện lên coi!”

Nhưng mà một phút sau, hai chữ ngọc ngà quý giá ấy vẫn chưa giá lâm.

Minh Tiêu đã cắt điện thoại đi.

Anh có chứng ám ảnh cưỡng chế nhẹ, nhìn thấy có thông báo màu đỏ mới trên màn hình sẽ muốn làm sao cho nó biến mất. Hiện tại biểu tượng của weibo xuất hiện một dấu “+1”, càng nhìn càng khiến anh lo lắng cho nên mới dứt khoát tắt máy luôn không quan tâm nữa.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại di động lại rung lên.

Minh Tiêu lấy chăn che đầu, nghe thấy tiếng rung liên tiếp vài lần mới lộ ra một con mắt, mở sáng màn hình lên để xem thử.

Hóa ra là tin nhắn mới trên weixin.

Thần Hựu: Anh Tiêu đã ngủ chưa?

Minh Tiêu lập tức ngồi dậy tựa vào đầu giường, khóe môi mỉm cười, nhanh chóng gõ chữ: Vẫn chưa, sao thế?

Thần Hựu: Không có gì ạ. Em mới vừa tập về, muốn xem thử anh ngủ chưa thôi.

Minh Tiêu: Vóc người em thế kia mà còn cần rèn luyện á?

Thần Hựu: Đương nhiên cần chứ, không thì làm sao trở thành huấn luyện viên thể hình cho anh được.

Nụ cười của Minh Tiêu càng thêm tươi: Rồi rồi rồi, em giỏi, em có cơ bụng tám múi, anh chỉ có sáu thôi.

Thần Hựu: Ha ha ha, mai em giúp anh vẽ hai múi nữa ha.

Minh Tiêu: Miễn đề, anh đây tự luyện ra được.

...

Những tin nhắn vô bổ nhảm chán ấy vậy mà cả hai lại có thể tán gẫu cả tiếng đồng hồ. Minh Tiêu ngáp một cái, liếc xem giờ mới phát hiện đã 1 giờ hơn. Lúc này anh mới nói chúc ngủ ngon với Thần Hựu rồi tắt đèn đi ngủ.

Bên này thì Minh Tiêu ngủ say, bên kia Thần Hựu lại quá sức hưng phấn, lặn qua lộn lại mãi chẳng ngủ được. Cậu lượn khắp một vòng weibo, theo lệ block hết những ai bình luận nói xấu Minh Tiêu, sau đấy lại bấm vào khung chat nhưng vẫn như cũ chẳng thấy được hai chữ “Đã xem” mà mình hằng mong, vì vậy cậu

tự nhủ: “Xem đi, rõ ràng người ta không ngủ, chỉ là không muốn để ý mày thôi.”

Ngày hôm sau, Thái Bao đăng nhập vào tài khoản Nhật Nguyệt Vân Tiêu như thường lệ, kinh ngạc nói: “Fanboy? Má ơi, Tiểu Thần Tiên là con trai á?”

“Ừ.” Minh Tiêu lại nghĩ tới hình ảnh ông chú cao lớn thích bán manh, mí mắt giựt giựt điên cuồng.

“Chắc chắc chắc!” Thái Bao có trình độ làm trợ lý của nghệ sĩ vô cùng chuyên nghiệp, tuy rằng cảm thấy Tiểu Thần Tiên trước kia vẫn được thiết lập hình tượng bằng lãnh gờ lại cư xử quá mức lạ lùng, nhưng có lạ đến đâu thì cũng là cái đuôi lớn đáng để ôm lấy. Huống hồ tình huống bây giờ không sáng sủa, cấp trên không cho chỉ thị rõ ràng cũng không ai biết kim chủ là ai, vì vậy cậu bèn quở trách Minh Tiêu: “Cậu ta chủ động tìm cậu tán gẫu, sao mà cậu lại hồ hững thế kia?”

Minh Tiêu thở dài: “Nói chuyện với cậu ta tôi buồn nôn lắm.”

Thái Bao nghe vậy bèn dặn dò: “Vậy lần sau cậu ta mà tìm tới nữa thì nhớ bảo tôi, để tôi ra đối phó. Không phải là bán manh thôi sao? Anh đây sành sỏi, cậu ta biết chẳng nhẽ tôi không biết chắc?”

Minh Tiêu nghe vậy bèn mặc kệ Thái Bao xử lý. Chẳng qua là mấy ngày sau đó, Tiểu Thần Tiên không còn gửi tin nhắn tới cho Minh Tiêu nữa, mà mỗi tối trước khi đi ngủ chuyện anh cần làm luôn là nói một tiếng ngủ ngon với Thần Hựu.

Trước ngày thử vai, một ít tin tức được thả ra, thêm vào chuyện Tiểu Thần Tiên đột nhiên lấy lòng không rõ nguyên nhân, lượng fan hâm mộ trên weibo của Minh Tiêu không ngừng tăng lên.

Người bình thường vào lúc đột nhiên có nhiều fan sẽ khó tránh khỏi kích động, nhưng Minh Tiêu ở trong giới giải trí đã không tính là người mới nữa thế nên bản thân anh cũng không có bao nhiêu cảm giác phấn khích. Niệm Hàm gọi anh và Thái Bao vào văn phòng, dặn dò cả hai nhớ chú ý tăng cường tần suất đăng bài lên weibo, còn phải kèm theo hình ảnh nữa.

“Tự chụp ảnh ấy ạ?” Minh Tiêu hỏi.

“Có thể tự selfie cũng có thể bảo Thái Bao chụp cho cậu.” Niệm Hàm nói: “Tốt nhất là hình ảnh liên quan đến việc tập thể hình hay khi lên lớp, cho người ta nhìn vào có được cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, xán lạn, mạnh mẽ và sự quyến rũ vừa đủ.”

Trở lại phòng nghỉ, Thái Bao lôi ngay ra một cái máy ảnh SLR, vừa hí hoáy điều chỉnh vừa nói: “Tiểu Minh à, ta phải bắt đầu thiết lập hình tượng rồi.”

“Ừ.” Minh Tiêu đương nhiên rõ ràng, thử ngắm nhía bản thân trong qua ống kính, không tồi, rất đẹp trai.

“Anh Niệm muốn cậu đi theo hướng đàn ông mạnh mẽ gọi cảm.” Thái Bao nói: “Tình Hoàn của chúng ta hiện tại vừa vặn thiếu một người như thế.”

Minh Tiêu theo bản năng vén vạt áo lên nhìn thử cơ bụng của chính mình.

“Dừng lại! Giữ nguyên tư thế ấy đừng nhúc nhích!” Thái Bao giơ máy ảnh kỹ thuật số lên, tách một tiếng bắt trọn từng khoảnh khắc, cậu chàng chuyển lại nhìn thử, vô cùng hài lòng nói: “Cảm giác này chuẩn mẹ nó rồi, hôm nay đăng tấm này đi!”

Minh Tiêu cầm máy ảnh qua xem, trong hình anh đang mặc áo ba lỗ màu đỏ sậm rộng rãi, phía dưới là một cái quần thể thao màu xám mỏng, hơi nghiêng người về hướng ống kính, cánh tay vén vạt áo có thể thấy được đường viền cơ bắp nhàn nhạt, cơ bụng và đường nhân ngư nom rất rõ ràng. Mà bởi vì góc độ vừa vặn, giữa hai chân tựa hồ có thể nhìn thấy thứ gì đó mơ hồ không rõ lắm, dĩ nhiên không hề có chút cảm giác tình sắc nào mà chỉ thêm lôi kéo người ta không khỏi suy nghĩ linh tinh thôi.

Tầm mắt hướng lên trên, trong hình anh đang nghiêng đầu sang, hơi kinh ngạc nhìn về phía ống kính, trong nét tuần tú còn mang theo một chút mê mang không hiểu, là nét mặt vô cùng tự nhiên.

Không thể không nói, Thái Bao chụp hình rất giỏi.

Minh Tiêu thật sự hài lòng với bức ảnh này, chỉ có điều anh hơi cảm thấy thẹn thùng về cái nơi hơi nhô lên bên dưới kia thôi, thế nhưng anh cũng không tiện nói thẳng ra, chẳng thể làm gì khác hơn là bảo: “Hiện tại ai đăng lên weibo lại dùng máy ảnh kỹ thuật số chụp bao giờ? Hình như hơi quá đúng không? Hay là dùng điện thoại chụp lại một tấm khác đi.”

“Không thể thì sao mà làm mình tinh được?” Thái Bao tải ảnh vào trong máy vi tính: “Cậu cho rằng đám diễn viên ca sĩ thanh thuần không làm bộ làm tịch là thật sự tinh khiết hả? Chẳng phải là cũng tạo dựng nên một hình tượng như ảnh để đó sao? Trước mặt tinh khiết cứ như nước khoáng ấy sau lưng lại chẳng biết phóng túng lãng lơ đến chừng nào đâu.”

Minh Tiêu nhớ tới Kiều Ngộ liền cảm thấy Thái Bao nói vô cùng có lý.

Thái Bao đã mở phần mềm PS ra, kéo ảnh vào rồi quan sát một phút chốc, tự nhủ: “Cái chỗ này nhô lên không rõ ràng nè, hay tôi kéo nó lên xúu nhá?”

Nụ cười của Minh Tiêu cứng ngắc trong vòng một giây, “Cậu đừng sửa linh tinh!”

Thái Bao hết nghiêng trái lại nghiêng phải, thay đổi mấy góc độ để quan sát, dùng thái độ vô cùng chuyên nghiệp nhận xét: “Ồ, thôi không kéo cũng được, kéo nữa thì thành ảnh nóng mắt.”

“Ảnh nóng gì thế?” Đúng lúc này Thần Hựu xuất hiện, tựa như trẻ nhỏ hiếu kỳ với chuyện đời mà xúm lại hỏi: “Hai anh đang xem ảnh nóng của ai vậy?”

Minh Tiêu muốn ngăn đã không còn kịp rồi, Thần Hựu xông tới kéo màn hình qua, hai mắt bừng sáng rực rỡ, 2 giây sau nhìn anh mỉm cười: “Anh Tiêu, hóa ra là ảnh nóng của anh nha!”

“Không phải...” Minh Tiêu đang muốn giải thích, Thần Hựu lại chép miệng tiếc nuối: “Lộ bụng với rốn không à, quá thất bại!”

Thái Bao bật cười, “Phải há, quá thất bại, vén cao thêm xíu thôi là có thể thấy ngực rồi!”

Thần Hựu: “Vậy sao không kéo áo lên tí nữa?”

Minh Tiêu bật cười trước hai kẻ này, nhẹ nhàng gõ một cái vào sau gáy Thần Hựu: “Em bị khủng hã?”

“Tụi anh chụp ảnh làm gì thế?” Thần Hựu gãi đầu hỏi.

“Thầy Niệm bảo anh chụp ảnh sinh hoạt hằng ngày rồi đăng lên weibo.” Minh Tiêu trả lời.

“Vậy ngày mai em chụp cho anh!” Thần Hựu nhú mày nói tiếp: “Em là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp đó.”

“Đậu mè!” Đạo gần đây Thái Bao chung đụng với Thần Hựu nhiều hơn đâm ra nói chuyện không còn câu nệ giống trước nữa: “Lúc này cậu là trợ lý cá nhân cho Quý tiên sinh, lát sau là huấn luyện viên thể hình chuyên nghiệp, khi thì tự xưng là dân pha chế sành sởi, hiện tại thì lại biến thành nhiếp ảnh gia? Giấy hành nghề của cậu bán sỉ ngoài chợ đen đấy phỏng?”

“Anh Bánh Bao à, thế là anh không hiểu rồi.” Thần Hựu chậm rãi giải thích: “Em là trợ lý cho Boss lớn mà, ày, để em ví dụ há, nếu như là trên sàn thi đấu thì em sẽ coi như một tuyển thủ toàn năng. Nhiếp ảnh chỉ là một trong số các kĩ năng mà em cần biết thêm thôi, nếu ngay cả việc chụp hình cón con này mà không rành thì em sớm đã bị Quý tiên sinh sa thải rồi.”

Nghe đến ba chữ “Quý tiên sinh”, Minh Tiêu bất giác nhú mày rất nhẹ, ngay cả chính anh cũng không ý thức được.

Thần Hựu quay đầu lại: “Quyết định thế nhá. Anh Tiêu, sau này em sẽ lo chụp ảnh cho anh.”

Thái Bao cuộn một quyển tạp chí đánh vào eo Thần Hựu: “Quyết định cái rắm ấy!”

“Ôi, đánh trúng thận của em rồi.” Thần Hựu xoa sau lưng, nhìn Minh Tiêu cười: “Đau quá!”

Minh Tiêu: “...”

Đau mà còn cười?

Buổi chiều, Thái Bao dùng tài khoản “Nhật Nguyệt Vân Tiêu” đăng bức ảnh kia lên, chỉ viết một câu ngắn gọn: Nhìn lên cơ bụng bị phát hiện rồi.

Weibo của Minh Tiêu cũng hoang vu y hệt Tiểu Thần Tiên, nội dung đa số đều là chia sẻ tin tức của các đoàn phim, ảnh thì cũng có nhưng đều là lấy từ bên tổ chức khi tham dự các hoạt động thương nghiệp hoặc đóng vai quần chúng. Ảnh do đoàn phim cung cấp không có gì đặc sắc. Lúc trước fan của anh ít, ngay cả số lẻ nhỏ nhoi của hiện tại cũng không đạt được, bình luận thì lại càng là thứ quý hiếm.

Mà lúc này đây một bài đăng trên trang cá nhân lại bùng nổ lượt bình luận hơn ngàn, phần lớn fan đều nói: Không ngờ anh trai nhỏ lại đẹp trai quá hà!

Từ lần trước khi Tiểu Thần Tiên theo dõi anh thì đã tăng thêm một lượng fan nhất định, sau này khi Niệm Hàm cảm thấy đến thời điểm thích hợp nên thả ra một chút tin tức, lượng người hâm mộ của anh lại càng tăng vọt. Mọi người ngày ngày hóng bài mà anh đăng, thế nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn chưa có động tĩnh gì. Ngày hôm nay anh trực tiếp post lên một tấm hình khoe cơ bụng hấp dẫn cho nên đã khơi ra làn sóng thảo luận không hề nhỏ.

Lời khen ngợi chiếm đa số thế nhưng vẫn có người qua đường cố tình gây rối, họ tung tin vịt vô căn cứ rằng Minh Tiêu từng ngủ với người có chức vụ cao trong Tinh Hoàn. Mà cái vị có chức vụ cao trong giải trí Tinh Hoàn ấy cố tình lại là kẻ không được phép nhắc tên, mấy năm trước chuyện của Diệp Lưu Truyền long trời lở đất thế mà ba chữ “Quý tiên sinh” cũng không một ai dám dấn động, chớ nói chi là lần này.

Thái Bao an ủi: “Đừng để ý tới đám ấy, loại bình luận này chẳng mấy chốc sẽ bị quân xanh nhà mình dìm chết thôi.”

Minh Tiêu: “Cậu mua quân vào bình luận hộ hả?”

“Tôi cũng không bỏ tiền cho cậu đâu.” Thái Bao nói: “Đây là thủ đoạn lăng xê bình thường ấy mà, có đội quân chuyên phụ trách xây dựng kế hoạch rồi, cậu không cần lo lắng đâu, cứ yên tâm chuẩn bị thử vai đi. Tài khoản của cậu trước tiên cứ để tôi quản lý nhé, cậu không được đáp trả bất cứ bình luận nào đâu đấy. Thế này đi, tôi có nhiều tài khoản clone lắm, nếu cậu muốn xem thì lấy mà xài.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Minh Tiêu lướt sơ qua đám bình luận một lát, nhìn thấy vài câu như “To dữ 0_0”, “Muốn liếm ghê hí hí hí” thì lần đầu tiên anh có cảm giác bị vứt ra trước công chúng rồi để người ta mặc sức tưởng tượng.

Thái Bao cũng nhìn thấy mấy bình luận ấy, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Cậu đừng để ý, chuyện như vậy về sau chỉ nhiều hơn chứ không ít đi đâu. Nghệ sĩ nổi tiếng có ai mà không bị người khác đem ra tưởng tượng lung tung, nghĩ thoáng lên.”

“Ừm.” Minh Tiêu gật đầu, “Tôi hiểu.”

Tuy rằng hiểu rõ ràng nhưng mà trong lòng anh vẫn hơi khó chịu. Sau khi về nhà Minh Tiêu dùng tài khoản clone của Thái Bao để xem bình luận, phát hiện cái bình luận “Muốn liếm hí hí hí” kia được ai đó trả lời.

Tiêu Tiêu là của tôi: Liếm cái rắm! Cút!

Minh Tiêu:...

“Tiêu Tiêu là của tôi” chỉ có mười mấy người theo dõi, ảnh chân dung chính là tấm ảnh khoe nhẹ cơ bụng mà Minh Tiêu đăng lúc chiều. Tài khoản của người này tổng cộng chỉ có một bài chia sẻ, mà đúng lúc bài ấy lại là của Minh Tiêu.

Tiêu đề kèm theo là “Đẹp trai quá! Yêu anh nhất!”

Minh Tiêu thở dài, thầm nghĩ mình vậy mà cũng có fan nào tàn đáng yêu cơ đấy.

Cũng trong lúc đó, Thần Hựu đang ngồi xếp bằng ở trên giường, cầm di động mới ấn vào avatar là tấm hình của Minh Tiêu, bấm like cho toàn bộ những bình luận khen Minh Tiêu.

Cậu vô cùng cẩn thận, không dám dùng điện thoại di động của chính mình vì lo lắng lỡ đâu lộ manh mối, cho nên dứt khoát dùng điện thoại mới để đăng nhập tài khoản phụ luôn.

Kích động thì kích động nhưng đúng mực vẫn phải có, cậu nhấn nhin không dùng tài khoản Tiểu Thần Tiên để chia sẻ mà chỉ nhấn tin riêng cho Minh Tiêu: Nam thần nam thần, ảnh đẹp trai quá, em lưu về rồi!

Khác hoàn toàn với mấy ngày trước, lần này rất nhanh ra hiện hai chữ “Đã xem”. Trong lòng Thần Hựu vui vẻ như muốn nở hoa, đang định gõ một câu “Nam thần anh đang onl hả” thì trong khung chat nhảy ra tin mới.

Nhật Nguyệt Vân Tiêu: Tiểu Thần Tiên đại đại, chào buổi tối!

Tay Thần Hựu run lên một cái, điện thoại di động đập trúng mắt cá chân.

Áu, đau quá!

18. Chương 17

Tiểu Thần Tiên đại đại?

Thần Hựu nhìn chăm chăm năm chữ như có ma lực này, trong đầu cấp tốc dần hiện ra vẻ mặt đỏ bừng thẹn thùng e ấp của Minh Tiêu đang mỉm cười với mình.

Không thể! Quá vô lý rồi! Có vấn đề!

Thần Hựu vỗ vỗ hai má, gương mặt đáng yêu của Minh Tiêu nháy mắt đổi thành cái mặt thối của Thái Bao.

“Mọi nó! Thái Bánh Bao chết bầm dăm dưng acc của Minh Tiêu nhà ta!”

Trong giới giải trí, trợ lý quản lý tài khoản weibo cho nghệ sĩ là chuyện thường, tất nhiên Thần Hựu quá rõ ràng chuyện này. Chẳng qua trước kia cậu chưa từng tận mắt nhìn thấy Thái Bao đăng nhập vào ID “Nhật Nguyệt Vân Tiêu” cho nên cậu mới sinh ra ý nghĩ ngây thơ “hắn là Thái Bao không biết mật mã”, vậy nên mới âm thầm gửi tin riêng cho Minh Tiêu.

Bây giờ vừa nghĩ tới cái kẻ gõ ra câu “Tiểu Thần Tiên đại đại” là Thái Bao mà không phải Minh Tiêu, nhất thời cậu chẳng còn động lực nào tán gẫu tiếp nữa. Nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút tại sao Thái Bao gọi mình là như thế thì có thể hiểu được hiển nhiên là anh ta đã xem qua lịch sử trò chuyện trước đó, nếu thái độ của cậu lúc này đột nhiên biến hóa quá lớn ắt hẳn sẽ khiến Thái Bao sinh nghi.

Đúng lúc cậu đang suy tư, bên kia lại gửi tới tin nhắn mới.

Nhật Nguyệt Vân Tiêu: Tiểu Thần Tiên đại đại, anh thấy chữ “Đã xem” rồi đó nghe!

Thần Hựu muốn nổi hết da gà toàn thân, vội vã nhẩn nhẹn cảm giác buồn nôn mà trả lời: Hi hi hi! Đã trễ thế này mà nam thần vẫn chưa ngủ sao?

Thái Bao cũng nhịn xuống cảm xúc cuộn trào trong lòng: Vẫn chưa nè, phải nói tiếng chúc Tiểu Thần Tiên đại đại ngủ ngon cái đã, moaz moaz.

Thần Hựu nhanh chóng gõ chữ: Ừ được, nam thần ngủ ngon moaz moaz!

Cơ hồ là cùng lúc, đôi bên khung chat đồng loạt tuôn ra hai tiếng vang dội: “Qe!!!”

Thái Bao đóng weibo rồi lập tức gọi điện thoại cho Minh Tiêu: “Cậu nói đúng lắm Tiểu Minh, cái tên Tiểu Thần Tiên thật sự là kẻ buồn nôn. Cậu ta dám nói với tôi “Ừ được”. Được cái quần gì mà được? Ông đây phải lấy súng bắn chết nó mới được!”

Minh Tiêu mới vừa uống sữa mật ong suýt nữa phun hết ra ngoài: “Các cậu nói chuyện gì?”

Thái Bao thuật lại mọi chuyện một lần, Minh Tiêu cười khan nhận xét: “Hóa ra Thái Bánh Bao...”

“Thế nào?”

“Sao tôi lại cảm giác lời của cậu còn buồn nôn hơn so với Tiểu Thần Tiên nhỉ?”

“... Má nó, có hả?”

“Chẳng phải cậu chủ động tìm cậu ta sao, còn vờ vịt?”

“Còn không phải là vì cậu à?”

Minh Tiêu không nói gì nữa, cái có “Vì cậu” khá lăm, như thế rất tốt, sau này Tiểu Thần Tiên e là sẽ thường xuyên đến quấy rầy anh mất.

“Èo tôi nói này, tên nhóc Tiểu Thần Tiên thật sự có vấn đề ha.” Thái Bao nói: “Khó trách lúc thường ở trên weibo cậu ta giả vờ cao lãnh, ngàn năm im lặng như hũ nút. Hóa ra chỉ cần mở miệng sẽ sụp hết hình con mẹ nó tượng!”

“Hiện tại có lẽ cậu ấy cũng nghĩ tôi như vậy đó.” Minh Tiêu nói.

“Hả?”

“Trên weibo chẳng phải tôi cũng rất ít nói chuyện sao? Thái Bánh Bao, cậu thật sự rất tổn công tổn sức để hủy hình tượng của tôi nha.”

Thái Bao sững sốt một giây mới ngớ ngàng nhận ra, vội bảo: “Không sao, không sao đâu, tôi biết chừng mực mà, quá lăm thì tôi sẽ để cậu ta tin rằng tán gẫu với cậu ta chỉ là trợ lý của cậu thôi. Nam thần của cậu ta vẫn là đóa sen trắng trên núi cao kia!”

Minh Tiêu: “...”

Kết thúc cuộc trò chuyện vô nghĩa với Thái Bao, Minh Tiêu mới phát hiện Thần Hựu đã gửi tin nhắn thoại tới từ bao giờ.

“Anh Tiêu, tám hình anh đăng lên toàn là bình luận tốt hết nha.”

Cũng không phải chỉ toàn lời khen ngợi, Minh Tiêu nghĩ trong ấy không ít bình luận chê bai đâu, có điều đều bị đè xuống hết rồi.

“Hay là cùng nghĩ xem ngày mai chúng ta pose kiểu gì đi?”

“Làm động tác hít xà thế nào? Mồ hôi đầm đìa, cơ bắp nổi lên, rất đàn ông nha!”

“Á nhưng mà hít xà thì vẻ mặt có lẽ sẽ rất dữ tợn. Hay là chụp từ sau lưng?”

“Đúng rồi, mình chụp từ phía sau đi! Vừa gợi cảm vừa có sức sống!”

“Anh Tiêu sao anh còn chưa trả lời em? Huấn luyện viên thể hình Thần Tiểu Hựu hiện đang rất lo lắng nè!”

“Lo lắng anh sẽ bị fan mới cướp đi mất!”

“Anh Tiêu, lẽ nào anh đang âm thầm trò chuyện với fan mới sao?”

Minh Tiêu lần lượt nghe hết đám tin nhắn thoại, cười thở ra một hơi, ấn giữ biểu tượng ghi âm rồi nhẹ giọng nói: “Không, mới vừa gọi điện với Thái Bánh Bao thôi.”

Thần Hựu vừa nghe thấy cái tên “Thái Bánh Bao” liền biết họ Thái kia khẳng định mới mách lẻo với Minh Tiêu chuyện vừa rồi, cậu làm bộ như không biết gì mà dò hỏi: “Tối rồi mà Thái Bánh Bao còn kiểm tra hả?”

“Kiểm tra gì đâu.” Minh Tiêu cười nói: “Weibo của anh bây giờ là do cậu ấy quản lý rồi, cậu ấy báo lại tình hình cho anh thôi.”

“Chuyện gì hả anh?” Thần Hựu ngoài miệng thì tỏ vẻ hiếu kỳ, trong lòng lại đang thầm nhủ: Quả nhiên là đồ Bánh Bao thôi!

Minh Tiêu không xác định có nên kể lại chuyện Tiểu Thần Tiên phá vỡ hình tượng và tính cách được thiết lập trước giờ cho Thần Hựu hay không. Dù sao người ta là tác giả có tiếng lại đông fan, mà Thần Hựu lại là người bên cạnh Quý tiên sinh, từ chuyện đưa sách và truyền lời lẫn trước thì có vẻ như cậu còn quen thuộc với Tiểu Thần Tiên hơn cả anh.

Lòng hiếu kỳ vừa dâng lên liền khiến anh khó mà ngừng được, anh thật sự rất muốn hỏi một câu: Tiểu Thần Tiên ngoài đời thật rất cuộc là thế nào? Bao nhiêu tuổi rồi? Lẽ nào thật sự là fanboy của anh sao?

Châm chọc lát, Minh Tiêu chỉ hỏi: “Em đã từng gặp Tiểu Thần Tiên chưa?”

Thần Hựu lập tức cảnh giác, qua hơn mười giây mới đáp lại: “Chưa cơ, sao đột nhiên anh hỏi cậu ta vậy?”

“Lần trước không phải em giúp cậu ta đưa sách Mắt Thấy cho anh à? Nên anh cứ nghĩ hai người gặp nhau rồi.” Minh Tiêu không dám biểu hiện ra quá rõ ý đồ của mình.

“Chưa từng gặp cơ, sách là Quý tiên sinh giao cho em.” Thần Hựu trấn định mà đáp: “Quý tiên sinh gặp cậu ta hay chưa thì em cũng không biết. Anh Tiêu, anh muốn gặp cậu ta sao?”

“Không phải.” Minh Tiêu đương nhiên phải phủ nhận ngay: “Hơi hiểu kì chút thôi, dù sao cũng là tác giả của nguyên tác mà.”

“VẬY...” Tốc độ nói của Thần Hựu chậm lại: “Anh muốn gặp cậu ta không?”

Trong lòng Minh Tiêu nghĩ thầm: Lỡ đâu là ông chú cao to thích bán manh, hay là thôi đi. Ngoài miệng lại nói: “Lúc thử vai chẳng biết có thể nhìn thấy hay không, hẳn sẽ gặp ở phim trường đó.”

Thần Hựu lắc đầu: “Em cảm thấy chưa chắc đâu.”

“HẢ?” Minh Tiêu hỏi: “Tại sao?”

Bởi vì là ông chú râu rậm tóc bết nên không dám xuất hiện sao?

Thần Hựu nghiêm túc nói: “Lỡ như rất xấu ấy.”

Minh Tiêu cười rộ lên: “Cũng đâu phải xem mắt kết thân, sợ xấu làm gì?”

Song phương cùng có tâm sự riêng cho nên chẳng ai dám trò chuyện quá sâu. Để điện thoại di động xuống, Thần Hựu thất thần một lúc lâu mới lấy trong ngăn kéo ra một cuốn sổ tay, lật tới trang trống rồi viết: Trò chuyện với Minh Tiêu về Tiểu Thần Tiên, mình bảo ngoại hình của Tiểu Thần Tiên có thể rất xấu.

Sau đó dùng bút đỏ gạch chân hai chữ “Xấu xí”, đánh dấu ý rằng: Phải nhớ kĩ!

Trang bên cạnh đó từng được viết: Chủ động nhắn tin cho Minh Tiêu, bán manh.

Gấp sổ lại, Thần Hựu khẽ day day trán.

Vốn dĩ cậu chẳng muốn ghi nhớ những chuyện vụn vặt này đâu, thế nhưng gần đây thân phận của cậu càng ngày càng nhiều, lúc nói chuyện với Minh Tiêu thường xuyên miệng nhanh hơn não, càng nhiều lời dối gạt thì sẽ càng dễ nhớ lắm. Cậu thật sự lo lắng ngày nào đó để lộ, không thể làm gì khác hơn là ghi chép kĩ

càng tất cả những gì từng làm từng nói, trước khi đi ngủ sẽ mở ra xem, một là chuốt lại sự logic trong từng lời, hai là làm sâu sắc thêm ký ức, đỡ cho lần sau nói đến đề tài tương tự lại tung một câu khác một trời một vực.

Mà dù là như vậy, cậu vẫn rất bối rối.

Nguồn cơn của sự hoảng loạn ấy chính là ở chỗ trái tim cậu đã mất đi không chế.

Tối phòng tập thể hình đầm bao cát hơn nửa tiếng đồng hồ, trái tim Thần Hựu vẫn âm ỉ giục giã, càng cảm thấy mọi chuyện đang thoát khỏi sự khống chế của bản thân.

Mà cái người làm cho cậu mất không chế kia chính là Minh Tiêu.

Ở nước ngoài khi cậu sáng tác tiểu thuyết Mất Thấy, trong lòng cậu không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác. Sau khi về nước nhờ cậu út giúp đỡ tựa hồ cũng rất dễ dàng. Mà sau khi được tiếp xúc với Minh Tiêu, cậu liền chẳng thể bình tĩnh được nữa, chỉ muốn ngày ngày được ở bên cạnh anh, mỗi giờ mỗi khắc chẳng lúc nào mà không muốn nói chuyện với anh hết.

Nói nhiều tự nhiên sẽ lộ ra sơ sót.

Lúc trước Quý tiên sinh nghe kế hoạch của Thần Hựu đã từng hỏi: “Cháu cần gì phải làm cho mọi chuyện phức tạp như vậy? Cháu thích cậu ta, muốn giúp cậu ta nổi tiếng thì cậu cung cấp tài nguyên là được. Cháu làm nhiều điều cho cậu ta như vậy không phải là muốn cậu ta thích cháu à? Vậy sao còn phải ẩn trốn?”

“Cháu làm những chuyện này không phải vì muốn anh ấy thích cháu.” Thần Hựu lắc đầu nói: “Khi còn bé ở trong Quốc học viện, anh ấy đánh nhau vì cháu, khi bị giam vào phòng tối với cháu từng bảo sau lớn lên anh ấy muốn làm diễn viên. Hiện tại cháu làm tất cả những thứ này chỉ là giúp anh ấy thực hiện ước mơ mà thôi. Cháu không cần anh ấy thích mình.”

Quý tiên sinh “Xì” một tiếng, lắc đầu: “Cháu vốn là chưa nghĩ rõ ràng thôi.”

“Cháu đã nghĩ kỹ rồi!” Thần Hựu nhún mày: “Mấy năm qua tuy rằng cháu ở nước ngoài nhưng cũng biết quy tắc ngầm của giải trí trong nước. Cái gì mà bao dưỡng để tiến thân, bán mình để đổi lấy tương lai, có kim chủ chẳng khác nào có hết thấy.”

Quý tiên sinh nheo mắt lại, mười ngón tay đan vào nhau.

“Cháu không muốn đối xử với Minh Tiêu như thế!” Rốt cuộc là còn trẻ tuổi, Thần Hựu nói một lúc liền kích động: “Cháu chỉ muốn giúp anh ấy đi lên, cháu không làm kim chủ của Minh Tiêu, cũng không cần anh ấy phải trả lại cháu bất cứ thứ gì! Cháu không muốn dùng những từ ‘kim chủ’, ‘bao dưỡng’ để nhục nhã anh ấy!”

“Ngay cả ‘tình yêu’ của cậu ta cũng không cần sao?” Quý tiên sinh hỏi.

“Không cần.” Thần Hựu như chặt đinh chém sắt mà đáp: “Cháu muốn anh ấy sắc sảo chói mắt đứng ở đỉnh cao sự nghiệp, càng ngày càng được nhiều người biết đến và yêu mến!”

Quý tiên sinh lắc lắc đầu, ba giây sau mới nói: “Cháu ấy, còn trẻ con lắm.”

Lúc đó, cậu còn giận Quý tiên sinh coi thường mình. Bây giờ cậu mới hiểu được, cái câu “Cháu còn trẻ con lắm” là có ý gì.

Hóa ra cậu mạnh miệng nói có vẻ đường hoàng như vậy, dám lớn tiếng bảo không cần Minh Tiêu thích mình, chỉ cần Minh Tiêu thực hiện được ước mơ là tốt rồi.

Vốn dĩ không phải!

Ngay khoảnh khắc gặp lại nhau ở ngoài thang máy kia, phòng tuyến tâm lý của cậu đã hoàn toàn đổ nát.

Cậu muốn chứ, làm sao có thể không muốn tình yêu của anh cho được?

Cậu muốn Minh Tiêu mãi mãi chỉ nhìn cậu, vĩnh viễn chỉ yêu một mình cậu mà thôi!

19. Chương 18

Ở trong mắt người khác, trước kia Minh Tiêu chỉ là nghệ sĩ vô danh tiểu tốt chẳng có chút cơ hội nào chuyển mình, hiện tại lại là người may mắn được kim chủ chọn trúng. Những chuyện xảy ra với anh ước chừng có thể dùng ba chữ “Thời cơ đến” để giải thích.

Nhưng trong thế giới của Thần Hựu, từ đầu tới cuối Minh Tiêu đều là ánh sáng vạn tượng, là vị anh hùng không gì không làm được.

Minh Tiêu đã không nhớ rõ đứa trẻ mà anh từng cứu năm đó, mà đứa trẻ ấy giờ đây cũng đã trưởng thành, còn cao lớn hơn cả vị anh hùng trong ký ức năm xưa nữa.

Thế nhưng có một sự thật là đứa bé ấy chưa bao giờ quên Minh Tiêu cả.

Nỗi nhớ mong và sự quý mến tồn tại trong nhiều năm, dần dần mọc rễ nảy mầm rồi bám sâu vào tận đáy linh hồn, trở thành tín ngưỡng và chấp niệm sâu sắc nhất trong lòng Thần Hựu.

Giống như đa số những đứa trẻ thoát ra khỏi Quốc học viện năm ấy, Thần Hựu không muốn nhớ lại bất cứ chuyện gì từng xảy ra hay bất cứ một ai từng gặp trong đó.

Ngoại trừ Minh Tiêu.

Khi đấy, tên của cậu còn chưa được gọi là Thần Hựu.

Cậu họ Cố, tên Hữu Thần, là con trai của Cố Thiên, đứa con gái phản nghịch của chủ tịch tập đoàn Cố thị giàu có cùng một gã nhà văn bình thường, nghèo khổ.

Người con trai thứ của chủ tịch tập đoàn Cố thị là kẻ ngu dốt bảo thủ, tuy không được kế thừa gia nghiệp nhưng đã định trước cả đời an nhàn phú quý, áo cơm không phải lo. Cố Thiên là con gái của ông, cũng là cháu gái đầu của Cố gia, cô là người xinh đẹp đa tình, so với người cha phong lưu đào hoa của mình thì càng tùy ý làm bậy hơn. Khi mới vừa thành niên cô đã quen biết nhà văn tự do chẳng hề có chút tiếng tăm tên là Lý Thăng, hai người yêu nhau say đắm, một năm sau mượn cơ hội đi du học để ra nước ngoài sinh con trai.

Đứa bé này chính là Thần Hựu.

Ông Cố vô cùng tức giận, không chỉ không thừa nhận thân phận của Thần Hựu mà còn muốn đuổi Cố Thiên ra khỏi nhà, nửa xu cũng không cho.

Lý Thăng là kẻ mê say văn chương lại không hề có khí khái cùng trách nhiệm của một nhà văn, ngược lại hắn đã đem tất cả sự mục nát cùng vẻ nghèo túng thể hiện ra vô cùng chân thực. Mặc dù hắn yêu Cố Thiên nhưng thực chất lại càng yêu tiền của cô hơn. Vào lúc Cố Thiên không còn gì cả, từ một kẻ lãng mạn dịu dàng ban đầu đột nhiên lại biến thành một tên nông cạn dối trá, hắn làm bộ làm tịch đưa ra ‘lòng tốt’ khuyên nhủ Cố Thiên về nhà nhận sai, mục đích chẳng qua là mò tiền từ trên người Cố Thiên.

Đây là lần đầu tiên Cố Thiên làm mẹ, toàn bộ sự sắc sảo, danh thếp được cô thu lại, một lòng vì con vì chồng, cô tự nhủ không dựa vào Cố gia cũng có thể sống được, cùng lắm thì sẽ trải qua những tháng ngày được bữa nay lo bữa mai, cứ yên ổn sống như những gia đình bình thường cũng được, nghèo khổ nhưng đầm ấm.

Cô khước từ ‘lòng tốt’ của Lý Thăng, cai sữa cho con từ rất sớm rồi mang theo sự quyết tâm cùng ước mơ về mái ấm hạnh phúc ra ngoài bắt đầu dốc sức làm việc.

Lý Thăng không dám bức ép Cố Thiên, nhưng vẫn khẳng khái bắt tên con phải được đặt là “Cố Hữu Thần”, hắn bày hết ra thái độ khiêm nhường luôn cúi, mong đợi ông Cố sẽ nhẹ dạ mà tiếp nhận đứa ‘con trai’ tự nguyện ở rể này.

Nhưng mà mãi đến tận khi con trai hắn lên 7 tuổi, ông Cố vẫn một mực không hề bị lay chuyển.

Nhìn qua thì cứ như ông đã quên lãng luôn một nhà ba người bọn họ.

Bảy năm, ấy vậy mà Lý Thăng chưa từng làm nên tích sự gì, suốt ngày hẩn chán nản than thở văn của mình không được nhà xuất bản ưu ái, hết thấy chi tiêu trong nhà đều phải dựa vào một tay Cố Thiên.

Rốt cuộc, Lý Thăng không chịu nổi nữa.

Gã đàn ông nhu nhược không hề có chiến tích gì trong sự nghiệp, thế nhưng những chuyện xấu xa điên cuồng thì lại có thể làm đến mức khiến người ta phải “thán phục” — hẩn quy tội Cố Hữu Thần mãi chẳng chiếm được sự thừa nhận từ Cố gia là vì không có được hệ thống giáo dục tốt nhất của gia đình quyền quý, lại thông qua internet biết được có cái trường Quốc học viện đang chiêu sinh với yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt. Hay tin học viện này chuyên bồi dưỡng nhân tài, hẩn liền sáng nói lý chiều dễ tình để khuyến nhủ Cố Thiên, khẳng khẳng bắt Cố Hữu Thần phải đi học ở trường đấy.

Năm đó, Cố Thiên yêu Lý Thăng tha thiết chính là vì ái mộ một thân tài hoa lãng mạn. Lúc này tuy sự lãng mạn đã bị cuộc sống mài mòn chẳng còn dư lại bao nhiêu, thế nhưng người phụ nữ ấy vẫn dễ dàng bị hẩn thuyết phục.

Mà thật ra suy xét đến cùng thì chính là bởi vì cuộc sống khổ cực thực sự khiến cô không vượt qua nổi nữa.

Đến tận bây giờ Thần Hựu vẫn nhớ rõ như in quang cảnh lúc mình bị đưa đi Quốc học viện. Người cha mỉm cười đầy dối trá, hai mắt lóe lên ánh sáng xa lạ khó hiểu, hẩn “tha thiết” dặn cậu phải ngoan ngoan nghe lời thầy cô chăm chỉ học tập, không được nghịch ngợm gây sự; mẹ thì ngồi xổm xuống ôm lấy cậu, run rẩy gọi hai tiếng “Thần Thần”, không biết là không nỡ hay là có tâm trạng gì khác.

Khi đó, cậu mới vừa tròn 8 tuổi, đối với việc Quốc học viện là nơi nào thì hoàn toàn không biết gì cả. Cố Thiên bảo với cậu rằng nếu như cậu nghe lời, trở thành đứa nhỏ ưu tú nhất trong Quốc học viện, cả nhà ba người bọn họ liền có thể trở về nhà ông ngoại.

“Thần Thần, nhà ông ngoại và nhà của chúng ta cái nào tốt hơn?” Cố Thiên hỏi.

Cậu nhóc 8 tuổi từng được xem ảnh biệt thự lộng lẫy và hoa viên rộng lớn của nhà ông ngoại, còn nhà mình thì lại chỉ là một căn phòng mấy chục mét vuông. Nhưng nếu như hỏi “Cái nào tốt hơn”, vậy dĩ nhiên là nhà mình rồi.

Bởi vì trong nhà có mẹ và ba mà.

“Nhà chúng ta ạ.” Cậu trả lời vô cùng đồng dạc, vang dội.

Cứ nghĩ đáp án này sẽ khiến mẹ vui vẻ, không ngờ tới Cố Thiên lại cau mày, ấn bờ vai của cậu: “Nhưng nhà ông ngoại có biệt thự và hoa viên, còn cả bể bơi rất lớn nữa, Thần Thần, con không thích sao?”

Cố Hữu Thần nghiêng đầu ngờ nghếch không hiểu.

Biệt thự, hoa viên và bể bơi thì cậu nhóc đương nhiên rất thích rồi, nhưng mà chỉ bởi vì yêu thích thì đâu thể cho là nhà ông ngoại tốt hơn nhà của chính mình được?

Cố Thiên nhìn sâu vào mắt con trai, hai tay ghì thật chặt trên vai nhóc, nói đầy ẩn ý: “Thần Thần, mẹ muốn về nhà ông ngoại. Con có hiểu không? Năm đó cũng bởi vì con nên mẹ và ba mới bị đuổi. Hiện tại con nỗ lực một chút được không? Để mẹ có thể trở lại, mẹ không muốn ở trong căn phòng rách nát kia nữa!”

Cố Hữu Thần tuy là quý tử nhà giàu thế nhưng lại chưa bao giờ được sống ngày nào cuộc sống của một cậu ấm, từ nhỏ cậu đã lớn lên cùng với đứa bé nghèo nhà hàng xóm cho nên cậu vô cùng đơn thuần thiện lương, không hề có chút kiêu căng phách lối nào. Thậm chí bởi vì người mẹ thỉnh thoảng biểu hiện quá mức tùy hứng cùng người cha thường xuyên than ngán thở dài mà từ rất sớm cậu đã học được cách nhìn sắc mặt người khác và sự cẩn thận trong giao tiếp.

Ở trong cái nhà quái dị này, tuổi cậu nhỏ nhất nhưng lại là người có nhân cách vẹn toàn nhất.

Trực giác nói cho cậu biết, mẹ đang không vui.

Cậu vẫn không hiểu tại sao nhất định phải về nhà ông ngoại, cũng không hiểu nhà của mình có chỗ nào không tốt. Thế nhưng cậu nhóc không muốn khiến mẹ mất hứng càng không muốn làm ba tức giận, vì vậy ngây ngô mà gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Mẹ, con sẽ nghiêm túc học tập.”

Xe lái đi, rời khỏi thành thị phồn hoa, một đường xóc nảy hướng về Quốc học viện bí ẩn nằm sâu trong ngọn núi heo lánh.

Đêm đen phủ xuống khắp rừng núi tĩnh lặng, cánh cửa sắt dày nặng nề âm ỉ khép lại, Cố Hữu Thần cũng không hề hay biết rằng mình mới vừa bước vào địa ngục trần gian.

Theo lời ba nói, cậu biết được thầy giáo trong Quốc học viện đều là người đức cao vọng trọng, huấn luyện viên thì vô cùng nghiêm khắc nhưng rất tốt bụng, trong sân hoa thơm chim hót, bạn học đều là trụ cột cho tương lai của nước nhà. Nhưng đêm đầu tiên sau khi ở lại Quốc học viện, hiện thực liền đánh nát tất cả giấc mộng đẹp mà ba đã dệt nên cho cậu.

Đấy rõ ràng là cơn ác mộng hãi hùng nhất đời người!

Cậu không nhìn thấy những người thầy đức cao vọng trọng mà ngược lại chỉ gặp phải huấn luyện viên dữ tợn như hung thần ác sát. Một tên đàn ông hai mươi mấy tuổi đi tới chỗ cậu, cậu đang định cúi người chào thì lồng ngực liền trúng một cú đập nặng nề.

Giày da của gã kia gần như đá vào thẳng ruột gan cậu, cậu đau đớn ngã xuống đất, cuộn mình lăn lộn, đau

đến nỗi chẳng thể kêu rên được.

Sau này Cố Hữu Thần mới biết, loại bạo lực không hề có lý do này chính là chuyện thường như cơm bữa trong Quốc học viện.

Gã huấn luyện viên tóm chặt tóc và cánh tay cậu, kéo lê trong hành lang tối tăm dài dằng dặc. Cố Hữu Thần chưa bao giờ bị đối xử như vậy, đau đớn và sợ hãi làm cậu vô cùng kinh hoàng, bị tha đi một lúc mới đau nhức không chịu nổi nữa mà bắt đầu gào khóc kêu la.

Mấy giây sau, hành động kéo lê cậu ngừng lại, một bàn tay đánh cho cậu đầu văng mắt hoa, ngay cả khoe miệng cũng bị rách.

Huấn luyện viên tàn bạo mà dùng ngôn ngữ địa phương mắng chửi thô tục, nhắc nhở nếu như cậu dám gây ồn nữa sẽ giết chết cậu.

Hữu Thần sợ đến nỗi không dám nhúc nhích, khiếp sợ mà nhìn gã đàn ông tựa như quỷ địa ngục trước mặt, nước mắt không tiếng động mà rơi xuống, ngực phập phồng lên xuống, bả vai run rẩy lại không dám tiếp tục khóc gào, chỉ có cuống họng phát ra từng tiếng nấc nghẹn không kìm nén được.

Huấn luyện viên liền tát cậu một cái, sau đó đá văng một cánh cửa, coi cậu như hàng hóa mà đạp thẳng vào.

Trong phòng rất tối, chỉ có ánh đèn leo lắt ngoài hành lang hắt qua khe cửa sổ nhỏ nhỏ.

Cố Hữu Thần núp ở cửa, nức nở ôm lấy đầu gối, không dám khóc cũng không dám gọi. Chỉ lo phát ra một chút âm thanh thôi sẽ đưa tới ác ma ngoài kia.

Cậu cực kì sợ hãi, không biết vì sao lại bị đánh, càng không biết tại sao Quốc học viện chuyên bồi dưỡng nhân tài trong miệng ba lại có dáng vẻ như thế này. Gã kia thật sự là huấn luyện viên sao? Nếu như huấn luyện viên đều hung ác giống vậy, thế thì thầy giáo sẽ ra sao? Bạn học sẽ như thế nào?

Nhờ vào tia sáng yếu ớt chiếu vào gian phòng tối tăm, cậu mở to đôi mắt ngập nước, căng thẳng mê man mà quan sát bốn phía.

Đây là một phòng ký túc xá, có bàn và băng ghế dài lạnh lẽo, cũng có giường tầng kê sát tường, trên đó có những đồng chăn phồng lên, không biết có phải là có đứa trẻ cùng tuổi với cậu đang nằm trong đó hay không.

Tại sao họ lại chẳng hề có chút động tĩnh gì vậy?

Cố Hữu Thần ngừng tiếng nức nở, nín thở ngưng thần mà nhìn tám cái giường ngủ. Rất hiển nhiên trên

giường đều có người, nhưng những người này không chỉ hiếu kỳ bởi vì cậu đến mà đứng dậy, thậm chí ngay cả động tác cựa mình cũng chẳng có.

Cứ như đã chết hết rồi vậy.

Cậu sợ hãi tột đỉnh, vùi mặt sâu vào đầu gối, nước mắt rất nhanh thấm ướt cái quần mới được mẹ mua cho.

Lúc rời khỏi nhà, Cố Thiên đã thay một bộ đồ mới cho cậu. Trên đường cậu vẫn luôn rất cẩn thận, không muốn làm quần áo bị bẩn, muốn cho lần đầu tiên gặp giáo viên và các bạn học sẽ lưu lại ấn tượng gọn gàng, sạch sẽ.

Rốt cuộc thì sai ở đâu vậy? Vì sao lại thành thế này?

Chẳng lẽ là xe đi nhầm đường? Nơi này không phải Quốc học viện đúng không?

Uể oải cùng nỗi sợ hãi hoảng loạn trở thành thuốc thôi miên, cậu nhóc rất nhanh ngủ quên mất, có lẽ cậu chỉ mong ngủ đi là có thể thoát khỏi cơn ác mộng trước mắt. Không biết qua bao lâu, cậu ngủ rất say, trong mộng thấy được biệt thự và hoa viên rộng lớn của nhà ông ngoại, mẹ đang đứng bên cây hoa hồng cạnh biển mỉm cười với cậu: “Thần Thần, mẹ muốn trở về.”

Sau đó, hoa hồng bỗng lan ra mùi tanh hôi gay mũi, như sóng máu đỏ tươi ập tới bủa vây lấy cậu. Cậu hét hoảng gọi “Mẹ ơi, cứu con”, thế nhưng mẹ lại hững hờ mà nhìn cậu, vung tay phải lên đánh rớt bàn tay nhỏ mà cậu cố sức vươn tới.

Lúc cậu bật khóc rồi tỉnh lại thì trời đã sáng, một đám trẻ trong phòng tò mò nhìn cậu, thiếu niên cao nhất mà cũng gầy và đẹp nhất giơ một ngón tay lên tỏ ý bảo cậu giữ im lặng, sau đó đưa cho cậu mấy tờ khăn giấy, nhẹ giọng dỗ: “Đừng khóc nữa, lau nước mắt đi không thì bọn họ sẽ đánh chết em đấy.”

Cố Hữu Thần khóc thút thít nhận khăn giấy, thế nhưng nước mắt càng lau lại càng nhiều.

Hiện tại trời đã sáng trưng, ác mộng lại vẫn cứ hiển hiện. Sau khi cậu thấy rõ tất cả mọi người trong phòng, nỗi sợ hãi chỉ tăng chứ không hề giảm — nơi này đâu phải là ký túc xá, rõ ràng là nhà tù mà cậu từng thấy trên tivi!

Đám trẻ con lộ ra ánh nhìn sợ hãi, co quắp rúc vào một chỗ, không muốn tới gần cậu cứ như cậu là một quả bom sắp sửa nổ tung toàn bộ ký túc xá vậy.

Thiếu niên đưa giấy nhẹ nhàng thở dài, sau đó tiến lên vài bước, vừa giúp cậu lau nước mắt vừa nói: “Thật đấy, đừng khóc nữa, anh không lừa em đâu. Bọn họ sẽ đánh chết em đó. Nếu như em khóc tiếp sẽ liên lụy tới những người khác nữa.”

Sau đó, Cố Hữu Thần mới biết thiếu niên kia tên là Tô Duệ, là trưởng phòng của gian ký túc xá này, mà “Bọn họ” trong miệng cậu ta thì chính là ám chỉ đám huấn luyện viên hung ác kia, còn “Những người khác” lại là đám nhỏ cùng dưới mái hiên này.

Đám trẻ con không thể nào hiểu được vì sao lại bị cha mẹ ruột đưa đến nơi như thế này, càng không thể hiểu nổi tại sao rõ ràng mình không hề làm sai điều gì lại vẫn ngày ngày bị đánh mắng.

Ý thức muốn sống làm cho bọn chúng học được cách nhẫn nại cùng phục tùng, đối mặt với lửa giận không chút nhân tính của huấn luyện viên, tất cả mọi người đều phải câm như hến.

Cho nên đêm qua khi Cố Hữu Thần bị đập vào phòng, bọn chúng mới có thể nằm im không dám động đậy một tí xúu nào, chỉ lo huấn luyện viên đánh một đũa không đã nghiền, còn muốn tìm ra kẻ xui xẻo nào hít thở dồn dập nhất mà lôi ra đánh tiếp cho hả giận.

Kể từ ngày đó, những năm tháng tăm tối ám ảnh nhất cuộc đời của Cố Hữu Thần bắt đầu.

Nhưng cũng là từ ngày đó, cậu gặp được ánh sáng chói lóa nhất trong sinh mệnh của mình.

20. Chương 19

Quốc học viện không chia lớp theo độ tuổi, cũng không giảng dạy chương trình học bắt buộc. Sau khi tiếng chuông reo chói tai vang lên, đám trẻ trong ký túc xá cấp tốc chạy ra ngoài cửa, Tô Duệ vội vã lay lay Cố Hữu Thần còn đang ngán người, hô to: “Đừng nghĩ nữa, chạy theo mau lên!”

Một buổi tối thêm cộng nửa buổi sáng, Cố Hữu Thần còn chưa kịp tiêu hóa tất cả những gì mình nhìn thấy hay nghe được, nhưng lúc này cậu không có thời gian để mà suy nghĩ nữa, bản năng cùng nỗi sợ hãi đã điều khiển cậu chạy theo những người khác ra khỏi ký túc xá, chạy ra hành lang, chạy vào trong ánh nắng sớm chói mắt.

Vào ban ngày, bóng tối kinh hoàng lẽ ra nên biến mất từ sớm lại vẫn ngập tràn chung quanh.

Tuy rằng lão đạo chạy tới chỗ tập hợp nhưng Cố Hữu Thần vẫn đến trễ, kể cả Tô Duệ luôn cố gắng kéo cậu lao hết sức cũng không thể chạy vào đội ngũ trong thời gian quy định.

Ánh mắt nham hiểm của huấn luyện viên phóng tới, Cố Hữu Thần nỗ lực điều chỉnh hô hấp, mồ hôi lạnh từ cổ cùng với sau lưng đổ ra như suối, bao quanh là không khí yên tĩnh quái dị, tay chân cậu không nghe sai khiến mà run rẩy, cúi đầu xuống rất thấp, không biết họ sẽ lần lượt trừng phạt những người đến muộn thế nào.

Người trước tiên bị phạt chính là Tô Duệ. Huấn luyện viên gọi cậu ra khỏi hàng, sau đó ở trước mặt tất cả

mọi người, một tay túm quần áo Tô Duệ nhắc bổng cậu lên, tay còn lại tát thẳng vào mặt cậu.

Đó là một cái tát rất vang, Cố Hữu Thần sợ hãi nhìn chăm chăm Tô Duệ đang nghiêng đầu qua một bên, cả người cậu run cầm cập như cây sậy.

Bạt tai không hề dừng lại, huấn luyện viên tát đúng 14 cái — cho đến ngày hôm nay, Thần Hựu vẫn còn nhớ như in con số kia. Đánh đã tay xong, gã liền quăng Tô Duệ ngã xuống đất, giày da nặng nề đập lên trên mặt cậu thiếu niên thanh tú, vừa giẫm vừa nghiêng, sau đó còn đá túi bụi vào người Tô Duệ, tàn bạo mà mắng: “Đ** m*, thằng ẻo lả, thằng bê đê, mày cậ mày đẹp đúng không? Ông đây giẫm nát cái mặt mày!”

Lúc bị chà đạp, Tô Duệ gần như không hề có phát ra chút thanh âm gì, cứ như cậu đã sớm quen, cũng sớm hiểu rõ nếu càng giầy giụa và kêu gào thì sẽ càng mang đến nhiều thống khổ hơn. Đám trẻ đứng trong hàng ai ai cũng nhìn thẳng phía trước, không một đứa nào dám ho he liếc qua bên này.

Xa xa còn có mấy lớp đang xếp hàng, đám huấn luyện viên còn lại không một ai tới ngăn cản, ngược lại còn cười đùa, reo hò khen hay, còn có người nhếch mép, huyết sáo.

Cố Hữu Thần trở mắt ngoác mồm nhìn hết thấy sự hung tàn phát sinh trước mắt, đầu vang lên từng tiếng ong ong, không có cách nào tiếp tục suy nghĩ được nữa.

Cậu không hiểu tại sao huấn luyện viên lại đối xử như thế với Tô Duệ, cũng không hiểu vì sao những người kia lại reo cười. Mấy giây sau, cậu đột nhiên xông lên trên, cố sức đẩy huấn luyện viên ra, gắt gao ôm lấy Tô Duệ rồi la lớn: “Xin lỗi! Là do con đến muộn! Xin thầy đừng đánh anh ấy nữa!”

Bốn phía đột nhiên tĩnh lặng như tờ, sau đó chung quanh bùng nổ ra trận cười giòn giã.

Khi chân huấn luyện viên đạp lại đây, Cố Hữu Thần mới ý thức được bản thân dường như mới làm một “chuyện vô bổ”.

Huấn luyện viên vừa đạp vừa mắng: “Đừng đánh nó? Đ** m*, được lắm! Ông còn không xử được mày à thằng nhãi nhép?”

Trong lồng ngực Tô Duệ không ngừng run rẩy, không biết là bởi vì đau đớn hay là sợ sệt. Cố Hữu Thần cũng sợ hãi đến cực điểm thế nhưng cậu nhóc vẫn liều mạng đè lên người Tô Duệ, lãnh hết toàn bộ quyền đâm cước đá của huấn luyện viên vào trên lưng mình.

Cậu không gào khóc giống đêm qua nữa, đau đớn đã chiếm lĩnh toàn bộ ý thức của cậu. Lúc cậu sắp không chịu nổi, huấn luyện viên mới kéo cậu dậy thẳng tay cho một cái tát.

Kết thúc màn ngược đãi này chính là tiếng chuông vào học, huấn luyện viên vút cậu và Tô Duệ cùng một chỗ, chửi thề rồi phun nước bọt xong mới chuyển hướng sáng đám trẻ đứng trong hàng, quát lên: “Nhìn cái

gì? Ngồi xổm xuống cho tao!”

Cố Hữu Thần nằm nghiêng trên đất, cuộn mình rên rỉ, thật sự là cậu đang đau lắm, tuy rằng thỉnh thoảng cậu vẫn bị ba lấy cái muôi gỗ của mẹ đánh vào tay hoặc chân, thế nhưng chưa bao giờ đón đau ấy khủng khiếp như lần này.

Lúc ôm chặt lấy Tô Duệ, cậu còn tưởng rằng có lẽ mình sẽ bị đánh chết luôn rồi.

Không lâu sau, có người mặc quần áo thầy giáo đi tới, lạnh lùng gọi bọn họ dậy.

Hai đứa nhỏ chặt vật đỡ nhau đứng lên, Tô Duệ choáng váng, còn chưa đứng thẳng liền quỳ xuống. Thầy giáo kia thấy vậy chỉ phát ra một tiếng cười khinh bỉ: “Đáng đời.”

Cố Hữu Thần nhìn đối phương như thể nhìn thấy một sinh vật lạ, mà người được gọi là ‘thầy’ kia chỉ là híp mắt một cái, lên giọng: “Làm sao, muốn ăn đòn nữa à? Nơi này không chỉ huấn luyện viên mới biết đánh người đâu.”

Cố Hữu Thần lập tức rũ mắt xuống né tránh, cậu kéo Tô Duệ đứng lên, hai đứa trẻ khó khăn cà nhắc đi đến phòng y tế.

Thứ được gọi là phòng y tế bên trong chỉ có một cái tủ gỗ cũ nát và ba cái giường bệnh nhỏ, trong tủ gỗ la liệt những chai lọ linh tinh không theo trật tự, ga trải trên giường bệnh thì tràn đầy vết bẩn.

Người thầy kia bảo Cố Hữu Thần và Tô Duệ nằm lên giường, động tác thô bạo mà kiểm tra một phen, sau đó khước miệng gã giương lên, lấy ra một bình thuốc từ trong tủ gỗ ném vào ngực Cố Hữu Thần: “Không gãy xương, tự bôi thuốc đi.”

Cố Hữu Thần cầm lấy bình thuốc nhìn sơ qua, là một cái bình thủy tinh màu nâu cũ kĩ không nhãn mác, trên nắp bình còn có một lớp bụi bẩn, có vẻ như là thuốc đã quá hạn rất lâu.

Thầy giáo đi tới cửa liền xoay người lại, nâng tay chỉ về hướng ba cái giường: “Bôi thuốc xong thì lấy ga trải giường đi giặt, mẹ nó, bẩn chết mất.”

Cửa đóng lại, tay Cố Hữu Thần cầm bình thuốc phát run, hai mắt thất thần, mãi đến tận khi Tô Duệ dịch xuống từ một cái giường khác lấy đi bình thuốc trong tay thì cậu mới hoàn hồn, hốt hoảng run lên, cho là mình sắp bị đánh. Tô Duệ lại vỗ vỗ vai cậu, nhỏ giọng nói: “Em nằm sắp xuống đi, anh bôi thuốc cho.”

Ga trải giường quá bẩn, còn có mùi hôi thối khó có thể hình dung, Cố Hữu Thần không muốn nằm sắp lên đó cho nên dứt khoát chống tay lên mép giường.

Thuốc bôi vào vừa sốt vừa đau, cậu cố gắng cắn răng không để cho mình rên ra tiếng. Động tác của Tô

Duệ rất nhẹ, thấy vai cậu siết lại căng thẳng, biết rằng Cố Hữu Thần đau nên mỗi khi bôi thuốc một cái cậu ta đều sẽ thối thối một hơi.

Mà câu dỗ “Thối một cái sẽ không đau nữa” kia rõ ràng chỉ là để lừa đám trẻ con.

Thả quần áo đã được vén lên để bôi thuốc, Cố Hữu Thần cúi đầu nói: “Cảm ơn anh”. Tô Duệ lắc đầu: “Không cần cảm ơn đâu, làm phiền em cũng giúp anh bôi thuốc nhé.”

Cố Hữu Thần nhận lấy bình thuốc, theo lời Tô Duệ chỉ lấy tăm bông trong tủ ra, lúc quay người nhìn lại đồng tử cậu co rút rất nhanh, cuống họng như bị ai đó bóp chặt đến nỗi không phát ra được thanh âm nào.

Tô Duệ đã cởi áo ra, trên cơ thể gầy gò trải đầy vết thương mới cũ, xanh tím đỏ hồng, gần như không có một chỗ nào là bình thường.

Bình thuốc suýt nữa tuột tay, Cố Hữu Thần lẳng lặng hỏi: “Anh... Trên người anh...”

Tô Duệ rũ hàng mi dài, rất nhẹ mà nói: “Bị đánh, anh là trưởng phòng mà, mỗi người tội em mà phạm sai lầm thì anh đều phải chịu đòn.”

Xoang mũi Cố Hữu Thần chưa xót, nước mắt nhăn nhẹn lúc bị đánh nhất thời dâng lên, mắt không chế gào to: “Tại sao bọn họ lại làm như vậy, dựa...”

Lời còn chưa dứt, Tô Duệ đã khập khễnh chạy tới, giơ tay bịt kín cái miệng của cậu, sốt sắng mà nói: “Đừng gào, không là bị đánh chết đó!”

Bởi vì vừa nãy cầm bình thuốc và tăm bông, trên tay Tô Duệ dính đầy mùi thuốc ngai ngái, Cố Hữu Thần nhất thời tỉnh táo hẳn ra, run rẩy nắm lấy cổ tay Tô Duệ: “Vâng, em xin lỗi.”

Tô Duệ thở dài, chỉ mình cái mặt sưng phù của mình: “Bôi xong trên người em giúp anh bôi thuốc lên mặt nhé, anh không muốn soi gương đâu, xấu lắm.”

Toa xong thuốc, hai đứa nhỏ tiếp tục bận rộn gỡ ba tấm ga trải giường xuống. Tô Duệ mất công tốn sức mà ôm hết lên, vừa đi về phía cửa vừa nói: “Đi với anh, đợi lát nữa anh giặt, em cứ ở bên cạnh nhìn là được.”

“Sao thế ạ?” Cố Hữu Thần nói: “Em cũng có thể giặt mà!”

“Cứ để anh làm cho, anh quen rồi, sẽ giặt nhanh và sạch hơn em.” Ánh mắt Tô Duệ hướng xuống phía dưới rơi vào đôi giày mà Cố Hữu Thần đang mang, giọng có ước ao rất mơ hồ: “Em là con nhà khá giả phải không? Chưa từng làm chuyện như vậy chứ gì?”

Cố Hữu Thần thuận theo ánh mắt của cậu ta mà cúi đầu, quần áo và đôi giày này chẳng hề đắt tiền gì cả, thế nhưng so với đôi giày vải trên chân Tô Duệ quả thực “xa hoa” hơn rất nhiều.

“Ở nhà em cũng làm việc vất vả.” Cố Hữu Thần nhìn vết thương đau chạy tới: “Chúng ta cùng giặt đi!”

Tay bị rách mấy vết đồ ửng, dính bột giặt vào không chỉ xót mà còn rất khó chịu, Cố Hữu Thần than nhẹ hai tiếng, tủi thân khổ sở không thôi. Tô Duệ liếc mắt nhìn cậu, kéo chậu đến trước mặt mình, không để cho cậu nhóc phải đựng nước nữa.

Cả hai phơi tấm ga trải giường hình chữ nhật lên, Tô Duệ thuận thực tìm ra tấm khác sạch sẽ để thay rồi chuẩn bị trở về phòng y tế. Cố Hữu Thần theo sau, áy náy mà nói: “Để em đổi cho! Anh nghỉ ngơi một lát đi!”

Trong phòng y tế có người, Cố Hữu Thần sững sờ đứng ở cửa, trợn to cặp mắt đen láy nhìn chằm chằm bóng dáng kia.

Thiếu niên nọ đang lấy đồ trong tủ gỗ, ánh nắng sáng mai từ ngoài cửa sổ len vào, bao phủ toàn thân người kia nổi bật lên trong bóng tối.

“Anh...” Cố Hữu Thần đang muốn hỏi “Anh là ai”, Tô Duệ đột nhiên gõ lên lưng cậu một cái.

Thiếu niên đứng ngược nắng đi ra khỏi bóng tối, cầm bình thuốc và tấm bông đi thẳng về hướng cửa, lúc này Cố Hữu Thần mới thấy rõ được gương mặt non nớt xinh đẹp mà vô cùng lạnh lùng.

“Người vừa nãy là ai thế anh?” Khi phòng y tế chỉ còn lại mình và Tô Duệ, Cố Hữu Thần mới dám lên tiếng hỏi.

“Minh Tiêu.” Tô Duệ nắm hai tấm ga, đưa hai cái còn lại cho Cố Hữu Thần, “Tới giúp anh mau lên.”

“Anh ấy cũng bị thương sao?” Cố Hữu Thần lại hỏi: “Anh ấy thật lạnh lùng, vừa nãy em cười với anh mà anh chẳng chịu ngo ngoàng tới em.”

“Ai cậu ta cũng không để ý mà, lúc nào cũng trưng ra cái mặt lạnh tanh ấy thôi.” Tô Duệ nói.

“Vậy nhất định anh ấy sẽ bị đánh rất nặng.” Cố Hữu Thần cảm thấy đồng cảm: “Thật đáng thương.”

“Không đâu.” Tô Duệ miễn cưỡng mỉm cười: “Huấn luyện viên không dám động đến cậu ta.”

“Hả? Tại sao ạ?” Cố Hữu Thần kinh ngạc: “Mới vừa rồi hình như anh ấy tới lấy thuốc mà.”

“Hắn là không cần thận thôi, bình thường cậu ta hay luyện võ, bị thương linh tinh là chuyện thường.”

“Võ... võ thuật ạ?”

“Phải, giỏi lắm đó.”

“Cho nên huấn luyện viên mới không dám đánh anh ấy ạ?”

“Ừ... gần gần như vậy.”

Trên người Cố Hữu Thần tuy còn đau nhưng lực chú ý cũng đã bị thiếu niên tên là “Minh Tiêu” kia hấp dẫn. Đối phương cao hơn cậu, tựa hồ lớn hơn cậu vài tuổi, tuy rằng biểu tình rất lạnh lùng nhưng mà đôi mắt của người kia lại vô cùng đẹp đẽ.

Dọn dẹp xong phòng y tế, Tô Duệ đưa Cố Hữu Thần về lớp. Lớp học “lao động” buổi sáng đã được huấn luyện viên dẫn dắt xong, buổi chiều bọn nhỏ đang giam mình trong căn phòng u ám để học ngữ văn.

Còn chưa đi vào hành lang dài lạnh lẽo kia, Cố Hữu Thần đã bắt đầu sợ, kéo kéo góc áo Tô Duệ, thấp giọng nói: “Em không muốn vào.”

“Không vào sẽ bị đánh.” Tô Duệ vô cùng thẳng thắn.

“Tại sao họ lại đối xử với chúng ta như vậy?” Cố Hữu Thần rốt cục hỏi lên điều mà cậu vẫn luôn thắc mắc.

Qua một lúc lâu Tô Duệ mới trả lời: “Bởi vì ba mẹ chúng ta đã đưa chúng ta vào trong này.”

Cố Hữu Thần không hiểu: “Mẹ em không phải đưa em tới đây để bị đánh!”

Mẹ và ba muốn để cho em tới tiếp thu nền giáo dục tốt nhất mà!

“Có phải ba mẹ bảo đưa em tới đây là để em tốt hơn, trở thành tinh anh trong xã hội đúng không?” Tô Duệ hỏi: “Tương lai áo cơm không lo, muốn cái gì sẽ có cái đó?”

Cố Hữu Thần mờ mịt gật đầu.

“Giống nhau cả thôi.” Tô Duệ cười khở như một người lớn đã từng trải qua rất nhiều chuyện, gần như lăm bầm mà lặp lại: “Giống nhau cả thôi, chúng ta chỉ là công cụ của bọn họ.”

21. Chương 20

Khi đó Cố Hữu Thần chẳng thể nào hiểu được ý nghĩa trong lời của Tô Duệ, cậu vẫn luôn một lòng cho rằng ba mẹ đưa mình tới nơi này chỉ vì muốn tốt cho mình mà thôi. Tô Duệ không muốn tranh luận với cậu, chỉ nhắc nhở cậu về sau phải “Nghe lời”, không được đối nghịch với huấn luyện viên và thầy giáo, cũng không nên tùy tiện khóc gào.

Cố Hữu Thần cúi đầu nhìn vết thương rải rác trên cánh tay mình, sau khi được bôi thuốc thì đã mát hơn rất nhiều nhưng vẫn còn cảm giác đau xót khó nhịn.

Cậu hỏi: “Lúc đau không chịu nổi cũng không thể khóc ạ?”

Tô Duệ trầm mặc vài giây mới nhẹ giọng nói: “Vậy thì buổi tối khóc, trốn trong chăn lặng lẽ mà khóc.”

“Anh từng trốn trong chăn khóc chưa?” Cố Hữu Thần đưa tay ra muốn sờ vào gương mặt sưng tấy của Tô Duệ.

Tô Duệ khẽ tránh ra, chỉ lắc đầu bảo: “Khóc cũng vô ích.”

Ở lại Quốc học viện hơn nửa tháng, Cố Hữu Thần mới dần dần hiểu được câu “Khóc cũng vô ích” kia là có ý gì.

Phụ huynh học sinh đã kí cam kết với Quốc học viện đồng ý với những quy định rất rõ ràng, vì để bọn trẻ có thể học được cách tự lập tự mình cố gắng, trong học kỳ của một năm không cho phép cha mẹ tới thăm, cũng không thể gọi điện thoại. Phụ huynh sẽ giao quyền quản giáo cho Quốc học viện và bên phía nhà trường sẽ có tư cách tiến hành “Giáo dục truyền thống” đối với con cái của họ.

Cái gọi là “Giáo dục truyền thống” chính là “Roi vọt rèn ra con ngoan trò giỏi”.

Huấn luyện viên và thầy giáo ở nơi này vui buồn bất thường, đấm đá, bạt tai thường xuyên không hề có lý do mà vung lên trên người đám trẻ vô tội, ngay cả cái cố “Thấy ngựa mất” họ cũng chẳng buồn dùng, muốn đánh liền đánh, muốn mắng cứ mắng, cứ như đám trẻ kia chỉ là một đồng đồ chơi không có sự sống. Có những huấn luyện viên thích nghe đám trẻ khóc, càng khóc càng đánh hăng hái hơn. Có huấn luyện viên thì lại ghét tiếng khóc, càng khóc càng phải chịu tội nặng hơn.

So với những đứa trẻ khác thì số lần Cố Hữu Thần chịu đòn không coi là nhiều, người phụ trách của Quốc học viện biết thân phận của cậu cho nên từng đánh tiếng với đám huấn luyện viên. Thế nhưng mỗi ngày tận mắt chứng kiến những bạn học khác dù không hề phạm lỗi vẫn bị xách ra khỏi phòng học nhận trừng phạt cũng đã đủ khiến cho lòng Cố Hữu Thần tràn đầy sợ hãi.

Ngày nọ, đứa trẻ 7 tuổi ngủ chung phòng với cậu bởi vì lúc tập hợp ngã nhào một cái nên bị thầy giáo đâm kim châm hơn một tiếng đồng hồ. Thằng bé đau đến chết đi sống lại, ban đêm trở về nằm lì ở trên giường khóc nức nở, tiếng khóc rầm rứt bé nhỏ nhưng lại làm cho Cố Hữu Thần mất ngủ cả đêm.

Cậu rón rén bò qua giường Tô Duệ, khỏ sở hỏi: “Mẹ không cần chúng ta nữa sao?”

Tô Duệ lắc đầu: “Không biết.”

Cố Hữu Thần nhỏ giọng nghẹn ngào: “Chúng ta sẽ bị đánh chết hả anh?”

“Không biết.” Tô Duệ sờ sờ tóc của cậu, chất giọng nhẹ vô cùng, không biết là đang nói cho ai nghe: “Chúng ta sẽ ra khỏi đây.”

Cố Hữu Thần khóc mệt rồi, Tô Duệ vỗ nhẹ lên lưng cậu động viên: “Ngủ đi, đừng sợ.”

Đột nhiên, một tiếng khóc thê thảm vang vọng toàn bộ hành lang, nuốt chửng luôn câu dỗ dành “Đừng sợ” kia, biến nó trở thành thứ hoang đường nhất ở nơi này. Cố Hữu Thần hoảng đến nỗi cả người phát run, tóm chặt lấy chăn, dò hỏi: “Ồ ngoài... bên ngoài là ai đang khóc vậy?”

Tiếng khóc càng ngày càng thảm thiết, hòa lẫn tiếng đàn ông mắng chửi thô tục, thậm chí nghe thấy cả tiếng tát tai vang dội.

Là tiếng khóc của một bé gái, lọt vào tai người nghe là âm điệu vô cùng bi thảm. Cố Hữu Thần chưa bao giờ nghe thấy tiếng khóc nào khiến lòng người hoảng loạn như vậy.

Nó cứ như vang vọng từ cõi xa xôi bởi kẻ đang bị Thần Chết đẩy vào địa ngục.

Tô Duệ che kín hai tai Cố Hữu Thần lại, giọng cậu ta cũng run rẩy: “Không sao đâu, không có chuyện gì, đừng nghe.”

“Làm sao không có chuyện gì được? Cậu ấy đang khóc mà!” Cố Hữu Thần cố gắng tránh thoát, vừa hoang mang vừa sợ nhưng cũng rất kiên quyết: “Chúng ta không tới cứu thì cậu ấy sẽ chết!”

“Đừng...”

Tô Duệ đang định ngăn cản thì Cố Hữu Thần đã nhảy xuống khỏi giường.

Nhiều năm về sau, mỗi khi Thần Hựu nhớ tới đêm ấy vẫn luôn cảm thấy kinh sợ khó mà tin nổi. Cậu cũng đâu phải là người dũng cảm, từ khi đỡ thay Tô Duệ một trận đòn xong cậu liền không dám xuất đầu lộ diện nữa, cẩn thận trốn được càng xa càng tốt, chỉ dám rúc trong ổ chăn khóc thầm sau khi trời tối mà thôi.

Nhưng mà tiếng khóc thảm thương của bé gái kia như một sợi dây vô hình kéo cậu ra khỏi khu vực nhìn có vẻ an toàn ấy.

Lúc nhảy xuống giường, ngoại trừ ý định “Cứu người” ra thì cậu chẳng có suy nghĩ gì nữa.

Bởi vì quá hoang mang, chân phải của cậu khi chạm xuống đất khuy một cái, đau đớn như thể toàn thân bị ném vào hầm băng khiến cả người cậu phát lạnh.

Mà ngay lúc cậu khập khiễng chạy về hướng cửa, bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập, sau đó là tiếng cửa bị đá văng ra.

Cậu ngây ngẩn cả người, sau khi hoàn hồn mới vội vã muốn xông ra xem đã xảy ra chuyện gì, đúng lúc này Tô Duệ cũng đã chặn ở trước mặt Cố Hữu Thần, đặt ngón tay trở ở trên môi ra ý giữ im lặng.

“Xuýt, đừng nói, cũng đừng ra ngoài.”

Tiếng bé gái gào khóc vẫn đang tiếp tục, còn có tiếng vật nặng ngã bịch xuống đất. Cố Hữu Thần ngồi chồm hổm trên mặt đất, dùng sức nắm chặt lấy mắt cá chân đang đau nhói, ngẩng đầu hỏi: “Có người cứu cậu ấy rồi sao? Bọn họ đang đánh nhau hả anh?”

Tô Duệ im lặng không lên tiếng, đám bé trai khác trong kí túc xá cũng không nói gì.

Cố Hữu Thần mờ mịt nhìn chằm chằm ánh sáng lọt vào qua khe cửa, nghe được giọng ai đó bị đau mà kêu rên, tựa hồ còn ngửi được mùi máu tanh nữa.

Cậu vẫn chưa nhìn thấy người đập tung cửa kia, thế nhưng trong đầu lại đã hiện lên một bóng dáng vô cùng rõ ràng.

Không hề có căn cứ để mà tin tưởng, nhưng Hữu Thần chắc chắn người cứu bé gái kia chính là thiếu niên cậu gặp ở phòng y tế ngày đó.

Sự thực quả nhiên là thế.

Ngày kế, bầu không khí ở Quốc học viện trở nên rất quái lạ, các huấn luyện viên không ai đánh người nữa nhưng sắc mặt lại khó nhìn hơn so với bất cứ lúc nào trong dĩ vãng. Viện trưởng hiếm khi nào thấy lộ diện cũng mỉm cười đầy phúc hậu tới thị sát từng lớp học một, đi theo phía sau còn có một người đàn bà cao gầy, tay bưng khay đầy áp bánh kẹo, sau nữa là hai người đàn ông bê máy camera.

Viện trưởng tự tay đặt bánh kẹo lên trên bàn học của đám nhỏ, còn thân thiết mà cúi người xuống hỏi han vài người.

Cố Hữu Thần nhìn đồng kẹo trước mặt, nỗi sợ hãi lại âm thầm kéo tới, mồ hôi cậu chảy ra đầm đìa.

Buổi trưa, nhà ăn cung cấp cơm nước ngon một cách kỳ lạ, đến chiều các thầy giáo còn dặn dò cho phép đám học trò tự do hoạt động. Cố Hữu Thần lúc này mới nghe được các bạn học khác lén lút bàn tán, hóa ra đứa bé gái gào khóc đêm qua tên là Hứa Xán, mà người cứu cô bé ra khỏi tay huấn luyện viên chính là Minh Tiêu.

Lần thứ hai nghe được cái tên này, bàn tay Cố Hữu Thần bắt giắc khê siết lại.

Đám nhóc lớn tuổi hơn cậu nói rất nhiều thứ mà cậu không hiểu, tỷ như lúc Hứa Xán được Minh Tiêu ôm ra, quần áo trên người gần như rách tơi tả, tỷ như huấn luyện viên bị anh đập gãy xương sườn khi được đưa ra ngoài cũng gần như trần truồng.

So với chuyện của Hứa Xán và huấn luyện viên, cậu càng lưu ý đến Minh Tiêu nhiều hơn.

Anh trai nhỏ này làm được rất nhiều việc mà cậu không thể nào thực hiện được.

Bọn nhóc kia còn nói Minh Tiêu cũng bị thương, mà hẳn là bị thương không nhẹ, ngay trong đêm đã được đưa ra ngoài rồi.

Tim Cố Hữu Thần đập nhanh hơn, vội vàng hỏi: “Minh Tiêu sẽ chết sao?”

Trong hai năm tồn tại ở nơi ấy, cậu gần như lúc nào cũng treo chữ “chết” bên miệng, sợ sệt mình bị đánh chết, cũng lo lắng người khác bị đánh chết.

Chết – thể mà lại là bóng tối thăm thẳm không cách nào xóa đi được trong tâm tư một đứa trẻ non nớt.

Không ai biết Minh Tiêu có chết hay không, mỗi ngày khi có cơ hội Cố Hữu Thần đều tới phòng ngủ của Minh Tiêu xem thử, ngó dáo dác vào bên trong mong tìm thấy bóng dáng thân thuộc.

Đoạn thời gian đó, ngày trôi qua đột nhiên trở nên rất “dễ chịu”, thầy giáo thân thiết, huấn luyện viên nghiêm túc, một ngày ba bữa đều được ăn ngon. Cánh cổng dày nặng của Quốc học viện mở ra, có người đến “tham quan”, có đứa nhỏ được mang đi “tâm sự”, mãi tới khi Hứa Xán rời đi, cánh cổng kia khép chặt một lần nữa, bóng tối kinh hoàng lần thứ hai giáng lâm.

Một tuần lễ sau Minh Tiêu mới trở về, anh nằm trong phòng y tế từng được dọn dẹp qua. Cố Hữu Thần là người đầu tiên chạy tới, cậu đứng ở bên giường lấp bắp gọi: “Minh... Minh... Minh...”

“Mày là ai?” Giọng Minh Tiêu khàn khàn, trên đầu còn quấn vải băng trắng muốt.

“Em là Cố Hữu Thần, năm nay 8 tuổi.”

“Ồ.”

Cố Hữu Thần chuẩn bị rất nhiều lời để nói với Minh Tiêu, ví dụ như “Anh thật là giỏi”, “Anh là anh hùng”, “Hôm đó em cũng định ra ngoài”, nhưng khi thật sự nhìn thấy Minh Tiêu và đối diện với cặp mắt xinh đẹp kia, trong lòng cậu lại hỗn loạn hết cả lên, chẳng thể nói ra được bất cứ điều gì.

Minh Tiêu không quá thoải mái mà khê nhích người, nhú mày rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Cố Hữu Thần đột nhiên đưa tay ra, nắm lấy đầu ngón út của Minh Tiêu, “Anh...”

Minh Tiêu cảnh giác rút tay về, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo: “Làm gì?”

“Anh...” Cố Hữu Thần hơi sợ, nhưng vẫn hỏi ra điều mình muốn biết bấy lâu: “Anh có đau không?”

Mi mắt Minh Tiêu khê run, ánh mắt lộ ra sắc thái mà Cố Hữu Thần nhìn không hiểu.

“Anh sao vậy?” Cố Hữu Thần nắm lấy tay Minh Tiêu lần nữa, mà lúc này Minh Tiêu không rút tay về.

“Có phải là rất đau không?” Cố Hữu Thần hỏi tiếp.

“Không đau.” Minh Tiêu rũ mắt xuống, đáp khe khẽ, “Không đau.”

Từ khi anh sinh ra đến nay, thẳng nhóc xa lạ trước mặt kia lại là người duy nhất hỏi anh một câu “Có đau không”.

—

Dọn dẹp phòng y tế của trường là do đám trẻ thay phiên nhau phụ trách, Cố Hữu Thần chủ động nhận dọn nửa tháng chỉ vì muốn ngày ngày được thấy Minh Tiêu.

“Mẹ anh có biết anh bị thương không?” Lau chùi sạch sẽ mọi thứ xong, Cố Hữu Thần ngồi ở bên giường bệnh, mắt lom lom nhìn Minh Tiêu.

“Biết.” Gương mặt Minh Tiêu không hề có chút cảm xúc.

“Tại sao mẹ không đến đón anh về? Hứa Xán cũng đã được đón đi rồi.” Cố Hữu Thần nói xong lại thấy hơi

hối hận, nếu như Minh Tiêu đi thật rồi thì sau này không biết mình còn có thể gặp lại anh nữa hay không.

“Anh không có nhà để về.” Minh Tiêu nói.

Cố Hữu Thần không hiểu, nghiêng cái đầu nhỏ hỏi: “Tại sao ạ?”

“Sao mà nhóc có nhiều câu ‘Tại sao’ quá vậy?” Minh Tiêu thoáng nhướn mày: “Ngày nào nhóc cũng hỏi anh ‘Tại sao’ hết á.”

Cố Hữu Thần thấp thỏm không yên: “Anh giận sao?”

Minh Tiêu chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ: “Không.”

“Vậy anh có thể dạy võ cho em được không?”

“Võ thuật á?”

“Em cũng muốn bảo vệ những người khác giống như anh.” Cố Hữu Thần nói: “Đặc biệt là... đặc biệt là trưởng phòng của tụi em, anh ấy hay bị đánh lắm.”

Minh Tiêu nhìn cậu một lúc lâu rồi lắc lắc đầu.

“Anh không muốn dạy em sao?” Cố Hữu Thần sốt ruột hỏi.

“Nhóc mới 8 tuổi thôi, còn nhỏ lắm.” Minh Tiêu nói tiếp: “Không cần phải bảo vệ ai đâu.”

“Nhưng em không muốn thấy anh Tô Duệ bị đánh nữa!”

“Anh sẽ bảo vệ cậu ta.” Giọng Minh Tiêu hạ xuống, “Anh sẽ bảo vệ tất cả mọi người.”

Thế rồi kể từ đó về sau, Minh Tiêu vốn từ trước đến giờ luôn cô độc một mình không bận tâm tới ai lại bắt đầu “lo chuyện bao đồng”, nơi nào có đứa nhỏ bị bắt nạt, chỗ ấy liền có anh đứng cảm đứng ra.

Anh sẽ thường xuyên bị thương, những huấn luyện viên kia kiêng kỵ Minh Tiêu nhưng cũng sẽ không bỏ qua cho anh. Mỗi lần Minh Tiêu đánh nhau, Cố Hữu Thần liền ở bên cạnh nhìn — không phải là không dám tiến lên giúp đỡ mà là vì anh đã từng dữ dằn cảnh cáo: Không cho nhào lên, không nghe lời anh sẽ không để ý đến mày nữa.

Cánh tay và lưng Minh Tiêu đều rách da, trên người bầm tím khắp mọi nơi, Cố Hữu Thần vừa chảy nước mắt vừa xoa thuốc, Minh Tiêu không biết làm sao để đỡ nhóc mít ướt kia, không thể làm gì khác hơn là cười với cậu.

Trong lòng Cố Hữu Thần, nụ cười của Minh Tiêu là phong cảnh đẹp nhất, rung động nhất thế gian này.

Cố Hữu Thần cứ hệt như cái đuôi của Minh Tiêu, cũng may mà số lần Minh Tiêu phải đánh nhau vì cậu cũng không nhiều. Cậu không phải là đứa trẻ bị bắt nạt thảm nhất, có nhiều đứa bé khác cần sự trợ giúp từ Minh Tiêu hơn.

Vì vậy cậu đi theo Minh Tiêu, nhìn đám trẻ vây quanh Minh Tiêu càng ngày càng nhiều.

Có hơi cô quạnh, cơ mà cũng rất kiêu hãnh.

Thế nhưng Minh Tiêu vẫn là người cứu cậu.

Ngày đó bởi vì cậu gấp chăn chưa vuông vắn nên bị huấn luyện viên tóm lấy ném tới ném lui trên đất, bụng và mặt đều đã trúng vài đập, toàn thân vô cùng tê thảm. Tô Duệ lén lút gọi Minh Tiêu tới, lúc chạy đến Minh Tiêu phi thân tung một đập, đánh ngã gã huấn luyện viên khiến gã không thể dậy nổi.

Đêm đó, Cố Hữu Thần và Minh Tiêu cùng bị giam vào phòng tối. Hai thiếu niên rúc vào nhau, ôm chặt lấy nhau, không đầu không đuôi mà tán gẫu về chuyện tương lai.

Khi đề tài liên quan tới “Tiểu Thần Tiên” kia kết thúc, Minh Tiêu ôm Cố Hữu Thần nằm trong lòng ngực của mình, nhẹ giọng nói: “Mau ngủ đi.”

Cố Hữu Thần chớp chớp hai mắt, giọng đầy thán phục, “Anh Tiêu Tiêu, anh đẹp trai quá.”

Minh Tiêu nở nụ cười, néo néo cái mũi của cậu nhóc, “Nhóc cũng đẹp lắm.”

“Em có chỗ nào đẹp đâu?”

Minh Tiêu nhìn cậu chăm chú rồi đáp, “Đôi mắt của nhóc sáng ngời hệt như những vì sao ấy.”

22. Chương 21

Từ khi trở thành cái đuôi của Minh Tiêu, những ngày tháng sống trong Quốc học viện tựa hồ cũng không còn quá gian nan nữa. Cả ngày Cố Hữu Thần đều treo hai chữ ‘Minh Tiêu’ ở bên mép, chỉ cần Minh Tiêu

xuất hiện trong tầm mắt thì ánh mắt của cậu liền không thể thu về được. Buổi tối cậu còn muốn tập võ trong phòng ngủ, đánh mấy bộ quyền nom rất ra dáng, dẫn tới các bạn cùng phòng thường xuyên nhỏ giọng khen hay.

Tô Duệ trải sẵn giường cho mọi người, vội vã gọi mấy đứa nhỏ nhanh chóng đi ngủ, Cố Hữu Thần thở hồng hộc nhắc vạt áo lên, nỗ lực lấy hơi hỏi: “Anh Duệ ơi, anh coi thử hôm nay em có luyện được cơ bụng chưa?”

Thức ăn trong Quốc học viện rất tệ hại, chỉ được ăn cơm trắng với dưa muối là chuyện thường tình, viện trưởng lúc nào cũng tuyên truyền với các bậc phụ huynh về phương pháp “Tiến hành giáo dục cần kiệm”, “Chịu được khổ mới là người trên người”. Cố Hữu Thần ở nhà đã không béo mập gì rồi, đến đây lại còn sút đi vài cân, kéo áo lên thì chỉ thấy bộ xương sườn gầy gò, nửa miếng thịt cũng đừng mong chứ nói gì là cơ bắp.

Tô Duệ thở dài, giúp cậu kéo áo xuống. Cậu vẫn không cam lòng hỏi lại: “Anh ơi, anh thấy cơ bụng của em không?”

“Mau đi ngủ đi, sáng mai dậy sẽ có cơ bụng.” Tô Duệ đáp qua loa.

Cố Hữu Thần bĩu môi: “Anh gạt em. Lần trước anh cũng nói như vậy, kết quả anh lại làm chuyện xấu, thừa dịp em ngủ say vẽ mai rùa lên bụng em.”

Tô Duệ nở nụ cười, xoa xoa mái tóc ngắn của cậu: “Em vừa gầy vừa bé luyện cơ bụng làm gì? Chờ sau này lớn lên, thân thể cường tráng rồi luyện cũng không muộn.”

“Làm sao em biết lúc nào có thể lớn được?” Cố Hữu Thần bò lên giường: “Hiện tại em muốn có cơ bụng, mấy ngày trước em còn mơ em có tám múi nữa đấy!”

Tô Duệ khom lưng nhét chăn cho cậu, nhẹ giọng dỗ: “Minh Tiêu cũng có cơ bụng tám múi đâu?”

“Anh ấy có hai múi, em từng thấy rồi!” Nói đến Minh Tiêu, Cố Hữu Thần liền nhoẻn miệng cười, “Em cũng muốn giống anh ấy lắm!”

“Không thì em bảo cậu ấy chỉ cho luyện thể nào đi.”

“Anh ấy không chịu dạy.”

“Làm sao có thể? Em bám chân cả ngày mà cậu ấy không dạy em à?”

Khóe mắt Cố Hữu Thần xù xuống, nom có vẻ rất buồn cười: “Anh cũng không dạy em học võ.”

“Hả? Vậy vừa nãy em múa gì đấy?” Tô Duệ ngạc nhiên hỏi.

“Là lúc em xem anh ấy đánh nhau lén học đấy.” Cố Hữu Thần đáp: “Anh Tiêu Tiêu bảo em còn bé, không cho em đánh nhau.”

Tô Duệ suy tư rồi gật đầu: “Cậu ấy nói đúng.”

“Nhưng mà em có thể tự học nha.” Cố Hữu Thần cười tươi như hoa: “Em thích anh ấy nhất!”

“Em đúng là người hầu bám đít cậu ấy mà!”

“Là cái đuôi nhỏ, không phải người hầu!”

“Hai cái này có khác nhau hả?” Tô Duệ hỏi.

“Đương nhiên là có!” Cố Hữu Thần giải thích: “Đuôi là thứ mọc sau mông, người hầu là chỉ theo phía sau thôi, đuôi thân thiết gần gũi hơn so với người hầu rất nhiều! Người hầu lúc nào cũng có thể chạy mất, thế nhưng đuôi vĩnh viễn sẽ không như vậy! Đuôi sẽ mãi mãi trung thành!”

“Ày...” Tô Duệ sắp theo không kịp logic quái gở của thằng nhóc này mất rồi.

“Aiiii!” Cố Hữu Thần nói xong lại thở dài, than thở cứ như ông cụ non: “Nhưng mà người đi theo anh Tiêu Tiêu càng ngày càng nhiều, tất cả mọi người đều vây quanh anh ấy, cả anh Duệ cũng thích theo anh ấy nữa, sau này có khi nào anh ấy sẽ quên mất cái đuôi trung thành như em không?”

Tô Duệ dở khóc dở cười: “Anh không đi theo cậu ấy, Minh Tiêu giúp chúng ta đánh nhau mà, anh phải tới cảm ơn cậu ấy đúng không?”

Cố Hữu Thần lăm bầm lâu bầu: “Thôi không sao, dù cho anh Tiêu Tiêu có quên em thì em vẫn sẽ là cái đuôi của anh!”

Sau khi năm học đầu tiên kết thúc, trong Quốc học viện có người rời đi, cũng có đứa nhỏ bị đưa vào. Cố Hữu Thần cuối cùng cũng được một lần nghe điện thoại của người nhà.

Phòng truyền tin y hệt như phòng giam nhỏ, trước khi vào đã bị thầy giáo uy hiếp không cho kẻ khổ, sau khi đi vào cậu bị đặt ngồi lên băng ghế, bên người là ba tên huấn luyện viên cao to hung ác.

Trong căn phòng giam nhỏ bé đó không có bạn học cũng không có Minh Tiêu.

Cố Hữu Thần vốn dự định sẽ kể hết đau đớn khổ sở trong một năm qua cho mẹ nghe, nhưng trong khoảnh khắc bị ấn ngồi xuống, mồ hôi lạnh đột nhiên tuôn ra, nỗi sợ hãi như một đôi tay vô hình chặt chẽ chặn đứng cổ họng của cậu.

Huấn luyện viên lạnh lùng nói: “Dám nói một chữ không tốt, ông thịt chết mày!”

Cậu nuốt nước bọt xuống, sau khi điện thoại được kết nối chỉ dám phát ra một tiếng run rẩy: “Mẹ.”

Viện trưởng dùng lí do “chỉ có một cái điện thoại” để hạn định thời gian trò chuyện của mỗi một học sinh là 3 phút.

Đây là một sự sắp đặt vô cùng khéo léo, trước khi dám trẻ cầm điện thoại lên đã bị đe dọa, lúc trò chuyện phía sau và trước mặt đều có huấn luyện viên tàn ác canh chừng, rất ít đứa trẻ nào có thể đề xuống nỗi sợ hãi kể hết tất cả mọi thứ cho người nhà trong khoảng thời gian cực ngắn ấy.

Cho dù có người khóc nháo hoặc là nói ra lời bất lợi cho Quốc học viện, viện trưởng cũng sẽ hiền hậu giải thích —— ví như con trai của anh chị chưa được loại trừ sạch sẽ những tố chất nhu nhược, vẫn cần tiếp tục tôi luyện, thế là các vị phụ huynh mù quáng mơ về một tương lai tươi đẹp sẽ tin ngay. Không chỉ tin mà còn có thể vâng theo ‘kiến nghị’ của viện trưởng, để con em mình tiếp tục nhận ‘giáo dục truyền thống’ của Quốc học viện.

Có thể đưa con cái ruột thịt tới chỗ như thế, trong một năm dài đằng đẳng chẳng hề quan tâm, cha mẹ như vậy có thể nói là đã ngu muội đến mức không cách nào dùng lẽ thường để hiểu.

Cố Hữu Thần trợn to hai mắt nhìn chằm chằm huấn luyện viên dữ tợn chỉ cách mình hai bước chân, đầu óc cậu trống rỗng, máy móc lặp lại mấy chữ “Có ạ” —— Cố Thiên ở đầu dây bên kia hỏi cậu “Ăn có ngon không”, “Thầy giáo có tốt với con không”, “Học có được không”.

Một người mẹ đã mất đi tư cách tựa hồ cũng chỉ có thể hỏi ra những vấn đề chẳng quan hệ tới tâm tình của con mình như thế mà thôi.

Trước khi điện thoại bị cắt đứt, Cố Hữu Thần đột nhiên nắm chặt ống nghe, khóc lóc gào lên: “Mẹ ơi, con không muốn ở đây nữa! Mẹ đón con về được không? Con sẽ học thật giỏi! Con sẽ để mẹ và ba trở lại nhà ông ngoại! Mẹ ơi, con xin mẹ...”

3 phút đã đến, điện thoại tự động cắt đứt. Các huấn luyện viên thô bạo mà túm cổ áo Cố Hữu Thần lôi ra nhưng cũng chưa dám tự tiện ra tay.

Cố Hữu Thần bị mang tới một gian nhà tương tự như phòng trọ, gần giống với những căn nhà nhỏ của các bạn học khác, trang trí cực kỳ ấm áp, giường chiếu sạch sẽ êm ái, bên giường còn bày ra thảm trải nền.

Viện trưởng đến một lần, mỉm cười căn dặn cậu ngoan ngoãn ở đây ở mấy ngày.

Cố Hữu Thần không nhớ mình đã ở trong căn phòng kia đợi bao lâu, cậu rất sợ hãi, rất muốn về nhà, cũng cực kì muốn gặp Minh Tiêu.

Sau đó cửa phòng đột nhiên mở ra, huấn luyện viên tiến vào, đầu tiên là giáng xuống một bạt tai sau đó túm tóc kéo cậu ra ngoài, vừa đánh vừa mắng: “Đệt! Tao nói mày đ** nghe đúng không? Đ** m*! Tao cho mày khóc này! Dám tố cáo này! Đếch muốn sống nữa thì ông cho mày vừa lòng!”

Cố Hữu Thần ôm đầu quỳ trên mặt đất, đau đến không chịu được, khóc lóc gọi “Mẹ”. Huấn luyện viên cứ thế đánh, tát, đấm, đá không ngừng, “Mẹ? Viện trưởng tự mình đi làm công tác tư tưởng cho mẹ mày rồi, mẹ mày mới vừa đóng thêm học phí bảo bọn ông phải giáo dục mày thật “tử tế” đấy!

Cố Hữu Thần cắn chặt môi, khó chịu đến nỗi hai mắt tối sầm lại.

Khi tỉnh lại cậu đã nằm trên giường ký túc xá, hai đứa bé tuổi rất nhỏ ngồi xổm ở bên giường khóc nức nở, Tô Duệ nắm bình thuốc trong tay đang cẩn thận bôi lên vết thương cho cậu, thấy cậu tỉnh rồi, đôi mắt lập tức liền đỏ, cẩn thận nhẹ nhàng sờ lên gương mặt sưng tấy của cậu, dịu dàng hỏi: “Đau lắm không?”

Cố Hữu Thần cố hết sức ngồi dậy, thần thờ mà nhìn bốn phía, “Em...”

“Minh Tiêu đưa em về.” Tô Duệ hít hít cái mũi, ngắt ngang lời, “Cậu ấy tới cứu em, những người kia cũng đánh cậu ấy luôn, em nghỉ...”

Còn chưa nói xong, Cố Hữu Thần đã nhảy xuống khỏi giường, hoàn toàn không để ý đến vết thương trên người đang đau nhói rỉ máu, lao đảo hướng về phía cửa.

Tô Duệ bảo bọn nhỏ cản cậu lại, nhẹ giọng nói: “Em đừng lo, cậu ấy không bị thương nặng đâu.”

“Em muốn đến nhìn anh ấy!” Cố Hữu Thần giãy giụa đòi đi.

“Không được đâu.” Tô Duệ lắc đầu: “Cậu ấy bị giam rồi, ngày mai mới có thể ra ngoài.”

Chân Cố Hữu Thần mềm nhũn, quỳ hai gối xuống đất, khi tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, cái trán cậu đột nhiên va về phía mặt đất thật mạnh.

Mắt Tô Duệ co rút, lập tức xông tới, hai tay mới vừa đỡ lấy vai cậu liền nghe thấy một tiếng khóc nức nở, ngọt ngào và đầy tuyệt vọng.

Tất cả mọi người ở lại chỗ này đều bị cha mẹ từ bỏ rồi.

Cha mẹ chúng tin lời dối trá của viện trưởng, chỉ tiếc mài sắt không nên kim mà để chúng ở lại chỗ này.

Một năm tới đây bọn chúng sẽ phải lặp lại quãng thời gian lãng phí cùng đau khổ.

Khi Minh Tiêu vừa từ phòng tạm giam đi ra, Cố Hữu Thần đã lập tức nhào tới, nước mắt làm ướt đầm quần áo bẩn thỉu của Minh Tiêu. Hai ngày rồi anh chưa được ăn cơm, trên người lại bị thương, suy yếu uể oải, chỉ nói được câu “Sao nhóc lại tới đây” liền ngã vào trên người Cố Hữu Thần.

Rất nhiều đứa trẻ chạy tới muốn khiêng Minh Tiêu lên. Cố Hữu Thần quát đuổi tất cả mọi người đi, công Minh Tiêu cao hơn cả mình ở trên lưng, từng bước từng bước khó khăn đi về hướng phòng y tế.

Nước mắt tuôn trào suốt một đoạn đường, hai mắt đứa trẻ 9 tuổi đỏ bừng cần răng tự thề.

Chờ em lớn lên!

Chờ em bảo vệ anh!

Minh Tiêu ngủ trong phòng y tế một ngày, Cố Hữu Thần lấy nước tới lau người cho anh, lúc bôi thuốc căng thẳng muốn đòi mạng, bôi một vết lại phải thổi mấy hơi, chỉ lo làm anh đau.

“Đồ ngốc, không cần thổi đâu.” Minh Tiêu búng nhẹ một cái lên trán Cố Hữu Thần: “Anh không đau.”

“Chảy máu rồi làm sao không đau được.” Hai mắt Cố Hữu Thần đã khóc sưng lên, “Anh Tiêu Tiêu lừa em!”

“Đừng khóc.” Minh Tiêu cầm tấm bông qua, bảo Cố Hữu Thần ngồi sang một bên, “Đàn ông con trai không nên tùy tiện khóc lóc, em nhìn em kìa, lấm lem như con mèo hoa ấy.”

Cố Hữu Thần thút tha thút thít đáp, “Không... em không... hức... không khóc.”

Minh Tiêu thoa thuốc xong nhìn quanh mà không tìm được quần áo, “Nhóc mít ướt, quần áo của anh đâu?”

“Em đem đi giặt rồi.” Cố Hữu Thần giải thích: “Em không phải nhóc mít ướt!”

Minh Tiêu sững sốt một chút, xoa xoa đầu cậu: “Cảm ơn nhé.”

“Không cần cảm ơn em đâu.” Cố Hữu Thần lập tức nhào vào ngực Minh Tiêu, lấy cái trán cọ ngực anh, mềm mềm nhũn nhũn mà khẽ gọi: “Anh Tiêu Tiêu.”

Minh Tiêu biết cậu đang hãi sợ, vỗ lưng cậu khẽ trấn an: “Nhà anh cũng nộp học phí cho anh rồi, một năm tới... Một năm tới anh cũng không thể quay về. Đừng sợ, anh bảo vệ em.”

Cố Hữu Thần liếc mắg gậ đầu, “Anh Tiêu Tiêu, em rất muốn ra ngoài. Chúng ta còn có thể ra khỏi đây sao?”

“Có thể.” Minh Tiêu hít sâu một hơi, lặ lại lời khẳng định này: “Nhất định có thể.”

Cố Hữu Thần nở nụ cười, “Sau khi ra ngoài, anh Tiêu Tiêu mang em đi chơi được không?”

“Đương nhiên là được chứ.”

“Ngó tay!”

“Trẻ con vừa thôi.”

Lúc đó, cả hai đều chẳng thể biết được, để có thể rời khỏi Quốc học viện ấy bọn họ đã phải đánh đổi bằng biết bao tàn khốc.

Một năm sau đó khổ cực tiếp tục kéo dài cho đến tận cuối học kì, khi mà tưởng chừng sẽ có điểm kết, thì một hành vi man rợ vĩnh viễn không xứng được tha thứ đã cướp đi mạng sống của một thiếu niên hiền lành đáng thương kia.

Ngày ấy, vài tên huấn luyện viên đột nhiên xông tới lớp của Cố Hữu Thần gọi một bé trai và ba bé gái đi. Trong đó có một bé gái là người mới tới, còn rất nhỏ tuổi. Tô Duệ là trưởng phòng kí túc và cũng là lớp trưởng, cậu cho là đám nhóc bị mang ra ngoài sẽ phải chịu đòn, lập tức đứng lên chuẩn bị chịu tội thay cho bé gái nọ.

Cậu có ngoại hình rất thanh tú, hiện tại lớn thêm một tuổi thì càng ngày càng đẹp, tuy là con trai nhưng còn đẹp hơn so với rất nhiều bạn nữ, nhưng cũng không hề có sự mảnh mai yếu đuối như của con gái.

Huấn luyện viên lộ ra nụ cười gian tà.

Cố Hữu Thần nhìn Tô Duệ bị tóm ra ngoài cửa, tim khó giải thích được mà chột nẩy lên cảm xúc kinh hoàng, tựa như dự cảm được có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra.

Mà thực chất, trước đến giờ có bao giờ xảy ra chuyện gì tốt lành đâu?

Lên lớp, trên đường hay ở kí túc đột nhiên bị kéo ra ngoài chịu đòn đã là chuyện thường như cơm bữa, Cố Hữu Thần không phải là chưa từng tận mắt thấy Tô Duệ bị tóm ra ngoài hành hung.

Thế nhưng lần này, cậu lại đột nhiên có loại cảm giác cả người phát lạnh —— cậu sợ Tô Duệ sẽ không trở về nữa.

Khi mà sự kiện xâm hại bé trai đến chết bùng phát thông tin trên toàn quốc, đám Minh Tiêu vẫn còn ở vùng núi rừng lân cận kiếm củi đốt, hay tin mới cấp tốc trở về. Đáng tiếc, Tô Duệ đã không chờ được nữa.

Mất thấy thảm trạng của Tô Duệ, có vài đứa trẻ đã phải bị đưa ngay vào bệnh viện điều trị tâm thần.

Quốc học viện thành lập mười năm, hung ác bừa bãi, đây cũng là lần đầu tiên có đứa trẻ bị dẫn vật đến chết, hơn nữa là dùng phương thức mất đi nhân tính như vậy. Gia đình mất đi người con trai độc nhất biết được con mình bị xâm hại đến chết rất cực tởm ngộ, Quốc học viện hắc ám kia lúc này mới bị phơi bày hết thấy bộ mặt thật ra khắp thiên hạ.

Thế nhưng đứa trẻ xinh đẹp bị hành hạ đến chết kia vĩnh viễn sẽ không thể nhắm mắt.

Vô số quan chức, phóng viên, hội từ thiện tràn vào Quốc học viện ẩn sâu trong núi này. Đám huấn luyện viên và thầy giáo bị bắt, viện trưởng cũng khó thoát khỏi lưới pháp luật tuy thừa mà khó lọt, mỗi ngày đều có đứa trẻ khóc rờn rờn được cha mẹ đón đi. Cố Hữu Thần lôi tay Minh Tiêu, trước khi khóc đến hôn mê vẫn nghẹn ngào nói: “Anh Duệ từng nói với em rồi, anh ấy sẽ rời đi nơi này, anh ấy sẽ cùng chúng ta ra khỏi nơi này!”

Minh Tiêu gắng sức hô hấp, không cho nước mắt rơi xuống, nghẹn ngào động viên: “Cậu ấy tới thiên đường rồi.”

“Anh ấy có đau nữa không?”

“Không, vĩnh viễn sẽ không.”

Mấy ngày sau đó, ông Cố Chương Tiện – người đứng đầu tập đoàn Cố thị hiện tại và cũng là anh ruột của ông ngoại Cố Hữu Thần mới biết đứa cháu họ của mình đã phải sống hai năm trong Quốc học viện ô danh toàn quốc kia. Trong cơn giận dữ, ông không cho đứa em trai và cháu gái Cố Thiển được tiếp xúc với Cố Hữu Thần nữa mà tự tay đến đón đứa trẻ tội nghiệp này về bên người, coi như cháu ruột mà nuôi nấng.

Cố Hữu Thần rời đi vô cùng vội vàng, thậm chí không kịp nói lời tạm biệt với Minh Tiêu. Cùng ngày ấy, ba mẹ Minh Tiêu cũng đến Quốc học viện đón con về, có điều là dường như đứa con ấy đã xem họ trở thành người xa lạ.

Từ đó trở đi, đôi bên li biệt.

Về sau Cố Hữu Thần tự sửa tên lại cho chính mình là “Thần Hựu”.

Cậu út từng hỏi: “Cái tên này có ngụ ý gì sao?”

“Có.” Thần Hựu đáp đồng dục, ánh mắt nhìn vào xa xăm: “Anh ấy từng nói đôi mắt của cháu tựa như những vì sao, chỉ cần anh ấy nhìn thấy liền như được ngắm những ngôi sao kia. Sau này, đến lượt cháu sẽ bảo vệ anh ấy.”

() Thần Hựu: Thần trong Tinh Thần (ngôi sao).*

23. Chương 22

Khi mới vừa được đưa lại xã hội bình thường, cuộc sống của Thần Hựu đã trải qua không quá thoải mái.

Hai đứa con trai của Cố Chương Tiện đều ở độ tuổi cưới vợ sinh con, Thần Hựu là đứa trẻ nhỏ nhất trong nhà cho nên một người bạn để chơi đều không có. Trên danh nghĩa tuy Thần Hựu là cậu ấm nhà giàu nhưng khi còn bé cậu đã trải qua quá nhiều khổ cực, trên đường lại gặp đại nạn, đột nhiên thay đổi hoàn cảnh sinh hoạt cho nên nhất thời rất khó thích ứng. Thêm nữa lúc đó bê bối của Quốc học viện mới vừa bị báo đài và các phương tiện truyền thông vạch trần ra ngoài ánh sáng, những mô hình trường học tương tự trong nước liền nhất loạt bị moi ra trước mắt công chúng, truyền thông đưa tin rầm rập không ngớt. Tuy Cố gia có thể bảo vệ cậu nhưng trời sinh cậu đã rất nhạy cảm, hoàn cảnh lớn lên lại khiến cậu quá mức cẩn thận, chỉ cần một ánh mắt của người đời khác đi thôi đều sẽ làm cho cậu bất an.

Khi đó, tinh thần của Thần Hựu xảy ra một vài vấn đề, không dám đi học, sợ sệt thầy cô như sợ huấn luyện viên và thầy giáo trong Quốc học viện, cũng vô cùng sợ hãi bạn học dùng ánh mắt khác thường nhìn mình. Có điều cậu không dám biểu lộ ra, cậu lo lắng sẽ khiến người nhà mới của mình tức giận.

Thật vất vả mới có được một mái ấm, cậu thực sự không muốn lại bị vứt bỏ lần nữa.

Cố Chương Tiện tìm cho cậu trường tiểu học tốt nhất trong thành phố, Thần Hựu rất nghe lời, xếp lớp xong cậu bắt đầu đi học, trong một tuần đầu cậu ngoan ngoãn thành thật, ngoại trừ trầm mặc ít nói thì không có bất kỳ chỗ nào có thể soi mói.

Cuối tuần, Thần Hựu nghe thấy thầy giáo báo cáo tình huống của mình với ông ngoại, trong đó có một câu là: “Trò ấy điểm nào cũng tốt, nếu như nghỉ giữa giờ có thể giao lưu nhiều với bạn học thì sẽ tốt hơn, có điều cũng không gấp, từ từ sẽ được. Bên phía nhà trường sẽ dẫn dắt trò ấy hòa đồng, về phía gia đình cũng nên cố gắng trước tư tưởng cho cháu...”

Thần Hựu trở lại phòng ngủ của mình, ôm đầu gối ngồi rất lâu.

Cậu cũng muốn chơi đùa với các bạn học khác, thế nhưng có làm cách nào cũng không thể bước qua được rào cản tâm lý.

Các bạn học nhỏ hơn cậu hai tuổi, quần áo sạch sẽ đẹp đẽ, lúc nào cũng vui vẻ cười đùa náo nhiệt. Thầy cô mà đặt câu hỏi, các bạn ấy đều có thể trả lời lưu loát còn cậu thì lại phải suy nghĩ một lúc lâu.

Mỗi lần nhìn thấy mọi người chơi đùa ồn ào huyên náo, cậu đều sợ hãi đến nỗi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cậu lo lắng chỉ một giây sau huấn luyện viên sẽ xông tới kéo đứa nhóc làm ồn nhất đi.

Giống như lần đó bắt Tô Duệ vậy.

Cái tên Tô Duệ như loa phóng thanh phát ra tiếng rít chói tai, một khi nghĩ đến liền khiến cậu hận không thể mạnh mẽ bịt kín hai tai lại.

Khi còn ở Quốc học viện, Minh Tiêu sẽ ôm lấy cậu, khẽ giọng trấn an cậu: “Cậu ấy đã lên thiên đường rồi, sẽ không bao giờ đau đớn nữa”, mà bây giờ cậu đánh mất Minh Tiêu rồi, không có ai cho cậu một cái ôm ấm áp khi cậu rơi vào đau đớn, thống khổ nữa.

Cậu không dám nói với Cố Chương Tiện rằng “Ông có thể tìm Minh Tiêu giúp cháu được không?”, cũng như cậu không dám nói “Cháu không muốn đi học”.

Sợ bị phiền chán, sợ bị đánh đuổi.

Ngày đó cậu chặt chẽ siết lấy nắm đấm, móng tay cọ vào làm lòng bàn tay rỉ máu. Cậu nghĩ: Mình phải nỗ lực hơn một chút, phải sớm hòa đồng với bạn bè.

Loại thử nghiệm ấy thật ra lại là một chuyện vô cùng đau khổ.

Một tuần lễ mới, Thần Hựu bắt đầu chủ động nói chuyện với các bạn học, sau khi tan trường, người ở nơi nào nhiều cậu liền đi về chỗ đó, liều mạng cố nặn ra nụ cười, mãi đến tận khi đầu chảy đầy mồ hôi.

Không ai phát hiện mỗi một bước đi của cậu đều chứa đựng sự run rẩy.

Mọi người đều chỉ biết là cậu cười rất xấu.

Tại sao có thể có người cười lên mà cứ như sắp khóc thế kia? Tại sao có thể có người nở nụ cười xong lại đỏ đầy mồ hôi?

Lời trẻ con thường chẳng hề kiêng kỵ, các bạn học đều thì thầm to nhỏ: Bạn mới tới kia hẳn là bị bệnh gì đó.

Thần Hựu nghe được, căng thẳng và sợ hãi, khó chịu ừn ừn vọt lên. Dạ dày cậu cuộn cuộn xoắn xuýt, chưa kịp chạy ra khỏi phòng học đã ‘ợ’ một tiếng phun hết tất cả ra ngoài.

Mới vừa rồi các bạn nhỏ còn vây quanh cậu cười đùa cấp tốc tản ra, có người hô lên: “Cậu ta thật sự bị bệnh kìa! Trong ti vi nói chỉ có người bị bệnh truyền nhiễm sắp chết mới nôn mửa!”

Lúc thầy giáo hay tin chạy tới, sắc mặt Thần Hựu đã trắng bệch núp ở góc tường, cả người co giật.

Cố Chương Tiện vội đưa cậu tới chỗ bác sĩ tâm lý để khám, cậu tuyệt vọng nắm lấy góc áo ông, nhỏ giọng cầu xin: “Ông đừng đưa cháu đi, cháu sẽ nghe lời mà!”

Bác sĩ nói tình huống trước mắt của Thần Hựu không thích hợp đi học. Hiện tại đang học tiểu học thì còn đỡ, một khi lên cấp hai, bạn học dựa vào thông tin nửa vời và suy nghĩ nông cạn nếu biết đến chuyện trong Quốc học viện sẽ khó tránh khỏi gây ra điều không hay với Thần Hựu. Ông đề nghị tạm thời để Thần Hựu ra nước ngoài sống, phối hợp với hệ thống điều trị tâm lý, đợi khi triệt để thoát khỏi bóng tối quá khứ mới về nước.

Cố Chương Tiện từng rất do dự, cũng cùng tâm sự với Thần Hựu. Sợ hãi “bị vứt bỏ”, “bị đánh chửi” trong lòng Thần Hựu đã đạt đến đỉnh điểm, tuổi cậu lại quá nhỏ, rời khỏi người thân ra nước ngoài sống một mình sẽ không phải là ý hay.

Cũng may là đứa con trai thứ của Cố Chương Tiện quanh năm ở nước ngoài nên có thể chăm sóc Thần Hựu, không đến mức khiến cậu cảm thấy bản thân lại bị ruồng bỏ.

Thần Hựu ở trong nước hơn nửa năm, không tiếp tục đi học nữa, chỉ ở nhà điều dưỡng thân thể và tiếp nhận giáo dục chữa trị tâm lý, trạng thái của cậu dần chuyển tốt mới được đưa ra nước ngoài.

Cách xa nhau vạn dặm, đứa trẻ 11 tuổi ấy vẫn một mực muốn bảo vệ ánh sáng trong lòng mình và cả lời thề “Tiểu Thần Tiên” kia nữa.

Sau khi lớn lên, nếu như anh muốn làm diễn viên, em sẽ là tiểu thần tiên của anh.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, khi tròn 16 tuổi, Thần Hựu đã khôi phục trạng thái hết như những thiếu niên bình thường khác. Cậu trở nên sáng sủa, tự tin, thông minh, đam mê vận động, gần như cố chấp với việc luyện cơ bụng, còn rất chăm chỉ học võ và đánh càn chiến với thầy giáo chuyên nghiệp, nhanh chóng trở thành thiếu niên được rất nhiều người yêu mến trong đám bạn nước ngoài.

Yêu cầu năm đó không dám nói ra với người lớn trong nhà, bây giờ cậu cũng đã dám nhắc tới —— vào sinh nhật năm 18 tuổi, Thần Hựu lần đầu về nước, nhờ người thân hỗ trợ tìm kiếm Minh Tiêu.

Có lẽ là ngẫu nhiên mà cũng có lẽ là nhân duyên chú định, Minh Tiêu đã chuyển tới Trọng Thành này, cũng được người tìm kiếm ngôi sao của Tinh Hoàn nhìn trúng mà ký hợp đồng.

Kỳ thực khi đó Thần Hựu đã thấy Minh Tiêu.

Anh Tiêu Tiêu của cậu giờ đã thành niên, dáng cao chân dài, ngũ quan nảy nở, so với khi còn bé lại càng thêm lóa mắt.

Lúc đó, cậu mặc âu phục thủ công mà Quý tiên sinh đưa tới, vào lúc Minh Tiêu vội vã chạy về phim trường, dùng chất giọng nhẹ vô cùng gọi một tiếng “Anh Tiêu Tiêu”. Có lẽ Minh Tiêu nghe thấy được, cũng có lẽ không nghe thấy, anh chỉ thoáng quay đầu lại nhìn lướt qua, ánh mắt chưa dừng lại trên mặt cậu đã vội xoay người nhanh chóng rời đi.

Quý tiên sinh khi ấy đã hỏi: “Muốn gọi cậu ta lại không?”

Thần Hựu lắc đầu một cái, “Để lần sau đi.”

Lần sau, em sẽ mang theo lễ vật tới tìm anh.

Lần sau, anh nhất định sẽ thấy em.

Tiểu thuyết Mất Thấy được sáng tác bắt đầu từ ba năm trước. Không thể không nói, Thần Hựu đã thừa kế toàn bộ tài hoa từ người cha nhu nhược kia của cậu, câu chuyện mà cậu viết lên nước chảy mây trôi, từng chữ từng câu thật giống như đã sớm tồn tại ở trong đầu, chỉ cần thuận lý thành chương mà gõ ra là được.

Cái tên Mất Thấy có ngụ ý rằng những gì tận mắt thấy không nhất định là sự thật, ám chỉ hành vi lừa dối thâm độc năm đó của viện trưởng Quốc học viện, thế nhưng trong cả cuốn tiểu thuyết không có một chỗ nào nhắc tới cơ cấu tương tự như nơi kia bởi vì Thần Hựu không muốn Minh Tiêu phải hồi tưởng lại đoạn chuyện cũ khổ sở ấy nữa.

Vai diễn Hoa Phi Minh là do ni đóng giày cho Minh Tiêu, hai nhân vật chính mặc dù từng trải qua cuộc sống hoàn toàn bất đồng, thế nhưng trong tâm lại giống nhau như đúc —— thân ở địa ngục lại vẫn luôn giữ một tấm lòng son sắc thuở ban đầu.

21 tuổi, Thần Hựu mang theo “lễ vật” trở về. Vốn tưởng rằng chỉ cần dâng món quà ấy cho Minh Tiêu là xong, nào biết khoảnh khắc gặp lại đã làm cho cậu khó có thể tự tin với chủ định ban đầu.

Minh Tiêu không biết, ngày đó Thần Hựu đi ra khỏi thang máy, vọt ngay vào phòng làm việc Quý tiên sinh thì đã vui vẻ xoắn xuýt thành hình dáng gì. Thanh niên 21 tuổi kích động tựa như một đứa bé, cứ thế nhảy nhót không ngừng, một thân khí lực không thể xả lên đồ đạc trong phòng làm việc, chẳng thể làm gì khác hơn là ôm gối lăn qua lộn lại trên ghế sofa.

Quý tiên sinh nhú mày: “Cháu giữ hình tượng chút đi.”

Thần Hựu cười tươi rói: “Minh Tiêu thấy cháu rồi!”

Quý tiên sinh tiếp tục nhú mày: “Đừng nghịch ngợm trước mặt cậu.”

Thần Hựu vẫn lặp lại câu kia: “Minh Tiêu nhìn thấy cháu rồi!”

Cả một buổi trưa hôm ấy, bất kể là Quý tiên sinh nói cái gì thì Thần Hựu đều chỉ đáp lại bằng một câu: “Minh Tiêu nhìn thấy cháu rồi!”

Nỗi nhớ thương, niệm tưởng dài đằng đẵng biết bao năm rốt cục đã đổi lại được cái nhìn kia.

Chuyện cũ bỗng chốc hóa thành giấc mộng xa xôi.

Ngày kế, Thần Hựu sắp xếp ổn thỏa tâm trạng của bản thân, phấn chấn chạy tới Tinh Hoàn. Từ hôm nay trở đi, cậu không chỉ là huấn luyện viên thể hình của Minh Tiêu mà còn là nhiếp ảnh gia ‘ngự dụng’ cho anh nữa.

Minh Tiêu không tới tầng 22 mà trực tiếp đến trung tâm thể hình, một thân quần áo thể dục, trên vai đeo túi xách thể thao chuyên dụng. Lúc đẩy cửa vào, Thần Hựu mới vừa thay sang áo lót rộng thùng thình, đang giương điện thoại di động nhắm ngay về phía anh. Anh sững sốt mất mấy giây, một nửa là bởi vì đột nhiên bị chụp ảnh, nửa là bởi vì quần áo trên người Thần Hựu.

Hồi trước là mùa xuân, nhiệt độ tuy đã ấm áp hơn nhưng thỉnh thoảng vẫn còn hơi se lạnh. Ngày hôm nay ánh mặt trời chói chang, đi ở trên đường tựa hồ cũng có thể ngửi thấy hương vị mùa hè. Thần Hựu ước chừng cũng bởi vì nóng nên mới thay bộ quần áo thể thao dài kín thân thành bộ đồ áo lót quần cộc mỏng manh này.

Nắng sớm xuyên qua cửa sổ sát đất, bao phủ lấy toàn thân cậu.

Thần Hựu giương lên khóe môi, ngón tay nhẹ nhàng hơi động, bấm nút chụp liên tiếp, vừa cười vừa nói: “Chào buổi sáng anh Tiêu! Trước tiên chụp mấy tấm, lát nữa lại chụp tiếp, tối chúng ta cùng coi lại rồi chọn, tấm nào đẹp nhất sẽ post tấm đó.”

Minh Tiêu vừa đi vừa mở khóa kéo túi xách, lấy ra một bình nước khoáng ném qua: “Bắt lấy.”

Thần Hựu vịn ra không lập tức uống ngay mà chỉ nói: “Ồ đây có nước khoáng mà, anh mang theo làm gì cho nặng.”

“Thế em có uống không?” Minh Tiêu đặt túi lên trên bàn, chuẩn bị thay quần áo.

Không phải chỉ là chai nước suối thôi sao? Thần Hựu tu ực một hớp, mới biết hóa ra đây là nước mật ong pha nhạt ra, rất dễ uống.

Minh Tiêu cười rộ lên: “Không tìm được bình nước, chẳng thể làm gì khác hơn là bỏ tạm vào chai ấy. Trong túi còn một bình nữa đây, uống xong thì tự tới lấy ha.”

Dứt lời anh liền cầm quần áo đi thẳng vào phòng thay đồ.

Thần Hựu khá là hứng thú với túi xách của Minh Tiêu, trước đây cậu đã muốn nhìn thử xem bên trong chứa những bảo bối gì, lúc này rốt cục cũng có cơ hội.

Túi đã được anh mở ra nên còn chưa khép lại, đồ bên trong hơi lộn xộn, cũng chỉ có mấy món như điện thoại di động, bóp tiền, dây sạc, kịch bản và một quyển sách.

Là nguyên tác của Mất Thấy.

Thần Hựu cầm cuốn sách này lên, khó giải thích được mà cảm thấy hơi sốt sắng. Đây là sách cậu dùng danh nghĩa “Tiểu Thần Tiên” tặng cho Minh Tiêu, bây giờ lại vào đến trên tay mình, lật ra trang bìa lót, nhìn thấy hàng chữ viết trên đó cậu bất chợt cảm thấy thật xấu hổ, cũng rất vui.

Không nghĩ tới Minh Tiêu sẽ mang sách theo bên người.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Thần Hựu liền vội vàng trả sách về chỗ cũ. Có điều Minh Tiêu cũng đã thấy rồi, đối với hành vi tùy ý của cậu tựa hồ anh cũng chẳng hề để bụng chút nào, chỉ nói: “Sắp thử vai rồi, chỉ nhìn kịch bản không đủ nên vẫn phải xem nguyên tác nhiều hơn.”

“Để em đọc cùng anh nhé.” Thần Hựu bật thốt lên.

“Đọc sách cũng phải đọc cùng? Em theo anh tập thể hình, còn theo anh xem tiểu thuyết nữa?” Tâm trạng của Minh Tiêu không tệ, chuẩn bị gập lưng để làm nóng người, “Hơn nữa trước đây em đã bảo sẽ đọc cùng với anh mà, quên rồi hả?”

Thần Hựu ngẩn ra, trong lòng chợt hồi hộp, “Trước... trước đây cũng đã nói?”

“Đúng vậy, em còn bảo sẽ tán gẫu về nhân vật với anh nữa.” Minh Tiêu ngồi dưới đất, vẫy vẫy tay, cũng không quá lưu ý: “Tới giúp anh ần vai đi.”

Thần Hựu chỉ sợ nói nhiều rồi bản thân sẽ càng mâu thuẫn, vội bước tới đứng ở phía sau Minh Tiêu, hai

tay đặt lên trên bả vai đối phương, “Như vậy hả?”

“Mạnh hơn chút.”

“Vậy được chưa?”

“Không phải em là huấn luyện viên thể hình sao? Nặng nhẹ còn phải hỏi anh?”

Thần Hựu nghĩ thầm trong bụng: Chẳng phải là em sợ sẽ làm đau anh sao?

Gập người khởi động một lúc, Minh Tiêu đột nhiên nghiêng mặt sang bên nhìn Thần Hựu nói: “Sao anh cứ có cảm giác ngày hôm nay em có gì là lạ ấy nhỉ?”

Tay Thần Hựu khẽ ngừng: “Có sao? Lạ chỗ nào?”

Khóe mắt Minh Tiêu thoáng nhếch lên một cái: “Không biết, cảm giác như em có tâm sự thì phải.”

24. Chương 23

Thần Hựu chợt thấy căng thẳng, cơ mặt cứng lại, cười bảo: “Chẳng phải đang lo chụp ảnh cho anh sao? Đương nhiên là có tâm sự rồi.”

Minh Tiêu không hiểu lắm bèn hỏi lại: “Em có tâm sự thì có liên quan gì tới việc chụp ảnh?”

Thần Hựu đơn giản vòng tới trước mặt Minh Tiêu ngồi xổm xuống: “Phải suy nghĩ làm thế nào mới có thể chụp anh đẹp trai hơn nè.”

Nghe vậy, động tác của Minh Tiêu khựng lại mấy giây, giơ tay chọc nhẹ một cái lên trán Thần Hựu, giả vờ bình tĩnh mà đứng lên: “Anh đây vốn đẹp trai lắm rồi.”

Nói xong chợt cảm thấy không thích hợp, hai chân mày khẽ nhíu lại.

Câu nói như kiểu “Anh đây vốn đẹp trai lắm rồi” chỉ khi đùa giỡn với Trình Hạo anh mới thốt ra, Trình Hạo là anh em thân thiết cùng dốc sức bươn chải mà anh coi trọng, nói chuyện đương nhiên sẽ rất tùy ý thoải mái. Nhưng Thần Hựu chỉ là đồng nghiệp mà anh quen chưa lâu, có lẽ phải nói rằng cũng không tính là đồng nghiệp.

Nói ra rồi ngẫm lại, dường như quả thực là quen biết chưa lâu.

Thần Hựu ấy vậy mà lại thuận thế đặt mông ngồi bịch xuống đất, một tay chống ở phía sau, một tay sau eo, đầu nghiêng qua một bên ai oán: “Ai da, anh đẩy em làm gì?”

Bên tai Minh Tiêu nóng lên, “Anh...”

“Kéo em dậy với.” Thần Hựu đưa tay ra: “Huấn luyện viên thể hình bị ngã rồi, anh Tiêu kéo mới có thể đứng lên.”

Minh Tiêu không nhịn được bật cười, cánh tay dùng sức kéo cậu dậy, “Có huấn luyện viên nào trẻ con như em không?”

“Bởi vì có học viên đẹp trai như anh đó.”

Câu này không ăn khớp chút nào với câu trước, cơ hồ được người nói bật thốt lên mà không hề trải qua suy nghĩ.

Minh Tiêu ho khan hai tiếng, nói sang chuyện khác: “Anh đi chạy bộ đây.”

Thần Hựu ở phía sau le lưỡi một cái, tay phải vung ngang trước ngực, nhỏ giọng tự nhủ: “Má nó, lại miệng nhanh hơn não rồi.”

Cả buổi, Thần Hựu cầm điện thoại di động vòng tới vòng lui bên người Minh Tiêu, quang minh chính đại dùng danh nghĩa chụp ảnh để post lên weibo mà bắt giữ đủ mọi góc độ, tư thế, dáng vẻ của anh.

Trong giới giải trí này Minh Tiêu cũng đã lăn lộn thời gian không ngắn, mặc dù chỉ là diễn viên bé nhỏ mờ nhạt nhưng cũng đã sớm thích ứng với ống kính. Thế mà tư thế vây quanh của Thần Hựu lại làm cho anh không chịu nổi. Giống như mới nãy đây, anh nằm trên giường nâng tạ mệt sắp thở không ra hơi, Thần Hựu lại ngang nhiên khóa ngồi trên người anh, mặt đối mặt chụp hình anh liên tục, anh giơ tay muốn chặn, cậu lại lạnh lẽo bắt được cổ tay anh, tốc chiến tốc thắng chụp vài tấm, vui cười hớn hở mà nói: “Tấm này không tệ, ha ha, tấm này cũng đẹp!”

“Đẹp chỗ nào?” Minh Tiêu cầm giắc ngồi dậy muốn cướp điện thoại di động, thầm nghĩ chụp loại trạng thái kia làm sao có khả năng không tệ được? Nhất định là vẻ mặt như đang cao trào rồi!

Mà trên thực tế, ảnh quả thực không xấu xí nào.

Thần Hựu đưa màn hình điện thoại qua, “Anh xem nè, trên trán và cổ vương mồ hôi sau khi vận động, hai má và khoe mắt có nét đỏ ửng khỏe mạnh, ánh mắt hơi uể oải. Loại mông lung này là kiểu gọi cảm uể oải! Có phải là rất giống với hình tượng mà thầy Niệm muốn thiết lập cho anh không?”

Minh Tiêu á khẩu không trả lời được. Bức ảnh này xác thực rất đẹp, không phải vẽ mặt ‘phê lòi’ như anh tưởng tượng, mà nó là tấm ảnh vừa nhìn qua liền biết là mới rèn luyện sức mạnh xong, nhưng nếu không có Thần Hựu miêu tả, anh cũng sẽ không nghĩ tới “vẽ gợi cảm uể oải” gì đó.

Thần Hựu lắc lắc di động, ánh mắt sáng bừng bừng lan tỏa tới người đối diện.

Không biết có phải là ảo giác hay không, từ sắc thái của đối phương Minh Tiêu lại bắt được vẻ mặt đòi hỏi sự biểu dương.

Tim đập dần dần tăng nhanh, nhưng bỗng nghĩ đến Thần Hựu cũng sẽ nhìn Quý tiên sinh như vậy, niềm vui không tên trong lồng ngực kia lập tức bị ép xuống.

Thần Hựu vẫn chưa chú ý tới nét âm u trong nháy mắt của anh, cười hỏi: “Thế nào? Thích không?”

Minh Tiêu cười bảo: “Em nói hay hơn là chụp.”

Thần Hựu: “Hả?”

“Cái gì mà đồ ững khỏe mạnh, gợi cảm uể oải, đều do em tự biên thoi. Nếu để anh bình phẩm thì nhiều lắm chính là “nóng đỏ mặt”, “mệt muốn ngủ”.” Ngón tay Minh Tiêu lướt trên màn ảnh: “Em nói hay vậy tại sao không viết tiểu thuyết đi?”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Trong lòng Thần Hựu nhất thời “lộp bộp” một tiếng.

Thật ra em đang viết tiểu thuyết mà...

Buổi chiều, Minh Tiêu phải tham dự lớp diễn xuất. Thần Hựu vốn muốn gọi Thái Bao cùng tới chọn ảnh, kết quả Thái Bao đã bị Niệm Hàm gọi đi họp rồi. Tầng 22 vắng ngắt như tờ, Thần Hựu ngồi một phút chốc liền ôm notebook về tầng cao nhất, muốn khoe khoang với cậu út nhà mình file ảnh khổng lồ kia. Nào ngờ phòng làm việc của Quý tiên sinh lại có “khách không mời mà đến”. Mới vừa ra khỏi thang máy, cậu đã bị trợ lý Từ Phàm của cậu út ngăn cản: “Ngôn tiên sinh đang ở bên trong.”

“Ồ.” Thần Hựu quẹo ngay lại về thang máy, nói với ra: “Vậy cháu không vào nữa.”

Thang máy chậm chậm hạ xuống, Thần Hựu mím chặt môi, tâm lý rơi vào trong niềm ước ao và cảm giác mất mát.

Mẹ của Quý tiên sinh là em gái của Cố Chương Tiệp, cho nên cậu mới gọi Quý tiên sinh một tiếng “cậu út”. Năm đó khi cậu mới vừa được đón về Cố gia, lần đầu tiên khi gặp Quý tiên sinh, bên người cậu út chỉ lớn hơn cậu 14 tuổi này đã có một chú cao lớn. Quý tiên sinh không thích cậu, nghiêm mặt hung ác trừng cậu thế nhưng lại nhẹ giọng ngọt ngào gọi chú kia là ‘anh hai’. Khi đó cậu đã biết Quý tiên sinh là chủ của một

công ty giải trí, tương lai có thể giúp đỡ Minh Tiêu, vì vậy cậu mới cẩn thận đến gần lấy lòng, còn khờ dại gọi người đàn ông kia một tiếng “cậu hai”. Sau này lớn lên mới biết hóa ra người kia vốn không phải là cậu hai của mình.

Ngày đó người đàn ông kia mua kem, múc từng muỗng từng muỗng đút cho cậu út nhà mình. Cậu thu hết khung cảnh ấy vào trong mắt, cảm thấy cậu út của mình thật hạnh phúc.

Loáng một cái đã mười năm, bọn họ vẫn luôn ở bên nhau.

Thần Hựu nghĩ, mình và Minh Tiêu đã cách xa tận mười năm. Mười năm dài như vậy, dài đến nỗi Minh Tiêu đã không nhớ ra cậu nữa.

Cậu đã từng cho rằng cậu út của mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này, lúc nào cũng có Ngôn tiên sinh cưng chiều che chở. Bây giờ cậu lại cảm thấy kỳ thực Ngôn tiên sinh e rằng mới là người hạnh phúc hơn, bởi vì có thể thoải mái cưng nựng người mình yêu.

Cậu cũng muốn quang minh chính đại cưng chiều Minh Tiêu, lại sợ rằng anh sẽ không cảm kích.

Sợ rằng anh không cần thứ tình cảm này của cậu.

Một mình trở lại phòng nghỉ ở tầng 22, Thần Hựu mở ảnh ra, xem đi xem lại từng tấm một. Khách quan mà nói, Minh Tiêu không phải là nam thần 360° không góc chết, lúc mà vẻ mặt của anh dữ tợn thì cũng chẳng dính dáng gì tới chữ ‘đẹp’ hết. Thế nhưng sau khi Thần Hựu xem xong lại chẳng nỡ xóa bất kì tấm nào, mỗi một bức ảnh cậu đều cảm thấy rất đẹp.

Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi chắc cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Trong đó có vài tấm chụp lại khoảnh khắc khi Minh Tiêu cởi áo, áo lót kéo lên phía trên lộ ra hai điểm nhỏ trước ngực. Lúc ấy Minh Tiêu không cho cậu chụp thế là cậu chơi xấu lén lút chụp lại, chắc hẳn là vì thế nên chỉ có một tấm rõ nét còn lại thì bị mờ đi hết.

Thần Hựu cong khóe môi, ngón tay không tự chủ được đưa về phía màn hình, chọt chọt hai lần trước ngực Minh Tiêu.

Sau đó vừa hài lòng vừa hơi sốt sắng mà rút tay về.

Còn có một tấm là cảnh Minh Tiêu nới quần dây thun ra lén lén lút lút nhìn vào trong.

Chính bản thân Minh Tiêu cũng không biết động tác này đã bị kẻ nào đó chụp lại. Lúc đó anh mới bước xuống từ máy tập, nơi nào đó chọt hơi không thoải mái, thế là anh lén kéo quần một cái, không hề nghĩ rằng Thần Hựu điều chỉnh tốc độ ống kính còn nhanh hơn cả anh.

Thần Hựu chống cằm, trước máy vi tính xem tấm hình kia mà hai má toả nhiệt. Nửa phút sau lắc đầu, tay phải “chát” một tiếng vỗ lên mặt: “Đừng nghĩ linh tinh! Ý dân là có độc! Minh Tiêu nhất định sẽ ghét mày!”

Minh Tiêu và Thái Bao gần như đồng thời trở về cùng nhau, Thần Hựu giăng co một buổi trưa cũng không chọn ra được tấm nào đẹp, vì vậy ẩn vài tấm đặc biệt gọi cảm và cực kỳ yêu thích đi, đưa những tấm còn lại cho hai người xem: “Ngày hôm nay post cái nào được? Em cảm thấy tấm nào cũng đẹp hết, hay chúng ta ghép ảnh lại đi, có thể ghép được chín tấm một lúc đấy.”

Minh Tiêu: “...”

Thái Bao: “Chụp nhiều thế á? Áu, đẹp trai quá, giữ lại sau này dùng đi, tội gì đăng hết một lúc.”

“Sau này em còn có thể chụp nữa mà.” Thần Hựu nói: “Dù sao tạm thời em cũng thuộc sự quản lý của tụi anh.”

“Cậu cũng không ngại mệt ha.” Thái Bao liếc mắt nói.

“Đây là em đang nỗ lực kiếm thêm tiền tăng ca.” Thần Hựu nháy nháy mắt với Minh Tiêu.

Minh Tiêu thì lại vờ như không thấy, qua loa quét qua các bức ảnh, đưa ra ý kiến: “Đừng đăng nhiều thế, anh là diễn viên chứ đâu phải người mẫu, hưởng hồ thầy Niệm bảo mỗi ngày một tấm thôi. Đăng nhiều hơn sẽ cảm thấy... ừm... quá khoe khoang.”

Thần Hựu vốn định tranh luận một câu, lại nghe Thái Bao nói: “Ừ, một tấm là đủ rồi, nhiều lắm thì ba. Ghép chín tấm không ổn đâu, quá khiến người khác chú ý.”

Trước đây không lâu Thần Hựu mới bị Quý tiên sinh ‘lên lớp’ xong, hấn dặn cậu muốn tốt cho Minh Tiêu thì phải ngoan ngoãn phải vâng theo sắp xếp của đội ngũ chuyên nghiệp cho nên giờ cậu không tiếp tục kiên trì nữa, chỉ ngồi trở lại trước máy vi tính sửa hình.

Chỉnh sửa ảnh không tính là chuyện phiền toái gì, Thần Hựu vừa bấm chuột lại vừa đóng tai nghe Minh Tiêu và Thái Bao tán gẫu.

Thái Bao dùng ipad đăng nhập vào weibo của Minh Tiêu, thuận miệng nói: “Hôm nay Tiểu Thần Tiên yên tĩnh quá ha, không đăng gì cũng không nhấn tin cho cậu.”

Mí mắt Thần Hựu khẽ giựt giựt.

“Bị cậu làm cho buồn nôn rồi chứ sao.” Minh Tiêu nói: “Với kiểu moaz moaz chụt chụt của cậu thì con gái cũng chẳng chịu nổi đâu.”

“Có phải tôi khởi xướng đâu. Cậu ta gọi tôi là nam thần, tôi nhất định phải gọi lại một tiếng đại đại thôi.” Thái Bao ngụy biện.

Thần Hựu trốn ở màn hình sau, tức giận bất bình mà tự nhủ trong lòng: “Tôi gọi anh Tiêu là nam thần, méo phải Bánh Bão thổi nhà anh!”

“Thôi, lần tới vẫn đừng phản ứng thì hơn, nhìn thấy avatar của cậu ấy là hình mình thì tôi liền đau đầu.” Minh Tiêu cầm cuốn tiểu thuyết Mất Thấy qua, vốn định tận dụng thời gian xem hai trang, kết quả liếc mắt một cái lại thấy được chữ kí trên trang bìa, thế là lại bắt đầu lúng túng.

Thần Hựu buồn bực nghĩ: Hóa ra mình bị người ta ghét bỏ huhu... T^T

Buổi tối Thái Bao có chuyện cho nên phải lo tan tầm sớm. Minh Tiêu liếc thấy Thần Hựu sửa nửa ngày rồi mà vẫn chưa xong, dứt khoát đuổi cậu ra chiếm đoạt luôn máy vi tính. Thần Hựu dịch đến bên người Minh Tiêu, ngoan ngoãn mà ngồi, khẽ gọi: “Anh Tiêu.”

Minh Tiêu không ngẩng đầu lên: “Sao?”

“Hay là chúng ta tâm sự về nhân vật đi, trước kia đã hẹn rồi mà.”

Minh Tiêu đang khổ tâm vì lo sẽ diễn không tốt vai Hoa Phi Minh, kĩ năng diễn xuất có thể thông qua học tập, quan sát, luyện tập để nâng cao, nhưng lí giải về nhân vật lại chỉ có thể tự mình phỏng đoán. Sau này khi chính thức vào đoàn phim sẽ có đạo diễn chỉ đạo, không chừng thì tác giả và biên kịch cũng sẽ đến hiện trường, thế nhưng hiện tại anh chỉ có thể xem đi xem lại kịch bản và nguyên tác để nghiên cứu mà thôi.

Nếu như có một người để thảo luận, dù cho người này là không am hiểu gì cũng tốt hơn là một mình quanh quẩn trong ngõ cụt.

“Ừ.” Vì vậy anh gật gật đầu: “Thế thì làm phiền em nhé.”

“Không phiền gì đâu.” Thần Hựu cười vui vẻ: “Từng nói với anh rồi còn gì, Quý tiên sinh sẽ tính tiền lương tăng ca cho em.”

Thái Bao đăng ảnh lên weibo xong liền rời đi, để lại hai người kịch liệt biện luận vấn đề rốt cuộc thì Hoa Phi Minh có tính là “Thánh nhân” hay không.

Minh Tiêu bày tỏ ý kiến: “Hắn quá cố chấp, dựa vào sức mạnh của hắn và Liễu Tầm Ngạn thì vốn không đủ để có thể cứu được toàn bộ những người từng bị lời nói dối tổn thương, cũng không cách nào vạch trần hết thấy âm mưu. Nếu như hắn đích xác là được thiết lập hình tượng như vậy thì anh cảm thấy tâm tính của hắn chính là kiểu thánh mẫu mà chúng ta thường nói, còn nếu không phải thì có lẽ là do tác giả tăng bốc hơi quá tay.”

Thần Hựu không đồng ý mà phản bác: “Biết rõ không thể nhưng vẫn chấp nhất thôi, Hoa Phi Minh là kiểu người biết rõ trên núi có hổ nhưng vẫn một mực tiến lên, em cho rằng đây là phẩm chất của một vị anh hùng. Tác giả không phải tăng bốc thái quá, cũng không phải muốn dập nặn hình tượng thánh nhân, có lẽ cậu ấy chỉ muốn viết nên một nhân vật anh hùng nhìn qua nhỏ yếu nhưng có thể gánh vác tất cả trọng trách lên vai mình.”

Minh Tiêu suy tư chốc lát: “Sao em biết tác giả nghĩ như vậy?”

Chỉ dựa vào phong cách nhấn tin của Tiểu Thần Tiên thì rất có thể cậu ta đang viết quá đà mà — lời này Minh Tiêu chưa nói.

Bởi vì em chính là tác giả — lời này Thần Hựu cũng chẳng thể nói ra.

“Có khả năng này không nhỉ?” Minh Tiêu nói: “Kiểu như tác giả muốn thông qua nhân vật Hoa Phi Minh để trào phúng một vài kẻ không biết tự lượng sức mình ấy?”

“Không phải!” Thần Hựu trả lời chắc chắn như chặt đinh chém sắt, trong lòng cậu chợt dâng trào cảm xúc hệt như tác phẩm văn học của mình được đem ra mổ xẻ phân tích nhưng mà suy nghĩ của nhà bình phẩm lại khác mạch não của mình vậy.

Minh Tiêu hơi kinh ngạc.

Thần Hựu vội điều chỉnh ngữ khí, giả vờ thả lỏng nói: “Đây là truyện online, không đến mức thâm sâu như vậy đâu. Anh cả nghĩ quá rồi, em cảm thấy tác giả chỉ là muốn viết nên một vị anh hùng biết không thể nhưng vẫn dốc sức làm mà thôi.”

Và người anh hùng ấy cũng là ánh sáng của em.

Minh Tiêu trầm tư một lúc mới thở dài nói: “Phải ha, trong thực tế không có anh hùng, trong tiểu thuyết dù sao cũng nên có. Quả thật là anh nghĩ nhiều rồi.”

“Trong thực tế có anh hùng mà.” Thần Hựu ung dung phản bác.

Minh Tiêu chỉ cười chứ không tỏ ý gì về câu trên, anh đứng lên nói: “Không còn sớm nữa, anh vào WC một lát, xíu nữa cùng xuống lầu nhé.”

Nhìn bóng lưng Minh Tiêu, Thần Hựu nhẹ giọng bổ sung nửa câu sau cùng: “Anh chính là anh hùng của em.”

25. Chương 23-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(Quý Chu Hành và Ngôn Thịnh là CP trong bộ “Quý thiếu gia hắc là giả bộ chia tay”, bạn nào hứng thú có thể tìm đọc ha)

Khi Thần Hựu được cứu về cậu mới khoảng chừng 10 tuổi, lúc ấy Quý Chu Hành cũng tầm 24, hắc là một vị thiếu gia bạc tình lãnh khốc, không hề có chút lòng thương cảm nào đối với thằng nhóc đáng thương nhìn qua còn có vẻ nhỏ hơn cả tuổi thực kia. Hắc chỉ cảm thấy nhóc con kia vừa lùn vừa xấu, còn rất bẩn, không xứng để hắc phải đụng đôi tay ngọc ngà vào.

Ở Cổ gia, từ trước tới giờ Quý Chu Hành luôn là người nhỏ tuổi nhất trong gia đình, xưa nay hắc lúc nào cũng coi trời bằng vung, khó mà kiếm ra ai có thể vô liêm sỉ hơn so với hắc.

Thần Hựu và Quý Chu Hành có vai vế khác nhau, nhưng nếu chỉ nói riêng về tuổi tác thì cũng không chênh quá nhiều, nếu như bảo gọi ‘anh’ thì vẫn được.

Đứa bé này còn hiểu chuyện hơn cả hắc, không chỉ rất nghe lời mà còn cực kỳ ngoan ngoãn, bởi vì từng chịu khổ nên lá gan hơi nhỏ, vì vậy cậu nhóc luôn dè chừng cẩn thận với bất kì ai.

Không bao lâu sau, người bé nhất và được cưng chiều nhất trong Cổ gia chuyển từ Quý Chu Hành thành Thần Hựu.

Quý Chu Hành thực ra cũng chẳng để tâm lắm, hắc vốn đâu có hứng thú gì với chuyện này.

Nhưng hắc vẫn không vừa mắt với Thần Hựu.

Vào dịp Tết cổ truyền, cả nhà cùng nhau đoàn viên, Quý Chu Hành và Ngôn Thịnh cũng cùng góp mặt. Quý Chu Hành quá nổi tiếng rồi thế nên những người cùng vai vế trong nhà khác không một ai dám trêu chọc hắc, Cổ Diệp thân thiết nhất với hắc thì lại đang ở nước ngoài. Quý Chu Hành vốn là dự định ăn cơm xong liền rời đi thế nhưng lại bị Thần Hựu túm áo giữ lại.

Quý Chu Hành vung tay đập móng vuốt nho nhỏ của Thần Hựu xuống, hung dữ trừng cậu nhóc: “Xê ra!”

Tay Thần Hựu đều bị đánh đỏ, luống cuống mà gọi: “Cậu... cậu út.”

Quý Chu Hành rất ghét trẻ con, đang muốn nói “Cút đi” thì Ngôn Thịnh đã tới rồi, y còn không quên trừng hắc: “Quý Chu Hành, ngay cả trẻ con mà em cũng bắt nạt à?”

Thái độ Quý Chu Hành lập tức mềm nhũn ra: “Không mà.”

Tuy rằng không phục lắm nhưng không dám làm quá nữa.

Ngôn Thịnh cũng không thích trẻ con, thế nhưng thái độ khá hơn nhiều so với Quý Chu Hành, y dịu giọng hỏi: “Tìm cậu út có chuyện gì không?”

Thần Hựu lại muốn túm lấy áo Quý Chu Hành, bị người sau trừng cho một cái bèn rút tay về: “Cậu út ơi, sau này cậu có thể giúp cháu giúp đỡ một người được không? Anh ấy muốn làm diễn viên.”

Quý Chu Hành cười lạnh: “Mi được nhiều tuổi? Nít ranh mà giờ đã đòi có mưu đồ với diễn viên rồi?”

Ngôn Thịnh nhéo một cái lên eo hắc: “Nói với trẻ con mà linh tinh gì đấy?”

Thần Hựu vội vàng giải thích: “Không phải hiện tại, giờ anh ấy còn nhỏ lắm, không làm diễn viên nổi. Cậu út ơi, chờ anh ấy lớn rồi, cậu giúp cháu giúp anh ấy có được không?”

Quý Chu Hành nhướn mày hỏi lại: “Giúp mi hay giúp nó?”

Thần Hựu đáp quả quyết: “Cậu giúp cháu, cháu giúp anh ấy.”

Quý Chu Hành nhíu mày: “Gì mà rắc rối quá vậy?”

Thần Hựu tiếp tục dùng ánh mắt đầy ngây thơ: “Cậu út đồng ý với cháu đi, cháu thích cậu nhất đó.”

Quý Chu Hành: “...”

Ngôn Thịnh: “...”

Quý Chu Hành bối rối: “Ai cần mi thích? Xê ra!”

Ngôn Thịnh cảm thấy mình làm sao cũng không thể ghen với một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch được, nhưng lại không muốn thấy Quý Chu Hành tiếp tục bị thằng nhóc này bám đuôi, vì vậy bèn nói: “Nhóc muốn ăn kem không?”

Thần Hựu quả nhiên bị dụ ngay: “Muốn ạ, cảm ơn cậu hai!”

Ngôn Thịnh mua hai hộp kem Baxy, vị vani thì đưa cho Quý Chu Hành, dâu tây thì ném cho Thần Hựu.

Khí trời rất lạnh, kem đông cứng sắp thành đá, Quý Chu Hành lấy cái muỗng nhựa đâm đâm một hồi mà chẳng thể xúc được miếng nào, thế là hắn bèn liếc mắt qua chỗ Ngôn Thịnh, muốn anh hai hỗ trợ xúc một miếng, ấy vậy mà tên mặt lạnh kia lại không giống như có ý định giúp đỡ hắn. Hơn nữa giúp đâm đâm xúc xúc thì có khả năng sẽ phải đút, người kia chẳng bao giờ làm chuyện như vậy đâu.

Quý Chu Hành âm thầm thở dài, dự định chờ kem tan bớt đi rồi mới ăn.

Nhưng mà Thần Hựu ngồi bên lại đang cố gắng mà đâm đâm dầm dầm hũ kem, nom vô cùng ngốc nghếch.

Quý Chu Hành ghét bỏ nói: “Mi không thể chờ nó tan rồi mới xúc sao? Chưa từng ăn kem à?”

Thần Hựu tiếp tục cố gắng: “Cháu muốn mau mau múc một muỗng.”

Quý Chu Hành càng thêm ghét bỏ nhóc ngu ngốc này.

Sau một phút, rốt cuộc Thần Hựu có thể múc được một muỗng kem to thiệt to, động tác kể tiếp thể nhưng lại là đưa tới bên miệng Quý Chu Hành, “Cậu út mau ăn đi!”

Quý Chu Hành: “...”

Ngôn Thịnh: “...”

Thái độ của Thần Hựu vô cùng chân thành: “Cậu út, cháu đang lấy lòng cậu đó, mong cậu sau này nhất định phải giúp cháu.”

Quý Chu Hành ăn muỗng kem kia.

Xưa nay người trong Cố gia không ai nói chuyện với hắn như thế.

Hắn vẫn luôn là người nhỏ tuổi nhất trong nhà, hiện tại lại có một nhóc con gọi hắn là cậu út, còn đút kem cho hắn ăn nữa...

Ngôn Thịnh ho khan hai tiếng, cầm lấy hộp kem vani trong tay Quý Chu Hành, mặt không hề cảm xúc nói với Thần Hựu: “Nhóc tự ăn đi, cậu út của nhóc không thích vị dâu tây đâu.”

Quý Chu Hành:???

Người ta thích mà!

Thần Hựu vẫn rất băn khoăn: “Nhưng cứng lắm cậu út múc không được.”

Ngôn Thịnh đáp ngay: “Cậu sẽ múc hộ cậu út.”

Ngày hôm ấy, Quý Chu Hành không hiểu ra làm sao lại được đút nguyên một hộp kem Baxy vị vani ngọt lành.

26. Chương 24

Nhắn tin chúc ngủ ngon với Thần Hựu trên weixin như thường lệ xong, Minh Tiêu nhìn màn hình dần dần tối đi, tâm trạng lại loạn tung tung phèo.

Mấy ngày nay quan hệ giữa anh và Thần Hựu tựa hồ đã thân thiết hơn đôi chút. Kĩ thuật chụp hình của tên kia rất khá, còn có thể phối hợp thêm tiêu đề đi kèm vừa thoải mái, dí dỏm lại không hề ngả ngớn, đăng lên weibo nhận được tương tác rất tốt. Điều càng khiến anh không nghĩ tới chính là khi Thần Hựu nói về tình tiết cũng như tính cách nhân vật Hoa Phi Minh trong tiểu thuyết Mất Thấy quả thực vô cùng mạch lạc rõ ràng, có lý có chứng cứ, nghiêm nhiên cậu hẳn là kẻ thích đọc sách lâu năm, nhiều chỗ cậu phân tích đã khiến anh hiểu sâu hơn về tác phẩm.

Không thể không thừa nhận, có cách lý giải nhân vật Hoa Phi Minh của Thần Hựu, anh đã nắm chắc hơn về câu chuyện, cậu quả thật đã giúp anh một việc lớn.

Hằng ngày tiếp xúc với nhau, không gian riêng tư mà anh thiết lập nên tựa hồ đã bị Thần Hựu chậm rãi tạo ra một kẽ nứt. Anh cảm thấy đáng lẽ ra mình cần phải phản nộ, mâu thuẫn, thế nhưng trên thực tế thì không chỉ không có, mà còn có phần mong đợi được tiến gần hơn tới Thần Hựu.

Điều này rất không bình thường.

Năm 12 tuổi, mặc dù Minh Tiêu thoát ra khỏi Quốc học viện nhưng anh và ba mẹ đã trở nên xa cách, không còn lưu lại chút tình cảm nào. Năm ấy anh đưa phần lớn tiền bồi thường cho cha mẹ, chỉ để lại một ít chi trả cho học phí và sinh hoạt trong tương lai.

Dưới sự trợ giúp của những nhà từ thiện với tấm lòng hảo tâm, Minh Tiêu tự chọn cho mình một ngôi trường nội trú rất xa nhà, anh ở đó học hết cấp hai, sau đó thì vừa làm công vừa học cấp ba, ngóng trông sớm ngày thành niên, sớm ngày nhận được bằng tốt nghiệp.

Giai đoạn đó, trong cuộc sống của anh gần như chẳng có gì êm đềm. Anh hận ba mẹ, ba mẹ cũng coi anh thành nỗi xấu hổ khó có thể mở miệng. Qua miệng lưỡi thế gian, những đứa trẻ từng sống trong Quốc học viện đều bị quy thành nạn nhân từng bị xâm hại, mặc dù đám trẻ ấy không bị xâm phạm nhưng sau lưng vẫn bị người đời chỉ chỉ trỏ trỏ, buông lời gièm pha.

“Nhìn kìa, là thằng bé kia đó! Thật đáng thương, nhỏ như vậy liền bị... Aiii, sau này làm sao kết hôn sinh con được! Đáng thương thật đấy! Cha mẹ cũng chịu nghiệp chướng, cả đời không góc đầu lên được!”

Trước mắt họ, ba mẹ của Minh Tiêu chính là đám người cả đời không góc đầu lên được kia.

Điều khiến lòng người căm giận lại là, nguyên nhân khiến bọn họ không góc đầu lên được không phải là vì sự ngu xuẩn của mình suýt hại thảm đứa con trai ruột, mà là vì họ không chịu nổi lời bàn tán của kẻ khác.

“Nghe nói Minh Tiêu nhà họ cũng bị... thế kia đó, thật thê thảm quá, con gái nhà ai mà chịu gả tới nhà họ

nữa đâu.”

Minh Tiêu trưởng thành sớm, hiểu được trong lòng ba mẹ mình nghĩ cái gì.

Thiếu niên bình thường e rằng không chịu nổi người đời nghị luận và sự lạnh nhạt của người nhà thế nhưng anh thì khác.

Khi còn ở trong Quốc học viện anh đã tự xây lên một bức tường phòng vệ cho mình, không ai có thể hoàn toàn đi vào thế giới của anh, tùy ý tổn thương anh.

Khoảng chừng sau khi đủ 16 tuổi, Minh Tiêu liền cắt đứt liên hệ với ba mẹ. Một món nợ oan trái, công ơn sinh thành và nuôi dưỡng, anh đã lấy chuyện cũ nghĩ lại mà sợ cùng với tiền bồi thường để trả hết nợ, anh không còn nợ họ, cũng không trông chờ họ có thể sám hối và áy náy.

Trường nội trú có chỗ tốt của nó, thông tin nơi đây tương đối hạn hẹp. Minh Tiêu ở nơi đó ba năm, mặc dù không thân thiết với bạn cùng phòng và bạn trên lớp nhưng cũng là tính hòa hợp, chỉ có thầy cô mới biết chuyện anh từng học trong Quốc học viện mà thôi.

So với bạn bè cùng trang lứa thì anh sống xa cách và lạnh nhạt hơn rất nhiều, sau khi lên cấp ba bởi vì tướng mạo xuất chúng mà trở thành hotboy của trường. Khi đó sóng gió về Quốc học viện đã được dẹp yên, người vây xem náo nhiệt cũng đã dần quên lãng, không ai còn lời đàm trề đáng thương năm đó ra làm đề tài tán gẫu lúc nhàn hạ nữa.

Cho nên dù Minh Tiêu có khiến người khác chú ý thì cũng không có ai moi móc ra những chuyện cũ của anh.

Rất nhiều nữ sinh yêu thích vẻ ‘lạnh lùng’ của Minh Tiêu, có người còn bĩu môi nhận xét rằng anh chỉ đang giả ngẫu nhiên, không một ai hay biết rằng thực chất anh chỉ không muốn quá thân thiết hay qua lại với ai quá nhiều.

Sau khi gia nhập giới giải trí, tính tình của anh kỳ thực sáng sủa hơn hẳn, cũng dần mềm mại đi không ít, có thể học được cách treo nụ cười ở trên mặt, học được cách dùng những khuôn mặt khác nhau để ứng phó với người khác, thậm chí học được cả cách đùa giỡn, bán manh. Thế nhưng mặc dù là bạn tốt nhất như Trình Hạo thì cũng chưa từng đi vào ‘lãnh địa an toàn’ sâu trong nội tâm anh.

Thần Hựu là người duy nhất khác biệt.

Thế nhưng cậu lại là người mà Quý tiên sinh nuôi ở bên cạnh.

Hai tay Minh Tiêu vùi vào trong tóc, trái tim càng lúc càng siết chặt lại.

Trước kia Thái Bao từng nhắc nhở anh đừng quá thân thiết với Thần Hựu, phải biết giữ chừng mực với cậu, thế nhưng anh vẫn chẳng thể khống chế được, cứ thế, từng bước từng bước bị Thần Hựu hấp dẫn.

Hiện tại là như thế nào đây?

Minh tinh bé nhỏ bị bao dưỡng lại nảy sinh tình cảm với ‘người’ của kim chủ nhà mình?

Minh Tiêu cố sức lắc đầu, nỗ lực đánh bay hết các ý nghĩ không nên có. Mà nụ cười của Thần Hựu lại càng ngày càng khắc sâu, có cố xóa đi thế nào cũng không được.

Thần Hựu đã nói: “Anh Tiêu, ánh mắt của anh thật mê người, để em chụp cho anh một tấm nhé.”

Cậu còn nói: “Anh Tiêu, đây là sữa dâu em chuẩn bị cho anh, anh nếm thử đi!”

Hoặc như: “Anh Tiêu, sao anh lại đẹp trai vậy được nhỉ? Ảnh nào cũng đẹp hết, em thật sự không chọn được rồi.”

Có lần thì: “Anh Tiêu, sao anh còn chưa tới, em nhớ anh.”

Hay như mới nãy đây thôi, Thần Hựu còn dùng chất giọng buồn ngủ làm nũng với anh: “Em buồn ngủ quá đi, anh nói chúc ngủ ngon với em được không?”

Nhớ tới chất giọng ngái ngủ hơi khàn khàn của Thần Hựu, Minh Tiêu bất giác nắm chặt bàn tay.

Trong đầu có một giọng nói cứ văng vẳng vang lên: Giá như Thần Hựu không có quan hệ gì với Quý tiên sinh thì tốt biết mấy.

Một giọng khác lại bảo: Không có quan hệ thì mày có thể làm gì? Chớ quên thân phận của mày bây giờ!

Câu nói sau kia hết như một chậu nước lạnh dội thẳng xuống đầu anh, công đến nỗi anh phải giật mình bừng tỉnh.

Thần Hựu và Quý tiên sinh không có quan hệ thì đã sao? Hiện tại tài nguyên của anh đều là do kim chủ ban cho, vì tương lai mà anh đã bán đứng chính mình.

Anh chẳng còn tư cách có bất kỳ tâm tư không an phận gì với Thần Hựu nữa cả.

Minh Tiêu đứng trên ban công sững sờ một lúc lâu mới lắc đầu cười khổ, lúc trở vào phòng cầm lấy kịch bản chuẩn bị đọc lại một chút chợt trầm nghĩ: Làm bạn bè bình thường cũng không tồi.

Trước khi anh ngủ, điện thoại di động lại vang lên, người gọi tới là Trình Hạo.

Gần đây Trình Hạo có rất nhiều cơ hội mới, lần trước khi sắm vai quần chúng trong phim được Hàn ảnh để điểm danh biểu dương, còn nói mong đợi tương lai có thể hợp tác. Trình Hạo không coi đây là chuyện to tát, dù sao ảnh để bao giờ mà chẳng cách xa tít tắp mây trời với đám nhân vật quần chúng. Không ngờ Hàn ảnh để lại nói được làm được, không lâu sau đã liên hệ qua anh Trương để tìm tới Trình Hạo, dặn Trình Hạo chuẩn bị thử vai nam phụ thứ tư trong một bộ phim truyền hình cổ trang.

Trình Hạo giống với Minh Tiêu, đều là những người chăm chỉ nỗ lực vươn lên, thái độ dĩ nhiên không thành vấn đề, kĩ năng diễn xuất lại càng không có trở ngại, nếu như có người chuyên nghiệp chỉ điểm, nhất định sẽ tiến bộ nhanh chóng, điều thiếu nhất chỉ là cơ hội. Bây giờ vận may giá lâm rồi, Trình Hạo thuận lợi thông qua buổi casting, sắp tới sẽ đến phim trường để trình diễn.

Minh Tiêu tất nhiên sẽ vui mừng thay cho anh em của mình, và bên cạnh đó dĩ nhiên cũng có mấy phần ước ao — cơ hội của Trình Hạo so với anh càng thêm danh chính ngôn thuận, Hàn ảnh để hào phóng tạo điều kiện cho người khác phát triển, còn người nâng đỡ anh thì lại chậm chạp không chịu lộ diện.

Dĩ nhiên Minh Tiêu sẽ không nói lời ỉu rĩ khiến Trình Hạo mất hứng, hai người hàn huyên hơn một tiếng đồng hồ, tâm trạng đôi bên luôn rất hưng phấn. Trước khi cúp máy Trình Hạo còn nói: “Đúng rồi, gần đây em nghe được vài chuyện phiếm, vốn không định kể cho anh đâu nhưng sắp tới em phải đi quay xa tận ba tháng lận. Giờ em cũng xem như người mới trong đoàn, khẳng định phải theo người ta nghe nhiều nhìn nhiều, có lẽ không có thời gian thường xuyên liên hệ với anh. Dẫn đo một hồi em nghĩ vẫn nên nói thì hơn.”

Minh Tiêu đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cười bảo: “Không sao, nhóc cứ nói đi, có lời khó nghe nào mà anh chưa từng nghe đâu.”

“Cũng không khó nghe, chỉ là đám nghệ sĩ khác đều đồn ầm lên là Quý tiên sinh bao dưỡng anh mà thôi.”

Dĩ nhiên Minh Tiêu không quá ngạc nhiên: “Ừ.”

“Anh biết không, Trương Hải và Tần Phi bị đuổi rồi, hơn nữa còn là ‘đóng băng’ mọi hoạt động mãi mãi, không thể tiếp tục phát triển trong giới nữa.” Trình Hạo tiếp tục nói: “Còn cả Liêu Khả nữa, anh nhớ cậu ta không? Cậu nhóc nổi tiếng sau cuộc thi tuyển chọn tài năng đó.”

“Biết, cậu ta rất đáng yêu.” Minh Tiêu hỏi: “Sao đột nhiên cậu ta lại bị đuổi vậy?”

“Mọi người rỉ tai nhau là bởi vì anh đó.”

“Anh á?” Thân thể Minh Tiêu hơi nghiêng về phía trước.

“Trương Hải và Tần Phi thì có ai lạ nữa đâu, ai có tài nguyên tốt bọn họ liền mắng chửi sau lưng, nghe nói trước đây còn bán tin về Diêu Diệp cho đám phóng viên để bôi đen ảnh nữa đó.” Trình Hạo cười đưa ra dự

đoán: “Có lẽ Quý tiên sinh đã muốn trừng trị bọn họ lâu rồi, anh chỉ là mồi dẫn mà thôi.”

Minh Tiêu nhíu chặt hai hàng lông mày, nghe Trình Hạo tiếp tục nói: “Anh ở trên ấy được Niệm Hàm bảo vệ rất tốt, Diêu Diệp cũng thời thời khắc khắc quan tâm anh, anh không nghe được tin tức gì dưới này cũng phải. Bọn họ có gì mà không dám bịa đặt ra để bàn tán đâu, Liêu Khả quả thật cũng hơi xui xẻo, có lần cậu ta đứng trên hành lang nghe Trương Hải và Tần Phi nói xấu cậu, lại bị người bên cạnh Quý tiên sinh nghe được.”

“Người bên cạnh Quý tiên sinh ấy hả?” Trong đầu Minh Tiêu nhất thời chột lóe lên một bóng người.

“Chính là Thần Hựu dạo gần đây thường hay ở bên anh đó.” Trình Hạo nói: “Lúc ấy đám Trương Hải còn không biết cậu ta là ai, chỉ nói về mặt đối phương rất kinh khủng, sau đó biết được thân phận của Thần Hựu thì sợ đến nỗi ngay cả công ty cũng không dám tới.”

“Chắc không phải là Thần Hựu làm đâu.” Bên tai Minh Tiêu bên dần dần nóng lên.

Những khi Thần Hựu ở bên anh gần như lúc nào cũng nở nụ cười, dù là cố gắng kìm nén khóe môi cong lên thì trong mắt cũng mang theo ý cười rất rõ ràng.

Về mặt rất đáng sợ? Anh thật sự không thể tưởng tượng ra được khi Thần Hựu trưng ra thái độ ấy thì sẽ như thế nào.

“Là Thần Hựu thật đấy.” Trình Hạo nói: “Bọn họ đều bảo vậy mà, hơn nữa cũng hợp lí, bằng không ai sẽ có cơ hội tố cáo vụ này với Quý tiên sinh chứ?”

Minh Tiêu thở dài, trong lòng hơi không thoải mái.

Anh không thân quen gì Trương Hải và Tần Phi, gặp mặt thì chẳng qua cũng chỉ khẽ gật đầu chào một cái mà thôi, Liêu Khả thì lại càng chưa bao giờ nói chuyện lần nào, trong ấn tượng ngay cả gặp mặt cũng chẳng được mấy lần. Tuy hành vi của những người này tồi tệ thế nhưng anh lại không muốn mình là nguyên nhân khiến họ bị đuổi đi.

Khi còn bé Minh Tiêu đã từng trải qua những lời bàn tán xôn xao đầy ác ý khiến người nghe nghẹt thở, chuyện ấy đã làm anh chẳng còn lưu tâm đến cái nhìn của người ngoài và những lời hăm hại của họ nữa rồi.

Trình Hạo còn nói thêm: “Em hiểu anh mà, cho nên lúc mới biết chuyện em không tính kể cho anh nghe đâu, chính là vì sợ anh lại mang gánh nặng trong lòng đó. Thế nhưng nghĩ kĩ thì em thấy vẫn nên để anh biết, bởi vì tương lai anh sẽ phải đối mặt với những chuyện thế này rất nhiều. Thực ra em thấy anh cũng chẳng cần nhần nhện mãi thế đâu, nên đáp trả thì phải đáp trả, nên dựa vào ai thì cứ dựa vào kẻ đó. Hơn nữa anh cũng đừng tự trách mình, những thứ đó đều là bọn họ tự chuốc lấy, cứ xem như Trương Hải và Tần Phi tránh thoát lần này đi thì bằng vào cái miệng thối của chúng, sau này chọc tới Kiều Ngộ có khi còn thâm hơn nữa. Liêu Khả cũng thế, thằng nhóc đó thấy anh có cơ hội tiến thân liền ầm đầu muốn dụ dỗ Quý tiên sinh đó.”

“Chuyện này...”

“Rất ngu đúng không? Cho nên em nói ấy mà, đám người này đều là lũ rối hơi, chuyện của mình không lo làm cứ chăm chăm nói xấu nhau, hóng hớt còn hơn cả paparazzi. Quý tiên sinh không trùng trị bọn họ thì trùng trị ai?” Trình Hạo bật cười: “Nhưng mà Thần Hựu che chở anh thế kia thì em ngạc nhiên lắm đấy.”

Minh Tiêu khựng lại mất 2 giây, hơi lúng túng nói: “Quan hệ của anh và cậu ấy rất tốt.”

“Em biết, lần trước tới thăm anh còn gặp được cậu ta ở trong phòng nghỉ mà.” Trình Hạo nói: “Chẳng qua là đám Trương Hải mắng anh rồi bị Thần Hựu bắt gặp là chuyện lâu lắm rồi, lúc ấy em còn chưa trở lại đâu. Ấy thế mà khi đó cậu ta đã bảo vệ anh rồi.”

Đêm ấy Minh Tiêu mất ngủ, không phải vì có người bị đuổi do liên quan tới anh, cũng không phải bởi vì những người khác nhận định kim chủ của anh là Quý tiên sinh, mà là vì câu sau cùng kia của Trình Hạo “Khi đó cậu ta đã bảo vệ anh rồi”.

Nói là không mong đợi gì dĩ nhiên là điều không thể, nhưng anh không dám tùy ý bản thân nghĩ theo một hướng khác.

Có khi nào Thần Hựu cũng thích...

Mỗi lần suy nghĩ tới đây đều phải ngừng lại, nếu còn nghĩ tiếp nữa thì sẽ rất buồn cười.

Nói cho cùng, loại tình cảm này giống như hoa bồ công anh vậy, không có đường về, cũng không biết sẽ trôi dạt đến phương trời nào.

Minh Tiêu tự hỏi: Mà hiểu cậu ấy sao? Mà biết về quá khứ của cậu ấy sao?

Mà chẳng biết cái khi gì hết!

27. Chương 25

“Tối hôm nay không bận chuyện gì chứ? Cùng ăn một bữa đi, anh mời.”

Phòng học diễn xuất trên tầng 23 gần đây rất náo nhiệt, dàn diễn viên chính của Mất Thấy chưa công bố, Kiều Ngộ lại không biết dời từ nơi nào đòi được một vai khách mời, giờ đây dù không có việc gì anh ta cũng chạy tới ‘học ké’, còn chuyên chọn những lúc Diêu Diệp có mặt — đương nhiên là khi Diêu Diệp không ở lớp thì anh ta cũng thường xuyên lượn qua một vòng, tiện đường chỉ điểm cho ‘người bạn nhỏ’ Minh Tiêu vài chỗ. Nếu như Thần Hựu cũng ở đó thì nhất định sẽ ôm vai bá cổ cậu lải nhải dăm câu.

Ngày hôm nay thì hay rồi, Minh Tiêu và Diêu Diệp đều có mặt, nửa buổi Thần Hựu tới chụp ảnh cho Minh Tiêu, chụp xong thì cũng không chịu về mà cứ âm thầm làm khán giả hơn một tiếng đồng hồ. 5 giờ hơn mới tan học, Minh Tiêu cũng đã luyện tập được rất nhiều thứ, lúc này Kiều Ngộ đề nghị cùng nhau ăn cơm, hiếm thấy được Diêu Diệp lại không lên tiếng cự tuyệt. Minh Tiêu quay đầu lại nhìn Thần Hựu, chợt nghe cậu nói: “Anh Kiều, mọi người đi ăn đi, đêm nay em không đi được, trong nhà gọi rồi, em phải về nhà một chuyến.”

Minh Tiêu thu hồi ánh mắt, hơi có chút mất mát.

Đạo gần đây Thần Hựu rất dính anh, anh chỉ lo nghĩ Thần Hựu có Quý tiên sinh, lại quên mất cậu cũng có người nhà và bạn bè. Quan hệ giữa Kiều Ngộ và Diêu Diệp là thế nào thì anh gần như đã có thể nhìn thấu. Lúc trước Kiều Ngộ thường xuyên trêu hay đùa giỡn, chọc giận anh quá nửa là bởi vì biết anh sẽ diễn chung với Diêu Diệp, bây giờ người ta thường xuyên qua lại giữa phòng nghỉ tầng 22 và phòng học tầng 23, chẳng qua là vì muốn được gặp Diêu Diệp mà thôi. Còn Diêu Diệp có tâm tư gì với Kiều Ngộ thì anh tạm thời chưa nhìn thấu. Thế nhưng dù Diêu Diệp không có cảm giác gì với Kiều Ngộ thì anh đi ăn cùng với hai người họ cũng không hay cho lắm.

Trừ khi Thần Hựu cũng đi.

Suy tính một chút, Minh Tiêu nói: “Anh Tiểu Diêu, anh và anh Kiều đi ăn đi, thời gian không còn sớm nữa, em đưa Thần Hựu về.”

“Không cần đâu, em tự đi được rồi.” Thần Hựu từ chối, nhẹ nhàng đẩy đẩy vai Minh Tiêu một cái, cười nói: “Anh Kiều mời khách sao anh không đi vậy? Bình thường một ngày ba bữa của anh đều bị Thái Bính Bao quản lý, ăn thêm một miếng thịt cũng bị nhằn. Hôm nay cơ hội này quá tốt rồi, có anh Kiều với anh Tiểu Diêu ở đây Thái Bính Bao không dám làm khó dễ anh đâu. Mau đi đi, anh cứ ăn thỏa thích đi, cùng lắm thì mai em tập với anh thêm hai tiếng nữa.”

“Anh...” Minh Tiêu vốn định kiên trì muốn đưa cậu về, vừa nhìn ánh mắt sáng bừng lên của Thần Hựu, trong lòng không khỏi thở dài, nhẹ giọng nói: “Được rồi. Nhà em ở đâu? Đi gì về?”

“Nhà em...”

“Chính mình cũng chỉ là cậu bạn nhỏ mà đi lo lắng cho người khác thế kia?” Kiều Ngộ ngắt ngang lời Thần Hựu, nhếch một bên lông mày liếc Minh Tiêu, giọng điệu mang theo vài phần nghiến ngậm: “Sao thế, không yên lòng hả? Không thì cứ bắt Thần Hựu báo cáo hành tung mọi lúc mọi nơi đi?”

Minh Tiêu khẽ nhú mày, ánh mắt của Kiều Ngộ làm anh hoảng hốt, phảng phất như bí mật trong lòng giấu kín mấy nay bỗng nhiên bị nhìn thấu.

Thần Hựu lại không phản ứng quá lớn: “Có thể mà, anh Tiêu, về đến nhà em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Trong lòng Minh Tiêu có quẻ, vội lấp liếm mà chưa kịp suy nghĩ: “Không cần đâu!”

Thần Hựu không ngờ anh lại từ chối dứt khoát như vậy, hơi lúng túng gãi gãi bên tai. Diêu Diệp đẩy Kiều Ngộ một cái, thấp giọng quát: “Tên khốn này, nói chuyện làm sao cứ khiến người ta chán ghét thế hả?”

“Có à?” Kiều Ngộ vô tội trưng cặp mắt cún: “Chẳng phải anh đây đang quan tâm hai người bạn nhỏ này sao?”

“Ba chữ ‘người bạn nhỏ’ đã khiến người ta nghe không vui rồi!” Diêu Diệp nói: “Cũng may là Minh Tiêu dễ tính, đổi thành người khác thử xem, sớm đập chết anh rồi!”

Kiều Ngộ cười khê: “Đổi ai? Đổi thành cưng sao?”

Diêu Diệp cau mày: “Anh...”

Kiều Ngộ: “Anh làm sao hử?”

Diêu Diệp: “...”

Minh Tiêu đứng ở một bên, bị cuộc đối thoại của hai vị diễn viên nổi tiếng hàng đầu Tinh Hoàn làm cho dở khóc dở cười, đúng lúc này Thần Hựu nắm lấy cánh tay của anh kéo anh qua bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Anh Tiêu, tại sao anh không cho em gọi điện?”

Hơi thở của Thần Hựu gần trong gang tấc, Minh Tiêu cố ổn định tinh thần, “Vừa nãy chỉ là anh thuận miệng nói thôi, em muốn gọi thì cứ gọi đi.”

Thần Hựu lập tức cười rộ lên, đôi mắt càng thêm sáng ngời, “Vậy được, anh ăn cơm với mấy anh ấy thật ngon vào nhé, em không đi cùng được, trong nhà quả thật có chút chuyện.”

“Nhà em ở đâu? Có xa lắm không, về giờ này có kịp không?” Minh Tiêu nói tiếp: “Chưa từng nghe em kể chuyện trong nhà bao giờ.”

Trong mắt Thần Hựu xẹt qua chút không tự nhiên, “Nhà em ở ngoại ô phía Bắc.”

“Thế thì xa quá, lúc này khẳng định sẽ bị kẹt xe. Bên đó lại không có tàu điện ngầm, em về sao được? Lái xe hay là đi xe bus?”

“Anh yên tâm đi, người nhà em lát nữa sẽ tới đón.”

Hai chữ “Người nhà” đối với Minh Tiêu thật xa lạ. Anh khê run lên, gật đầu nói: “Vậy thì tốt rồi.”

Sau khi nói tạm biệt với Thần Hựu, Minh Tiêu liền về phòng nghỉ ngơi tắm rửa, anh đã hẹn gặp Kiều Ngộ và Diêu Diệp dưới bãi đỗ xe lúc 6 giờ rưỡi, ba người sẽ ngồi xe Kiều Ngộ đi tới chỗ ăn cơm. Thái Bao thì thăm vài câu “Chớ ăn quá nhiều” liền rời đi, cả gian phòng đột nhiên trở nên vô cùng tĩnh lặng, Minh Tiêu lại bắt đầu nghĩ tới Thần Hựu.

Tần suất anh nghĩ về cậu càng ngày càng nhiều.

Kỳ thực vừa nãy anh rất muốn kiên trì thêm chút nữa, bày ra thái độ “Không đưa em về là không được”. Điều này không ảnh hưởng gì quá lớn, Thần Hựu hẳn sẽ không có lý do gì từ chối.

Đã như thế, anh sẽ có cơ hội hiểu hơn về hoàn cảnh gia đình Thần Hựu.

Cho tới bây giờ, Thần Hựu luôn mang đến cho anh một cảm giác thần bí. Ngoại trừ chức danh ‘trợ lý sinh hoạt của Quý tiên sinh’ thì trên người cậu tựa hồ không có thêm bất cứ thông tin nào khác.

Thần Hựu đã tiến vào lãnh địa của anh trong vô thức, anh cũng rất muốn được hiểu hơn, biết rõ hơn về thế giới của cậu.

Nhưng vẫn không tranh thủ được cơ hội đưa cậu về nhà.

“Aiii.” Minh Tiêu nằm ườn lên ghế sofa, khe khẽ thở dài, nghĩ đến bữa tối sắp tới đây thôi cũng cảm thấy đau đầu.

Lúc sắp đến thời gian hẹn, Minh Tiêu thay quần áo rất nhanh, vì không muốn để cho hai người kia phải chờ nên anh xuống bãi đậu xe trước 15 phút.

Bởi vì ở Tinh Hoàn thường xuyên có nghệ sĩ nổi tiếng lui tới, thỉnh thoảng còn có nhân vật quan trọng ghé thăm cho nên bãi đậu xe được phân ra thành bãi thông thường và nơi dành cho khách quý. Xe của Kiều Ngộ dĩ nhiên là đậu ở trong khu chuyên dành cho khách quý. Có điều Minh Tiêu không trực tiếp tới đó, mà chỉ đứng chờ tại một góc không đáng chú ý mà thôi.

Không lâu sau, cửa thang máy mở ra, anh cứ cho là Kiều Ngộ và Diêu Diệp đến, đang định bước ra chào hỏi thì lại thấy người đi ra khỏi thang máy là Thần Hựu.

Còn có cả Quý tiên sinh nữa.

Cánh tay nâng lên định vẫy chào cứng đờ trên không trung, Minh Tiêu lập tức lui về trong bóng tối, nhịp tim rõ ràng càng lúc càng tăng nhanh, trái tim lại tựa hồ như đang rơi xuống vực sâu không thấy đáy.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Thần Hựu xuất hiện bên cạnh Quý tiên sinh.

Phải nói thế nào đây? Thần Hựu đứng bên Quý tiên sinh và Thần Hựu mà bình thường anh vẫn gặp rất không giống nhau. Thần Hựu khi ở bên anh lúc nào cũng mặc quần áo thể thao bình thường, nụ cười ấm áp tựa như chàng trai hàng xóm thân thiện, hoạt bát.

Mà khi ở bên cạnh Quý tiên sinh, từ đầu đến chân cậu đều dát lên hai chữ ‘tinh xảo’, quần áo, giày da không có chỗ nào mà không phải là hàng hiệu, ngay cả tóc tai cũng được chải vuốt tỉ mỉ hơn.

Lúc này khi còn ở trên tầng 23, tóc Thần Hựu mềm mại rũ xuống trước trán nom vừa tùy ý lại vừa trẻ trung, hiện tại lại hất ngược hết ra sau, lộ ra trọn vẹn vầng trán rộng. Kiểu tóc biến đổi, khí chất cả người dường như cũng khác đi.

Nhìn Thần Hựu mặc âu phục giày da như vậy cùng với Quý tiên sinh một trước một sau đi tới chỗ đậu xe, trong lòng Minh Tiêu đột nhiên nhảy ra một từ.

Xứng đôi.

Trước khi sắp lên xe, Thần Hựu nắm lấy cánh tay Quý tiên khẽ lay lay, Minh Tiêu nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì, chỉ nhìn thấy Quý tiên sinh khẽ cười với Thần Hựu, sau đó vỗ một cái vào sau lưng cậu, từng người đi về chỗ ghế lái và ghế phụ.

Mãi đến tận xe chạy đi, Minh Tiêu mới bước ra từ trong bóng tối.

Đèn xe biến mất ở chỗ ngoặt, trong mắt anh ánh sáng đường như cũng lặng yên phai nhạt dần.

Anh biết rõ Thần Hựu là người của Quý tiên sinh, cũng tự nhắc nhở trong lòng phải biết chú ý thân phận của mình, dù tận mắt thấy Thần Hựu lên xe của Quý tiên sinh thì cũng phải tỏ vẻ không hề gì.

Thế nhưng lời nói dối của cậu lại làm anh khó chịu.

Rõ ràng đi cùng với Quý tiên sinh, tại sao Thần Hựu lại phải nói dối là mình về nhà?

28. Chương 26

“Cậu út, lát nữa cậu nhớ đứng về phía cháu đấy.” Thần Hựu lay lay cánh tay Quý tiên sinh, “Cháu không muốn về nhà sống đâu, cũng không muốn về làm việc ở tập đoàn An Nhạc. Cháu chỉ muốn làm bên chỗ cậu thôi, ở Tỉnh Hoàn có thể học được nhiều điều hơn là về tập đoàn thành kẻ nhàn hạ đấy.”

“Cái dáng vẻ này của cháu giữ lại về nhà mà dùng, diễn trò trước mặt cậu làm gì?” Quý tiên sinh bật cười: “Cậu còn không biết trong đầu cháu nghĩ gì chắc? Lên xe.”

Thần Hựu mở cửa bên ghế phụ: “Cậu út nhất định phải giúp cháu đấy, trong nhà cậu thương cháu nhất mà.”

“Câm miệng.” Quý tiên sinh đen mặt: “Ông mới thương cháu nhất.”

“Vậy thì cậu là người cưng chiều cháu nhất!”

“Nhóc nhà mi không thấy buồn nôn à?”

“Ha ha ha, cậu là cậu út của cháu mà.”

Xe hướng về nhà lớn của Cố gia, người ông mà Quý tiên sinh nhắc tới chính là Cố Chương Tiện, chủ tịch đứng đầu tập đoàn An Nhạc của nhà họ Cố.

Ngay trước khi Thần Hựu về nước, ông Cố đã sắp xếp sẵn chức danh cho cậu trong tập đoàn An Nhạc rồi, vậy mà Thần Hựu lại khăng khăng đòi tới giải trí Tinh Hoàn làm cho cậu út. Tinh Hoàn là sản nghiệp dưới trướng tập đoàn, trái phải gì đều là người một nhà cho nên Cố Chương Tiện liền đồng ý.

Bởi vì quanh năm ở nước ngoài, thân phận lại bị Cố gia tận lực che giấu cho nên người ngoài rất ít ai biết Thần Hựu là đứa cháu nhỏ nhất và được cưng nựng nhất trong Cố gia. Bên công ty Tinh Hoàn thì càng ít người biết quan hệ họ hàng thật giữa cậu và Quý tiên sinh. Mấy hôm trước thư ký của Cố Chương Tiện có việc nên ghé Tinh Hoàn, hẳn trông thấy Thần Hựu bị sai đến gọi đi như một trợ lý bé nhỏ, mặt thì gầy hơn so với lúc mới vừa về nước, thế nên trở lại đã thuật lại cho ông Cố nghe. Ông lập tức xót đứa cháu này và bắt Thần Hựu chuyển về nhà sống ngay.

Thần Hựu đương nhiên không chịu, hiện tại cậu đang ở trong biệt thự nhỏ mà Quý tiên sinh bỏ không, yên tĩnh, tự do, không ai quản, tan ca về nhà muốn làm gì thì làm, nếu như về ở nhà chính với ông cụ thì thăm rồi, đủ loại quy củ sẽ nghiền nát không gian cá nhân của cậu tan tành sạch sành sanh.

Có điều cậu cũng không quá lo lắng bởi vì ông Cố là người rất hiện đại văn minh, ông vốn sẽ không bắt ép Thần Hựu làm chuyện mà cậu không muốn, cộng thêm cậu út cũng là nhân vật đặc biệt trong nhà, có thể chen lời vào được, nhiều lắm thì ông nhắc nhở đôi câu chữ chắc chắn sẽ không làm khó cậu.

Sự thực quả đúng như cậu dự liệu, sau khi ăn xong Cố Chương Tiện chỉ hỏi thăm tình hình công việc của cậu ở Tinh Hoàn, nhìn tinh thần cậu vui vẻ, sáng sủa, khi kể về chuyện công ty hưng phấn hào hứng nói liên miện thì không nhắc đến chuyện gọi cậu về tập đoàn làm việc nữa.

Lúc xe rời khỏi nhà chính thì đã hơn 9 giờ, Thần Hựu được ngồi kế xe tới nhưng lại phải tự mình lái xe về bởi vì “cậu hai” đã tới đón đi cậu út. Thế là cậu út lập tức bảo cậu ngày mai chạy xe này tới công ty.

Giải quyết xong xuôi chuyện trong nhà, tâm trạng của Thần Hựu rất thoải mái, lúc dừng xe chờ đèn đèn đỏ chợt hơi suy nghĩ, sau đó chuyển tay lái hướng về khu mà Minh Tiêu đang sống.

Chiều hôm nay Minh Tiêu bảo muốn lái xe đưa cậu về nhà, cậu nghe vậy vô cùng vui vẻ, nhưng cũng không dám thể hiện phần vui mừng này quá mức rõ ràng.

Thần Hựu có những băn khoăn riêng của mình, tạm thời vẫn không thể để Minh Tiêu biết đến thân phận thật sự, cậu lo lắng sẽ dọa sợ Minh Tiêu, càng lo lắng hơn anh sẽ hiểu lầm tâm lòng của cậu.

Trước lúc vừa về tới nhà, cậu đã định gọi điện thoại cho Minh Tiêu thế nhưng trên đường bị kẹt xe cho nên đến nơi hơi trễ, đã qua giờ dùng cơm, Quý tiên sinh lại thúc giục cậu nhanh chóng vào bàn, thế nên cậu chỉ kịp nhắn tin trên weixin mà thôi.

“Anh Tiêu, em về tới nhà rồi. Đêm nay các anh ăn gì vậy?”

Lúc ấy Minh Tiêu không trả lời, Cố Chương Tiện không thích con cháu dùng điện thoại khi đang trên bàn ăn, Thần Hựu không thể làm gì khác hơn là cất máy đi, sau khi về mới mở ra xem thử.

Vẫn chưa trả lời.

Thần Hựu cũng không lo Minh Tiêu xảy ra chuyện gì. Anh có thói quen tốt đó là khi ở cùng người khác nếu không phải trực tiếp để chế độ yên lặng thì sẽ để chế độ chỉ rung một cái. Đêm nay Minh Tiêu ăn cơm cùng với Diêu Diệp và Kiều Ngộ, di động của anh nhất định là đã để chế độ yên lặng cất trong túi, cho nên không nhìn thấy tin nhắn trên weixin là điều rất bình thường. Thần Hựu dừng xe ở cửa hông của khu nhà mà Minh Tiêu ở, nếu anh về thì nhất định phải đi qua cổng này.

Ngày hôm nay áo quần mà Thần Hựu mặc là do cậu út đưa, kiểu tóc cũng lâm thời được chải chuốt, thoạt nhìn trông giống hệt như một diễn viên trẻ tuổi mới nổi. Ý của cậu út là muốn cho ông Cố thấy cháu ngoại cục cưng của mình ở Tỉnh Hoàn không hề bị bắt nạt mà ngược lại còn sống rất tốt.

Quần áo thế này thật sự không tiện xuất hiện trước mặt Minh Tiêu.

Cậu cũng không định để Minh Tiêu biết mình đến, lẳng lặng gục trên tay lái kiên nhẫn chờ đợi, chỉ cần nhìn thấy anh đã về nhà an toàn là đủ rồi.

Khu nhà này có rất nhiều xe sang trọng, xe mà Quý tiên sinh mới mua thì khá là khiêm tốn, cậu đậu ở ven đường mà chẳng hề gây chú ý. Thần Hựu đợi một phút chốc, điện thoại di động mới vang lên tiếng nhắc có tin nhắn mới, là Minh Tiêu trả lời.

“Xin lỗi, vừa nãy tắt chuông, giờ mới đọc được tin nhắn của em. Ăn món Hồ Nam.”

Món Hồ Nam rất cay, Thần Hựu lập tức nghĩ tới cảnh Minh Tiêu bị cay đến nổi mũi và chớp mũi đỏ ửng. Hồi trước khi Thái Bao dưới sự bức ép của hai người bạn họ mà dùng ớt cửa gà xào thịt bò, Minh Tiêu bị cay đỏ cả mặt, ăn xong thì nước mắt cũng chảy ra.

Đôi mắt của Minh Tiêu có hình dáng rất đẹp, không phải cặp mắt đào hoa nhưng đuôi mắt bị nước làm ướt lại có nét phong tình rất riêng. Lúc đó tim Thần Hựu run lên, hận không thể lập tức nhào tới hôn lên môi anh.

Nghĩ như vậy liền hối hận sắp không chịu được, phiền muộn tại sao Kiều Ngộ lại cố tình chọn đêm nay mời Minh Tiêu đi ăn cơm cơ chứ, đổi một ngày khác thì cậu có thể đi theo rồi, thuận tiện lúc Minh Tiêu bị cay chảy nước mắt mà sẵn sốc đưa giấy ăn qua.

“Ăn xong rồi sao? Hiện tại anh ở đâu?” Thần Hựu gõ chữ rất nhanh trong khung chat.

Bên kia biểu hiện dòng chữ ‘đang nhập tin nhắn’ một hồi lâu, thế nhưng khi tin nhắn tới lại chỉ vắn vện ba chữ “Ăn xong rồi”.

Thần Hựu hơi bất ngờ, dứt khoát gọi điện thoại qua luôn, sau khi vang lên ba tiếng chuông lại truyền đến thông báo nhắc nhở cuộc gọi đã bị từ chối.

Cậu khẽ nhủ mày lại, cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm, đang muốn gọi tiếp thì đột nhiên weixin nhảy ra một tin nhắn mới.

Minh Tiêu: Điện thoại di động sắp hết pin rồi, về nhà sẽ liên lạc lại.

Thần Hựu thở phào nhẹ nhõm, khóe môi cũng khẽ cong lên.

Hóa ra chỉ là hết pin.

Quả nhiên anh ấy còn chưa về nhà.

Thần Hựu khoanh tay gối đầu lên vô-lăng, chờ một lúc mí mắt lại bắt đầu đánh nhau.

Thật ra chưa tới 8 giờ thì Minh Tiêu đã tạm biệt Diêu Diệp và Kiều Ngộ, Diêu Diệp muốn đưa anh về nhưng anh không chịu, cười khuyên hai vị minh tinh nổi danh mau về nhà, đỡ mất công bị đám phóng viên theo dõi.

Tiến bước hai người kia, Minh Tiêu mới kịp lắng xuống tâm tư để mà suy nghĩ thật kĩ.

Cảnh Thần Hựu khoác tay Quý tiên sinh lại như thép bị nung trong lò lửa mà rơi vào trong mắt anh. Khi anh còn chưa kịp tiêu hóa thì cửa thang máy đã mở ra lần nữa, Kiều Ngộ và Diêu Diệp cùng nhau đi tới.

Anh vẫn luôn che giấu tâm trạng rất kín đáo, rất hiếm để lộ tâm tình của bản thân, khi tới nhà hàng hay cả khi trên đường đều không lộ ra chút khác thường nào, chỉ khi nhận được tin nhắn báo đã về tới nhà của

Thần Hựu, lông mày mới nhẹ nhàng nhú lại.

Thần Hựu đang nói dối.

Minh Tiêu không muốn về nhà cũng không muốn về công ty, anh cứ chậm rãi tản bộ trên đường, lúc ngang qua một tiệm cà phê, thấy bên trong gần như không có vị khách nào bèn đi vào.

Anh rất ít tới quán cà phê, trước kia là bởi vì cảm thấy phải chi hơn ba mươi tệ để mua một ly cà phê là quá đắt, gần đây thì là bởi vì thời gian bị lấp đầy, cơ bản là không có cơ hội để an nhàn rảnh rỗi.

Trước đây anh từng nghe qua một câu nói như thế này, người đến tiệm cà phê một mình đều là những kẻ cô độc sợ hãi sự cô đơn.

Kể cô độc không muốn tới những nơi náo nhiệt mà chỉ thích ở một mình, thế nhưng khi một mình quá lâu sẽ rất sợ nỗi cô đơn, cho nên mới thường xuyên tới tiệm cà phê thư giãn, nhấn chìm bản thân trong tiếng người trò chuyện hỗn độn, thật giống như bản thân chẳng còn quẩn quanh trong đơn độc nữa mà lại không đến nỗi bị khung cảnh náo nhiệt kia nuốt chửng.

Bưng một tách Caramel Macchiato đi đến ghế salon đơn trong góc vắng, Minh Tiêu thở dài, không biết mình bây giờ có phải cũng là kẻ rất lập dị như câu nói ấy hay không.

Anh mang theo bộ sạc điện bên người, vừa sạc pin vừa xem tin nhắn mà Thần Hựu gửi tới. Một câu không dài, vấn đề cũng đơn giản, thế nhưng anh lại không biết phải trả lời như thế nào, gõ gõ mấy hàng chữ rồi lại xóa hết toàn bộ.

Thẳng tới khi điện thoại di động đã sạc đầy, tiệm cà phê chỉ còn dư lại một mình anh, anh mới nói cho Thần Hựu biết bữa tối mình đã ăn gì.

Thần Hựu trả lời rất nhanh, hỏi anh ở đâu, đã ăn xong hay chưa. Anh chẳng thể bảo mình đang ở quán cà phê một mình mà cũng không có tâm trạng để nói những chuyện khác, thế nên chỉ đáp lại ba chữ “Ăn xong rồi”.

Thần Hựu lại trực tiếp gọi điện tới cho anh.

Minh Tiêu không nghe máy. Tin nhắn là một bức bình phong an toàn, chỉ gõ chữ để trò chuyện thì Thần Hựu sẽ không nhận ra được sự khác thường trong anh, mà anh cũng chẳng đến mức không kìm chế được nỗi lòng mà nói ra vài lời không nên.

Nhắn tin thì sẽ không giống như vậy.

Minh Tiêu ấn nút từ chối không nghe, dư quang quét đến bộ sạc trên bàn thế là lập tức nhấn tin qua, nói

dối rằng điện thoại của anh sắp hết pin.

Có lẽ là Thần Hựu đã tin nên không tiếp tục gọi điện tới nữa, cậu cũng chỉ nhấn thêm một tin.

“Vậy anh mau về nhà đi, tới nơi thì nạp điện rồi báo cho em một tiếng.”

Ngón tay Minh Tiêu lướt chậm rãi trên màn hình, xem lại từ tin nhắn cuối cùng này cho tới tin nhắn đầu tiên. Anh và Thần Hựu gửi tin nhắn chữ với tần suất không cao lắm, có lúc trò chuyện được một lát liền trực tiếp gửi tin nhắn thoại qua. Tai nghe của Minh Tiêu đã để ở công ty cho nên anh đành bỏ qua phần nghe, chỉ xem lại nhật ký phần chữ, càng xem lại càng cảm giác khó chịu.

Chỉ nhìn những câu chữ này sẽ cảm thấy Thần Hựu là một người hoạt bát, ôn nhu, tỉ mỉ, cách nói cùng với lối dùng từ không có gì để xoi mói, tựa hồ nhìn vào liền có thể cảm nhận được chân thành cùng sự quan tâm của cậu.

Minh Tiêu dùng sức xoa mi tâm, lại nghĩ tới dáng vẻ Thần Hựu lúc ngồi trên xe Quý tiên sinh.

Thần Hựu cười rất ngoan ngoãn, mang theo vài nét nghịch ngợm, sắc mặt cũng rất thả lỏng, có thể dùng “Thân mật” để hình dung khi cậu ở bên Quý tiên sinh.

Vừa nghĩ tới lúc Thần Hựu gửi tin nhắn “Em về tới nhà rồi” mà vẫn đang ở cùng Quý tiên sinh là đầu óc Minh Tiêu lại hoảng hốt, xem lại những tin nhắn cũ trong lòng cũng không khỏi cảm thấy khó chịu —— không biết khi cậu nhắn “Buồn ngủ quá, anh Tiêu chúc em ngủ ngon đi, phải là tin nhắn thoại, không được gõ chữ đâu” thì cậu đang ở nhà một mình hay là đang nằm trên giường ai khác?

Tiệm cà phê đóng cửa, Minh Tiêu bắt một chiếc taxi ven đường để về nhà. Cuối mùa xuân khí trời nói thay đổi liền thay đổi ngay, lúc lên xe còn có thể ngửi thấy trong gió đêm khô hanh hương cỏ xanh nhè nhẹ, khi anh về đến nhà ấy thế mà trời lại đổ mưa tầm tã.

Minh Tiêu không mang dù, anh chợt cảm thấy được cơn mưa kia xối một trận cũng tốt, bị dội sẽ sáng khoái, tiện thể làm cho tâm tư cũng nguội lạnh luôn đi, đỡ phải không thức thoir mà suy nghĩ linh tinh nữa. Mà đáng về chậ vật như thế thì cũng chỉ người xa lạ trông thấy, về nhà tắm nước nóng là xong, ngày mai chỉnh đốn tâm tình rồi mới tới công ty, khi gặp lại Thần Hựu cũng sẽ chẳng còn hi vọng gì ở tình yêu nữa.

Điều anh cần làm bây giờ là thực hiện hết chức trách đóng vai “Diễn viên may mắn”, nếu như ngày nào đó kim chủ hiện thân thì lo mà báo đáp những gì đã nhận được.

Xã hội rất hiện thực, cuộc sống cũng giống như vậy. Có được tất có mất, ngay từ khi tiếp thu ý kiến của anh Trương rồi chuyển tới tầng 22 thì Minh Tiêu cũng đã nghĩ thông suốt quy luật này.

Về phần Thần Hựu...

Gắng bước thật nhanh trong cơn mưa lạnh buốt, Minh Tiêu lặng yên thở dài, lồng ngực chột dâng lên cơn đau râm ran man mác.

Thôi thôi.

Thần Hựu bị tiếng mưa rơi ào ào ào đánh thức, cầm điện thoại di động lên xem thử, hóa ra đã sắp 11 giờ. Ngoài cửa sổ là khung cảnh mờ lung, sấm vang chớp giật, trời trút mưa nặng hạt và gió lớn thổi không ngừng.

Cậu lập tức thấy căng thẳng, không biết trong lúc mình ngủ, Minh Tiêu đã về nhà hay chưa.

Trong điện thoại di động không có cuộc gọi nhỡ, trong weixin cũng không có tin nhắn mới, cậu đang định gọi cho Minh Tiêu thì ánh đèn xe chiếu lại đây, một chiếc tắc xi dừng lại, cửa sau mở ra, một bóng người quen thuộc vội vàng chạy vào hướng khu nhà.

Ánh mắt Thần Hựu trợn to, cậu dễ dàng phân biệt được người trong màn mưa kia là Minh Tiêu.

Cậu vội vã tông cửa xe chạy vọt vào cơn mưa, quên mất đi bản thân đang mặc quần áo hàng hiệu đắt giá, quên luôn phía sau là chiếc xe xịn không phù hợp với thân phận của mình.

29. Chương 27

Mưa gió mịt mù tấp thẳng vào mặt, Minh Tiêu bị mưa xối đến nỗi không mở mắt lên được, hít thở đều là hơi nước ẩm ướt. Anh nâng tay che ngang trán theo bản năng, nheo mắt cố gắng bước nhanh về hướng căn hộ của mình.

Hóa ra dầm mưa lại là một chuyện tốt, chỉ cần cố sức vẫy vùng trong nó là có thể khiến người ta phải mệt mỏi chóng đờ. Mới này khi ở trên xe Minh Tiêu còn lo nghĩ linh tinh, sau khi xuống xe bị mưa gió ngợp trời tươi tỉnh, ngay cả hít thở cũng khó khăn, toàn bộ sức lực đều đặt ở việc chạy trốn, nào còn đủ sức để lo lắng những chuyện khác được nữa.

Trời mưa quá lớn, hạt mưa đập vào mặt đau rát, Minh Tiêu dùng sức lau một cái, bởi vì không thấy rõ đường nên trượt chân chao đảo về phía trước vài bước, may mà không bị ngã sắp xuống.

Tiếng mưa rơi hòa cùng tiếng sấm tạo thành khúc giao hưởng trong đêm đen, gần như ngăn cách tất cả mọi thanh âm khác. Minh Tiêu há miệng để thở, khi anh đang tiếp tục chạy về phía trước, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ phía sau.

Có người lo lắng gọi anh: “Minh Tiêu!”

Tiếng hét kia cùng tiếng bước chân bị gió mưa hòa tan, như tản ra trong làn mưa ấy, anh cho là mình gặp ảo giác nên không để ý lắm, đầu cũng chẳng ngoái lại. Mãi đến khi cổ tay đột nhiên bị tóm lấy, một cái áo vest mang theo hơi ẩm cùng mùi đàn ông nhàn nhạt bỗng nhiên che kín trên đầu anh thì mới giật mình dừng lại.

Anh ngừng bước chân, tim đập nhanh hơn, đầu ngón tay theo mạch đập chấn động mà nhẹ nhàng run run.

Mưa và gió lớn khiến anh chẳng rảnh để suy tư, nhưng trên đầu thì được áo che kín, người ở bên cạnh lại ngăn đi hết thấy vì anh, dù cho không nhìn thấy mặt của đối phương, anh vẫn có thể cảm giác được đây là ai.

Thần Hựu.

“Minh Tiêu!” Hai tay Thần Hựu che chở trên đầu anh, không kịp nhiều lời, chỉ vội bước nhanh và đẩy anh vào bên trong: “Đi thôi!”

Minh Tiêu rơi vào cảnh khốn khó không chân thực, nhẹ nhàng kéo cái áo che trên đầu mình, “Em... sao em lại tới đây?”

“Em không đến anh định dầm mưa về à?” Giọng Thần Hựu cứng rắn trước nay chưa từng có.

Minh Tiêu vừa mờ mịt lại vừa cảm thấy hơi buồn cười, “Em đến rồi chẳng phải anh vẫn ướt đó sao?”

Thần Hựu sững sốt mấy giây, tay phải dùng sức ôm chặt vai Minh Tiêu, tay trái cầm áo khoác che trên đầu anh, “Về nhà rồi nói, mưa to như thế anh không thể trú một lát rồi mới đi sao?”

Minh Tiêu chạy cùng với cậu, trái tim trống rỗng trong lồng ngực phảng phất như lại tìm được chút trọng lượng, “Ở đây không có chỗ nào để trú cả.”

“Vậy thì anh phải gọi điện thoại cho em chứ!” Thần Hựu lớn tiếng: “Em sẽ tới đón anh!”

Bước chân Minh Tiêu khẽ ngừng, “Đón anh?”

“Dừng dừng lại, mau đi thôi!” Thần Hựu vừa chạy vừa nói: “Mưa to vậy thì tìm một chỗ trú hoặc là gọi em tới đón anh chứ. Một mình anh chạy làm gì? Lỡ té ngã thì làm sao được? Bị cảm thì sao?”

Nhất thời Minh Tiêu yên lặng.

Đây là lần đầu tiên Thần Hựu quở trách anh, lại là bởi vì lo anh sẽ bị ngã hoặc bị cảm.

Cảm giác không chân thực ấy càng mãnh liệt hơn. Minh Tiêu bị ôm vai chạy thẳng về nhà, nước mưa dưới chân dần thấm ướt ống quần, trái tim trong lồng ngực lại chẳng chịu an phận mà nhảy lên, cái áo khoác trên đầu anh đã ướt nhưng vẫn có thể cản hết gió mưa bên ngoài.

Thính giác trở nên rõ ràng hơn tất cả, tiếng sấm và tiếng mưa rơi như dệ thành bối cảnh âm thanh, hơi thở của Thần Hựu gần trong gang tấc, kể cả nhịp tim càng lúc càng nhanh của bản thân, tất cả quyện lại như muốn dội thẳng vào màng tai.

Lần gần nhất bị mắg bởi vì loại “việc nhỏ nhoi” này không biết đã là bao nhiêu năm trước rồi, cũng không nhớ ra được là bị ai quở trách nữa.

Cha mẹ anh chắc chắn sẽ không, ngay từ khi chưa tới Quốc học viện thì cha mẹ lúc nào cũng chỉ lo nhắc nhở “Bài tập viết xong chưa”, “Tại sao con lại làm sai nhiều đề vậy”, mà sau khi tới Quốc học viện...

Dường như từng có đứa trẻ nào đó khóc lóc đắp chéo vạt áo của anh, hốt hoảng nói: “Anh Tiêu Tiêu, anh mặc ít như thế lỡ bị bệnh thì sao? Anh mặc áo của em đi có được không?”

Minh Tiêu nhớ không nổi gương mặt và tên đứa bé kia nữa, anh chỉ nhớ rằng dường như mình đã trả lời một câu: “Nhóc lùn thế anh mặc không vừa đâu.”

Thằng bé ấy đã nói gì nhỉ?

“Em sẽ cố gắng cao lên, cao giống như anh vậy, không, còn cao hơn cả anh nữa! Anh Tiêu Tiêu, chờ em lớn lên rồi anh mặc áo của em được không? Anh đừng bị bệnh, anh nghe lời có được không?”

Loáng một cái đã hơn mười năm, tình người ấm lạnh, hóa ra lần gần nhất có người lo lắng cho sức khỏe của anh lại là khi còn ở trong Quốc học viện.

Ở cái địa ngục tăm tối không muốn tiếp tục nhớ tới kia.

Lên tới tòa chung cư, cơn mưa rất cục bị bỏ lại đằng sau, cả hai người ướt đẫm toàn thân thấm ướt sàn nhà sạch sẽ. Minh Tiêu hít thở ồ ồ, muốn kéo áo trùm trên đầu xuống. Thần Hựu lo lắng nắm lấy cổ tay anh, bước nhanh vào trong thang máy, vội vàng hỏi: “Có lạnh không? Có chỗ nào khó chịu không?”

Quần áo ướt dính sát vào da thịt, thang máy bắt đầu về tới tầng trệt, Minh Tiêu rất cục có thể lôi cái áo vest ra khỏi đầu mình.

Thang máy có một mặt là gương, anh thấy được khuôn mặt đỏ ửng của bản thân trong đó.

Kiểu tóc chải chuốt gọn gàng của Thần Hựu đã bị nước xối tung, sợi tóc ướt nước rũ xuống trán, áo sơ-mi đắt giá và quần tây chẳng còn chỗ nào khô ráo, cả người nhìn qua rất là chật vật.

Đối mặt với Thần Hựu cũng ướt sũng toàn thân, Minh Tiêu lại rõ ràng cảm thấy hồi hộp.

“Sao mặt anh đỏ quá vậy?” Thần Hựu tới gần, khẽ chạm tay lên má Minh Tiêu, “Vừa này gấp quá, tại em che kín khiến anh ngột thở hả? Khó chịu thì phải nói với em chứ, trong áo ngột ngạt quá đúng không?”

Đêm nay Thần Hựu rất không giống với mọi khi —— Minh Tiêu chợt thấy mơ hồ khó hiểu, trước đây cậu chắc chắn sẽ không dùng loại giọng điệu này để nói chuyện với anh. Cậu lúc nào cũng sẽ cười tươi, lúc nói chuyện giọng thương lượng sẽ chiếm đa số, thỉnh thoảng còn hơi làm nũng bán manh, câu cửa miệng bao giờ cũng là “có được không anh Tiêu”. Gần như anh chưa từng thấy Thần Hựu cau mày, càng không bị cậu ra lệnh hay quả trách như bây giờ.

Chẳng biết có phải tác dụng của tâm lý hay không, Minh Tiêu cảm thấy không khí trong thang máy bừa buồn chán vừa nóng bức, khóe mắt liếc vào trong gương một cái, hai má của anh tựa như càng đỏ ửng hơn so với ban này.

Thần Hựu hỏi: “Anh Tiêu, anh không thoải mái chỗ nào hả?”

“Không có.” Minh Tiêu nhìn những con số nhảy nhót trên bảng thông báo, không được tự nhiên nói: “Vừa này... cảm ơn em nhé.”

Cửa thang máy mở ra, Thần Hựu thở dài: “Em thì anh đâu cần phải khách sáo vậy?”

Tim Minh Tiêu run lên rất khó chịu.

Với em thì không cần phải nói cảm ơn sao?

Sau khi vào nhà, Thần Hựu còn chưa thềm cởi giày đã vô cùng quen thuộc mà đi thẳng vào phòng tắm, không hỏi ý của Minh Tiêu liền mở nước nóng ra, gọi với ra ngoài: “Anh Tiêu!”

Minh Tiêu đang khom lưng đổi giày, trong lòng vẫn còn rất rối loạn, cho nên chẳng nghe thấy gì hết.

Thần Hựu thấy bên ngoài không hề có tiếng động, cuống lên chạy vội ra cửa phòng tắm gọi thêm một lần nữa, “Minh Tiêu!”

“Hả?” Lúc này Minh Tiêu mới phản ứng được, vội đáp: “Đây, tới ngay.”

“Anh mau vào đi, em mới mở nước, còn hơi nóng đấy.” Thần Hựu kéo tay anh, nhân thể đẩy anh vào trong phòng tắm, “Nhưng mà anh đừng ngại nóng, ráng ngâm mình thêm một lúc, lỡ bị cảm thì phiền lắm.”

Minh Tiêu đứng ở bên cạnh bồn tắm, lúng túng nói: “Quần áo của anh...”

“Để em lấy cho.” Thần Hựu lớn tiếng cắt ngang, “Em biết đồ ngủ anh để ở đâu.”

Minh Tiêu kinh ngạc nhìn Thần Hựu, ánh mắt cậu lại chưa hề né tránh, hai người cứ như vậy nhìn nhau hai giây, chân mày Thần Hựu nhíu chặt hơn, cậu lên tiếng trước: “Mau cởi quần áo ướt rồi ngâm mình đi, em đi lấy áo ngủ cho anh.”

Nói xong cậu xoay người ra ngoài, chỉ khép hờ cửa phòng tắm.

Minh Tiêu đứng lại chốc lát mới đi tới cửa, nhẹ nhàng đóng kín cánh cửa kia lại, sau đó cấp tốc cởi bộ đồ ướt đầm trên người ra, ngâm toàn thân vào bồn nước ấm áp.

Thần Hựu nói không sai, nước thật sự rất nóng. Minh Tiêu bỏ mặc chính mình chìm xuống dưới, chợt cảm thấy hai má còn nóng hơn cả vừa nãy.

Bên ngoài truyền đến tiếng tủ và ngăn kéo bị mở ra, không lâu sau Thần Hựu gõ cửa một cái, tiếp đó nắm cửa chuyển động, cánh cửa bị đẩy ra một khe hở nho nhỏ.

Thần Hựu không tiến vào, thậm chí cũng không nhìn vào trong, cậu chỉ đặt bộ đồ ngủ ở trên bồn rửa mặt liền khép chặt cửa lại.

Minh Tiêu ở trong làn nước khê nhắm hai mắt, nước nóng xua tan hơi lạnh bám trên người anh, đầu óc lúc này cũng từ từ tỉnh táo hơn.

Càng tỉnh táo lại càng mê man.

Vì sao Thần Hựu lại đột nhiên xuất hiện?

Tại sao thái độ cũng thay đổi nhiều như vậy?

Thần Hựu ở bên ngoài cũng tự tìm cho mình một bộ áo quần ở nhà để đổi, sau đó cậu ngồi trên ghế sa lông dùng khăn mặt lau tóc.

Trong phòng tắm rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nước nhỏ nhỏ khê truyền ra, cậu nhìn chằm chằm hướng đó tới mức nhập thần, nửa phút sau mới lắc đầu, buồn bực mà đỡ trán, nhẹ giọng tự nói: “Nguy rồi.”

Nên giải thích với Minh Tiêu thế nào đây?

Nhìn thấy Minh Tiêu vội vã lao đi trong cơn mưa tầm tã thì cậu chẳng còn suy nghĩ được gì nữa đã chạy ngay ra ngoài, trong xe không có dù, cậu vừa chạy vừa cởi áo vest, hướng về cái bóng mờ hồ phía trước rồi gọi lớn: “Minh Tiêu!”

Đêm nay dường như cậu gọi hai chữ “Minh Tiêu” rất nhiều lần.

Bởi vì sốt ruột, bởi vì tức giận.

Bởi vì Minh Tiêu không yêu quý chính bản thân anh.

Thần Hựu nện một đấm lên ghế sa lông, càng lúc càng buồn bực hơn.

Làm sao có thể tỏ ra thô lỗ và không chịu nói lý trước mặt Minh Tiêu như thế được, đoạn đường này hình như cậu nói rất nhiều câu ra lệnh và quở trách, khác hoàn toàn so với ngày thường.

Minh Tiêu sẽ nghĩ thế nào?

Cách một cánh cửa phòng tắm, hai người đều có những suy nghĩ riêng cho bản thân.

Nước trong bồn tắm dần dần nguội đi, Minh Tiêu cũng tỉnh táo hơn không ít, nhưng khi anh cầm lấy quần lót đặt trên bộ đồ ngủ thì bên tai vẫn không tránh khỏi đổ lên.

Lúc anh kéo cửa ra, liếc mắt liền thấy được Thần Hựu đang cúi đầu ngồi trên ghế sa lông.

Trên đầu cậu còn đang phủ khăn mặt, lúc ngẩng đầu lên biểu tình của cậu có vẻ hơi ngơ ngác.

Minh Tiêu khẽ thở ra một hơi, đi tới: “Em cũng vào ngâm nước nóng đi.”

“Không, không cần đâu.” Thần Hựu lập tức đứng lên, “Anh tắm xong rồi hả?”

Tất cả biến hóa của Thần Hựu, Minh Tiêu đều thấy rõ, người đàn ông bá đạo lúc này đã không còn nữa, đứng trước mặt anh lúc này chỉ là Thần Hựu giống như ngày thường.

Minh Tiêu mím mím khóe môi, gật đầu đáp: “Ừ.”

“Để em sấy tóc cho anh.” Thần Hựu cầm lấy máy sấy đã chuẩn bị sẵn, vỗ vỗ nệm ghế: “Tới bên này ngồi đi.”

Minh Tiêu không từ chối, anh đi đến trước mặt Thần Hựu rồi ngồi xuống. Lúc máy sấy kêu ù ù hoạt động hết công suất, anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vui mừng bởi vì hô hấp và nhịp tim đập dữ dội của anh đều bị tiếng gió át đi.

Ngón tay Thần Hựu luồn vào mái tóc ướt nhẹp của anh khẽ ve vuốt, vừa mạnh mẽ nhưng cũng rất dịu dàng.

Nhất thời, cả hai người đều không nói gì, trong căn phòng rộng rãi chỉ có tiếng máy sấy tóc kêu vang.

Cùng trầm mặc rồi lại cùng lên tiếng, ngay khi Thần Hựu nói ra câu “Anh Tiêu, em mặc áo ngủ của anh” thì Minh Tiêu cũng đồng thời hỏi ra vấn đề còn khúc mắc trong lòng:

“Lúc này em chờ anh ở ngoài kia sao?”

Tiếng máy sấy đã dừng lại, Thần Hựu ngáp ngừng vài giây mới nói: “Em đưa Quý tiên sinh về xong liền ngang qua nơi này nên tiện đường tới thăm anh.”

Đây là lời giải thích mà cậu đã nghĩ kĩ rồi.

Minh Tiêu hít sâu một hơi, ngược mắt nhìn Thần Hựu: “Em chưa về nhà hả?”

“Em về rồi.” Thần Hựu cũng không biết lúc trong hầm để xe đã bị Minh Tiêu bắt gặp: “Không phải em nhắn tin cho anh đó sao? Sau đó Quý tiên sinh có tiệc xã giao, anh Từ Phàm lại bận việc nên em mới tới đón Quý tiên sinh về nhà. Bên kia là tiệc rượu của nhân vật nổi tiếng, anh xem nè, anh Từ Phàm còn chu đáo chuẩn bị quần áo cho em nữa.”

Minh Tiêu biết sự thật vốn không phải như vậy, nhưng khi đối diện với ánh mắt trong trẻo của Thần Hựu anh lại không tàn nhẫn chọc thủng lời nói dối của đối phương được, chỉ miễn cưỡng mỉm cười: “Vậy hả?”

“Đúng vậy, em đưa Quý tiên sinh về, Quý tiên sinh còn bảo em lái xe đi.” Thần Hựu tiếp tục nói dối: “Vừa vặn ngang qua đây... Ấy chết rồi, em quên chưa khóa xe!”

Thần Hựu nói xong bèn vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, Minh Tiêu cũng gấp gáp tha dép lê muốn đuổi theo, Thần Hựu lại ngăn anh, “Anh ở trong nhà đi, em xuống một lát thôi, sẽ về ngay.”

Bên ngoài mưa đã nhỏ hơn, Thần Hựu bung dù, mặc áo ngủ màu xám, chạy chậm chậm trong cơn mưa nhẹ hạt, nhìn qua quả thực có vẻ rất buồn cười.

Thật ra cậu cũng chẳng lo lắng cho cái xe này đâu, chẳng qua là cậu muốn ra ngoài hóng gió một xíu cho đầu óc bình tĩnh lại, đỡ phải nói bậy nói bạ mà thôi.

Xe còn đậu ở ven đường, Thần Hựu lái nó vào ga ra, khóa kĩ rồi đứng tựa vào cửa xe một phút chốc, suy nghĩ kĩ càng xong xuôi thì mới đi lên nhà Minh Tiêu.

Minh Tiêu lau khô cửa thủy tinh rồi sau đó đi vào phòng ngủ nhìn thử ngăn kéo bị Thần Hựu mở ra.

Hình như thiếu một cái quần lót.

Trên sàn phòng khách còn để một đồng quần áo mà Thần Hựu thay ra, ướt nhẹp rồi bị vò thành một cục, đã sớm không nhìn ra nó vốn là đồ quý giá nữa. Minh Tiêu lật qua lật lại, nhìn thấy trong ấy lẫn một cái quần lót màu đen.

Là Thần Hựu cởi ra.

Thần Hựu vứt quần lót của mình đổi lại thành quần của anh.

Trong lòng Minh Tiêu chợt thấy căng thẳng, một loại cảm giác khó diễn tả nên lời cứ lượn lờ quanh thân.

Quần áo của Thần Hựu đều ướt sũng cả rồi, dĩ nhiên là cậu phải thay thôi, quần lót mới trong nhà nằm ở một cái tủ khác mà Thần Hựu không tìm ra được, dưới tình thế cấp bách thì chỉ có thể mặc quần lót sạch của anh. Thật ra thì điều này cũng không tính là chuyện lạ lùng gì, dù sao có ai muốn mặc quần lót ướt đầm đâu, loại cảm giác đó quá kinh khủng.

Nhưng nghĩ tới việc người mặc đồ của mình chính là Thần Hựu thì Minh Tiêu liền cảm thấy dòng máu khắp người đang dần dần nóng lên.

Anh đã rất bình tĩnh, cho nên nghe lời giải thích của Thần Hựu xong cũng không hỏi lại gì. Thần Hựu muốn tự lừa mình dối người, anh liền đóng vai người bị lừa là đủ rồi.

Anh là diễn viên, không có nhân vật nào mà diễn không được cả.

Nhưng bây giờ, đột nhiên Minh Tiêu chẳng có cách nào bình tĩnh được nữa, có cái gì đó đang thôi thúc anh, điều khiển anh, hút sạch sự kiềm chế trong con người anh.

Không lâu sau Thần Hựu trở về, cậu như trút được gánh nặng cười nói: “May quá! Xe không sao cả. Làm em sợ muốn chết, nếu như xảy ra vấn đề gì thì em bán thân đi cũng chẳng đền nổi đâu.”

Hầu kết Minh Tiêu khẽ giật giật, không tự chủ được nói: “Dù xảy ra chuyện thì chắc Quý tiên sinh cũng sẽ không bắt em phải làm gì đâu.”

Ánh mắt Thần Hựu chợt lóe vẻ thẳng thốt, bất ngờ chưa hiểu chuyện gì: “Hả?”

Minh Tiêu yên lặng nhìn cậu, nhẹ giọng hỏi: “Em và Quý tiên sinh... rốt cuộc là có quan hệ thế nào?”

30. Chương 28

“Em và Quý tiên sinh á?” Thần Hựu kinh ngạc: “Em là trợ lý của Quý tiên sinh mà.”

Ánh mắt Minh Tiêu dần sâu hơn: “Lúc chập tối ở ga ra... anh nhìn thấy hai người.”

“Ga ra?”

“Lúc em và Quý tiên sinh xuống lấy xe, anh cũng đang ở đó.” Minh Tiêu nói rất chậm, tận lực để cho mình hiện ra vẻ bình tĩnh.

Đôi môi Thần Hựu khẽ mấp máy, vẻ mặt nhẹ nhõm thu lại, giữa chân mày hiện lên vài phần nghiêm túc giống như khi chạy trong cơn mưa lúc nãy.

Minh Tiêu giương mắt nhìn cậu, bỗng nhiên hoảng hốt: “Em nói trong nhà có việc nên buổi tối mới không đi ăn cơm với tụi anh. Không phải anh cố ý theo dõi em đâu, vừa lúc anh hẹn anh Tiểu Điều chờ ở ga ra lúc 6 rưỡi, anh xuống sớm hơn nửa tiếng mà thôi.”

Thần Hựu không ngờ là Minh Tiêu đã nhìn thấy, lời nói dối bỗng chốc bị đánh nát tan, đánh cho cậu cho không kịp trở mình đối phó.

Chính Thần Hựu cũng không ý thức được sắc mặt của cậu đang trở nên ngày càng khó coi.

Minh Tiêu thì lại thấy được, một mặt anh không biết vì sao phản ứng của cậu lại lạ lùng như thế, một mặt cũng suy nghĩ lời của mình có phải đã làm người ta chán ghét hay không, trong thời gian ngắn lại chẳng thể nghĩ thông, chẳng thể làm gì khác hơn là nói: “Anh tùy tiện hỏi thôi, thấy được nên hơi lưu ý đôi chút, trông em và Quý tiên sinh có vẻ rất thân mật... Nếu như vấn đề này khiến em không thoải mái thì đừng trả lời. Xin lỗi.”

“Không phải vậy.” Thần Hựu bật thốt lên: “Em không hề cảm thấy không thoải mái.”

Minh Tiêu chỉ về hướng ghế sofa, “Ngồi đi.”

Đầu óc Thần Hựu rất loạn, sau khi ngồi xuống ngón tay trở cong lên để bên môi, cậu đang cố suy nghĩ thật nhanh nên làm sao cho vẹn toàn.

Minh Tiêu rót một ly nước, nhẹ giọng: “Uống chút nhé?”

“Cảm ơn anh.” Thần Hựu tiếp nhận, ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào Minh Tiêu, cậu gần như muốn nói ra bí mật trong lòng: “Em...”

“Ừ?”

Thần Hựu ngẩng đầu lên, uống cạn hơn nửa ly nước ấm.

Lý trí bảo —— nếu như mày nói ra thì tất cả những điều mày làm trước đây đều sẽ thành dã tràng xe cát.

Minh Tiêu liếc mắt nhìn ly nước không, đứng lên nói: “Để anh rót thêm cho.”

Lần thứ hai đón nhận ly nước từ tay Minh Tiêu, Thần Hựu cố gắng tỏ ra thông dong giải thích: “Hôm nay thật sự là em đã về nhà, nhưng không phải về nhà của em. Trước đây chưa từng nói với anh, thật ra từ rất lâu trước kia thì em đã không sống cùng ba mẹ nữa rồi.”

Minh Tiêu cả kinh: “Ba mẹ em...”

“Bọn họ vẫn còn, chỉ là đã không còn liên hệ gì với em.” Thần Hựu nói: “Gia đình em rất phức tạp, mấy câu sẽ không nói rõ được. Nếu như anh muốn biết thì sau này em sẽ chậm rãi kể cho anh nghe. Lúc chụp tới anh nhìn thấy em và Quý tiên sinh cùng vào ga ra, lại còn có vẻ rất thân mật, đại khái khi ấy em đang xin một chuyện, em muốn nhờ Quý tiên sinh khen em vài câu trước mặt bác Cố.”

“Bác Cố?”

“Năm nay em mới từ nước ngoài trở về, chuyện này anh biết đúng không?”

Minh Tiêu gật gật đầu.

“Gia đình ba mẹ đẻ của em có quan hệ họ hàng với Quý tiên sinh.” Thần Hựu nói.

“Cố thị?”

“Đúng vậy.” Thần Hựu cúi đầu, không dám đối diện với Minh Tiêu —— chỉ có như vậy, cậu mới có thể ung dung nói ra lời nói dối nửa thật nửa giả, “Khi còn bé trong nhà em xảy ra chuyện, những năm qua em luôn sống ở nước ngoài. Trước khi em đi du học thì một người bác ở Cố thị đã giúp đỡ em. Năm nay em trở về, cũng là người bác này sắp xếp cho em đến Tinh Hoàn, để em làm trợ lý cho Quý tiên sinh.”

Đầu ngón tay Minh Tiêu khẽ giật giật, mí mắt cũng rũ xuống.

Bọn họ không ai nói gì, cũng chẳng nhìn nhau, ánh mắt cứ thế đắm đắm vào đường chỉ gạch trên sàn nhà.

“Ngày hôm nay bác Cố tổ chức bữa cơm gia đình, bác nói đã lâu chưa thấy em nên bảo Quý tiên sinh tiện đường đưa em đi luôn.” Thần Hựu nói: “Em không muốn nói việc này quá mức phức tạp, cho nên chỉ bảo với anh, anh Tiểu Diêu và anh Kiều là trong nhà có chuyện. Em không phải cố ý muốn nói dối mọi người đâu.”

Minh Tiêu chợt thấy hoảng hốt. Cho tới nay, từ trên xuống dưới Tinh Hoàn đều lan truyền tin đồn “Thần Hựu là nhóc cưng Quý tiên sinh bao nuôi”, mà hiện tại, Thần Hựu lại tự mình nói ra cậu thực chất chỉ là được người nhà họ Cố chăm sóc mà thôi?

Thần Hựu nói xong cũng bất an, len lén liếc Minh Tiêu một cái, không nhìn thấy ánh mắt của anh, chẳng thể biết trong lòng anh đang nghĩ thế nào.

Minh Tiêu hỏi quá đột ngột, cậu căn bản là chưa chuẩn bị sẵn sàng, lời nửa giả nửa thật chầm chậm được nói ra, rốt cuộc có thể khiến Minh Tiêu tin tưởng hay không thì cậu hoàn toàn không nắm chắc.

Trầm mặc 3 phút mà tưởng chừng đã kéo dài rất lâu, Minh Tiêu thử thăm dò: “Em... em có từng nghe lời ra tiếng vào về chuyện của em chưa?”

“Có.” Thần Hựu trả lời thành thật: “Có người nói quan hệ của em và Quý tiên sinh không bình thường.”

“VẬY EM...”

“Em không nghĩ gặp ai cũng phải giải thích.” Thần Hựu than thở: “Chuyện như vậy rất khó nói rõ.”

“Tại sao?”

Vừa nãy khi nhắc tới Cố thị, Thần Hựu liền biết Minh Tiêu sẽ gắn thẻ “con nhà giàu”, “cậu ấm” lên người mình. Có thể có quan hệ thân thích với Cố thị, bản thân hẳn sẽ là gia đình giàu có sung túc —— người thường ước chừng đều sẽ có suy nghĩ ấy. Thần Hựu nóng lòng muốn gỡ cái nhãn mác đó xuống, lại khổ nỗi chưa có cơ để thể hiện, mà đúng lúc này Minh Tiêu lại nhắc tới chuyện “Lời ra tiếng vào” kia thì vừa vặn mở đường cho cậu.

“Anh Tiêu, em nghĩ có lẽ anh hiểu lầm rồi.” Thần Hựu nỗ lực hiện ra vẻ thông dong, “Người nhà em có liên quan tới Cố thị, mấy năm qua bác Cố cũng thỉnh thoảng chăm sóc em, nhưng xuất thân của em và người có xuất thân hào môn như Quý tiên sinh không giống nhau. Ở nước ngoài em cũng phải làm công, thi cử, không phải kiểu công tử bột như anh tưởng tượng đâu.”

“Anh không nghĩ vậy mà.” Minh Tiêu khẽ tránh ánh mắt đi chỗ khác.

Trên thực tế, khi nghe Thần Hựu bảo cậu có liên quan đến Cố thị quả thực anh đã nghĩ như vậy.

“Bác Cố thấy em một thân một mình ở Trọng Thành, không có gì dựa vào mới tốt bụng sắp xếp công việc cho em.” Thần Hựu nói tiếp: “Nhưng em không phải người nhà họ Cố, cũng không phải người nhà của Quý tiên sinh. Chiếm được vị trí trợ lý rồi em thực sự không muốn làm người khác chú ý.”

“Em sợ người khác nói em nhờ quan hệ để vào công ty sao?”

“Không.” Thần Hựu lắc đầu: “Em không muốn người khác biết quan hệ giữa em và bác Cố, không muốn người chung quanh dùng ánh mắt nhìn ‘công tử nhà họ Cố’ với em. Vốn dĩ em không phải như vậy, nếu lộ ra thì chuyện này sẽ rất khó xử.”

Suy bụng ta ra bụng người, Minh Tiêu cảm thấy mình có thể lý giải được ý nghĩ của Thần Hựu.

“Mới vừa nghe có người nói em và Quý tiên sinh là loại quan hệ đó, em cũng rất tức giận, thiếu chút nữa là chạy đi lý luận. Nhưng khi tỉnh táo lại thì em nghĩ, nếu như em giải thích, vậy sau đó phải nói thế nào? Người khác sẽ hỏi cậu còn trẻ thì dựa vào cái gì để được làm trợ lý của Quý tiên sinh?” Thần Hựu nói tiếp: “Trừ khi em nói ra quan hệ giữa em và bác Cố, không thì càng giải thích càng chẳng rõ ràng. Anh Tiêu, anh đã hiểu chưa, em không muốn bị đối xử như thể mình là cậu ấm nhà họ Cố, em không thể giải thích được.”

“Ừ, anh hiểu rồi.” Minh Tiêu thấp giọng nói.

Thần Hựu khẽ thở ra một hơi, tiếp tục: “Em không có gì với Quý tiên sinh đâu, em thật sự chỉ là trợ lý thôi. Hơn nữa anh cũng biết, em làm việc bên đó không nhiều, gần đây thường xuyên ở bên cạnh hỗ trợ anh. Chuyện chưa từng làm em không sợ người khác chỉ trích sau lưng. Nhưng em thật sự đã nhận ơn của Cố gia, nếu như người khác bởi vì bác Cố mà nhượng bộ hoặc là a dua nịnh hót với em thì em sẽ không hề thoải mái.”

Ba chữ “không có gì” đánh vào sâu trong tim Minh Tiêu, phút chốc mù mịt trong lòng tản đi, trời quang mây đăng.

Chính Minh Tiêu cũng không biết, điều mà anh để ý nhất hóa ra chỉ là Thần Hựu và Quý tiên sinh rốt cuộc có phải loại quan hệ đó hay không mà thôi.

Thần Hựu nói không phải, vậy thì là không phải.

Thần Hựu nhìn thấy khóe môi Minh Tiêu cong lên rất nhẹ, nhẹ giọng gọi: “Anh Tiêu?”

Minh Tiêu ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt sáng trong của Thần Hựu, nhất thời hoảng hốt, “Xin lỗi, là anh tò mò quá rồi.”

“Anh không cần xin lỗi đâu.” Thần Hựu nắm lấy tay Minh Tiêu, khó tự kiềm chế cảm xúc: “Anh Tiêu, anh đâu có sai, người nên xin lỗi phải là em mới đúng.”

Cậu không chịu nổi Minh Tiêu phải chịu oan ức, người khác ở sau lưng nói thế nào cậu cũng chẳng bận tâm, nhưng họ lại không thể nói xấu Minh Tiêu dù chỉ nửa lời. Những kẻ dám sỉ nhục Minh Tiêu, chỉ cần để cậu gặp được thì nhất định phải cút khỏi Tinh Hoàn.

Anh Tiêu Tiêu của cậu từ bé đã luôn liều mạng bảo vệ cậu và những đứa trẻ khác, thương tích khắp người cũng không hề chùn bước.

Bây giờ, cậu không muốn nhìn thấy Minh Tiêu phải chịu bất cứ tổn thương nào nữa.

Một câu nhục mạ cũng không được.

Một chút oan ức cũng không được.

Anh Tiêu Tiêu của cậu không cần phải xin lỗi bất kỳ ai.

Minh Tiêu rút tay về, đủ loại tâm tình cuộn cuộn kéo tới làm cậu ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, muốn nói gì đó thì lại cảm thấy bất kể mình nói gì thì đều rất không dễ chịu.

Tình cảm dồn nén trong ngực, máu nóng lũng lờ trôi qua nơi đó, đem phần yêu thích ấy vận chuyển đi khắp toàn thân.

Thần Hựu không phải là ‘người’ của Quý tiên sinh, như vậy thật tốt quá.

Hai người đều không quá dễ chịu, Thần Hựu không biết lời này của mình có mấy phần đả động đến Minh Tiêu, cũng không biết tương lai sẽ có hậu quả ra sao.

Vì để giải tỏa bớt sự căng thẳng trong lòng, cậu giả vờ vô tình nói: “Anh Tiêu, việc này anh đừng kể cho ai nhé, em không muốn người khác coi em thành ‘cậu ấm nhà họ Cố’, em không phải.”

“Anh sẽ không nói đâu.” Minh Tiêu nhìn đồng hồ, vậy mà đã là rạng sáng rồi.

Một câu “Muộn quá rồi, hay em ở lại đi” cơ hồ là bật thốt lên khi anh còn chưa kịp suy nghĩ.

Thần Hựu sững sốt mấy giây, lập tức gạt đầu: “Cảm ơn anh Tiêu!”

Căn hộ này rất lớn, có cả phòng riêng dành cho khách. Lúc Thần Hựu đi tắm, Minh Tiêu lấy bộ chăn gối

trong tủ ra trải lên trên giường phòng khách, sửa soạn xong lại thở dài, đầu óc anh cũng theo đó mà loạn tung tung phèo.

Thần Hựu giải thích rất trúc trắc, nhưng mà xét đến cùng thì anh vẫn đồng ý tin tưởng.

Anh đã hăm vào quá sâu, không có cách nào dùng ánh mắt của người ngoài để xem xét kỹ toàn bộ sự việc được nữa.

Nhắm mắt lại, trán nhẹ nhàng đập vào khung cửa, anh tự thủ thỉ với mình: “Minh Tiêu, mày tỉnh táo lại đi!”

Thần Hựu không tắm bao lâu liền đi ra, vừa nhìn giường trong phòng khách được trải cẩn thận, do dự một lát cậu vẫn quyết định ôm gối đi tới phòng ngủ của Minh Tiêu.

“Anh Tiêu, em ngủ chung với anh được không?”

Minh Tiêu còn chưa lên giường, anh đang thu dọn tủ quần áo bị làm loạn, cửa tủ vừa vặn ngăn cách anh với Thần Hựu.

Cũng như che đi đôi tai bỗng nhiên tỏa nhiệt của anh.

“Ừ, được.” Anh làm bộ thả lỏng tự nhiên đáp.

Nhận được sự cho phép, Thần Hựu không khách sáo chút nào nằm ạch xuống, cười nói: “Anh Tiêu, giường của anh êm quá!”

Minh Tiêu quay đầu lại nhìn qua, hiện tại Thần Hựu đã trở lại thành Thần Hựu mà anh quen biết.

Thần Hựu vỗ vỗ giường: “Anh cũng mau tới ngủ đi, không còn sớm nữa, không ngủ sáng mai dậy chẳng nổi bây giờ!”

“Ừ, lên ngay đây.” Minh Tiêu nằm lên giường, vươn tay tắt đèn ngủ.

Trong bóng tối, tiếng hít thở của cả hai trở nên đặc biệt rõ ràng.

Không ai ngủ được.

Minh Tiêu nhìn chằm chằm trần nhà một chốc, nghĩ lại chuyện phát sinh trong ngày hôm nay, càng nghĩ thì càng kích động, anh nghiêng đầu nhìn Thần Hựu rồi nhỏ giọng hỏi: “Ngủ rồi sao?”

Thần Hựu lập tức mở mắt ra, giọng hơi biếng nhác lại mang theo vài phần ôn nhu: “Chưa, làm sao vậy?”

“Em...” Minh Tiêu do dự, “Em đi theo bên cạnh Quý tiên sinh... vậy em có biết là ai cho anh nhiều tài nguyên như thế không?”

Anh không nói tới hai chữ “Kim chủ” bởi vì cảm thấy rất mất thể diện, cũng vô cùng không cam lòng.

Chuông gió trên bệ cửa sổ phát ra tiếng vang leng keng rất nhỏ, Thần Hựu trả lời: “Em không biết.”

Minh Tiêu kéo chăn lên, “Không có gì đâu, em mau ngủ đi, anh tùy tiện hỏi thôi, không biết cũng không sao.”

Ban đêm, đợi đến khi Minh Tiêu ngủ say, Thần Hựu mới âm thầm đi ra phòng khách, ảo não mà đỡ trán.

Đột nhiên cậu thấy hơi hối hận rồi, đáng lẽ ra lúc này cậu không nên lừa dối Minh Tiêu mới phải.

31. Chương 29

“Tiểu Minh! Tiểu Minh?” Thái Bao cuộn một quyển tạp chí lại quơ quơ trước mắt Minh Tiêu, “Nghĩ gì thế? Gọi cậu nửa ngày mà chẳng í ới gì cả.”

“À, không nghĩ gì hết.” Minh Tiêu xoa xoa viền mắt, đứng dậy khỏi ghế sa lông, cầm điện thoại di động lên nhìn qua rồi cau mày nói: “9h40 rồi sao?”

“Ừ, cứ tưởng cậu tới trung tâm thể hình, ai dè cậu lại ngồi ngẩn ra ở chỗ này.” Thái Bao nói tiếp: “Không đi mau lát nữa nhóc Thần Hựu kia lại chạy tới tóm cổ cậu bây giờ. Sao thế? Có tâm sự à?”

“Có sao?” Minh Tiêu hỏi.

“Phí lời, bây giờ đầy mặt cậu đều viết bốn chữ lớn.” Thái Bao điểm điểm trên mặt chính mình: “Tôi-Có-Tâm-Sự.”

“Không phải đâu.” Minh Tiêu qua loa mà xua xua tay, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Có phải cậu gặp chuyện gì rồi không?” Thái Bao tiến lên một bước, thu hồi giọng điệu đùa giỡn vừa nãy, “Hai hôm trước tôi đã cảm thấy cậu là lạ rồi, cảm giác chẳng còn nhiệt tình như mọi khi nữa.”

“Không có chuyện gì đâu.” Minh Tiêu cúi đầu nhét khăn mặt vào trong túi xách, “Có lẽ là người hơi mệt thôi.”

“Mệt thì không phải trạng thái như thế này, cậu đừng lừa tôi.” Thái Bao nói: “Tiểu Minh, có việc thì đừng giấu trong lòng, nói với tôi, tôi sẽ giải quyết cho cậu. Dù tôi không giải quyết được thì chẳng phải còn anh Niệm sao, bên trên còn có Quý tiên sinh nữa mà.”

“Không có gì đâu!” Giọng Minh Tiêu hơi cao lên, động tác sắp xếp đồ đạc cũng dừng lại, “Thật sự không sao hết, Thái Bánh Bao, cậu đừng lo. Ai mà chẳng có lúc tâm trạng tụt dốc chứ? Tôi sẽ tự điều chỉnh.”

Thái Bao lấy túi xách của anh qua một bên, “Nếu thật không sao thì cậu sẽ không bày ra vẻ mặt này.”

Minh Tiêu giương mắt, mấy ngày ngủ không ngon, ban ngày công việc lại nhiều, trong mắt anh đã hiện lên tơ máu.

“Nói cho tôi biết đi, rốt cuộc có chuyện gì.”

“Thật sự không...”

“Anh Tiêu!”

Đúng lúc này Thần Hựu xuất hiện ở cửa, tinh thần xán lạn cười nói: “Hôm nay anh Tiêu muốn lên làm biếng sao?”

Minh Tiêu lấy cái túi lại, kéo khóa kéo lên, làm bộ thoải mái: “Đi ngay đây.”

Thái Bao không muốn nói quá nhiều trước mặt Thần Hựu, lập tức vỗ nhẹ lên vai Minh Tiêu một cái, lớn tiếng nói: “Thấy tôi nói chuẩn chưa, cậu không đi kiểu gì Thần Hựu cũng tới bắt người, cậu còn không tin!”

“Tụi anh mới nói về em hả?” Thần Hựu chạy vào giúp Minh Tiêu cầm túi, “Anh Tiêu, sao hôm nay anh đến muộn vậy?”

“Cậu ấy không đến muộn, tại mấy nay mệt nhọc nên vừa nãy nghỉ ngơi một lát thôi.” Thái Bao nói.

“À.” Minh Tiêu gật đầu, không phát hiện giọng của mình trầm hơn so với bình thường rất nhiều, “Đi thôi, mau tới trung tâm thể hình.”

“Anh không đi.” Thần Hựu đột nhiên lên tiếng.

Minh Tiêu và Thái Bao đồng thời nhìn về phía anh.

Thần Hựu thả túi xách của Minh Tiêu lại trên bàn, tiến đến trước mặt anh, giơ tay định chạm lên trán anh, ánh mắt đầy thân thiết: “Anh Tiêu, anh không thoải mái ở đâu hả?”

Minh Tiêu đang khổ não vì cậu, hành động thân mật này của cậu nhất thời khiến cả người anh không dễ chịu, muốn lui về phía sau nhưng sau lưng lại là bàn làm việc rộng lớn, cơ bản là anh chẳng thể lui được nữa.

“Không, anh vẫn khỏe.” Minh Tiêu nhẹ nhàng đẩy Thần Hựu ra một chút. Thần Hựu vội bắt lấy tay anh, “Em dẫn anh đi khám bác sĩ.”

Phản ứng của Thần Hựu đến cả Thái Bao cũng cảm thấy quá mức khoa trương, “Ôi đừng, cậu ấy chỉ hơi mệt chút thôi, không đáng phải đi gặp bác sĩ đâu. Thế này đi, cậu là huấn luyện viên thể hình của Tiểu Minh mà, buổi sáng có cần luyện tập hay không, luyện như thế nào cậu nói một cậu là xong. Nếu cậu muốn cho Tiểu Minh nghỉ ngơi cũng được nữa là. Có điều hôm nay bên chỗ Diêu Diệp có cái hoạt động, ày, chắc sẽ ồn lắm, hay là hai người qua trung tâm thể hình đi, bên ấy yên tĩnh mà còn có xô pha nữa.”

Minh Tiêu quay đầu lại nhìn Thái Bao: “Không cần nghỉ đâu, tôi không sao.”

Thần Hựu lại kéo tay anh đi ra ngoài: “Anh Tiêu, việc này anh phải nghe lời em, em là huấn luyện viên của anh đấy!”

Minh Tiêu thở dài, đi theo Thần Hựu vào thang máy, anh cứ tưởng rằng cả hai sẽ vào thang máy thông thường để đến trung tâm thể hình ngồi cho hết thời gian, không nghĩ tới Thần Hựu lại trực tiếp kéo anh đến bên cạnh thang máy chuyên dụng.

“Sô pha bên trung tâm thể hình làm sao mà ngủ được?” Thần Hựu nói: “Muốn ngủ thì phải ngủ một giấc thật ngon, trên kia vừa hay có gian phòng nghỉ ngơi.”

“Trên kia?” Minh Tiêu cứng ngắc cả người, cửa thang máy mở ra cũng không chịu đi vào.

Thần Hựu lập tức giải thích: “Không phải phòng làm việc của Quý tiên sinh đâu, là phòng nghỉ riêng của em. Trợ lý cũng có khi phải ở lại qua đêm mà, anh Từ Phạm đã sắp xếp riêng cho em một phòng rồi.”

Minh Tiêu nửa tin nửa ngờ, thang máy chậm rãi dịch chuyển lên, đến tầng cao nhất mới dừng lại.

“Phòng nghỉ của em nằm cùng tầng với phòng làm việc của Quý tiên sinh hả?”

“Đừng lo lắng, sẽ không gặp đâu.” Thần Hựu nói: “Sáng nay Quý tiên sinh không ở đây.”

Tầng cao nhất vô cùng yên tĩnh, thậm chí nền tựa hồ đã hút đi tất cả mọi tiếng vang. Thần Hựu dẫn Minh Tiêu tiến vào một gian phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đó là một căn phòng sạch sẽ và thoáng mát, ánh nắng từ cửa sổ sát đất chiếu vào khiến cả không gian như sáng bừng lên.

Thần Hựu đẩy ra một cánh cửa nhỏ, “Anh Tiêu, bên trong chính là phòng ngủ. Chăn và ga trải giường đều sạch sẽ, anh vào nằm một lát đi, phòng xếp này là của em, sẽ không có ai vào quấy rầy đâu.”

Minh Tiêu đi tới bên giường, thấp giọng nói câu “Cảm ơn”. Mà Thần Hựu chỉ “roẹt” một tiếng kéo rèm cửa sổ lại, không nghe thấy lời nói ấy.

“Anh mau ngủ đi, lát em sẽ mang một ly nước bỏ vào đây.” Thần Hựu nói.

Minh Tiêu hơi cảm thấy lúng túng, khẽ hỏi: “Anh ở đây sẽ không ảnh hưởng tới em chứ?”

“Không đâu.” Thần Hựu cười: “Vừa hay em cũng muốn làm biếng một chút, anh ngủ trong này đi, em chơi game ngoài kia.”

“Ừ.”

Thần Hựu đi ra ngoài, rón rén đóng cửa lại, lúc này Minh Tiêu mới nằm lên giường, kéo chăn bao kín lấy mình.

Sau đêm mưa ấy, anh gần như chẳng thể ngủ ngon một giấc nào, trong đầu cứ suy nghĩ lung ta lung tung, hệt như bản thân đã phát điên rồi vậy.

Chuyện mà anh phải cân nhắc rất nhiều, nhiều nhất chính là nên xử lý phần tình cảm vẫn luôn cất giấu trong tim này thế nào.

Thần Hựu và Quý tiên sinh không phải loại quan hệ đó, đây là niềm vui bất ngờ. Nhưng dù vậy thì Thần Hựu cũng không phải của anh.

Nghĩ lại chuyện trong thời gian qua, kỳ thực được làm bạn bè bình thường với Thần Hựu là điều rất tốt rồi, tiến thêm một bước nữa thì có thể trở thành anh em thân thiết lại càng tốt hơn.

Mà loại sinh vật như con người chúng quy sẽ chẳng biết thỏa mãn.

Ngày đó trong màn mưa như trút nước, Thần Hựu che chở cho anh, lo lắng cho anh, sau khi về nhà liền nhanh chóng bắt anh ngâm nước nóng dù cậu còn ướt hơn, sau đấy lại còn mặc quần lót của anh...

Những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể ấy hội tụ lại, đánh tan đi những ý nghĩ chỉ làm bạn bè, chỉ coi nhau như anh em của Minh Tiêu.

Anh còn muốn tiến thêm một bước nữa.

Minh Tiêu nhắm mắt lại, kéo chần lên tận lỗ mũi, che ngang nửa khuôn mặt.

Người đứng bên vách núi, chỉ cần khê tiến lên một bước nữa thôi sẽ rơi xuống vực sâu vô tận.

Bước đi này, phải bước như thế nào đây?

Thái Bao nói gần đây anh không vui vẻ và nhiệt tình giống trước kia, miệng anh thì không thừa nhận chứ tâm lý thì rõ ràng hơn bất kì ai.

Phải, anh không có gì để hăng hái năng nổ nữa.

Bởi vì anh có người trong tim rồi.

Những năm gần đây trải qua vừa bận rộn lại cũng rất đơn điệu, công việc là kí thác duy nhất của anh, muốn làm diễn viên giỏi, muốn dựa vào bản lĩnh để được nhận vai chính trong phim điện ảnh hoặc là phim truyền hình, những chuyện khác anh vẫn chưa từng nghĩ quá nhiều.

Khi Niệm Hàm thay cái người vẫn luôn giấu mặt kia đưa ra lời mời, anh cũng từng rất do dự, sâu trong nội tâm Minh Tiêu không đồng ý loại “giao dịch” này, thế nhưng một khi nghĩ tới hiện thực, anh chỉ sợ nếu như cự tuyệt, bỏ lỡ, liệu tương lai có còn cơ hội nào nữa hay không?

23 tuổi, anh đã không phải là thiếu niên 18 tuổi mới vào nghề nữa.

Quyết định chấp nhận cuộc giao dịch này liền mang ý nghĩa anh sẽ phải bỏ qua một vài thứ, ví như tôn nghiêm, ví như tự do. Dùng những thứ này để giành lấy cơ hội nổi danh thì có đáng hay không? Mỗi lần nghĩ tới chuyện này Minh Tiêu đều sẽ cho ra một kết luận khác nhau.

Lúc mà tâm trạng vui vẻ sẽ cảm thấy chuyện này chẳng có gì cả, chẳng phải mọi người đều như vậy đó sao, cũng không phải được cho cơ hội liền có thể thành công, có tài nguyên cũng phải dựa vào thực lực và nỗ lực mới được. Khi bản thân chìm trong tiêu cực anh lại nghĩ, không đáng, nếu như để thành công mà phải bán mình đi, vậy bản chất của chính sự thành công đó đã là thất bại rồi.

Nhưng dù cho có lâm vào trạng thái tiêu cực thì anh cũng không biểu lộ ra sự mất mát này, mà mỗi ngày anh sẽ nghiêm túc hoàn thành lịch trình được sắp xếp, tuyệt đối không lười biếng trì hoãn.

Nguyên nhân không phải gì khác, chẳng qua là nếu đã tiếp thu thì sẽ không có đường lui, vậy anh nhất định phải làm tốt.

Bằng không đã bán đi chính mình thì còn ý nghĩa gì nữa?

Nhưng bây giờ, sự nhiệt tình ấy đã biến mất.

Khi Minh Tiêu ý thức được tình cảm của mình đối với Thần Hựu là tình yêu thì anh cũng hối hận rồi.

Nếu như thời gian có thể chảy ngược, anh nhất định sẽ không gật đầu với vị kim chủ giấu mặt kia, sẽ không dễ dàng ‘bán’ đi tương lai của chính mình.

Chẳng phải là tạm thời không nổi tiếng thôi sao? Cố gắng kiên trì thêm mấy năm nữa, không chừng sẽ có cơ hội mới. Chẳng phải Trình Hạo cũng đợi được cơ hội tới đó sao?

Lui mười ngàn bước mà nói, dù mãi chỉ có thể là diễn viên bé nhỏ chuyên đóng vai quần chúng thì cùng lắm anh không làm diễn viên nữa, đổi nghề làm gì mà sống không nổi cơ chứ?

Tại sao lại có thể qua loa bán mình cho một kẻ mà ngay cả mặt mũi đều chưa từng thấy?

Minh Tiêu cuộn người lại trong chăn, giống như mỗi buổi tối của mấy ngày gần đây vậy.

Ban ngày anh rất ít lộ ra vẻ khác thường, mà khi màn đêm buông xuống, anh sẽ xé đi lớp nguy trang ấy, anh sẽ như một đứa trẻ bất lực và mờ mịt, sẽ vì phạm lỗi mà ảo não, không biết tương lai phải làm sao bây giờ.

Nếu như không có ‘bản hợp đồng’ ràng buộc vô hình kia, anh nhất định sẽ theo đuổi Thần Hựu.

Yêu thích một người cùng giới tính, chẳng sao hết.

Yêu thích một người có gia cảnh không giống mình, cũng không hề gì.

Minh Tiêu chẳng thêm để ý những thứ này. Nếu như có thể được Thần Hựu đáp lại, vậy thì chẳng còn gì tuyệt hơn nữa, nếu như đến cuối cùng Thần Hựu cũng không động lòng, hoặc là bởi vì bị người ngoài ngăn cản mà từ bỏ, vậy cũng chẳng còn gì để mà tiếc nuối.

Ít nhất, anh không cần chôn chặt phần yêu thương này.

Nhưng bây giờ, anh không có cách nào bước một bước này.

Phía trước là vực sâu.

Mà anh lại chẳng thể thống trị tương lai của chính mình.

—

Thần Hựu vô cùng cẩn thận, kéo rèm cửa sổ rất kín, chẳng một tia sáng nào có thể len vào. Minh Tiêu trốn ở trong bóng tối thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy trời cao đã ban cho anh một câu chuyện thật quá nực cười.

Tại sao nhiều năm trước đây anh lại không gặp gỡ một người rồi nảy sinh tình cảm?

Tại sao khi anh vừa cương quyết xác định dùng chính mình để đổi lấy tương lai thì người ấy liền xuất hiện?

Có thể đổi ý được sao, có thể nói với kim chủ rằng “Tôi hối hận rồi” sao?

Mấy ngày nay, suy nghĩ “đổi ý” đã không phải lần đầu tiên xuất hiện. Minh Tiêu không dám nói với bất kì ai, cũng âm thầm ép bản thân phải gạt bỏ ý nghĩ này đi.

Kim chủ đã tung tiền vào anh, cho anh người đại diện ưu tú nhất Tinh Hoàn, để siêu sao có địa vị lớn như Diêu Diệp cùng hợp tác, ngay cả ảnh đế Kiều Ngộ cũng bỏ công ra giúp đỡ... Việc đã đến nước này, tuyệt đối không phải một câu “Tôi hối hận rồi, tôi muốn rút lui” là có thể giải quyết.

Thế giới này có thể rất ôn nhu, cũng có thể rất tàn khốc, giống như người bí ẩn đang “trợ giúp” cho anh kia.

Đối phương nếu có thể dành cho anh nhiều tài nguyên tốt thì tất nhiên cũng dễ dàng hủy diệt anh, không chừng lại còn có thể liên lụy đến những người xung quanh anh.

Hắn đó là kẻ có thể một tay che trời.

Minh Tiêu không dám nghĩ quá sâu xa nữa.

Thế nhưng chỉ cần không thoát được thân phận bây giờ thì anh chẳng thể thần nhiên đối diện với Thần Hựu, cũng càng không dám thổ lộ cõi lòng.

Đây không thể nghi ngờ là nan đề vô cùng khó giải.

Rèm cửa sổ ngụy trang ban ngày thành đêm đen, Minh Tiêu lại mất ngủ giống như mỗi một đêm vừa qua.

Khi cánh cửa lặng yên mở ra, anh vội vàng nhắm mắt lại giả bộ đang ngủ, hít thở chậm rãi đều đều.

Thần Hựu bước vào, đúng như lời đã nói cậu bưng theo một ly nước.

Minh Tiêu có thể nhận ra được cậu đang cẩn thận nhẹ nhàng đặt ly nước kia lên trên tủ đầu giường, sau đó ngồi xổm xuống.

Từng giây từng phút bị kéo dài ra, Thần Hựu yên lặng nhìn chăm chú vào người mà cậu yêu. Minh Tiêu không thể nhìn thấy thương tiếc và tình cảm nồng nàn trong mắt cậu.

Dù vậy, hai má anh vẫn nóng bừng lên.

Giây lát sau, Thần Hựu nhét góc chăn, động tác nhẹ vô cùng mà kéo cái chăn xuống, dường như cậu chỉ lo sẽ làm Minh Tiêu tỉnh giấc.

Minh Tiêu nghe thấy cậu dùng giọng rất nhỏ nói thật khê: “Đắp kín như thế, ngộp thở thì làm sao bây giờ?”

Trái tim Minh Tiêu đập nhanh đến mức không cách nào khống chế được.

Nhét chăn xong xuôi, Thần Hựu liền ngồi xổm ở bên giường ngắm anh thêm một lúc nữa, cậu nhẹ nhàng thở dài, vươn ngón tay cách một khoảng trên chóp mũi Minh Tiêu, làm động tác ần ần trên không trung rồi khê nỉ non: “Anh Tiêu, anh Tiêu Tiêu...”

Em rất muốn hôn anh.

Nếu không phải trong phòng mờ tối, Thần Hựu sẽ thấy hai má và bên tai Minh Tiêu đang dần dần biến đỏ.

Ngồi xổm lâu đến nỗi hai chân cũng hơi tê rần, Thần Hựu mới đứng dậy lùi ra cạnh cửa, lúc khép cửa lại còn không nỡ liền quay lại nhìn người nằm trên giường thêm một lần.

Nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên, Minh Tiêu lập tức mở mắt ra, gấp rút hô hấp, cơ hồ không kiềm chế nổi cảm xúc đang cuộn cuộn trong lòng.

Chân trước đã chơi vơi ngoài vách núi, nếu như bị ai đó đẩy một cái sẽ tức khắc rơi về phía vực sâu.

Một giọng nói trong đầu vang lên hỏi anh: Minh Tiêu, mày dám không?

32. Chương 30

Có lúc muốn làm một chuyện gì đó, do dự trù trù, trông trước ngó sau, tính toán đủ mọi cách cũng không biết nên làm hay không, nhưng đột nhiên chỉ trong chớp mắt, một hành động vô tâm của người khác lại có thể đập tan ngọn núi lo lắng ấy thành bình nguyên ngàn dặm.

Đó chính là xung động.

Mấy ngày vừa qua, Minh Tiêu liệu mạng khắc chế sự kích động trong lòng, nhưng ngay khoảnh khắc Thần Hựu nhẹ nhàng kéo chân xuống cho anh, nhỏ giọng anh là “anh Tiêu Tiêu” thì cánh cửa sắt dày nặng đè nén trong lòng rốt cuộc chẳng thể đóng kín được nữa.

Đây là lần đầu tiên trong đời Minh Tiêu gặp được người khiến trái tim rung động, người này lại dịu dàng, thiện lương, thảnh thơi lộ ra sự dữ dội và bá đạo cũng chỉ là bởi vì quan tâm đến mình. Anh nào phải thánh nhân, làm sao có khả năng không muốn ở bên cậu, lại gần hơn chút nữa, sau đó chiếm lấy người kia làm của mình?

Nhưng nếu muốn theo đuổi Thần Hựu thì trước hết anh phải xử lý quan hệ với vị kim chủ chưa từng lộ diện kia đã.

Minh Tiêu bóp bóp trán, cuống họng phát ra tiếng gầm nhẹ đầy thống khổ.

Nếu như đổi ý, hậu quả sẽ ra sao?

—

Buổi chiều anh có lớp học diễn xuất, lần đầu tiên từ khi đi học tới nay Minh Tiêu bị mất tập trung. Cô giáo cũng không trách mắng mà chỉ tốt bụng nhắc nhở: “Nếu như thân thể không thoải mái, tiết này xin nghỉ cũng không sao. Còn nếu như là do trạng thái không ổn thì em phải tích cực tự điều chỉnh. Tiểu Tiêu, chẳng mấy chốc nữa sẽ thử vai. Em có bối cảnh sau lưng, chuyện này cô biết, nhưng mà đạo diễn rất nghiêm khắc, em đừng để cho ông ấy lưu lại ấn tượng xấu.”

Hai chữ “thử vai” khiến Minh Tiêu càng thêm căng thẳng.

Đúng vậy, sắp sửa thử vai rồi, không thể kéo dài thêm được nữa.

Nếu đã có lòng muốn từ bỏ vậy thì tất nhiên phải hành động thật sớm, như vậy ảnh hưởng mới càng nhỏ. Hiện tại nói với kim chủ “Tôi không làm nữa” hiển nhiên anh sẽ chọc tới phiền phức, nếu như chọc giận người kia, không chừng mai sau chẳng thể tồn tại trong giới được nữa. Những mà đau dài không bằng đau ngắn, nếu như bởi vì kim chủ mà từ bỏ Thần Hựu, Minh Tiêu nghĩ, anh nhất định sẽ hối hận cả đời.

Về phần tương lai Thần Hựu có tiếp nhận mình hay không thì đây lại là một chuyện khác.

Đến giờ tan học, Minh Tiêu cúi người chào cô giáo, trịnh trọng nói cảm ơn. Giáo viên của anh rất kinh ngạc, cười ôn hòa: “Có phải là cảm thấy vừa nãy cô trách em không? Thằng nhỏ ngốc này, không phải đâu. Trong giới này cô cũng ở được mấy chục năm rồi, từng dẫn dắt rất nhiều nghệ sĩ, em không tính là thiên tài, nhưng tuyệt đối là người chăm chỉ và ổn định nhất. Vừa nãy cô nói hơi nặng lời một chút, em đừng để trong lòng. Trở về nhớ điều chỉnh lại bản thân, cô tin mắt nhìn người của cô, cũng tin tưởng nỗ lực sẽ được đền đáp. Biết không, trong số học trò cô từng dạy qua, những người chăm chỉ không ai phải sống quá tệ cả. Em là đàn em của tụi nó, cũng là người rất nỗ lực, cơ hội sẽ thuộc về người có chuẩn bị.”

Minh Tiêu thật sự rất biết ơn cô, lần thứ hai nghiêng mình: “Cảm ơn cô giáo.”

Đều nói trong giới này rất phức tạp, thế nhưng tại nơi hỗn loạn nhất vẫn có những người đơn thuần. Minh Tiêu vốn chỉ muốn cảm ơn cô giáo khoảng thời gian này đã bồi dưỡng mình, cũng vì mình từ bỏ nửa chừng mà cảm thấy có lỗi, không nghĩ tới cô giáo lại trao cho anh sự cổ vũ và niềm tin không hề giữ lại.

Đứng ở cầu thang giữa tầng 23 và tầng 22, Minh Tiêu dùng trán nhẹ nhàng cụng lên vách tường.

Quyết định “từ bỏ” này sẽ phụ lòng biết bao nhiêu người đang mong đợi nhỉ?

Nhưng nếu như không ngừng lại thì anh sẽ phụ cả cuộc đời của mình.

Trở lại phòng nghỉ ở tầng 22, sắc mặt Minh Tiêu hiện tại còn khó nhìn hơn cả lúc trưa, Thần Hựu không ở đây, Thái Bao chạy tới nhìn thấy anh như vậy thì hoảng hồn: “Đậu má, cậu sao thế này? Trưa không phải đã ngủ hai tiếng rồi à? Sao bây giờ nhìn cứ như u hồn vậy?”

Minh Tiêu rót cho mình một ly nước nóng, đóng cửa phòng nghỉ lại, “Bánh Bao, có chuyện này muốn nói với cậu.”

“Tôi đã bảo cậu có tâm sự mà!” Thái Bao hỏi: “Rốt cuộc là sao thế? Nói tôi nghe đi.”

Giọng Minh Tiêu trầm xuống, “Thầy Niệm có biết người trao tài nguyên cho tôi là ai không?”

Thái Bao cau mày: “Tôi nhớ cậu từng hỏi vấn đề này rồi.”

“Ừ.” Minh Tiêu thản nhiên đáp: “Tôi vẫn luôn để tâm chuyện này.”

“Anh Niệm có biết hay không thì tôi chẳng rõ. Anh ấy...” Thái Bao lắc đầu: “Thôi, không nói anh ấy nữa. Việc này thật sự tôi cũng không biết, lần trước cậu hỏi tôi trả lời rồi mà, đến giờ thì tôi vẫn chưa biết.”

Minh Tiêu thở dài: “Tôi cứ nghĩ lâu vậy rồi, ít nhiều gì cậu cũng nghe ngóng được chút tin tức.”

Thái Bao trầm mặc chốc lát, ngữ điệu cũng biến đổi: “Cậu nói không sai.”

“Hả?” Minh Tiêu ngẩng đầu lên.

“Theo lý thuyết, kim chủ muốn đập tiền đập tài nguyên nâng đỡ ai thì không thể không hiện thân. Cho dù có người muốn chơi trò thần bí thì cũng đâu thể một chút tiếng gió đều lộ không ra.” Thái Bao nói tiếp: “Việc này tôi luôn cảm thấy rất lạ. Ngày hôm nay nếu cậu đã nhắc tới thì tôi cũng nói thật vậy. Chuyện này nếu không nghĩ thì dường như chẳng có gì nhưng nếu càng cân nhắc kỹ lưỡng thì càng cảm thấy hoang loạn, nói sao nhỉ, cảm thấy rất phiêu.”

Minh Tiêu cười khổ: “Hóa ra cậu cũng thấy phiêu.”

“Tôi chưa từng gặp chuyện như vậy.” Thái Bao lắc đầu một cái, “Thẳng thắn mà nói, khi anh Niệm mới vừa bảo tôi tới chỗ cậu thì tôi cứ nghĩ chẳng bao lâu nữa kim chủ lẳng xê cho cậu sẽ tự xuất hiện. Bằng không hẳn toan tính gì chứ? Tính làm việc tốt không lưu danh à? Cho nên khi đó cậu hỏi tôi có biết kim chủ là ai không, ngoài miệng tôi bảo không, trong lòng cũng chẳng quá để ý. Nhưng hôm nay cậu hỏi như vậy tiếp mà tôi lại vẫn chưa biết đáp án, thế nên tôi rất băn khoăn.”

Minh Tiêu ôm mặt, không biết nói cái gì cho phải.

Ngừng vài giây, Thái Bao lại tiếp tục: “Chắc không phải cậu chỉ muốn hỏi chuyện này thôi đấy chứ?”

“Ừm...” Minh Tiêu nhắm hai mắt, “Cậu để tôi suy nghĩ thêm chút.”

“Được. Cậu cứ nghĩ đi, tôi sẽ ở đây với cậu.”

Sắp tới hoàng hôn, nắng chiều dần biến thành sắc vàng ảm đạm hơn. Khi Minh Tiêu mở mắt ra, đôi mắt đều bị chiếu lên trong suốt và óng ánh.

“Bánh Bao.” Anh gọi khẽ.

“Đây.” Thái Bao nhẹ giọng đáp.

“Nếu như tôi nói tôi không muốn làm nữa.” Minh Tiêu nhìn về phía Thái Bao, “Cậu sẽ ra sao?”

Trên mặt Thái Bao cũng không lộ vẻ ngạc nhiên, càng không có sự phẫn nộ, chỉ là trầm mặc hồi lâu rồi mới hỏi: “Cậu sợ lắm phải không?”

Minh Tiêu mỗi một gật đầu: “Ừ, tôi không biết đi đến mức độ hiện tại rồi mà còn đòi rút lui thì sẽ phải đối mặt với cái gì, cũng không biết có liên lụy tới cậu và những người khác hay không.”

“Không, tôi không phải muốn nói cái này.” Thái Bao lắc lắc đầu.

Minh Tiêu nghi hoặc: “Sao cơ?”

“Tôi muốn nói là từ khi bắt đầu chấp nhận ‘hợp đồng’ kia, cậu cũng đã rất sợ phải không?”

Minh Tiêu khó có thể tin mà nhìn Thái Bao.

Anh không ngờ tới nỗi sợ hãi mà bản thân luôn cố chôn giấu sâu tận đáy lòng lại bị một người trông có vẻ cà lơ phất phơ nhìn thấu được.

“Không chỉ sợ mà còn cảm thấy không cam lòng, xấu hổ và không chỉ một lần phần nộ với chính bản thân.” Thái Bao ngồi trong ánh tà dương, cả người hiện ra vẻ từng trải lão luyện hơn hẳn so với lúc thường, “Tôi nói không sai chứ?”

Minh Tiêu không lên tiếng, ngón tay lại dần dần nắm chặt.

“Chúng ta cũng đã ở cùng một thời gian rồi, ban đầu tôi cảm thấy cậu giống với những nghệ sĩ khác, nhận hậu thuẫn của kim chủ rồi cứ thế phát lên. Nhưng sau đấy tôi lại phát hiện cậu cũng có sự kiên trì của cậu, cậu không giống những gì mà tôi tưởng tượng.” Thái Bao nói thật chậm rãi: “Cậu sẽ biết hối hận, sẽ không ngừng tự trách tự hỏi mình. Người khác không nhìn thấy nhưng tôi có thể cảm giác được. Cho nên hôm nay cậu bảo ‘Không muốn làm nữa’, tôi hoàn toàn không ngạc nhiên gì.”

Minh Tiêu che mắt, giọng trầm xuống: “Ừ, tôi rất sợ.”

Sợ sẽ đánh mất chính mình, sợ tương lai không có cách nào đối diện với lương tâm của bản thân.

“Cậu hỏi tôi sẽ ra sao.” Thái Bao nhún nhún vai: “Còn có thể thế nào nữa? Về chỗ anh Niệm nghỉ ngơi rồi chờ công việc kế tiếp chứ sao. Tiểu Minh à, cậu không cần cần nhắc lo lắng về tôi đâu, cũng không cần lo chỗ anh Niệm. Cậu muốn làm hay không thật ra không ảnh hưởng tới chúng tôi đâu. Quyết định này sẽ chỉ ảnh hưởng chính cậu mà thôi.”

Minh Tiêu mím chặt môi, cảm thấy trái tim đang dần siết chặt.

“Cậu đừng thấy tuổi tác tôi sắp xỉ cậu mà nhầm, trong giới này tôi đã gặp nhiều loại người rồi, nhiều hơn so với cậu đấy.” Thái Bao ngẫm nghĩ rồi nói: “Độc ác, biến thái, buồn nôn... có kẻ hống tới mức nếu như cậu không tận mắt chứng kiến thì cơ bản sẽ không tin đâu. Chẳng phải tôi muốn hù cậu nhưng tôi nhất định phải nhắc nhở một câu. Cậu không biết người nâng đỡ cậu là ai thì sẽ không thể tưởng tượng nổi hẳn muốn làm gì đối với cậu.”

Minh Tiêu chôn mặt vào hai bàn tay, nắm thật chặt: “Tôi đang lo lắng điều này đây.”

“Cậu hỏi ý tôi, cũng muốn nghe được lời khuyên của tôi. Thế nhưng thật đáng tiếc, đối với việc này thì tôi hay thậm chí là anh Niệm cũng không thể phân tích lợi và hại cho cậu được.” Thái Bao dừng một chút, lại nói: “Nhưng tôi có thể nói cho cậu hai khả năng.”

Minh Tiêu giương mắt: “Cậu nói đi.”

“Ý nghĩ của tôi rất cực đoan, cậu nghe thử khảo thôi là được rồi.”

“Ừ.”

“Người kia vẫn luôn không lộ diện, cũng không hề có chút tin tức nào. Hoặc là, dục vọng chiếm hữu của hắn quá kinh khủng, hắn muốn dùng tài nguyên tốt nhất để cải tạo cậu, mãi đến khi cải tạo cậu thành đáng vể mà hắn muốn thì mới xuất hiện. Hoặc hắn là một nhà từ thiện, không cần được báo đáp, có lẽ cả đời này cậu cũng chẳng biết được đó là ai.”

Thái Bao tiếp tục phân tích: “Nếu như là người sau, đừng nói hiện tại không muốn làm nữa, dù quay phim xong xuôi rồi mà cậu bảo rút lui thì hắn cũng sẽ không làm khó cậu. Nhưng nếu như là người trước...”

Minh Tiêu hít sâu một hơi, “Hắn sẽ không bỏ qua cho tôi.”

Thái Bao gật gật đầu: “Cậu cảm thấy xác suất hắn là người trước hay là người sau lớn hơn?”

Thế giới này chẳng có bữa cơm nào miễn phí, quy luật này ai cũng hiểu được. Minh Tiêu nắm chặt nắm đấm, giọng nói khàn khàn đưa ra kết luận: “Người trước.”

Thái Bao thở dài: “Điều mà tôi có thể nói cũng chỉ có những thứ này. Kỳ thực cậu không cần quá để ý đến tôi hay là ý kiến của ai đâu. Đối với tình cảnh của cậu, giờ mà cậu lo cho người khác thì khác nào cậu phải gánh chịu tất cả. Quan tâm hay là thương hại của chúng tôi đối với cậu chẳng có tác dụng gì. Đường là do cậu bước, không một ai có đủ tư cách quyết định nên đi hướng nào thay cậu. Hay như tôi nè, tôi chỉ là trợ lý của nghệ sĩ, mà cậu là người tôi cần phải phục vụ, dù cậu tốt bụng suy nghĩ cho tôi đi nữa thì cũng không đích thân sống hộ tôi được.”

Minh Tiêu nhìn Thái Bao, phát hiện đối phương đột nhiên cư xử xa lạ quá đổi.

“Có điều được người khác quan tâm đến mình bao giờ cũng là chuyện vui mà.” Thái Bao cười nói: “Nếu như cậu quyết định từ bỏ, như vậy tôi hi vọng người bí ẩn đang giúp đỡ cậu kia là kiểu người sau – không cần báo đáp.”

Cửa phòng nghỉ ngơi mở ra rồi đóng lại, Thái Bao rời đi, trong gian phòng càng lúc càng mờ tối chỉ còn lại một mình Minh Tiêu.

Những lời Thái Bao nói làm anh do dự, nhưng cũng làm anh không muốn lưỡng lự thêm nữa.

Nếu cứ sợ sệt, cứ không cam lòng như vậy thì tại sao không dũng cảm một chút đứng lên kết thúc đoạn quan hệ này, trả lại những thứ vốn không thuộc về mình?

Sẽ gặp phải loại trả thù nào, Minh Tiêu không biết.

Mà nếu như cứ tiếp tục thế này thì dù cho không có Thần Hựu, anh cũng sẽ hoảng sợ, bất an suốt ngày.

Không phải mỗi người đều có thể thần nhiên đối mặt với những từ như “leo giường” hay “bị bao dưỡng”, anh đã thử và hiện tại cũng rõ ràng bản thân làm không được.

Điện thoại di động rung lên, Minh Tiêu không xem nhưng báo rung vẫn chưa dừng lại, anh cầm lên, mới biết mình được kéo vào một nhóm chat trên weixin.

Một nghệ sĩ dưới tay anh Trương mới lập nhóm, ước chừng là lỡ tay nên mới kéo cả người đã không còn thuộc quản lý của anh Trương như Minh Tiêu vào.

Trong nhóm cả đám đang tán gẫu về chuyện của Thường Hoan, anh nhìn sơ qua một chút mới biết được bởi vì Thường Hoan chọc giận kim chủ nên đã bị đẩy ra nước ngoài.

Thường Hoan chính là nữ diễn viên thuộc quản lý của anh Trương, người mà nổi danh bằng việc đi theo kim chủ. Minh Tiêu còn từng ăn cơm chung với cô, nhìn thấy cô ôm lấy anh Trương, nói thanh xuân của cô chẳng có nhiều để mà uống phí. Thường Hoan thực sự đã trải qua một quãng thời gian rất được chú ý và danh tiếng tăng mạnh, hợp đồng quảng cáo cùng lời mời của các đoàn phim kéo tới không ngừng, Minh Tiêu thậm chí từng dùng cô để làm ví dụ thuyết phục chính mình.

Không nghĩ tới lúc này mới chỉ một năm, kim chủ của Thường Hoan đã ngán cô rồi.

Sự đời luôn khiến người ta phải thổn thức.

Minh Tiêu để điện thoại di động xuống, đi tới bên cửa sổ. Tà dương đã triệt để rút đi, trời đang chìm vào bóng tối.

Thế nhưng trong lòng anh lại dần bừng sáng lên.

Trên thế giới này, sẽ không có nơi nào tồi tệ hơn so với Quốc học viện kia nữa.

Đẩy cửa ra, anh đi thẳng về phía phòng làm việc của Niệm Hàm.

33. Chương 31

Thần Hựu ngủ trưa ngay tại cái giường mà Minh Tiêu đã ngủ qua, đến tận khi bị Quý tiên sinh gọi về mà vẫn còn không nở tỉnh dậy, ôm gối hít một cái chỉ ngửi thấy mùi dầu gội đầu của chính mình.

Cậu nghĩ, sau này sẽ đổi một loại dầu gội không có mùi, rồi đưa cho Minh Tiêu loại dầu gội nào lưu hương lâu một chút, như vậy lần tới khi Minh Tiêu đến ngủ, trên gối sẽ đều là mùi vị của anh.

Ngắm lại cậu liền vui vẻ.

Buổi chiều có hoạt động công việc, Thần Hựu ở trong Tinh Hoàn cũng không phải hoàn toàn chỉ lo vây quanh Minh Tiêu, cậu làm trợ lý cho chủ tịch, nhận lương hàng tháng thì có lúc cũng phải lo những việc bên ấy. Tốt xấu gì cũng là quý tử hào môn, mặc dù trước 10 tuổi cậu sống rất đáng thương nhưng sau đó cậu lại được tiếp thu nền giáo dục tốt nhất. Nếu nghiêm túc mà nói, cậu gơ tay nhắc chân tuyệt đối có phong độ, thêm nữa dáng vẻ tuấn tú đứng đắn, đi ra ngoài xã giao cùng với Quý tiên sinh cũng không đến nỗi làm mất mặt Tinh Hoàn.

Khi hoạt động kết thúc cũng đã là chạng vạng, tâm trạng của Thần Hựu rất tốt, muốn mời cậu út của mình ăn tối.

“Theo đuổi được Minh Tiêu rồi?” Trong gian phòng riêng của nhà hàng, Quý tiên sinh vừa ngồi xuống liền hỏi.

“Cậu út nghĩ đi đâu vậy!” Thần Hựu đắc ý mà lật thực đơn, “Cháu còn chưa bắt đầu theo đuổi anh mà.”

“Chưa sao? Vậy khoảng thời gian này cháu bận cái gì?” Quý tiên sinh bất đắc dĩ hỏi.

“Bận chuyện công việc sự nghiệp với Minh Tiêu nha.” Thần Hựu vung vung tay: “Chẳng phải sắp khởi quay Mắt Thấy rồi sao?”

Quý tiên sinh biết không thể nói thông được với đứa cháu ngoại này, nên cũng lười quản, “Vậy hôm nay cháu đang hí hửng chuyện gì? Không phải cháu không thích ăn đồ cay Hồ Nam sao? Nghĩ gì mà lại tới đây?”

“Sáng nay Minh Tiêu ngủ trên giường của cháu, trong căn phòng mà anh Từ Phàm ca sắp xếp cho cháu ấy.” Thần Hựu nói, ánh mắt cũng bắt đầu tỏa sáng.

Quý tiên sinh nhú mày một cái: “Chỉ như vậy?”

“Phải ạ!” Thần Hựu lật qua lật lại thực đơn một lúc lâu, khổ não: “Ài, là món nào nhỉ?”

“Đưa cậu gọi cho.” Quý tiên sinh mới vừa đưa tay ra, Thần Hựu liền vội vã giấu thực đơn đi, “Để cháu tự gọi!”

“Cháu ngẫm nó nửa buổi rồi mà chưa gọi được món nào đấy.”

“Để cháu hỏi anh Kiều xem sao.”

Dứt lời, Thần Hựu liền gọi điện cho Kiều Ngộ, “Anh Kiều, chào buổi tối, em Thần Hựu đây, anh ăn cơm chưa? Em chưa đâu... Ừm, em muốn hỏi anh chuyện này, ngày đó anh và anh Tiểu Diêu mang Minh Tiêu đi ăn đồ Hồ Nam đúng không? Mọi người ăn món gì vậy... Dạ, em nhớ rồi, cảm ơn anh... Không có không có, Minh Tiêu không ở đây, tại em muốn ăn thôi...”

Cúp điện thoại, Thần Hựu nhanh chóng gọi các món ăn lên, tiếp đó lại tỏ vẻ với Quý tiên sinh: “Cậu út, cháu cảm thấy hình như Minh Tiêu cũng có một chút xíu thích cháu.”

“Là Thần Hựu nào?” Quý tiên sinh hỏi.

“Hả?” Thần Hựu không hiểu: “Sao ạ?”

“Là cháu cả ngày ở bên cạnh cậu ta hay là cháu đứng sau cho cậu ta tài nguyên?”

Thần Hựu ngẩn người, “Không phải đều là cháu à?”

Quý tiên sinh nhún mày: “Cháu vẫn chưa nghĩ rõ ràng rồi.”

“Cháu hiểu rõ mà.” Thần Hựu nói: “Ý của cháu là, hai nhân vật đều là cháu, cháu phân rõ được, mà người làm cho anh ấy có chút xíu động lòng đương nhiên là người luôn ở bên anh rồi.”

“Tại sao cháu lại nhấn mạnh chữ ‘một chút xíu’ vậy?”

“Từ từ sẽ đến, cháu không vội.”

“Không vội? Cậu thấy cháu đang vội phát cuồng lên ấy.”

“Cháu thật sự không gấp mà.” Thần Hựu nghiêm túc nói: “Cháu muốn nghiêm túc theo đuổi anh ấy, anh ấy tốt như vậy, cháu không nỡ nắm giữ anh ấy quá nhanh.”

“Đây là lời ngụy biện gì vậy?”

“Không phải sao? Thật vậy mà cậu. Minh Tiêu là người quan trọng nhất trong quá khứ và cũng là người đem đến cuộc đời mới cho cháu, cháu muốn dùng thật nhiều thời gian chậm rãi tiến vào thế giới của anh ấy, có cái gì không đúng?”

Quý tiên sinh không tỏ rõ ý kiến, trầm mặc chốc lát mới hỏi: “Vậy cháu dự định giấu cậu ta tới khi nào? Cháu đâu thể cả đời đều không cho cậu ta biết thân phận của mình được?”

“Anh ấy nhất định sẽ hiểu cho cháu.”

“Ngây thơ.”

Món ăn đầu tiên được mang lên, Thần Hựu nói: “Cậu út, cháu biết cậu lo lắng chuyện gì. Cháu cũng rất lo, mấy ngày trước cháu còn nói dối anh ấy nữa. Lời dối lừa càng nói càng lớn, cháu thật sự không biết sau này nên giải thích với anh ra sao nữa.”

“Vậy mà cháu vẫn mù quáng tin tưởng cậu ta sẽ hiểu cho cháu?”

“Không thì cháu có thể làm gì?” Nét mặt Thần Hựu hiện ra vẻ lo lắng, “Cháu không thể nói cho Minh Tiêu biết mình là người cung cấp tài nguyên và bỏ ra nhiều tiền cho anh ấy. Nếu như cháu dùng loại thân phận này để tiếp cận anh ấy, cháu... cháu...”

“Thân phận gì?” Quý tiên sinh hỏi: “Bình tĩnh chút, cứ từ từ nói.”

“Thân phận kim chủ!” Thần Hựu nói: “Nếu như cháu dùng thân phận là kim chủ để tiếp cận anh ấy thì có khác gì cháu muốn bao dưỡng anh đâu? Cậu út, lần trước cháu đã nói với cậu rồi, cháu không thể lấy thân phận này đi sỉ nhục anh ấy.”

“Lẽ nào cháu không ngừng lừa cậu ta thì tức là không phải đang sỉ nhục cậu ta sao?”

“Cháu...”

“Cháu không hiểu gì cả.”

“Người không hiểu gì là cậu út ấy!” Thần Hựu để đũa xuống, “Đúng, cháu có thể nói cho anh ấy biết mình chính là người đã trợ giúp phía sau, cháu là kim chủ, cháu có bao nhiêu ghê gớm. Dựa theo quy tắc ngầm trong giới này, một khi cháu đứng ở trước mặt Minh Tiêu thì dù anh ấy có không thích cháu cũng không thể rời xa cháu.”

“Làm sao cháu biết cậu ta không thích cháu? Vừa nãy chẳng phải mới nói cậu ta đã thích cháu ‘một chút xíu’ đấy sao?”

“Người Minh Tiêu thích không phải là kim chủ nhét tài nguyên tiền bạc cho anh ấy!” Thần Hựu nói: “Cháu không muốn lấy thân phận kim chủ ra để ép buộc hay làm khó anh ấy.”

Quý tiên sinh nở nụ cười.

Thần Hựu mờ mịt hỏi: “Cậu út, cậu cười gì vậy?”

“Cười cháu đến bây giờ còn chưa nhìn rõ.”

Thần Hựu mím chặt môi, sắc mặt rất khó nhìn.

“Cháu bảo không muốn dùng thân phận kim chủ đi làm khó cậu ta, nhưng thật ra là cháu đang sợ hãi.” Quý tiên sinh chậm rãi vạch trần tâm tư của Thần Hựu: “Cháu sợ thứ mà cậu ta thích là tiền và quyền của cháu, chứ không phải là chính bản thân cái người tên Thần Hựu này.”

“Không có! Cháu không nghĩ như vậy!”

Tay phải Quý tiên sinh đè xuống vai cậu, nhẹ giọng khuyên bảo: “Đừng kích động như thế.”

“Thật sự không có mà cậu út, tình cảm của cháu dành cho anh ấy, cậu không thể hiểu được đâu. Khi còn bé cậu không bị giam trong Quốc học viện, cậu sẽ không thể hiểu nổi!” Thần Hựu cúi đầu, cố kìm nén sự kích động: “Cháu muốn cho anh ấy hết thấy những gì tốt đẹp nhất mà cháu có, cháu muốn quãng đời còn lại của anh ấy không phải chịu bất cứ tủi hờn uất ức gì, cũng không gặp phải những chuyện khổ sở nữa. Nếu như Minh Tiêu có tình cảm với cháu thì cả đời này cháu sẽ ở bên anh ấy, đối xử tốt với anh ấy. Nếu như không, vậy thì cháu sẽ ẩn trong bóng tối cả đời để bảo vệ Minh Tiêu.”

“Những người trẻ tuổi thật là...”

“Mặc dù sau này cháu già rồi, suy nghĩ của cháu cũng sẽ không thay đổi!”

“Được rồi.” Quý tiên sinh cười khê: “Hiện tại cháu càng che lấp thì lời nói dối càng sâu đúng không. Sau này cháu dự định thẳng thắn với cậu ta thế nào?”

“Cháu muốn để ‘kim chủ’ biến mất.” Thần Hựu đáp rất quả quyết.

“Vĩnh viễn không lộ diện sao?”

“Dạ.”

“Muốn nghe quan điểm của cậu không?” Quý tiên sinh hỏi.

“Cậu muốn dạy bảo cháu sao?”

“Không phải dạy bảo, là phân tích lợi và hại cho cháu.” Quý tiên sinh nói: “Nếu như cậu là Minh Tiêu, có lẽ cậu sẽ cảm thấy sợ hãi.”

“Tại sao?” Trong mắt Thần Hựu là vẻ mờ mịt không rõ.

“Thế giới này làm gì có bữa cơm nào miễn phí. Một người đột nhiên trợ giúp cho cháu mà lại không cần báo lại, chẳng lẽ cháu không lo lắng sau này người ta sẽ có mưu đồ bất chính với cháu sao? Cái danh ‘kim chủ’ bí ẩn này chẳng lẽ không phải là thanh đao treo lơ lửng trên đầu cậu ta à?”

“Lo lắng? Nhưng Minh Tiêu chính là người như vậy mà.” Tốc độ nói của Thần Hựu nhanh dần: “Lúc ở trong Quốc học viện, một mình anh ấy giúp đỡ tất cả bọn cháu cũng không cần bất kì ai báo đáp mà. Anh ấy cứu cháu, chịu đòn thay cho cháu là bởi vì có ý đồ với cháu sao? Không phải! Minh Tiêu chính là kiểu người chỉ cho đi mà không cần ai phải đáp lại!”

Quý tiên sinh ngậy ngẩn cả người, một lát sau mới thầm thở dài: “Cũng đúng, là cậu quá lời đời rồi.”

“Cậu út, là do cậu suy nghĩ nhiều thôi.” Thần Hựu thở ra một hơi, giống như thoải mái hơn rất nhiều, trong lòng lại vẫn ngọt ngào phát hoảng, “Mau ăn đi cậu út, anh Kiều nói Minh Tiêu thích mấy món này nhất đấy, về nhà cháu sẽ học làm chúng.”

“Cháu học nấu ăn nổi sao?” Quý tiên sinh không tin.

Thần Hựu cười: “Vì anh ấy, cái gì cháu cũng có thể học được.”

Khi món trái cây tráng miệng được bưng lên, tiếng chuông di động của Quý tiên sinh khê vang. 5 phút sau, Quý tiên sinh nghe điện thoại xong trở về, vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn thẳng vào Thần Hựu.

Trong lòng Thần Hựu chợt căng thẳng, nhất thời bắt đầu lo lắng: “Cậu út?”

“Niệm Hàm mới vừa báo, Minh Tiêu tới tìm anh ấy, cậu ta muốn từ chối bộ phim Mắt Thấy cùng với toàn bộ tài nguyên.”

Thần Hựu hé miệng không cất nên lời, nửa ngày không nói ra một câu.

“Còn nữa.” Quý tiên sinh tiếp tục: “Cậu ta muốn gặp gỡ vị kim chủ đã nâng đỡ mình.”

Thần Hựu kinh ngạc mà nhìn Quý tiên sinh, “Anh ấy...”

Quý tiên sinh nói: “Cậu ta muốn đổi diện để xin lỗi vị ‘kim chủ’ này.”

34. Chương 32

“Làm sao...” Cả người Thần Hựu dờ ra, kinh ngạc nhìn Quý tiên sinh, lẩm bẩm thật khẽ: “Làm sao có khả năng? Tại sao anh ấy lại muốn từ chối? Tại sao chứ?”

Quý tiên sinh nhú mày hỏi lại: “Lời của cậu mới rồi cháu không nghe vào à? Hay là cháu vẫn chưa nghĩ rõ ràng?”

Hai tay Thần Hựu đỡ lấy trán, “Có phải là Minh Tiêu giận cháu rồi không?”

“Không. Ít nhất bây giờ thì vẫn chưa.” Quý tiên sinh nói: “Cậu đoán, hiện tại cậu ta vẫn chưa hay biết gì đâu.”

“Thế thì tại sao anh ấy lại muốn từ chối?”

“Cháu cũng biết ‘bao dưỡng’ là một loại sỉ nhục, cho nên mới không muốn dùng cái danh kim chủ xuất hiện trước mặt cậu ta, đúng không?”

Thần Hựu luống cuống gật đầu.

“Vậy đối với cậu ta mà nói, bị ‘bao dưỡng’ làm sao lại không phải là một loại nhục nhã cơ chứ?” Quý tiên sinh nói rất chậm, “Hắn cậu ta hồi hận, không cam lòng, như cậu mới nói ấy, sợ, cho nên không muốn làm nữa, cháu đã hiểu chưa?”

“Không đúng, Mắt Thấy vốn là cháu viết vì anh ấy, có anh ấy thì mới có cuốn tiểu thuyết này, mới có bộ phim này. Chuyện này làm sao lại là nhục nhã được?”

“Cháu đừng than thở với cậu vô ích, lời này cũng không cần nói với cậu làm gì.” Quý tiên sinh vỗ vỗ vai Thần Hựu: “Trở về suy nghĩ thật kĩ, nghĩ rõ thì nói ra lời thật lòng của mình với Minh Tiêu.”

Thần Hựu mở to mắt: “Nói cho anh ấy biết sao?”

“Sao hả?” Quý tiên sinh nhú mày: “Cậu ta đã chủ động nói muốn gặp ‘kim chủ’, chẳng lẽ cháu còn muốn trốn? Nhãi con, khi còn bé cháu thành thực hơn bây giờ nhiều.”

“Hiện tại cháu không thể nói với anh ấy.” Tay phải Thần Hựu dùng sức nện lên trên bàn, “Nếu như cháu nói, anh ấy ghét cháu thì sao?”

Giọng Quý tiên sinh mang theo ý cười thú vị: “Cháu sợ cậu ta ghét cháu hả?”

Hai hàng lông mày của Thần Hựu nhú chặt.

“Là ai mới nói với cậu, nếu như Minh Tiêu có tình cảm với mình thì sẽ ở bên cậu ta cả đời, nếu như cậu ta không cảm giác thì mình sẽ trốn trong tối để bảo vệ cậu ta ấy nhỉ? Sao nào, chỉ là bị người ta chán ghét thôi cháu định làm con rùa đen rút đầu luôn hả?”

“Cậu út...” Lòng Thần Hựu rối tinh rối mù, quanh thân toả nhiệt, lời nói nghe lọt được nhưng cũng không nhàn rãi để mà tiêu hóa, vẫn còn găng chống đối: “Cháu thật sự không thể nói cho anh ấy biết được.”

“Không ai bắt cháu phải thẳng thắn ngay bây giờ, trở lại suy nghĩ thật nghiêm túc đi. Lời nói dối của cháu ấy, nếu cứ tiếp tục sẽ gỡ không nổi đâu, mà nếu dùng kịp thời, có thể Minh Tiêu chỉ tạm thời ghét cháu, giận cháu, không muốn gặp cháu mà thôi. Còn giả như cháu lại tiếp tục lừa dối, không chừng cậu ta sẽ sợ cháu, hận cháu đấy. Biết không, ghét cũng không đáng sợ, cháu còn có thể cứu vãn được. Thế nhưng ‘sợ’ và ‘hận’ thì sẽ không dễ dàng hóa giải đâu.”

Giữa lúc hai người trò chuyện, điện thoại đặt trên bàn của Thần Hựu vang lên tiếng chuông thanh thúy, cậu quét mắt liếc mắt một cái, bỗng nhiên thẳng lưng, tay cũng cứng đờ lại.

“Nghe đi.” Quý tiên sinh nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, “Minh Tiêu gọi mà cháu cũng không nghe à?”

Thần Hựu lấy điện thoại di động qua, nhìn chằm chằm màn hình vài giây, sau đó ‘cộp’ một tiếng ném nó lại trên bàn, hai tay chôn vào trong tóc, lớn tiếng mà hít thở.

Quý tiên sinh lắc đầu, “Đồ ngốc.”

—

Đèn điện trên đường sáng choang, khung cảnh đậm chất đầu hạ đang dần len lỏi vào cuộc sống, Minh Tiêu nhìn cuộc gọi tự động cắt đứt, khe khẽ thở dài.

Bình thường Thần Hựu chỉ cần vài giây là sẽ nhận điện thoại, dường như cậu chưa từng nhớ cuộc gọi nào từ anh. Anh còn từng nói đùa với Thần Hựu: “Sao mà em nghe máy nhanh quá vậy? Điện thoại di động lắp sẵn trên tay hả?”

Lúc ấy Thần Hựu ngoẹo cổ cười: “Anh gọi mà, em đương nhiên phải nghe thật mau rồi!”

Minh Tiêu nhớ khi đó mình liền một loại cảm giác, chính là không hiểu ra sao mà như bị nhéo vào tim một cái. Sau này suy nghĩ kĩ lại, có lẽ là vì Thần Hựu chỉ vô tâm nói chuyện, nhưng anh lại để tâm mà nghe thành ý khác.

Cất điện thoại vào trong túi, Minh Tiêu chậm rãi bước vô định trong dòng người đi bộ. Cao ốc Tinh Hoàn xây trong khu đô thị phồn hoa ngay trung tâm Trọng Thành, xung quanh nó như một thành phố không màn đêm, càng về đêm lại càng náo nhiệt. Anh bước đi trong cảnh quang sáng như ban ngày, rất khó làm rõ được cảm thụ hiện tại của mình.

Vừa nãy khi đứng trong phòng làm việc của Niệm Hàm, nói ra lời từ chối nguồn tài nguyên bổng dưỡng mà đến, cũng như hi vọng có thể đối diện nói lời xin lỗi với người đứng sau kia, anh cảm nhận được sự thoải mái trước nay chưa từng có, tựa như gánh nặng đè trên vai dạo gần đây cứ thế tan biến hết. Hiện tại anh có lẽ sẽ trở lại làm diễn viên đóng vai quần chúng bé nhỏ, nhưng mà anh sẽ có tự do, có thể nắm bắt tương lai của chính mình.

Niệm Hàm không hổ là người đại diện lão làng, y không biểu hiện ra chút kinh ngạc và xem thường, cảm xúc phần nộ thì lại càng không. Y chỉ bảo Minh Tiêu về suy nghĩ thêm, còn y sẽ báo cáo với bên trên, trước khi có sắp xếp gì mới thì Minh Tiêu vẫn đến tầng 22 báo danh như thường lệ.

Về phần người ẩn sau kia, Niệm Hàm nói: “Nếu như người đó bằng lòng gặp cậu, tôi sẽ sắp xếp để cả hai gặp nhau. Cậu vẫn là nghệ sĩ của Tinh Hoàn, cứ làm tốt công việc của mình là đủ rồi. Nếu cậu lo lắng bị trả thù, hiện tại tôi có thể cho cậu câu trả lời thẳng thắn luôn — chỉ cần cậu còn ở dưới tay tôi thì tôi sẽ không để nghệ sĩ của mình chịu bất kì tổn thương nào.”

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của Niệm Hàm, Minh Tiêu thở dài một hơi. Điều luôn giấu kín trong lòng rốt cục anh có thể nói ra, loại cảm giác phiêu dạt trên không trung không chút cảm giác chân thực dần dần biến mất, hai chân đã lâu rồi có thể hiên ngang giẫm lên mặt đất.

Sau này sẽ ra sao thì đi được tới đâu hay tới đó vậy.

Rời khỏi tòa nhà Tinh Hoàn, Minh Tiêu đột nhiên rất muốn gọi điện cho Thần Hựu, không phải để kể ra chuyện hôm nay mà anh chỉ muốn giống như mỗi một buổi tối trước kia, lắng nghe giọng nói êm tai của cậu chốc lát mà thôi.

Thần Hựu lại không nghe máy.

Minh Tiêu mua cho mình một cái kem, ngồi ngắm người ở tiệm đồ uống bên đường.

Đắc tội với kim chủ, không biết sau này anh còn có thể tiếp tục lăn lộn trong giới này nữa hay không. Nếu như không thể làm diễn viên được nữa, có lẽ anh lại phải liều mình xuất phát lại từ đầu.

Lúc trước vì sao anh lại muốn làm diễn viên nhỉ? Minh Tiêu cắn một miếng kem, chậm rãi cân nhắc. Hẳn là bởi vì đám nhỏ trong Quốc học viện đi, và cả bởi vì bản thân anh cũng yêu thích nữa.

Giới giải trí có không ít nghệ sĩ nhiệt tình dào dạt miêu tả bản thân làm sao truy đuổi giấc mơ diễn xuất này, Minh Tiêu để tay lên ngực tự hỏi, mức độ chấp nhất đối với giấc mộng ấy trong anh còn chưa đạt tới trình độ kia.

Chẳng qua nhiều năm đều cố gắng tự mài mòn như vậy rồi, một câu nói từ bỏ liền thật sự từ bỏ, nào đâu phải dễ dàng.

Đối với những chuyện khác, anh hình như cũng không nhiệt tình như chuyện diễn xuất đóng phim.

Thật tâm anh vẫn rất muốn lưu lại. Minh Tiêu nghĩ, nếu như có thể bình yên vượt qua một bước này, sau này anh vẫn sẽ ở liều mạng cố gắng trong giới, ít nhất phải xứng đáng với bản thân lúc đó, cùng với sự kiên trì nhiều năm qua.

Tiến thêm một bước, xông ra một mảnh trời cao, mới có tư cách đối diện với Thần Hựu.

Nhớ tới Thần Hựu, cả trái tim anh đều như mềm nhũn ra.

“Cậu út, cậu thật sự không giúp cháu sao?” Trên đường về nhà, Thần Hựu ngồi cạnh ghế lái, vừa gấp vừa hoảng loạn: “Cậu giúp cháu một lần được không? Chờ qua lần này, cháu nhất định tìm cơ hội thăng thân với Minh Tiêu!”

“Cháu muốn đẩy cậu ra giả làm vị kim chủ không cần báo đáp kia à? Có thể được chắc? Nhãi con, mi muốn chộc cho gia đình cậu út mâu thuẫn hả?” Quý tiên sinh cầm tay lái, “Cậu có thể giúp cháu cung cấp tài nguyên, nhân lực, tiền bạc cho Minh Tiêu, nhưng khi trước bàn về chuyện này cậu cũng đã nói rõ cậu tuyệt đối sẽ không lộ diện nhận công về mình rồi.”

“Nhưng cháu...”

“Chớ có làm nũng với cậu nữa. Bây giờ đầu óc cháu đang rối loạn thôi, cậu cũng có bắt cháu đi gặp Minh Tiêu ngay đâu, cháu xoắn xuýt làm gì?” Quý tiên sinh nói: “Chiều theo phong cách làm việc của Niệm Hàm, mấy ngày tới Minh Tiêu vẫn sẽ đến công ty, nếu như cháu có thể bình tĩnh gặp cậu ta thì sáng mai liền đi làm. Không thể thì đừng tới, ở nhà hay đi chơi vài ngày cũng tốt, cậu sẽ không quản cháu. Chờ cháu suy nghĩ cẩn thận, chịu thăng thân với cậu ta thì tới gặp mặt nói chuyện.”

“Nếu cháu vẫn nghĩ không ra thì sao?”

Quý tiên sinh không phải người có kiên nhẫn, hần lập tức dừng xe ở ven đường: “Lại giở thói công tử bột với cậu hả? Không nghĩ ra thì mau cút xuống xe.”

Thần Hựu cầm điện thoại di động lên xem, trên màn ảnh vẫn hiện lên cuộc gọi nhỡ ban nãy của Minh Tiêu, cậu khẽ thở dài cảm thán: “Cậu út, cháu nhớ anh ấy quá.”

Quý tiên sinh không lên tiếng, chỉ đốt điếu thuốc lặng yên lắng nghe.

“Cháu sợ Minh Tiêu giận cháu, không bao giờ để ý đến cháu nữa.” Thần Hựu cúi đầu, giọng nói mang theo nghẹn ngào rất nhẹ: “Cậu út nói đúng, cháu không chỉ muốn âm thầm bảo vệ anh ấy, cháu còn muốn được đứng cạnh anh ấy nữa, cháu muốn làm người yêu của anh ấy, ở bên anh ấy cả đời. Nếu như Minh Tiêu tức giận không cần cháu, không chấp nhận cháu thì phải làm sao đây cậu út?”

Minh Tiêu ăn kem xong, nhấc lên ngón tay bị đông cứng lạnh lẽo sờ sờ lên vành tai vừa nóng vừa đỏ của mình, sau đó cầm điện thoại di động lên, lần thứ hai gọi điện thoại cho Thần Hựu.

35. Chương 33

Xe đậu trước cửa hàng tiện lợi cách khu nhà Minh Tiêu ở mấy trăm mét. Quý tiên sinh khó hiểu hỏi: “Sao không trực tiếp đi vào?”

“Cháu đợi anh ấy ở đây.” Thần Hựu nắm chặt điện thoại di động: “Minh Tiêu còn chưa về nhà mà, cháu vào trong ấy chờ còn không bằng cứ ở đây. Lát nữa anh ấy sẽ đi qua nơi này.”

“Chìa khóa của cháu đâu?”

“Cháu không giữ.”

“Đó là nhà của cháu mà, một cái chìa cũng không giữ lại?” Quý tiên sinh cười: “Thằng nhóc này thật là...”

“Không phải nhà của cháu.” Thần Hựu lắc đầu nói: “Cho anh ấy thì tức là của anh ấy rồi.”

“Đồ thần kinh. Xuống xe đi, nếu quyết định gặp mặt thì cũng đừng lừa dối cậu ta nữa. Cậu không ép cháu hôm nay phải thẳng thắn với cậu ta, nhưng tối thiểu, cháu không thể bịa thêm lời nói dối mới nữa. Biết chưa?”

Thần Hựu đứng ở ven đường, nhìn chiếc xe của Quý tiên sinh hòa vào dòng xe đông đúc, lại nhìn về nói ngược với hướng khu nhà một lát, cảm thấy trái tim mình đang đập ngày càng dữ dội.

Mới vừa nãy đây thôi, Minh Tiêu gọi điện thoại đến, cậu không thể lại không bắt máy.

Giọng nói của Minh Tiêu rất nhẹ nhàng, không khác gì so với bình thường, hỏi cậu ở đâu, đang làm gì thế. Cậu trả lời mình mới vừa tham gia một hoạt động xã giao của công ty, đang định về nhà. Minh Tiêu lại hỏi: “Em ăn cơm chưa?”

“Chưa.” Rõ ràng là đã ăn rồi, cậu lại theo bản năng mà phủ nhận.

Bởi vì cậu đoán được tiếp theo Minh Tiêu sẽ nói cái gì.

“Vậy vừa hay.” Quả nhiên, Minh Tiêu nói: “Anh định lát về nhà rồi nấu lẩu, một người ăn không hết, em tới nhé?”

Thần Hựu điều chỉnh tốt giọng điệu của mình, dịu dàng hỏi: “Sao đột nhiên lại muốn ăn lẩu vậy?”

“Lâu lắm rồi chưa ăn, Thái Bánh Bao không cho mà, em cũng chưa ăn chung với anh mà đúng không?” Minh Tiêu cười khế: “Tới nhé? Tới thì anh ghé mua đồ ăn luôn, trễ nữa siêu thị đóng cửa mất.”

“Vâng!” Thần Hựu không kịp ngẫm nghĩ nữa, “Anh ở đâu? Em đi đón anh.”

“Không cần đâu, em tới nhà anh đi, nếu như anh còn chưa về thì chờ anh một lát, anh sẽ về ngay thôi.”

Cúp điện thoại, Thần Hựu quay qua nói: “Cậu út, nhờ cậu đưa cháu một chuyến, cháu muốn tới nhà Minh Tiêu.”

Quý tiên sinh hừ nhẹ: “Cậu hiểu sao lúc nãy cháu không nghe điện thoại rồi.”

“Dạ?”

“Nhãi con, mi cũng biết vừa nghe điện thoại của cậu ta liền kiềm chế không được nữa đúng không? Minh Tiêu nói muốn gặp thì dù cho đang ở nước ngoài, nhóc nhà mi cũng sẽ mua vé máy về ngay chứ gì.”

—

Cảnh tượng người đi đường vô cùng vội vã, Thần Hựu đợi gần mười phút, nhiều lần lúi di động ra ngoá thử. Không lâu sau, một chiếc taxi dừng lại bên đường, Minh Tiêu xách theo hai cái túi lớn mua từ siêu thị đi ra từ cửa sau. Thần Hựu vội vã chạy tới, hô: “Anh Tiêu!”

Minh Tiêu ngẩng đầu, kinh ngạc và bất ngờ ngập tràn trong đáy mắt: “Sao em lại ở đây? Không phải anh

bảo đợi anh trong khu chung cư sao?”

Thần Hựu nhận hết mọi túi đồ, giả vờ thả lỏng nói: “Vậy sao anh lại xuống xe ở đây?”

Minh Tiêu khựng lại, lúng túng ngập ngừng nhìn ra chỗ khác.

Anh xuống đây là vì muốn mua mấy nguyên liệu Quan Đông trong cửa hàng tiện lợi này. Mấy món ấy nơi nào cũng giống nhau, nhưng chỗ này là nhà họ tự làm Lạp Xưởng, lần đầu tiên Thần Hựu ăn đã khen không ngớt, Minh Tiêu vẫn còn nhớ kĩ, khi ấy chỉ là tình cờ ngang qua mua một hộp cầm tới công ty, thế mà Thần Hựu có thể ăn liền năm cái một lúc.

Xuống xe sớm ở chỗ này, đương nhiên cũng là vì muốn mua một hộp mang về nhà cho cậu.

“Em muốn ăn Lạp Xưởng trong này.” Thần Hựu nói: “Anh Tiêu, có phải anh cũng muốn ăn không?”

Minh Tiêu thuận cái thang này đi xuống, cười nói: “Thật là khéo, em chờ ở bên ngoài nhé, để anh vào mua.”

Từ cửa hàng tiện lợi đến khu nhà của Minh Tiêu là một đoạn đường tương đối yên tĩnh, mà ánh đèn lan ra ánh sáng u ám, hấp dẫn tụ về đây không ít muỗi mới sinh đầu hạ. Thần Hựu khẳng khẳng muốn xách đồ ăn, Minh Tiêu không thể làm gì khác hơn là tùy ý cậu, chính mình chỉ cầm hộp Lạp Xưởng kia thôi.

Sự sốt ruột ban nãy của Thần Hựu đã tiêu tan ngay khi nhìn thấy Minh Tiêu, rõ ràng một tay cậu có thể xách luôn cả hai túi, thế nhưng cậu lại càng muốn cố ý xách mỗi bên một cái. Minh Tiêu thấy hai tay cậu đều bận rộn, cầm lấy một cây Lạp Xưởng hỏi: “Giờ ăn luôn hay để về nhà ăn?”

“Giờ ăn luôn!” Thần Hựu bật thốt lên.

Nếu như về nhà ăn, cậu cũng chỉ có thể tự mình cầm thôi.

Minh Tiêu gật gật đầu, đưa Lạp Xưởng tới bên miệng cậu: “Nào.”

Hai người đi rất chậm, tựa hồ cũng không nở đi hết đoạn đường nhỏ mấy trăm mét này. Từng người đều có tâm sự nặng nề, nhưng cũng tham lam muốn nắm giữ sự ấm áp chớp mắt là qua này.

Ăn được một nửa hộp Lạp Xưởng rồi, Minh Tiêu không cho Thần Hựu ăn thêm nữa: “Ăn tiếp thì lát không nuốt nổi lấu đâu.”

Thần Hựu nhìn bên tai anh đỏ bừng, cười lộ ra vài phần tính trẻ con: “Ăn được mà, anh nấu bao nhiêu em ăn bấy nhiêu!”

Khi còn bé cũng là như thế này, đồ ăn trong Quốc học viện được cung cấp rất tẻ, bọn nhỏ ba bữa đừng nói là ăn ngon, ngay cả ăn no cũng là điều khó khăn. Minh Tiêu và đám thiếu niên có thể lực tương đối tốt hơn thường bị bắt vào trong núi đốn củi, hái quả dại, củi lửa mang về dĩ nhiên phải giao ra toàn bộ nhưng mà quả dại thì Minh Tiêu sẽ lén lút giấu đi một ít, ban đêm phân cho đám nhóc nhỏ nhất ăn.

Thần Hựu chính là một thành viên trong đám chú lùn ấy.

Minh Tiêu chia cho cậu mấy quả, cậu ăn mà mặt mũi len nhem đầy nước. Minh Tiêu còn phải chăm sóc những đứa bé khác, chỉ ném cho cậu một tờ giấy rồi nói: “Ăn chậm chút, không ai giành với nhóc đâu, đừng cố quá.”

Cậu nhóc nâng lên khuôn mặt nho nhỏ, mắt long lanh nhìn Minh Tiêu: “Anh Tiêu Tiêu, anh hái bao nhiêu em sẽ ăn bấy nhiêu, không phải cố gì đâu.”

“Nghĩ hay ha!” Minh Tiêu bật cười: “Cho nhóc hết thì người khác ăn cái gì hả?”

Thần Hựu nhớ rõ khi ấy Minh Tiêu cố sức giấu đám quả dại kia rồi sẽ chia sạch cho đám trẻ trong Quốc học viện, mà chính anh thì lại không ăn một chút nào.

Món lẩu là loại đồ ăn rất thần kỳ, lửa đốt lên, nước lẩu sôi trào, hơi nóng tản ra, nơi dù lạnh lẽo nhất cũng sẽ tràn ngập hương vị cuộc sống.

Thần Hựu nhìn Minh Tiêu bỏ thịt vào trong nồi, hầu kết nhẹ nhàng rục rịch.

Đây là nhà cậu mua, đây là chỗ ở tạm thời của Minh Tiêu.

Chẳng biết bao giờ thì nơi này có thể trở thành ngôi nhà chung của họ nhỉ?

Minh Tiêu thực sự đang đói bụng, thịt và các nguyên liệu khác vừa chín liền bắt đầu ăn. Thần Hựu thì đã sớm no rồi, đại đa số thời gian đều ngồi ở một bên giúp anh nhúng thịt.

“Em không ăn sao?” Minh Tiêu hỏi: “Mùi vị không ngon hả?”

“Sao lại thế được.” Thần Hựu lập tức gấp một miếng thịt vào bát của mình, “Ngon hơn lẩu ở bên ngoài nhiều.”

“Xạo vừa thôi.” Minh Tiêu bật cười, ngừng một chốc lại nói: “Thích ăn thì cứ nói với anh một tiếng, chúng ta lên Bánh Bao...”

Nhắc đến Thái Bao, Minh Tiêu đột nhiên không nói nữa, khóe miệng khẽ mím chặt không tiếp tục câu

dang dở.

Gây ra chuyện như thế về sau e là không được làm đồng nghiệp với Thái Bao nữa rồi.

Thần Hựu biết đến Minh Tiêu nghĩ tới chuyện gì, cùng trầm mặc hai giây, bỗng nhiên bỏ hết một đám chả cá viên vào trong nồi, “Nào nào, mau ăn thôi!”

Ăn được một lúc, Minh Tiêu cao hứng mở một chai rượu. Thần Hựu vốn định ngăn cản, do dự một chút lại vẫn tùy theo ý anh. Tửu lượng của hai người giống nhau, uống không nhiều nên cũng chưa đến nổi say, thế nhưng men rượu cuối cùng vẫn xông lên não.

Ăn xong và thu dọn bát đĩa cũng đã muộn lắm rồi, Minh Tiêu muốn để Thần Hựu ở lại một đêm, nhưng cứ cảm thấy tâm tư của mình hình như có vẻ hơi xấu xa, không ngờ Thần Hựu đi vệ sinh xong, lúc ra liền bảo: “Anh Tiêu, đêm nay em ngủ lại đây nhé.”

Đương nhiên là Minh Tiêu đồng ý.

Lúc tắm rửa, Thần Hựu nghĩ, hay là cứ thẳng thắn với Minh Tiêu đi, dù sao sớm muộn gì đều phải nói.

Đêm nay, sự bất an của Minh Tiêu cậu đều có thể thấy rõ, anh nhất định vẫn còn đang suy tư xem kim chủ là ai.

Nếu phiền não đối với Minh Tiêu đã nghĩ thông thì cậu không muốn lại để cho anh phải khó chịu nữa.

Thần Hựu nhắm mắt lại trong làn nước, nhẹ giọng tự nói: “Tha thứ cho em, xin anh.”

Đã lâu rồi Minh Tiêu không uống rượu, lúc mới vừa uống thì còn không có gì, tắm xong lại cảm thấy cả người hơi lâng lâng, ngồi trên nắp bồn cầu một hồi lâu cũng không thấy tỉnh táo lại được.

Ý thức rất rõ ràng, nhưng dục vọng và kích động lại bị chất rượu nhen lửa.

Lần trước phòng cho khách không ai ngủ, lần này Thần Hựu cũng ở lại phòng ngủ chính không đi, Minh Tiêu chui vào chăn, vô số âm thanh trong lòng đang thôi thúc anh — nói cho cậu ấy biết! Nói cho Thần Hựu biết đi! Mau nói đi!

Minh Tiêu tắt đèn, nhắm chặt hai mắt lại.

Khác hẳn với lần trước, lần này trong phòng cũng không yên tĩnh, bên tai tràn ngập tiếng tim đập như trống trận, không biết là của chính mình hay là của Thần Hựu.

Minh Tiêu đưa lưng về phía Thần Hựu, móng tay nắm chặt cắm sâu vào lòng bàn tay.

Dục vọng nói: Nếu yêu, nếu đã vì tình cảm này mà không thềm đến xỉa đến bất kì ai, giờ đây người ở ngay bên cạnh, tại sao mày lại không nói cho cậu ấy biết?

Lý trí lại ngăn cản: Bây giờ còn chưa phải lúc.

Nếu như bây giờ không phải lúc, vậy khi nào mới phải?

Có lẽ đời người chính là do vô số lần kích động mà tạo thành.

Minh Tiêu xoay người, cho là sẽ nhìn thấy bờ vai của Thần Hựu, không nghĩ tới anh lại trực tiếp tiến vào lồng ngực mang theo hơi ấm của đối phương.

Hai người đều sửng sốt.

“Anh Tiêu...” Thần Hựu rất hồi hộp, “Em... em không biết đột nhiên anh lại quay qua.”

Em chỉ nghĩ, lặng lẽ được gần bên anh mà thôi.

Lòng Minh Tiêu lại rối bời, lời tỏ tình nghẹn ở cuống họng, trái tim đập nhanh sắp không chịu nổi.

Làm sao anh có thể biết được, Thần Hựu còn hoảng loạn hơn cả anh.

Nếu như anh xoay người chậm lại vài giây, Thần Hựu sẽ thẳng thắn với anh, nhưng cú va chạm này lại khiến lời chưa nói của hai người rơi vào bế tắc.

Trong không khí nổi lên sự lúng túng, điều duy nhất đáng mừng chính là trong phòng không mở đèn. Bóng tối đã lắng đọng bao trùm tất cả hoảng loạn và căng thẳng, dường như chìm vào trong đó tất cả mọi người đều có thể bình tĩnh và cơ trí hơn.

Hai người vẫn duy trì tư thế vừa kỳ quái vừa ái muội này, dù cho lúng túng nhưng ai cũng không muốn dời đi. Lòng mi Minh Tiêu rung động nhẹ nhàng, anh rất muốn rất muốn kề hai má mình vào lồng ngực của người đối diện.

Thần Hựu nỗ lực bình tĩnh, mãi đến tận khi rốt cục không còn quá căng thẳng nữa mới mở miệng, giọng xen lẫn độ rung rất nhẹ: “Anh Tiêu, nếu như có một người lừa dối anh, có phải anh sẽ không muốn tiếp tục nhìn thấy người đó nữa không?”

Minh Tiêu hơi bất ngờ, không hiểu Thần Hựu vì sao lại hỏi vấn đề như vậy. Suy tư chốc lát, không thể làm gì khác hơn là làm bộ thả lỏng đáp: “Em muốn tán gẫu triết học nhân sinh sao?”

Thần Hựu sững sờ, “Ừm... coi như thế đi.”

“Vậy phải xem là vì sao lại muốn lừa anh nữa.” Minh Tiêu thở phào nhẹ nhõm, tim đập cũng dần dần bình tĩnh lại, “Nếu như là lời nói dối thiện ý, có lẽ anh sẽ giận nhưng chưa đến mức ‘không muốn tiếp tục nhìn thấy người đó nữa’. Nếu như là lừa dối đầy ác ý, vậy thì đời này tốt nhất đừng gặp thì hơn.”

“Làm sao anh biết đó là lời nói dối thiện ý hay là ác ý?” Thần Hựu hỏi: “Nếu như bất kể là có ý tốt hay xấu, chúng đều làm cho anh cảm thấy khó chịu, hoặc là ảnh hưởng tới cuộc sống của anh thì sao?”

“Vậy thì phải tự hỏi lòng thôi.” Minh Tiêu chỉ chỉ ngón tay lên chỗ trái tim Thần Hựu, sau khi ý thức được bản thân đang làm gì, anh vội lúng túng rút tay về, “Xin lỗi.”

Thần Hựu chỉ lắc đầu một cái.

“Anh kể cho em một câu chuyện cũ nhé, là chuyện trước đây anh từng trải qua.” Minh Tiêu vừa nói vừa day day trán, biết rõ là mình uống rượu nên nói hơi nhiều, nhưng lại không khống chế được, “Trước đây anh quen một đứa bé, vừa nhỏ yếu vừa lương thiện. Thằng bé này bị từ bị người xấu bắt nạt, ở nơi đó của tụi anh có rất nhiều đứa trẻ khác đều bị ức hiếp như vậy. Lúc đó anh muốn làm anh hùng, ai bị bắt nạt, anh liền giúp người đó đánh kẻ ác. Nhưng khi ấy cũng cũng chỉ là một đứa con nít thôi, chừng mười tuổi thì phải, người xấu thì đều là người trưởng thành rồi, đánh nhau với bọn họ anh phải chịu thiệt rất nhiều.”

Nghe Minh Tiêu nhắc lại chuyện trong Quốc học viện, toàn thân Thần Hựu đều trở nên căng thẳng.

Minh Tiêu lại không nhận thấy được, vẫn tiếp tục nhẹ giọng kể: “Những năm gần đây anh luôn cố gắng quên đi chuyện khi ấy, không nhớ ra được đứa bé kia trông như thế nào nữa, nhưng lời nói dối mà nó nói với anh khi đó thì anh vẫn khác sâu.”

“Là câu gì?” Giọng Thần Hựu khàn khàn, cậu gần như có thể thấy được hình ảnh bé nhỏ của mình rất nhiều năm về trước cùng với bóng dáng đứng cạnh của Minh Tiêu đang che chở trước mặt mình.

“Mỗi lần anh đánh nhau với đám người kia sẽ bị thương rất nhiều chỗ, trên người bầm tím chảy máu là chuyện thường.” Minh Tiêu nhẹ giọng nói: “Đứa bé kia thấy được, đau lòng vì anh bị đánh, vừa khóc thút thít vừa bôi thuốc cho anh. Anh hỏi có người bắt nạt nó phải không, lúc nào nó cũng lắc đầu bảo không có, nhưng cả người đầy vết thương của nó anh nhìn liền biết là mới bị đánh qua.”

Thân thể Thần Hựu hết như bị điện giật.

Đứa trẻ mà Minh Tiêu nhớ tới, chính là cậu.

Minh Tiêu nói tiếp: “Có lần nó lại bị ức hiếp, anh tới cứu, sau đấy cả hai đều bị nhốt vào phòng tối. Anh hỏi cậu nhóc tại sao bị đánh lại làm bộ không có chuyện gì, còn nói là mình không sao, cũng không thấy đau. Em đoán xem nó trả lời thế nào?”

Khóe môi Thần Hựu rung động nhẹ nhẹ, “Nó... nói thế nào?”

“Nó bảo nếu như nói với anh, anh sẽ chạy đi tìm những người kia đánh nhau, rồi sẽ lại bị thương.” Giọng Minh Tiêu dường như hòa tan vào xa xăm, như muốn thổi qua một bên sông cũ, “Cho nên nó mới gạt anh bảo là mình không có chuyện gì.”

Minh Tiêu ngừng vài giây, lại nói: “Lời nói dối của cậu nhóc ấy là lời dối trá dè dặt nhất mà anh từng được nghe.”

Trong bóng tối, Thần Hựu tròn to hai mắt.

Cậu không thể tin được, cái đêm bị giam trong phòng tối ấy, cậu nhớ mãi không quên lời thề liên quan tới tiểu thần tiên, mà điều Minh Tiêu nhớ kĩ lại là một câu giải thích mình không đau kia.

Lời mà chính cậu cũng đã quên, hóa ra lại vẫn lưu trong đáy lòng Minh Tiêu.

Viên mắt cậu toả nhiệt, nước mắt không tiếng động mà rơi xuống.

Minh Tiêu rốt cục nhận ra được cậu đang run rẩy, hỏi thật khẽ: “Thần Hựu? Em làm sao vậy?”

Thần Hựu hít sâu một hơi, rốt cuộc không kiềm chế nổi nữa, chặt chẽ ôm lấy Minh Tiêu.

“Em...”

“Anh Tiêu Tiêu.” Thần Hựu vùi đầu vào bả vai Minh Tiêu, “Đứa bé lừa dối anh năm ấy... chính là em.”

36. Chương 34

Minh Tiêu cũng vòng tay qua ôm lưng Thần Hựu, bối rối hỏi, “Em nói cái gì?”

Trên vai có cảm giác ẩm ướt, áo ngủ bị nước mắt Thần Hựu thấm vào. Minh Tiêu đẩy thân lên mở đèn đầu giường, nhìn qua liền thấy hai mắt Thần Hựu đỏ ửng.

Còn có hình bóng của mình bên trong cặp mắt sâu thẳm kia.

“Em vừa nói gì?” Minh Tiêu lặp lại.

Thần Hựu rũ mắt xuống, hai tay nắm thành quả đấm, giọng trầm thấp như cầu xin thần phật phù hộ: “Anh Tiêu, anh mới vừa nói, nếu như là lời nói dối thiện ý, anh có thể sẽ tức giận nhưng không phải mãi mãi không muốn gặp lại người kia.”

Minh Tiêu nhú mày, đôi môi mím thành một đường, chăm chú nhìn Thần Hựu, một lúc lâu sau mới hỏi: “Em nói em là đứa trẻ kia? Em cũng từng sống trong Quốc học viện?”

Thần Hựu nhẹ nhàng gật đầu, tiếng nói khàn khàn: “Anh Tiêu Tiêu, em chính là thằng bé được anh bảo vệ khi ấy.”

Minh Tiêu cảm thấy bất ngờ đến choáng váng, anh không hề nghĩ tới thời gian qua đi mười năm lại còn có thể nhìn thấy bạn học năm xưa cùng sống trong Quốc học viện.

Càng không nghĩ tới, người ấy lại là Thần Hựu — người duy nhất khiến cho anh biết rung động con tim là cảm giác gì trong suốt 23 năm sống trên đời.

Làm sao có thể trùng hợp như thế?

Làm sao mà anh lại không hề phát hiện?

Anh vậy mà không hề biết, người mới quen này hóa ra là bạn cũ.

“Em...” Minh Tiêu đưa tay ra, rất nhẹ mà nâng cằm Thần Hựu lên. Thần Hựu giương mắt nhìn anh, khi bốn mắt chạm vào nhau, anh rõ ràng cảm nhận được có dòng điện vội vã chảy qua trái tim.

“Em cứ nghĩ anh đã hoàn toàn không nhớ gì về em nữa, không ngờ anh còn nhớ kĩ lời nói dối năm ấy.” Thần Hựu nâng tay Minh Tiêu, đưa hai má lại gần hơn. Cậu không biết tại sao mình phải làm như vậy, chỉ là theo bản năng, cậu điên cuồng muốn thân mật với người mà cậu đã tưởng niệm quá lâu này.

“Anh Tiêu Tiêu, em là Cố Hữu Thần.”

Miệng Minh Tiêu khê mấp máy, hô hấp dần dần trở nên gấp gáp. Ngoại trừ Tô Duệ – đứa trẻ đáng thương nhất năm ấy thì anh chẳng còn nhớ được tên của ai, mà lúc này đây ba chữ “Cố Hữu Thần” lại như chiếc chìa khóa mở ra cánh cổng ký ức, chuyển động ổ khóa sẽ hết như có một đôi linh hoạt tay, dịu dàng xua tan đi sương mù dày đặc tầng tầng lớp lớp.

Đối với cái tên này, anh sẽ không chủ động nhớ lại, nhưng nếu có người nhắc tới, loại cảm giác đã lâu không gặp lại ủa về đây thân thiết.

Làm sao có khả năng không thân quen cho được? Mỗi một người chịu đựng đến ngày cuối cùng trong Quốc học viện đều đã từng là một chiếc thuyền đơn độc, là những đứa trẻ số khổ chỉ có thể gấn bó nương tựa lẫn nhau.

Trong tâm trí Minh Tiêu mơ hồ xuất hiện một thằng nhóc thấp bé gầy yếu, đáng vẻ của đứa trẻ đó ra sao anh thật sự là không nhớ được, đứa bé ấy lúc nào cũng vòng tới vòng lui bên cạnh anh, chỉ cần anh quay người lại liền có thể nhìn thấy dáng hình nho nhỏ của đối phương.

Ký ức tựa hồ trở nên rõ ràng hơn chút đỉnh, Minh Tiêu nghe thấy đứa trẻ ấy thút tha thút thít mà khóc, không phải là bởi vì lại bị huấn luyện viên đánh, mà là vì nhìn thấy anh bị thương.

Xoang mũi Minh Tiêu chua xót, chuyện cũ mang theo mùi hôi nheo nhốc của Quốc học viện hòa cùng tiếng cười lúc nào cũng bị đè nén của đám trẻ con chột ủa đến, làm anh vừa phẫn nộ vừa bất đắc dĩ, vừa sầu não lại vừa hoài niệm.

Thật kỳ quái, ấy vậy mà anh lại có loại tâm tình hoài niệm này.

Hoài niệm cái gì nhỉ? Là lòng tốt như mầm non vững vàng vươn lên trong cuộc sống đầy ác độc? Là tiếng cười bé nhỏ đến nỗi chẳng thể nghe thấy trong tuyệt vọng bi thương? Hay là chính bản thân mình nhỏ yếu nhưng đầy dũng cảm năm ấy?

Có lẽ là tất cả.

Thần Hựu muốn chạm vào Minh Tiêu nhưng cậu không dám. Vẻ bình tĩnh trên mặt anh nằm ngoài dự liệu của cậu, khiến cậu không biết nên tiếp tục mở miệng thế nào.

“Khi nào thì em nhận ra anh?” Minh Tiêu vừa nói vừa khoát tay áo một cái: “Ý anh là khi nào thì em biết anh cũng từng sống trong Quốc học viện?”

“Em vẫn luôn biết.” Thần Hựu đáp đầy khó khăn.

Anh mắt Minh Tiêu tụ lại sâu đậm, muốn nói lại thôi mà nhìn Thần Hựu.

“Anh Tiêu, em phải nói cho anh một chuyện.” Giọng Thần Hựu đầy tha thiết: “Cầu xin anh sau khi nghe xong đừng đuổi em đi. Nếu như anh quá tức giận thì đánh hay mắng em đều được, nhưng xin anh chậm rãi tha thứ cho em.”

Lòng Minh Tiêu loạn cực kỳ, khẽ hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Ngày hôm nay anh đi tìm thầy Niệm, nói muốn từ chối tất cả tài nguyên.” Thần Hựu ngập ngừng: “Em...”

“Chờ đã!” Minh Tiêu đột nhiên ngắt lời, “Làm sao em biết?”

Thần Hựu im lặng vài giây, lần thứ hai lên tiếng thì âm điệu đã trở nên bất ổn: “Bởi vì em... chính là người cho anh tài nguyên.”

Cả người Minh Tiêu cứng đờ, khó có thể tin nhìn mà nhìn Thần Hựu, nhất thời không thể nói ra được bất kì lời nào.

Quá hoang đường!

Đùa gì thế?

“Anh Tiêu, lời thề năm xưa mà em đã nói ra, anh không còn nhớ nữa thế nhưng mười năm nay em chưa từng quên.” Giọng Thần Hựu thấp thỏm: “Ngày đó trong phòng tối âm u, anh nói chờ anh lớn rồi, anh sẽ đi làm diễn viên, còn em thì bảo em sẽ làm tiểu thần tiên.”

Minh Tiêu chỉ cảm thấy đầu bị châm nhói một cái, rõ ràng trong cảm giác đau đớn ấy lại mơ hồ nghe được thanh âm non nớt xuyên thời gian vọng tới.

—— *Vậy em sẽ làm tiểu thần tiên!*

“Tác giả của Mắt Thấy...” Minh Tiêu kinh ngạc nói: “Tiểu Thần Tiên ấy...”

“Là em.” Thần Hựu hít sâu một hơi, “Tiểu thuyết Mắt Thấy là câu chuyện em viết nên vì anh.”

Minh Tiêu sau vài giây im lặng chợt dịch đến bên giường, chân trần giẫm trên nền đất, luống cuống mà đi qua đi lại.

Thần Hựu vội vã xuống theo, “Anh Tiêu, anh đừng đi chân trần, dễ bị cảm lạnh lắm.”

Minh Tiêu ngoảnh mặt làm ngơ, tâm tình dần dần mất khống chế: “Đêm mưa hôm ấy em đã nói với anh, quan hệ giữa em và Quý tiên sinh không giống như bên ngoài đồn thổi, người nhà của em và gia trưởng nhà họ Cố có liên hệ nên Cố gia mới giúp em mà thôi.”

Thần Hựu nhìn đi chỗ khác, không dám đối diện với Minh Tiêu.

“Rốt cuộc thì em có thân phận gì? Một trợ lý giám đốc thì có tư cách gì để nâng đỡ một nghệ sĩ tép riu?”

Tốc độ nói của Minh Tiêu rất nhanh, thậm chí mang tới mấy phần cay nghiệt, “Một trợ lý giám đốc thì dựa vào cái gì để làm kim chủ cho nghệ sĩ vô danh như anh?”

“Anh đừng nói như vậy! Em không muốn làm kim chủ của anh!” Thần Hựu hoảng rồi, vươn tay muốn kéo Minh Tiêu, lại bị anh gạt ra.

Khóe môi Minh Tiêu nhếch lên nụ cười tự giễu, lạnh đến mức lòng bàn chân anh cũng phát run.

“Em là cháu ngoại của Quý tiên sinh.” Thần Hựu đứng tại chỗ, không muốn lùi về sau, cũng không dám tiến lên phía trước, như một đứa trẻ phạm vào sai lầm lớn, “Ông ngoại của em là em trai của ông Cố Chương Tiện, chủ tịch tập đoàn An Nhạc hiện tại, thế nhưng sau khi rời khỏi Quốc học viện, em và ba mẹ, ông ngoại đã không còn qua lại nữa. Là ông bác... chính là ông Cố Chương Tiện nuôi dưỡng em thành người. Hiện tại em là...”

Cậu nói không được nữa.

Khóe môi Minh Tiêu co rúm, chậm rãi nói: “Là cháu trai của chủ tịch Cố? Là cậu ấm của Cố thị?”

Đầu Thần Hựu cúi xuống mức rất thấp, tóc tai che kín hết cả khuôn mặt.

Minh Tiêu lui lại mấy bước, bỗng cười rộ lên, thân thể dựa lên trên tường, âm thanh dần dần trở nên tàn nhẫn: “Ngày đó cậu nói với tôi thế nào? Cậu bảo mình không muốn bị đối xử như một cậu ấm, nói cậu và Cố gia chẳng qua chỉ có chút xú liên hệ. Cậu nói khẩn thiết cứ như thật. Thế mà tôi một lòng tin cậu, con mẹ nó tôi lại tin cậu! Thần Hựu, không đúng, Cố Hữu Thần, toàn bộ cái Trọng Thành này còn có ai gánh nổi cái danh “cậu ấm nhà họ Cố” hơn cậu sao? Rõ ràng xuất thân hiển quý, lại phải giả như người bình thường trước mặt tôi! Gạt tôi vui lắm sao? Đùa giỡn tôi khiến cậu có cảm giác thành công lắm phải không?”

“Không phải! Em không phải vậy đâu!” Thần Hựu vội vã giải thích: “Anh Tiêu, anh hãy nghe em nói hết có được không?”

Minh Tiêu thở hổn hển thật lâu, tức giận nâng tay bóp chặt trán.

Cũng không phải là vì Thần Hựu nói dối mà phẫn nộ, là anh đang tức giận với chính bản thân vì đã nói ra những lời này.

Tại sao phải nói như thế?

Minh Tiêu xoay người, dẫm một quyền lên trên vách tường, vì bản thân mất khống chế cảm thấy phẫn uất và lo lắng.

Anh cũng không muốn nói những câu cửa lòng như thế đâu, Thần Hựu là người mà anh yêu, anh muốn đối tốt với cậu còn không kịp, làm sao có thể nói ra những lời tổn thương thế này?

Thế nhưng anh không khống chế được, những câu nói kia cơ bản chưa trải qua suy nghĩ đã ứa ra, nói xong mới biết mình độc ác tàn nhẫn cỡ nào.

Lúc này nhất định là mình đã như người điên rồi.

“Anh Tiêu! Anh làm gì!” Thần Hựu bị Minh Tiêu mắng đến sững sốt, nhưng khi Minh Tiêu lấy tay đập lên tường liền vội vã tiến lên, mạnh mẽ nắm lấy cổ tay anh, đỏ ngầu hai mắt nói: “Anh Tiêu, anh tức giận thì cứ đánh lên người em đây này!”

Minh Tiêu giây giụa rút tay về, đẩy Thần Hựu ra, quay người hướng ra ngoài cửa, “Đừng nói gì nữa, để anh bình tĩnh một chút.”

Thần Hựu đi theo ra ngoài, Minh Tiêu lục lọi trong ngăn kéo bàn trà ngoài phòng khách một lúc lâu mới tìm được một bao thuốc lá hơi ẩm. Điều thuốc đốt hoài mà không cháy, tiếng bật lửa lặp đi lặp lại “tách tách” trong căn phòng đặc biệt vang dội.

“Anh Tiêu.” Thần Hựu không có cách nào, biết mình đã phá hỏng tất cả mọi chuyện rồi, khó chịu đến nỗi cuống họng cũng dần lạnh lẽo.

Minh Tiêu ném điều thuốc đi, hai tay che mặt, đợi bản thân hơi hơi bình tĩnh lại mới nhìn về hướng Thần Hựu: “Em vẫn chưa nói hết phải không?”

Đúng vậy, cậu vẫn chưa nói hết, thế nhưng nên nói bắt đầu từ đâu, phải nói như thế nào thì Thần Hựu đã triệt để không nắm chắc được nữa.

Minh Tiêu không thể thoải mái hơn Thần Hựu chút nào, hiện tại lòng anh dường đang bị nướng trên bếp lò, chẳng qua là vì lớn hơn hai tuổi, từng trải hơn cậu nhiều nên mới ngụy trang thêm vài phần bình tĩnh mà thôi.

“Lúc này em nói mình là...” Minh Tiêu cắn răng, mấy chữ ‘cậu ấm nhà họ Cố’ đối với anh và Thần Hựu đều là một loại trào phúng, cho nên do dự mãi, cuối cùng anh thay đổi thành một từ khác: “...Người nhà họ Cố.”

Không nghe thấy những từ như tự giấu nữa, trái tim sắp chìm tới đáy vực của Thần Hựu lại như được vớt lên. Cậu đi tới trước mặt Minh Tiêu, giữ một khoảng cách không gần không xa, nỗ lực để cho mình hiện ra vẻ bình tĩnh không sốt sắng, “Anh Tiêu, đối với em, anh là người quan trọng nhất trên thế giới này.”

Đột nhiên xuất hiện lời thổ lộ, sau một loạt chuyện hỗn loạn mới rồi, lời tự tình ấy càng giống như một câu chuyện nực cười.

Thế nhưng Thần Hựu nói chân thành đến vậy, Minh Tiêu không tự chủ được mà ngồi thẳng người.

“Em biết em ấu trĩ, chưa thành thực. Khi còn bé tại Quốc học viện, anh đã từng đánh nhau vì rất nhiều người, anh chính là anh hùng trong lòng tất cả đám trẻ khi ấy, em chẳng qua cũng chỉ là một thằng nhóc lùn không đáng chú ý trong đó mà thôi.” Thần Hựu nói thật chậm và thật nhẹ: “Thế nhưng đối với em thì anh chính là vị anh hùng duy nhất. Ngày đó em từng nói em muốn làm tiểu thần tiên của anh, giúp anh thực hiện giấc mộng làm diễn viên. Hẳn anh đã không còn nhớ nữa rồi, thế nhưng em chưa có giây phút nào quên. Đây là lời thề mà em dành cho anh, làm sao em có thể quên được?”

Một giọng trẻ con non nớt vang vọng trong đầu, Minh Tiêu nắm mép ghế sofa, nhìn gói thuốc lá bị bóp nát đến xuất thần.

“Khi rời khỏi Quốc học viện, em đã không kịp nói lời tạm biệt với anh.” Thần Hựu nhìn chăm chú Minh Tiêu: “Em về nhà, được ông ngoại nhận nuôi, bởi vì khi ấy tâm lý của em có vấn đề cho nên nửa năm sau em bị đưa ra nước ngoài sống. Em vẫn luôn nhớ anh, thế nhưng em quá nhát gan, em sợ sẽ bị vứt bỏ một lần nữa nên không dám để cho người nhà đi tìm anh. Mãi cho đến tận năm em tròn 18 tuổi, em mới từ nước ngoài trở về.”

Minh Tiêu ngẩng đầu lên, lần thứ hai chạm mắt với Thần Hựu.

Có lẽ là ảo giác, anh dường như có thể xuyên qua người đàn ông cao lớn, tuần lẫm trước mắt này mà thấy được bóng dáng đứa trẻ gầy yếu đáng thương năm ấy.

“Em gặp lại anh ở Tinh Hoàn.” Thần Hựu khẽ kể lại, cậu nở nụ cười rất nhẹ, đầy mắt là vẻ tự hào hãnh diện: “Anh nói được làm được, anh quả thực đã trở thành diễn viên.”

“Em thấy anh?” Minh Tiêu kinh ngạc.

“Phải, em còn gọi anh nữa.” Thần Hựu nói: “Anh quay lại sau nhưng không nhìn thấy em.”

Thần Hựu thả nhẹ âm thanh, “Anh đã không nhớ ra em nữa rồi.”

Minh Tiêu dùng sức hồi tưởng, cũng nhớ không nổi ba năm trước mình có từng gặp Thần Hựu hay không, vì vậy thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

“Anh không cần xin lỗi.” Thần Hựu nói: “Anh Tiêu, anh không cần xin lỗi em đâu.”

Minh Tiêu đột nhiên cảm giác cả người như mất hết sức lực, không nói gì mà chỉ dựa vào lưng ghế.

“Nếu đã tìm được anh, mà anh cũng đã là diễn viên như giấc mơ khi bé, vậy em cũng phải cố gắng thực hiện lời thề của mình.” Thần Hựu nói tiếp: “Em muốn sáng tác một bộ tiểu thuyết vì anh, sau khi nó nổi

tiếng em sẽ mời người biên kịch cho nó, tạo danh tiếng cho nó, khiến nó trở thành bộ phim chuyển thể được quan tâm nhất. Mà anh sẽ là nhân vật chính trong đó.”

“Là tiểu thuyết Mắt Thấy sao?”

“Vâng.”

Minh Tiêu nâng hai chân lên, cả người cuộn lại ở trên ghế sa lông, mặt vùi vào đầu gối, giọng trở nên rất nghẹn ngào: “Người đại diện giỏi nhất, phòng nghỉ cao cấp tầng 22, cả căn hộ này nữa, đều là em muốn dành cho anh?”

Thần Hựu nắm chặt ngón tay: “Phải.”

“Diêu Diệp cũng là do em mời đến?”

“Phải...” Thần Hựu do dự một chút: “Anh Tiểu Diêu là cậu út của em... là Quý tiên sinh mời tới.”

Minh Tiêu cười khê hai tiếng: “Cũng đúng, bối cảnh nhà em thì có tài nguyên nào mà không tranh thủ được, có minh tinh nào mà chẳng mời về được.”

Thần Hựu cau mày: “Anh Tiêu, em...”

“Cám ơn em.” Minh Tiêu nói: “Cám ơn em đã giữ vững lời hứa kia, đã làm nhiều điều vì anh đến vậy.”

Trái tim Thần Hựu nhảy vọt, nhưng lại nghe Minh Tiêu nói tiếp: “Nếu như trước khi làm những điều này em có thể thẳng thắn nói với anh thì tốt biết mấy.”

Thần Hựu muốn giải thích, “Anh Tiêu, em không có ác ý, em chỉ sợ anh sẽ không chấp nhận.”

Minh Tiêu lắc đầu: “Nhưng mà anh đồng ý rồi, không phải sao? Thần Hựu, lòng tốt của em thật sự đã khiến anh cảm thấy được bản thân dường như bị lừa dối rất đau.”

“Anh Tiêu...”

“Chúng ta hãy bình tĩnh trước đã nhé.” Minh Tiêu nói rồi muốn đứng dậy: “Đây là nhà của em đúng không? Em ở lại nghỉ ngơi đi, anh ra ngoài.”

“Không!” Thần Hựu vội vàng ngăn cản: “Nếu phải đi thì là em đi mới đúng. Anh Tiêu, anh muốn em đánh em cũng được, anh đừng như vậy.”

Minh Tiêu nghĩ: Anh không làm thế được mà.

Giằng co vài giây, Thần Hựu đột nhiên cúi người xuống, thả dép lê trong chân mình ra, đi tới bên người Minh Tiêu rồi ngồi xổm xuống, tiếp sau đó một đầu gối của cậu quỳ xuống đất, cúi đầu nắm cổ chân Minh Tiêu.

Lúc này Minh Tiêu hết hoảng muốn rút ra nhưng lại rút không được.

“Thần Hựu, em...”

“Anh Tiêu.” Giọng Thần Hựu đột nhiên trở nên vô cùng bình tĩnh, một tay khác cầm dép lê, “Sàn nhà lạnh lắm, anh mang dép vào đi.”

Minh Tiêu kinh ngạc nhìn người đàn ông mang dép cho mình. Thần Hựu cao hơn anh, lúc này lại cúi thấp như vậy, trước khi nắm cổ chân anh xỏ dép lê vào cậu còn nâng bàn chân lên ủ trong tay vài giây.

Sàn nhà nguội lạnh, chân cũng nguội lạnh.

Đầu óc Minh Tiêu trở nên trống rỗng, tựa như bầu trời bỗng nhiên ập xuống trận mưa dữ tợn, dập tắt sạch sẽ ngọn lửa giận trong lòng anh rồi biến chúng thành đám khói mỏng manh uốn lượn.

“Thần Hựu.” Minh Tiêu không nhận ra được giọng nói của mình đang trở nên run rẩy.

Thần Hựu mang dép cho anh xong, ngẩng đầu nhìn thật sâu vào mắt Minh Tiêu, “Anh Tiêu, vừa nãy là em lừa anh.”

Minh Tiêu sửng sờ.

“Em nói em sợ anh không chấp nhận. Đúng, đây chính là một nguyên nhân.” Thần Hựu tiếp tục: “Nhưng chỉ là nguyên nhân thứ yếu thôi. Thật sự thì phải là...”

Cậu mím môi, trán nhẹ nhàng cộng lên đầu gối Minh Tiêu. Minh Tiêu nhìn thấy bờ vai cậu hơi phập phồng, vì vậy gần như là theo bản năng anh đưa tay ra, muốn vỗ vỗ lên lưng cậu.

Nhưng khi lần thứ hai Thần Hựu ngẩng đầu lên, ánh mắt so với vừa nãy càng thêm sâu thẳm hơn.

“Nguyên nhân thực sự là vì em yêu anh, muốn có được anh.”

“Cái...” Minh Tiêu trợn to mắt.

Lời tỏ tình anh luôn giấu trong lòng lại bị Thần Hựu nói ra trước.

“Em hi vọng anh cũng có thể yêu em, đơn thuần mà yêu em thôi.” Tiếng nói của Thần Hựu trầm thấp, từng chữ từng chữ như ngấm vào tận xương: “Không liên quan đến tài nguyên, không ảnh hưởng bởi quyền thế, chỉ là vì em mà thôi. Em trông mong chúng ta có thể bình đẳng ở chung, mà không phải là những từ như ‘kim chủ’ hay ‘nghệ sĩ bị bao dưỡng’.”

“Anh Tiêu, em hi vọng một ngày nào đó có thể được anh đáp lại tình yêu này.”

Minh Tiêu ngênh đón ánh mắt thâm thúy và sáng ngời của Thần Hựu, tâm trạng bùng bùng xúc động.

Đã yêu rồi đó thôi, không phải sao?

Như Thần Hựu mong muốn, không liên quan gì tới tài nguyên hay quyền thế. Chỉ vì đó là em.

Thần Hựu cúi đầu, cẩn thận hôn lên đầu ngón tay Minh Tiêu, nhẹ giọng nỉ non: “Em rất sợ, em biết anh sẽ tức giận, cho nên lời nói dối của em càng lúc càng lớn, càng ngày càng thái quá. Thế nhưng em xin anh, anh Tiêu, anh chậm rãi tha thứ cho em có được không?”

37. Chương 35

Sau khi kết thúc buổi học diễn xuất cuối cùng trước ngày thử vai, cô giáo thân thiết vỗ vỗ cánh tay Minh Tiêu, “Lần trước nhắc em vài câu, ngày hôm sau liền nghe nói em muốn xin nghỉ. Cô lo lắm, cứ nghĩ mình nói nặng lời quá đã kích lòng tự trọng người trẻ tuổi tụi em.”

“Không có đâu thưa cô.” Minh Tiêu lập tức giải thích: “Ngày đó thực sự là trạng thái của em không ổn nên mới xin nghỉ để điều chỉnh thôi ạ.”

“Cô biết. Là cô nghĩ nhiều rồi.” Cô giáo cười nói: “May mà em điều chỉnh suốt một ngày, thêm vào một ngày nghỉ tiếp đó nữa, sau đấy gặp lại, cô liền cảm thấy tinh thần của em đều phấn chấn trở lại. Mấy hôm nay trạng thái của em rất ổn định, cứ giữ vững loại sức mạnh này thì lúc thử vai tuyệt đối sẽ không thành vấn đề đâu.”

“Cám ơn cô!”

“Nhưng có một điểm cô phải đề cập với em chút.” Cô giáo chợt chuyển đề tài: “Em đừng chê cô bối lõng tìm vết nha.”

“Cô cứ nói đi ạ.” Minh Tiêu hơi cúi đầu, rất là khiêm tốn.

“Cô cảm thấy hình như đột nhiên em ít một chút tự tin. Không biết là do cô quá miễn cảm hay là vì sắp đến ngày thử vai nên em căng thẳng hơn nữa.” Cô giáo nhẹ giọng an ủi: “Hồi trước em đâu phải như vậy. Nói như thế nào nhỉ, trước khi em xin nghỉ ấy, đối với vai Hoa Phi Minh này có loại ngang ngược ngoài tôi ra thì chẳng còn ai phù hợp nữa. Không phải cô bảo em khoe khoang tỏ vẻ gì đâu, chẳng qua là cô mơ hồ có thể cảm nhận được em đã rất chăm chú tốn công tốn sức đối với nhân vật này, so với bất kỳ ai thì em hiểu nhân vật này hơn gấp bội. Cô nghe nói, lúc thường khi rảnh rỗi em còn đọc cả nguyên tác, rồi lại thảo luận về nhân vật với staff đúng không? Chuyện này rất hay, chỉ có hiểu sâu về nhân vật thì mới có thể thật sự diễn tốt vai ấy.”

Khóe môi Minh Tiêu khẽ động, sắc mặt hơi có chút không tự nhiên.

“Cô vốn tưởng rằng loại tự tin này sẽ tăng thêm theo việc em nắm bắt vững vàng về nhân vật và việc kỹ năng diễn xuất dần tiến bộ, nhưng hiện tại xem ra, em lại căng thẳng hơn trước kia rồi.” Cô giáo nói tới đây cũng không khỏi nhún mày lại, “Kỳ thật việc này là chuyện dễ hiểu thôi, em là người mới, chuyện thử vai quả thực sẽ tạo thành ảnh hưởng cho tâm lý. Hai ngày trước cô do dự không biết có nên nói với em chuyện này hay không, chỉ sợ nhắc tới em lại lo hơn. Nhưng mà hôm nay cô nhận thấy vẫn nên nói thì hơn. Tiểu Tiêu, trở lại điều chỉnh thêm một chút. Em đã rất tuyệt rồi, đừng hoài nghi bản thân, hãy tin tưởng mình hơn nữa, hãy tin rằng em đủ khả năng nắm bắt vai Hoa Phi Minh.”

Trong mắt Minh Tiêu lóe lên sự kiên định, đáp lại đầy chân thành: “Cám ơn cô, cô yên tâm, trước khi thử vai em nhất định sẽ điều chỉnh tốt.”

Tạm biệt giáo viên xong, Minh Tiêu không lập tức trở về phòng nghỉ ở tầng 22 mà anh lại một mình đi lên sân thượng trên tầng 23, xuất thần mà nhìn xa xa.

Cô giáo không hổ là chuyên gia lâu năm trong nghề, liếc mắt một cái đã nhìn ra anh đang căng thẳng. Minh Tiêu thấp giọng than thở, chỉ tiếc cô lại đoán sai nguyên nhân mà thôi.

Cũng không phải bởi vì sắp đến ngày thử vai mà căng thẳng, chẳng qua là Minh Tiêu thiếu đi sự tự tin đối với bản thân mình và vai diễn kia thôi.

Ngày đó Thần Hựu thẳng thắn tất cả mọi chuyện, cầu xin anh tha thứ. Tên nhóc ấy nhìn qua có vẻ sợ sệt như vậy, nhưng chan chứa trong mắt đều là anh, tay còn nhẹ nhàng kéo kéo ống quần của anh.

Giống hệt như khi còn bé vậy.

Thần Hựu nói, xin anh chậm rãi tha thứ cho em.

Hai chữ ‘chậm rãi’ nói ra thật nặng nề.

— Anh không cần phải tha thứ cho em ngay đâu, chỉ cần có thể tha thứ đã là điều tốt lắm rồi, em không ngại phải chờ, em không ép anh.

Minh Tiêu thở dài, em cho anh mấy ngày đi, anh cần phải tiêu hóa mọi chuyện một chút.

Thần Hựu nói, anh Tiêu, anh đừng từ chối bộ phim Mắt Thấy có được không? Nó là em viết vì anh. Tạm thời anh không tha thứ cho em cũng được nhưng bộ phim này xin anh đừng chối từ.

Minh Tiêu vẫn chưa cho Thần Hựu bất kỳ câu trả lời nào, sau ngày hôm ấy anh vẫn đến Tinh Hoàn, ở tầng 22 tất cả mọi chuyện đều như cũ, chỉ là huấn luyện viên thể hình của anh đã đổi về người ban đầu.

Buổi trưa, Niệm Hàm tìm anh nói chuyện riêng, nói ý của Quý tiên sinh là hi vọng anh có thể tiếp tục diễn vai Hoa Phi Minh.

Minh Tiêu hoàn toàn không để ý đến lời của Quý tiên sinh, nhưng lại để ý ánh mắt của Thần Hựu đêm hôm ấy.

Anh xin nghỉ một ngày, khi trở về hết thấy mọi chuyện dường như đều trở lại quỹ đạo vốn có, nhưng trong lòng lại lặng lẽ thiếu mất một miếng, trống rỗng vô cùng.

Anh luôn cảm thấy, có lẽ anh sẽ diễn không tốt vai Hoa Phi Minh kia được.

Nhân vật này là Thần Hựu tặng cho anh, người mà cậu muốn báo đáp chính là thiếu niên dũng cảm chẳng biết sợ là gì, mà anh bây giờ đã không phải là Minh Tiêu trong Quốc học viện năm ấy nữa.

Có lẽ những người khác thích hợp với vai Hoa Phi Minh này hơn.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Minh Tiêu quay đầu nhìn lại, hóa ra là Niệm Hàm.

Niệm Hàm nói: “Theo tôi lên tầng cao nhất đi, Quý tiên sinh muốn gặp cậu.”

Con số trong thang máy nhảy nhót tăng dần lên, Minh Tiêu chợt thấy bất ổn dĩ mà nghĩ, Tinh Hoàn đồn đại anh được Quý tiên sinh bao dưỡng lâu như vậy mà đây lại là lần đầu tiên anh chính thức được Boss lớn gọi tên.

Văn phòng chủ tịch trên tầng cao nhất không giống như trong tưởng tượng của Minh Tiêu cho lắm, rộng rãi thì rộng rãi thật, khí thế thì khí thế thật, nhưng cách trang trí bên trong lại có chỗ làm người ta không nhận được cười.

Ví dụ như máy ép nước trái cây trên bàn nhỏ bên cửa sổ kia, còn cả cái ghế sofa lười biếng mềm mại trên thảm trải sàn nữa.

Quý tiên sinh men theo ánh mắt của Minh Tiêu nhìn lại, “Đó là ghế của Thần Hựu.”

Minh Tiêu bật cười, nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Nói chuyện vẫn chưa kéo dài được bao lâu, Quý tiên sinh không nhiều lời, thái độ cũng không như trưởng bối mà vô cùng thông thả bình thường, “Thần Hựu muốn tôi nói mấy câu với cậu.”

Minh Tiêu ngồi thẳng, nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng.

Đêm hôm ấy, Thần Hựu rời đi một mình, bởi vì câu nói “Em cho anh mấy ngày” của anh mà chưa từng xuất hiện trước mặt Minh Tiêu.

Thế nhưng tài khoản “Tiểu Thần Tiên của anh” mỗi ngày lại nhắn tới một tin: Anh Tiêu, em xin lỗi.

“Không có cậu sẽ không có Mắt Thấy. Đó không phải là sự báo đáp mà Thần Hựu dành cho cậu, đó là món quà cậu đã tặng cho nó.” Quý tiên sinh nói thật chậm rãi, mỗi chữ mỗi câu đều lặng yên ngấm vào lòng Minh Tiêu.

Hô hấp Minh Tiêu dần gấp hơn, con người dần dần co rút.

“Hoa Phi Minh chính là cậu, là cậu của ngày xưa, cũng là cậu bây giờ. Trừ cậu ra, trên thế giới này không có Hoa Phi Minh thứ hai.”

Phòng làm việc rộng lớn mà yên tĩnh đến nỗi chỉ có tiếng tim đập. Minh Tiêu rũ mắt, kinh ngạc nhìn bàn tay đang nắm chặt của mình.

Mấy phút sau, Quý tiên sinh ho nhẹ một tiếng, lại nói: “Lời buồn nôn như vậy cũng chỉ đám thanh niên hai mấy tuổi các cậu nói ra được thôi.”

Minh Tiêu ngẩng đầu lên, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Lời này vốn nó nên đối diện rồi nói với cậu, nhưng ngày đó nó quá gấp quá hoảng sợ nên chưa thể nói ra được.” Quý tiên sinh cười khê: “Hiện tại cậu không muốn gặp nó, nó bèn rúc ở nhà, không thể làm gì khác hơn là để tôi truyền đạt thay thôi.”

“Quý tiên sinh...”

Quý tiên sinh giơ tay lên ngăn lại: “Cậu không cần giải thích gì với tôi đâu. Nó còn nhờ tôi chuyển một câu, nếu ngày nào đó cậu tha thứ thì cho nó một chữ ‘đã xem’ là được. Âm hiệu này tôi không hiểu, cậu hẳn là hiểu chứ.”

Minh Tiêu gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Ấm hiệu ‘đã xem’ đương nhiên là anh hiểu.

Tin nhắn mà “Tiểu Thần Tiên của anh” gửi tới rất ngắn, năm chữ cộng thêm hai dấu câu thì không cần bấm vào xem cũng có thể đọc được.

Chỉ cần anh không tiến vào khung chat thì bên phía Thần Hựu sẽ không xuất hiện dòng chữ ‘đã xem’.

Sau khi rời khỏi tầng cao nhất, Minh Tiêu đứng trong thang máy nhắm mắt lại, giữa chân mày hiện lên một nếp nhăn nhàn nhạt.

Tên kia vậy mà chỉ cần một chữ ‘đã xem’ của hệ thống hiển thị là đủ rồi.

Trái tim anh bỗng nhiên mơ hồ nhói đau.

—

Ba ngày sau, buổi thử vai của các nhân vật quan trọng trong bộ phim Mất Thấy bắt đầu, Minh Tiêu thân là một trong hai nam chính, cũng là người cuối cùng tiến vào phòng biểu diễn. Trên bàn dài có một hàng người ngồi ngay ngắn, có kẻ mặt không hề cảm xúc, có người thái độ nghiêm túc, người nom có vẻ nhàn hạ nhất thì ánh mắt cũng sắc bén nhất.

Minh Tiêu tiếp nhận kịch bản, vốn tưởng rằng đạo diễn sẽ yêu cầu mình dựa theo kịch bản diễn thử một đoạn để đánh giá khả năng thuộc lời thoại và bản lĩnh diễn xuất của mình, không nghĩ tới đạo diễn lại hỏi: “Cậu đã đọc nguyên tác chưa?”

“Đã xem rồi ạ.” Minh Tiêu đáp.

“Tốt lắm, trong nguyên tác có một chi tiết nhỏ thế này, Hoa Phi Minh biết kỳ thực mình không thể làm gì nhưng vẫn công Liễu Tầm Ngạn đi theo kẻ đứng sau của vụ án thứ hai. Một đoạn này tác giả chưa viết rõ ràng, chỉ viết trước khi hắn đi và sau khi Liễu Tầm Ngạn cứu hắn về mà thôi. Trong kịch bản của chúng ta cũng không có đoạn này, nhưng cá nhân tôi rất muốn xem. Hiện tại, mời cậu dựa vào lý giải của bản thân bù đắp phân đoạn mà tác giả chưa viết này.”

Minh Tiêu sửng sốt, không nghĩ tới đạo diễn sẽ đưa ra loại yêu cầu này.

“Sao vậy? Không được hả?” Sau nửa phút yên tĩnh, đạo diễn nói: “Cậu cũng đừng sốt ruột quá, nếu đã đọc qua nguyên tác thì sẽ có ấn tượng với chi tiết này, diễn viên tôi cần, không chỉ hiểu sâu về Hoa Phi Minh mà còn phải có tính sáng tạo nữa, hiểu chưa?”

Minh Tiêu hít sâu một hơi, “Rõ rồi ạ.”

“Được, vậy cho cậu 3 phút chuẩn bị.”

Minh Tiêu xoay người, hơi ngẩng đầu lên, muốn hỏi ỨC lại chi tiết nhỏ ấy trong sách, thế nhưng trong đầu lại trống rỗng.

Không, cũng không phải trống rỗng, là điều mà Thần Hựu nhờ Quý tiên sinh truyền đạt cho anh đang vang lên.

“Không có cậu sẽ không có Mắt Thấy. Đó không phải là sự báo đáp mà Thần Hựu dành cho cậu, đó là món quà cậu đã tặng cho nó.”

“Hoa Phi Minh chính là cậu, là cậu của ngày xưa, cũng là cậu bây giờ. Trừ cậu ra, trên thế giới này không có Hoa Phi Minh thứ hai.”

Minh Tiêu nhắm mắt lại, một thanh âm vang lên văng vẳng: Không phải anh diễn Hoa Phi Minh, anh chính là Hoa Phi Minh trong lòng em.

Là mỗi một hành động của anh, quá khứ của anh, hiện tại và tương lai của anh, tất cả hợp thành Hoa Phi Minh!

Minh Tiêu nhớ lại những năm tháng u tối mười năm về trước, cũng nhớ lại tiếng cười đơn thuần lương thiện và ánh sáng bùng lên trong mắt mỗi đứa trẻ tại cái nơi tối tăm không lối thoát ấy; nhớ lại mười năm gần đây mình cô cút lẻ loi, cũng nhớ lại thế giới vật chất tưởng chừng lạnh lùng đầy ham muốn hưởng thụ, nhưng vẫn chừng từng mất đi lý tưởng, chưa từng lãng quên lòng tốt này.

Lần thứ hai đối mặt với đạo diễn, trong mắt Minh Tiêu sáng rực ngọn lửa thiêu đốt y hệt năm đó, một Hoa Phi Minh thuần túy mà rừng rực chực cháy.

Là chính anh cùng với ngòi bút của Thần Hựu hòa quyện lại tạo nên sinh mệnh cho Hoa Phi Minh.

Làm sao anh lại không bổ sung phần mà Thần Hựu chưa viết cơ chứ?

Lúc buổi thử vai kết thúc, đạo diễn cười lớn tiếng: “Kiều Ngộ bảo cậu rất thích hợp với nhân vật này, ngày hôm nay biểu hiện của cậu đã khiến tôi sáng mắt rồi.”

Cả người Minh Tiêu đầy mồ hôi, hô hấp cũng hơi gấp, giọng còn có chút run rẩy: “Cảm ơn đạo diễn!”

—

Trên tầng cao nhất công ty giải trí Tinh Hoàn.

“Không định đi thăm cậu ta à?” Quý tiên sinh hỏi.

Thần Hựu có vẻ đã gầy đi một chút, vùi người trong ghế sofa xem lại toàn bộ tin nhắn trong điện thoại di động.

Không một tin nào của cậu được kèm theo dòng chữ ‘đã xem’.

“Anh ấy vẫn chưa tha thứ cho cháu.” Thần Hựu buồn bã bĩu môi: “Cháu không muốn đột nhiên xuất hiện chọc giận anh ấy.”

“Da mặt cháu sao mà mỏng quá vậy?” Quý tiên sinh nói: “Có ai theo đuổi người yêu giống cháu à?”

“Cậu út, cậu không hiểu được đâu.”

“Qua đợt này cậu ta sẽ tới nơi khác quay phim. Cuốn tiểu thuyết kia của cháu nhiều cảnh đánh nhau như vậy, hoang mạc xa xôi, rừng rậm hẻo lánh, toàn quay ở những nơi hoang vu, cháu định cứ rúc ở đây mãi à?”

“Cháu cũng muốn đi.” Thần Hựu nói: “Cháu đi làm đầu bếp, không để anh ấy phát hiện là được.”

Quý tiên sinh bật cười, mắng khê: “Thằng ngốc.”

—

Đoàn kịch bắt đầu tuyên truyền bước đầu, tung ra poster tạo hình của dàn diễn viên chính, ngay hôm đó weibo của Minh Tiêu đã bị fan tấn công dữ dội. Đêm ấy Minh Tiêu lướt xem tin tức, giống như mọi khi mà điểm vào trang chủ tài khoản “Tiểu Thần Tiên của anh”, thế rồi anh không khỏi phì cười.

Bắt đầu từ tuần trước, mỗi ngày Thần Hựu đều đăng một dòng trạng thái: Nam thần tha thứ cho mình chưa? Chưa.

Thiết lập hình tượng cao quý, lãnh diễm của Tiểu Thần Tiên đến đây hoàn toàn đổ nát mất rồi.

Nhưng bởi vì ảnh đế Kiều Ngộ cũng đồng thời lên cơn điên, mỗi ngày đều nghĩ linh tinh mà viết “Bảo bối đồng ý mình chưa? Chưa”, thế là thành ra câu nói của Tiểu Thần Tiên cũng chẳng còn làm người ta chú ý nữa.

Minh Tiêu nhìn weibo của Thần Hựu, đang muốn lui ra lại trượt tay bấm like một cái.

Tuy rằng lập tức thủ tiêu nhưng vẫn bị Thần Hựu thấy được.

Tin nhắn của cậu lại tới nữa rồi.

Tiểu Thần Tiên của anh: Anh Tiêu, em xin lỗi. Em thấy anh like...

Nội dung tin của ngày hôm nay nhiều hơn một câu, nếu không bấm vào khung chat thì sẽ không xem hết được hoàn toàn. Minh Tiêu nhìn chăm chăm điện thoại mười phút, cuối cùng thở dài, bấm vào xem.

Thần Hựu nhìn hai chữ ‘đã xem’ đột nhiên xuất hiện, vội vã nhảy xuống từ trên giường.

Một tuần sau, Minh Tiêu phải xuất phát tới nơi khác quay phim.

Ở sân bay anh nhận được điện thoại của Niệm Hàm, y bảo Thái Bao ngại đi cùng tổ quay phim quá mệt mỏi nên không muốn theo.

“Vậy trợ lý của tôi...” Minh Tiêu hơi bất ngờ, mặc dù anh không phải minh tinh được nuông chiều từ bé, nhưng đi quay phim ở xa mà bên người lại không có trợ lý thì sẽ rất bất tiện.

“Tôi phái trợ lý mới cho cậu rồi.” Niệm Hàm nói: “Chắc đến rồi đấy.”

Cúp điện thoại, Minh Tiêu đang muốn mắng Thái Bao hai câu, lại cảm thấy bả vai đột nhiên bị ai đó vỗ vỗ.

Quay người lại đón nhận một bóng dáng quen thuộc, là gương mặt tươi cười đã lâu anh chưa gặp.

“Thần...”

“Xin chào anh Minh.” Thần Hựu cười thật tươi tự giới thiệu: “Em là trợ lý trong tổ của anh, Thần Hựu.”

“Thần trong ‘ngôi sao’, Hựu trong ‘anh vừa nhìn thấy’.”

-End-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-chu-cung-ra-day>